

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Infekce.pdb

PDB Name: Infekce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robin Cook
VECTOR

INFEKCE

Copyright © 1999 by Robin Cook
All rights reserved.

This book, or parts of thereof, may not be reproduced in any form without permission

Translation © 1999 by Veronika Bártová

Jacket photo © 1999 by Allphoto diabanka, Praha Jacket design © 1999 by Viera Fabianová Czech edition © 1999 by Ikar
ISBN 80+7202+538-4

Tuto knihu věnuji s láskou, uznáním a díky JEAN Odborné konzultace mi poskytli DR. KEN ALIBEK, programový manažer Batelle Memorial Institute, Arlington, Virginie.

Původně Dr. Kanatjan Alibekov, zástupce ředitele Programu biologické ofenzivy Sovětského svazu Plukovník armády Spojených států DR. EDWARD M. EITZEN JR., MD, MC, velitel divize bojové medicíny, Výzkumný ústav infekčních chorob armády Spojených států (USAMRIID), Fort Detrick, Maryland JEROME M. HAUER, velitel Krizového štábu při kanceláři starosty města New York DR. JACKI LEE, MD, zástupce hlavního soudního lékaře, Washington, DC DR. RAISSA RUBENSTEINOV, MD, vedoucí gynekologického oddělení ve Voroněžské městské nemocnici č. 8 v bývalém Sovětském svazu DR. CHARLES WETLI, MD, hlavní soudní lékař, Suffolk County, New York

ROBIN COOK

Ně roj drugomu jamu, sam v nějo upadóš.
(Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.) RUSKÉ PŘÍSLOVÍ

5

Úvod

PÁTEK, 15. ŘÍJNA

JASON Papparis obchodoval s koberci téměř třicet let. Začal v Aténách ve čtvrti Plaka koncem šedesátých let, kdy prodával hlavně koží a ovčí kůže a kožešinové koberečky americkým turistům. Obchod se mu dařil a znamenal pro něj zábavu, zejména když hovořil s mladými turistkami, jimž pravidelně a ochotně nabízel bližší seznámení s nočním životem svého milovaného města. Pak se do jeho života vložil osud. Jednoho dusného letního večera do jeho obchodu vešla Helen Hermanová z Queensu v New Yorku a bezmyšlenkovitě pohlédla Jasonovy nejkvalitnější koberce. Helen měla romantické srdce a Jasonův oduševnělý pohled, jeho horlivé pozornosti a tajuplná romantika Řecku na ni zapůsobily. Jasonovo vzplanutí nebylo o nic menší. Když se Helen vrátila do Spojených států, uvědomil si, že se cítí nesmírně opuštěný. Začala vášnivá korespondence, po níž následovala návštěva. Jasonův výlet do New Yorku jen rozmýšlel oheň jejich touhy. Nakonec emigroval, oženil se s Helen a přesunul svůj obchod na Manhattan. Obchod vzkvétal. Četné kontakty, které během let navázal s výrobcí koberců v Řecku a Turecku, zajistily Jasonovi určitý monopol. Proto si v New Yorku neotevřel maloobchod, ale velkoobchod.

Bylo to jednoduché. Nepotřeboval žádné zaměstnance. Měl pouze kancelář na Manhattanu a sklad v Queensu. Veškerý dovoz a inventury zboží zvládal sám, občas si najímal někoho na účetnictví. Obchod založil na telefonních a faxových objednávkách. Dveře kanceláře měl proto stále zamčené. Tento pátek mu pošťák hodil poštu do schránky tak jako každý den, ale díky tlustému katalogu pošta dopadla na dřevěnou podlahu s výraznějším zuchnutím. Jasona to vyrušilo od úřednické práce.

Odložil nezbytnou cigaretu na okraj přeplněného popelníku, vstal a šel poštu sebrat. Očekával, že dostane větší počet šeků, které vyrovnají stav má dáti - dal v jeho účetních knihách. Vrátil se ke stolu, roztřídil poštu na hromádky a reklamní letáky odhazoval přímo do koše. Když vzal do ruky předposlední obálku, zaváhal. Byla silná a měla čtvercový

tvář. Jason uprostřed nahmatal nepravidelný výstupek. Podíval se na známku a zjistil, že dopis byl poslán první třídou. V levém dolním rohu bylo razítko s nápisem: Razítkovat ručně. To vysvětlovalo další razítko: Křehko obsah. Jason obálku otočil.

Byla z kvalitního pevného papíru, nijak se nepodobala obvyklým obálkám s reklamním tiskem. Zpáteční adresa zněla: Úklidové služby ACME: starosti s prádlem nechte na nás. Podnik sídlil na Broadwayi. Jason otočil obálku zpět a všiml si, že je adresovaná přímo jemu, ne Obchodu s korintskými koberci. Pod adresou bylo napsáno: do vlastních rukou a důvěrně. Palcem a ukazovákem se Jason pokusil ještě jednou nahmatat, co je uprostřed obálky. Neměl ani tušení. Zmocnila se ho zvědavost, sáhl po noži na

6

otvírání dopisů a prořízl jednu stranu. Nahlédl dovnitř a uviděl přeložený papír stejné kvality jako obálka. "Co to je?" uvažoval Jason nahlas. Nijak se to nepodobalo obvyklým reklamám. Vytáhl obsah a uvažoval, kterému reklamnímu agentovi se podařilo přimět úklidový podnik k tomu, aby rozeslal tak drahou reklamu. Přeložená karta z tvrdého papíru byla zajištěna přeloženým výběžkem okraje a jakýmsi papírovým poutkem. Uprostřed bylo jediné slovo: Překvapení! Jason uvolnil zastrčený papír z poutka a v ten okamžik se mu karta v ruce prudce otevřela. Malá pružinka vystřelila do okolí obláček prachu spolu s drobnými třpytivými hvězdičkami. Jason se nejdříve lekl a několikrát kýchl, protože se mimoděk prachu nadechl. Pak se usmál. Uvnitř karty stálo: Zavolejte nás, my to uklidíme! Jason překvapeně zavrtěl hlavou. Ať už tu reklamu pro Úklidové služby ACME vymyslel kdokoliv, musel ji ocenit.

Byla rozhodně výjimečná, vtipná a především účinná. Jason si téměř přál, aby si mohl Úklidové služby ACME objednat, ale věděl, že je nepotřebuje, neboť domácí se staral i o úklid.

Jason odhodil kartu i obálku do koše, pak se naklonil nad stůl a smetl drobné třpytivé hvězdičky z košile. Přitom ho opět cosi zašimralo v nose a on ještě několikrát kýchl, až mu do očí vytryskly slzy. Jason končil v pátek brzy a stejně tomu bylo i dnes. Měl rád podzim, a proto se rozhodl dojít procházkou na Grand Central Station, kde nastoupil do vlaku ve čtvrt na šest. O pětadvacet minut později, když se blížil ke své cílové stanici, ho překvapil první nepříjemný pocit na plicích. Nejdříve soustředěně polkl, ale nepomohlo to. Pak si odkašlal, ale ani to nemělo žádný efekt. Pak si poklepal na hrudník a několikrát se zhluboka nadechl. Žena, která seděla vedle něj, sklonila své noviny a zeptala se: "Jste v pořádku?" "Jistě, jsem v pořádku," ujistil ji Jason rozpačitě.

Napadlo ho, zda dnes nekouřil víc než obvykle. Večer se Jason snažil nevnímat nepříjemné pocity na hrudi, ale nemohl se jich zbavit. Když bez chuti postrkoval jídlo po talíři, Helen si uvědomila, že se něco děje. Byli na své obvyklé páteční večeři v místní řecké restauraci. Od doby, kdy jejich jediná dcera odešla na vysokou školu, večereli v restauracích nejméně jednou týdně. "Mám takový divný pocit na hrudi," přiznal Jason, když se ho na to Helen zeptala. "Doufám, že to nebude další chřipka." Jason byl celkem zdravý, ale jako silný kuřák byl náchylný k infekcím dýchacích cest a zejména chřipkám.

Před třemi lety dokonce prodělal těžký zápal plic. "Chřipka to být nemůže," uvažoval Jason. "Ještě není chřipkové období, nebo snad ano?" "To se ptáš mě?" opáčila Helen. "Já nevím, ale vloni jsi ji měl touhle dobou, nebo ne?" "To bylo v listopadu," odpověděl Jason. Když se vrátili domů, Helen trvala na tom, aby si Jason změnil teplotu.

7

Měl třicet sedm celých čtyř, jen lehce zvýšenou teplotu.

Uvažovali, zda nemají zavolat doktora Goldsteina, svého praktického lékaře, ale pak ten nápad zavrhl. Nechtělo se jim obtěžovat lékaře těsně před víkendem. "Proč se něco takového musí stát vždycky zrovna v pátek večer?" stěžovala si Helen. Jason spal špatně. V noci se tak zpotil, že se musel jít osprchovat. Když se utíral, roztrásla ho zimnice. "Tak je to jasné," řekla Helen, když ho pořádně přikryla. "Hned ráno zavoláme doktora." "Co myslíš, že udělá?" bručel Jason. "Mám chřipku. Řekne mi, že mám zůstat doma, vzít si aspirín, hodně pít a odpočívat." "Třeba ti dá antibiotika," namítla Helen.

"Nějaká mi zbyla od loňska," vzpomněl si Jason. "Jsou ve Skříňce s léky. Dojdi pro ně! Doktora nepotřebuju." Sobota neprobíhala dobře. Odpoledne Jason přiznal, že se navzdory aspirínu, tekutinám i antibiotikům cítí hůř. Nepříjemný pocit na plicích se změnil v bolest. Teplota stoupla na třicet devět a Jason začal kašlat. Nejvíce ho však obtěžovala krutá bolest hlavy. Také ho bolely všechny svaly. Všechny pokusy zastihnout doktora Goldsteina byly marné. Lékař odjel na víkend do Connecticutu. Vzkaz na telefonním záznamníku Helen poradil, aby se obrátila na pohotovost v nemocnici. Po dlouhém čekání Jasona vyšetřil službu konající lékař. Jasonův stav považoval za vážný, zejména po zhlédnutí rentgenového snímku plic. K Helenině úlevě doporučil Jasonovi okamžitou hospitalizaci a předal ho doktoru Heitmanovi, který se staral o pacienty doktora Goldsteina. Diagnóza zněla: chřipka s nasedající pneumonií. Přijímající lékař nasadil Jasonovi okamžitě intravenózní antibiotika. Když se Jason něco před půlnocí uložil na nemocniční lůžko, uvědomil si, že se ještě nikdy v životě necítil tak špatně. Stěžoval si na značné bolesti na hrudi, které se při kašli stávaly až nesnesitelnými, a na krutou bolest hlavy. Když se na něj přišel doktor Heitman podívat, Jason ho prosil o pomoc a dostal Percodan proti kašli. Trvalo téměř půl hodiny, než lék začal působit. Tou dobou už byl doktor Heitman pryč. Jason ležel na posteli, byl vyčerpaný, ale nemohl usnout. Cítil, že se v jeho těle odehrává boj na život a na smrt. Otočil hlavu ke straně, v tlumeném světle se zadíval na Helen a vzal ji za ruku. Tiše u něj bděla. Jasonovi stekla po tváři slza. Viděl v Helen stále tu mladou dívku, která před mnoha lety vešla v Aténách do jeho obchodu. Když Jason konečně upadl do vítaného polospánku, Helenin obraz se rozplynul. Jason Papparis usnul v půl jedné v noci naposledy. Naštěstí nebyl při vědomí, když ho doktor Kevin Fowler později převezl na jednotku intenzivní péče, kde

svedl marný boj o jeho život.

8

Kapitola 1

PONDĚLÍ, 18. ŘÍJNA, 4:30

ZVUK leteckých motorů zněl přerývaně. Když letadlo zamířilo neodvratně k zemi, jejich zvuk se náhle změnil, pak ustal docela a nastalo děsivé ticho. Bylo to, jako by je pilot z nepozornosti vypnul. Jack Stapleton to sledoval s hrůzou. Jeho rodina byla na palubě a on nemohl nic dělat. Letadlo se řítilo k zemi. Bezmocně vykřikl: Ne! Ne! Ne! Výkřik ho milosrdně probudil ze spánku a zbavil ho té stále se vracející noční můry. Jack se na posteli posadil. Byl udýchaný, jako by hrál naplno basketbal, a na špičce nosu měl kapku potu. Bloudil očima po ložnici a nemohl se zorientovat. Zdrojem přerušovaného zvuku nebylo letadlo. Byl to telefon. Jeho hlasité zvonění neúprosňě znělo do noci. Jack se podíval na svůj radiobudík. Digitální číslice zářily do tmy. Bylo půl páté ráno! Jackovi v půl páté ráno obvykle nikdo nevolal. Když natahoval ruku po telefonu, vzpomněl si na noc před osmi lety, kdy ho probudil telefon, který mu oznámil, že jeho žena a obě děti zahynuly. Zvedl rychle sluchátko a chraptivým hlasem se zmateně ohlásil. "Vypadá to, že jsem tě vzbudila," ozval se ženský hlas. V telefonu se ozýval praskot a šum. "Nevím, jak vás něco takového mohlo vůbec napadnout," řekl Jack, který už se probral natolik, že se zmohl na jízlivou odpověď. "Kdo volá?" "Tady Laurie. Je mi líto, že jsem tě probudila. Jinak to nešlo." Zasmála se. Jack zavřel oči, pak se znovu podíval na hodiny, aby se ujistil, že se poprvé nespletl. Bylo opravdu půl páté ráno! "Poslouchej," pokračovala Laurie, "nemám moc času. Ráda bych s tebou šla dneska na večeri." "Ty si děláš srandu," ozval se Jack. "Nedělám," ujistila ho Laurie. "Je to moc důležité. Musím s tebou mluvit a ráda bych to spojila s večeri. Platím Řekni, že půjdeš!" "Snad jo," odpověděl Jack. Nechtěl se hned zavázat. "Beru to jako souhlas," pokračovala Laurie. "Až tě uvidím ráno v práci, řeknu ti kdy a kde. Souhlasíš?" "Asi jo," řekl Jack. Nebyl ještě tak probuzený, jak se původně domníval. Myslelo mu to pomalu. "Výborně," ozvala se Laurie. "Uvidíme se později."

Jack zamrkal, když si uvědomil, že Laurie zavěsila. Položil sluchátko a zadíval se do tmy. Svou kolegyni Laurii Montgomeryovou znal déle než čtyři roky. Pracovala také jako soudní lékařka v Ústavu hlavního soudního lékaře města New York. Znal ji i jako přítelkyni, ba dokonce cosi víc než přítelkyni, ale za celou tu dobu mu nikdy nezavolala tak brzy ráno. A mělo to dobrý důvod. Jack věděl, že Laurie není zrovna ranní ptáče. Ráda četla a trávila nad romány hodně času až do pozdních nočních hodin, což jí značně znepříjemňovalo ranní vstávání. Jack si položil hlavu na polštář a chystal se spát ještě hodinu a půl. Na rozdíl od Laurie Jack ranní ptáče byl, ale půl páté ráno bylo i na něho příliš brzy.

9

Bohužel si záhy uvědomil, že mu další spánek nebude dopřán. noční můra a záhadný telefon ho dokonale probraly. Po půlhodině neklidného převalování a obracení odhodil pokrývku a zamířil v kožených pantoflech do koupelny. Rozsvítil a zadíval se na svůj obraz v zrcadle. Přejel si rukou po zarostlé bradě.

Zaregistroval ulomený levý řezák a jizvu na čele, památky na pátrání v terénu, do něhož se pustil v souvislosti se sérií případů infekčních onemocnění. Nečekaným důsledkem bylo, že Jacka od té doby v ústavu považovali za odborníka na infekční choroby. Jack se na svůj obraz usmál. Napadlo ho, že kdyby se před osmi lety podíval do skleněné koule a viděl se tam tak, jak vypadá dnes, asi by se nepoznal. Tenkrát to byl trochu zavalitý předměstský oční lékař ze Středozápadu, který se oblékal značně konzervativně. Dnes byl štíhlým asketickým soudním lékařem z New Yorku, měl krátce střížené prošedivělé vlasy, ulomený zub a zjizvenou tvář. Pokud šlo o oblečení, dával dnes přednost leteckým bundám, sportovním košilím a odřeným džínám. Jack se vyhýbal myšlenkám na svou rodinu a přemýšlel o Lauriině podivném chování. Vůbec to neodpovídalo její povaze. Obvykle byla ohleduplná a snažila se chovat podle bontonu. Jistě by nevolala v takovou dobu, kdyby k tomu neměla pádný důvod. Moc ho zajímalo, co ji k tomu přimělo. Jack se ohlířil, postavil se pod sprchu a stále se mu honilo hlavou, proč mu Laurie volala uprostřed noci, aby se s ním domluvila na večeri. Často spolu chodili na večeri, ale obvykle se rozhodli bez dlouhého plánování. Proč by ho Laurie dnes potřebovala zvát v tak neobvyklou hodinu? Zatímco se utíral, rozhodl se Laurii zavolat. Nedokázal vymyslet, co za tím může vězet. Vzhledem k tomu, že ho probudila v tak časnou hodinu, bylo by jen logické, aby mu to vysvětlila. Když Jack vytočil její číslo, ozval se mu jen záznamník. Napadlo ho, že by mohl být ve sprše, a nechal jí na záznamníku vzkaz, aby mu co nejdříve zavolala zpátky. Než se Jack nasnídal, bylo něco po šesté. Laurie se stále neozývala a on se rozhodl jí ještě jednou zavolat. K jeho velkému zklamání se opět ozval záznamník. Zavěsil, než vyslechl celý vzkaz. Venku už bylo světlo a Jack usoudil, že by mohl vyrazit brzy do práce. Pak ho napadlo, že Laurie třeba volala z práce. Věděl jistě, že neměla službu, ale mohlo se stát, že se objevil případ, který ji mimořádně zajímal. Jack zavolal na soudní. Ozvala se noční operátorka Marjorie Zankowská. Řekla Jackovi, že si je na devadesát procent jistá, že tan- doktorka Laurie Montgomeryová není. Jediný přítomný soudní lékař je ten, co má službu. Jack se s pocitem zklamání, který téměř hraničil se vztekem, dalších pokusů vzdal. Rozhodl se, že nebude plýtvat energií, aby přišel na to, co má Laurie za lubem. Vrátil se do obývacího pokoje a uvelebil se na pohovku s jedním z mnoha nepřečtených odborných časopisů. Ve tři čtvrtě na sedm vstal, odhodil časopis a zvedl horské kolo značky Cannondale, které se opíralo o stěnu obývacího pokoje. Přehodil si je přes rameno a seběhl čtyři patra ze svého bytu dolů. Časné ráno byla jediná doba, kdy se z bytu 2b neozývaly hádavé hlasy. V přízemí se musel vyhnout odpadkům, které tam někdo v noci odhodil.

Jack vyšel na Západní 106. ulici a zhluboka se nadechl říjnového vzduchu. Poprvé od probuzení se cítil svěží. Nasedl na své fialové kolo a kolem prázdného basketbalového hřiště v sousedství zamířil k Central Parku. Před několika lety, ten den, kdy ho někdo praštil tak, až mu urazil kus předního zubu, mu ukradli první horské kolo. Poslechl varování svých kolegů, zejména Laurie, kteří ho poučovali o nebezpečí jízdy na kole po velkoměstě, a dlouho odolával koupi nového. Po tom, co ho přepadli v podchodu, už neváhal. Zpočátku jezdil na novém kole velmi opatrně. Ale časem se to změnilo. Teď už se vrátil ke svým starým zvykům. Cestou do práce a z práce se dvakrát denně oddával nebezpečné jízdě. Věřil, že už nemá co ztratit. Ta riskantní jízda, pravidelné pokoušení osudu, byl způsob, jímž dával najevo, že pokud jeho rodina měla zemřít, měl tam být s ní a třeba se mu ještě podaří se k ní přidat. Než Jack přijel k ústavu na rohu První Avenue a Třicáté ulice, měl za sebou dvě hádky s taxikáři a jednu drobnou kolizi s městským autobusem. Nezložený a čerstvý opřel kolo v suterénu vedle rakví z Hart Islandu a vyběhl po schodech do identifikační místnosti. Většina lidí by byla po takové cestě vyčerpaná a podrážděná, ale Jack ne. Konflikty a fyzická námaha ho svým způsobem uklidňovaly. Cítil se zocelen a připraven na celodenní byrokratické obtíže. Když měl pitevního sanitáře Vinnieho Amendolu, cvrkl mu do okraje rozečtených novin.

Vinnie seděl na svém oblíbeném místě u stolu těsně za dveřmi.

Jack ho pozdravil, ale Vinnie ho ignoroval. Jako obvykle se plně soustředil na sportovní výsledky předchozího dne. Vinnie pracoval na patologii déle než Jack. Byl spolehlivý, až na to, že ho před několika lety málem vyhodili, protože vynesl ven informaci, která všem způsobila nepříjemnosti a Jacka s Laurii dokonce ohrozila. Za to, že nebyl propuštěn, ale pod podmínkou dobrého chování mohl zůstat, vděčil jedné polehčující okolnosti. Vyšetřováním se zjistilo, že ho vydírali nějací lidé z podsvětí. Jeho otec mívá kdysi jakési styky s mafií.

Jack pozdravil doktora George Fontwortha, korpulentního kolegu, který byl v místní hierarchii o sedm let výše než Jack. George se právě věnoval úkolu, který mu na tento týden připadl: zkontrolovat mrtvé z předchozího večera a noci a rozhodnout, kdo z nich bude pitván a kým. Proto byl v práci tak časně. Obvykle přicházel jako poslední. "To je bezva uvítání," zabručel Jack, když mu George stejně jako Vinnie neodpověděl na pozdrav. Nalil si do hrnku kávu, kterou Vinnie hned po příchodu uvařil. Chodil dřív než ostatní pitevni sanitáři, aby v případě potřeby asistoval lékaři, který měl službu. Jedním z jeho dalších úkolů bylo uvařit kávu do společné konvice. Jack se s hrnkem v ruce vrátil k Georgeovi a podíval se mu přes rameno. "No dovol," ohradil se George nedůtklivě a zakryl papíry, které držel v ruce. Neměl rád, když se mu někdo díval přes rameno. Jack s Georgem nikdy moc dobře nevycházel. Jack nesnášel přízemní lidi a ze zásady to odmítal skrývat. George měl skvělé schopnosti - byl žákem

jednoho z věhlasných soudních lékařů - ale pro Jacka byly jeho pracovní kvality zanedbatelné. Nemohl k němu mít úctu.

Georgeově reakci se zasmál. Působilo mu téměř zvrácené potěšení, když ho mohl něčím popíchnout. "Je tam něco zajímavého?" zeptal se. Obešel stůl a postavil se před něj.

Ukazovákem zalistoval v jednotlivých složkách, aby se mohl podívat na klinické diagnózy. "Mám to srovnané!" vyštěkl George. Odstrčil Jackovu ruku a srovnal složky zpět do úhledných hromádek. Třídil je podle příčiny a způsobu úmrtí.

"Co tam máš pro mě?" zeptal se Jack. Na práci soudního lékaře ho bavilo právě to, že nikdy nevěděl, co mu další den přinese.

Pokaždé se objevilo něco nového. Když pracoval jako oční lékař, bylo to mnohem jednotvárnější. Den za dnem, nejméně na měsíc dopředu, vždycky věděl, co ho čeká. "Mám tu jednu infekci," odpověděl George. "Myslím, že to nebude moc zajímavé, ale pokud ji chceš, je tvoje." "Proč ji poslali na soudní?" divil se Jack. "Není jasná diagnóza?" "Jen pracovní," vysvětloval George. "Chřipka se sekundární pneumonií. Ten pacient ale zemřel dřív, než měli k dispozici jakýkoliv výsledek kultivace. Gramovým barvením se nic neprokázalo.

Navíc jeho praktický lékař byl o víkend mimo město." Jack se natáhl pro složku. Jméno zemřelého znělo Jason Papparis. Jack si vzal formulář, který vyplnila noční administrativní asistentka Janice Jaegerová. Přelétl list očima a pochvalně přikývl. Janice se projevila jako důkladná vyšetřovatelka. Od okamžiku, kdy jí Jack poradil, aby se u infekčních případů snažila zjistit, zda dotyčná osoba někde cestovala anebo přišla do styku se zvířaty, nikdy to neopomněla. "To musela být chřipka!" poznamenal Jack. Všiml si, že nemocný ležel v nemocnici méně než čtyřicet hodin. Také si přečetl, že šlo o silného kuřáka, který měl v anamnéze onemocnění dýchacích cest. To ho vedlo k zamyšlení, zda byla infekce tak virulentní nebo zda byl pacient mimořádně citlivý. "Chceš ten případ, nebo ne?" zeptal se George. "Dneska tu mám spoustu dalších.

Vybral jsem ti jich několik, mezi jinými i vězně, který zemřel ve vazbě." "Ach jo," povzdychl si Jack. Věděl, že takové případy mají často nepříjemné politické a společenské následky. "Jseš si jistý, že se ho nebude chtít ujmout náš neohrožený místošéf Calvin?" "Volal před chvílí a řekl mi, abych ho dal tobě," oznámil mu George. "Už se mu kvůli tomu ozval někdo z nejvyšších policejních míst. Usoudil, že si s tím poradíš nejlíp." "To má být vtip?" divil se Jack. Nedávalo to smysl. Zástupce vedoucího stejně jako vedoucí lékař sám si vždy stěžovali na Jackův nedostatek diplomacie a špatný postoj k politickým a společenským důsledkům práce soudního lékaře.

"Pokud nechceš tu infekci, můžu ti dát jednu otravu," pokračoval George. "Udělám tu infekci," odpověděl Jack. Otravy neměl rád. Bylo jich spousta a ničím se nelišily.

Nepředstavovaly pro lékaře žádnou intelektuální výzvu. "Fajn," řekl George a udělal si poznámku na seznam.

12

Jack se chtěl pustit do práce co nejdřív. Přistoupil k Vinniemu a ohnul mu stránku novin. Vinnie po něm rozmrzele blýskl svými černými očima. Nevypadal potěšeně. Věděl, co ho čeká. Bylo to tak prakticky každý den. "Neříkejte, že už chcete začít!" zaúpěl. "Ranní ptáče dál doskáče," odpověděl Jack. To rčení bylo Jackovou pravidelnou reakcí na Vinnieho ranní nechut' do práce. Sanitáře pokaždé vyprovokovalo k další poznámce, přestože je mohl čekat. "Kéž byste chodil do práce jako všichni ostatní," zabručel Vinnie. Přestože to tak na první pohled nevypadalo, Jack a Vinnie spolu vycházeli báječně. Právě proto, že Jack chodil ráno tak časné, pracovali většinou spolu a v průběhu let si vytvořili dobře fungující rutinu. Jack měl Vinnieho radši než jiné sanitáře a Vinnie zase dával přednost Jackovi před ostatními lékaři. Podle jeho slov se Jack "s ničím nepáral". "Viděl jsi už doktorku Montgomeryovou?" zeptal se Jack, když společně zamířili k výtahům. "Ta má víc rozumu, než aby tu strašila takhle brzy ráno," odpověděl Vinnie. "Na rozdíl od vás je totiž normální."

Když procházeli komunikačním centrem, Jack si všiml, že se v pracovně seržanta Murphyho svítí. Seržant byl členem newyorského policejního oddělení pro pohřešované osoby. Do Ústavu hlavního soudního lékaře města New York ho přidělili již před lety. Jen vzácně přicházel před devátou. Jack byl zvědavý, zda se temperamentní Irčan už dostavil do práce, takže uhnul ze svého směru a nahlédl dovnitř. Murphy tam byl, a ne sám. Naproti němu seděl poručík Lou Soldano z oddělení vražd, častý návštěvník márnice. Jack ho znal docela dobře, hlavně proto, že byl Lauriiným přítelem. Vedle něj seděl další muž v civilu, kterého Jack neznal. "Jacku!" zavolal Lou, když ho zahlédl. "Pojď sem na chvíli. Rád bych tě s někým seznámil." Jack se vměstnal do maličké kanceláře. Lou vstal.

Jako obvykle se zdálo, že celou noc nespál. Byl neoholený - tváře vypadaly jako ušmudlané od sazí - a pod očima měl temné kruhy. Oblečení také neslo známky celonočního provozu, horní knoflík košile měl rozepnutý a kravatu povolenou. "Tohle je zvláštní agent Gordon Tyrrell," řekl Lou a ukázal na muže, který seděl vedle něj. Muž se postavil a podal Jackovi ruku.

"Znamená to FBI?" zeptal se Jack, když si s ním potřásal rukou.

"Ano, to opravdu znamená FBI," přisvědčil Gordon. Jack si uvědomil, že si dosud s žádným federálním agentem ruku nepodával. Představoval si to trochu jinak. Gordon měl drobnou dlaň, téměř ženskou, a jeho stisk byl jemný a váhavý. Agent byl nevelký muž s jemnými rysy, který se v ničem nepodobal představě o mužných mohutných agentech FBI, s jakou Jack vyrůstal. Oblečen byl konzervativně, ale čistě a pečlivě.

Všechny tři knoflíky saka měl zapnuté. Dalo by se říct, že byl pravým opakem Loua. "Co se tu děje?" zeptal se Jack.

"Nevzpomínám si, že bych tu někdy viděl seržanta takhle brzy ráno." Murphy se zasmál a začal protestovat, ale Lou ho přerušil.

13

"Včera v noci došlo k vraždě a FBI se o ni mimořádně zajímá," vysvětloval. "Doufáme, že nám pitva něco objasní." "Jaká vražda?" zeptal se Jack. "Střelba nebo ubodání?" "Od každého něco," odpověděl Lou. "Tělo vypadá hrozně. Myslím, že rozhoupe i otrlý žaludek." "Podařilo se ho identifikovat?" vyptával se dál Jack. U hodně znetvořených těl byla mnohdy největším problémem právě identifikace. Lou zvedl obočí a podíval se na Gordona. Nevěděl, jak moc jsou informace o případu důvěrné.

"To je v pořádku," přikývl Gordon. "Jo, tělo bylo identifikováno," pokračoval Lou. "Jmenuje se Brad Cassidy. Je to dvaadvacetiletý běloch, skinhead." "Chceš říct jeden z těch rasistických fanatiků?" ujistoval se Jack. "Jeden z těch kluků s nacistickým tetováním, černou koženou bundou a černými vysokými botami?" Občas je vídal poflakovat se v městských parcích. Ještě víc jich viděl doma na Středozápadě, když byl navštívit svou matku. "Přesně ten," přisvědčil Lou. "Ne všichni nosí nacistické odznaky," vmísil se do hovoru Gordon.

"To je pravda," souhlasil Lou. "Někteří z nich si už ani neholí hlavy. Jejich styl se trochu mění." "Jejich hudba ne," upozornil Gordon. "Myslím, že to je nejpevnější bod jejich hnutí a rozhodně významný znak jejich stylu." "O tom já nic nevím," připustil Lou. "Já na hudbu moc nejsem." "Je důležitá pro americké skinheady," pokračoval Gordon. "Ta hudba poskytuje jejich hnutí tu správnou ideologii nenávisti a násilí." "Vážně?" divil se Lou. "Jen ta hudba?"

"Nepřeháním," ujistil ho Gordon. "Tady ve Spojených státech, na rozdíl od Anglie, začalo hnutí skinheadů jen jako styl, něco jako punk.

Snažili se prostě působit strašně siláckým dojmem. Ale hudba skupin, jako například Screwdriver a Brutal Attack a ještě pár dalších, způsobila změnu. Texty hlásaly šílenou filozofii vzpoury a přežití. Tam se zrodila ta nenávist a násilí."

"Vy jste odborník na skinheady?" zeptal se Jack. Výklad na něj zapůsobil. "Jen natolik, abych byl dobře informován. Můj hlavní obor jsou ultrapravicové extremistické militantní skupiny," vysvětloval Gordon. "Ale musel jsem si trochu rozšířit obzor. Bohužel Árijské hnutí odporu přišlo s nápadem rekrutovat skinheady jako zvláštní teroristické jednotky. Prostě jen posílilo ideologii nenávisti a násilí, kterou založila jejich hudba. Teď tu myšlenku převzala řada dalších neofašistických militantních skupin. Necháávají ty kluky dělat špinavou práci a zahrnují je do své neonacistické propagandy." "Nesoustředí se tihle kluci hlavně na přepádávání menšin?" zeptal se Jack. "Co se stalo tomuhle? Někdo se brání?" "Skinheadi se rvou i mezi sebou, skoro stejně často jako přepádávají ostatní," odpověděl Gordon. "Tohle je jeden z těch případů." "Proč máte o Brada Cassidyho takový zájem?" divil se Jack. "Řekl bych,

že když bude o jednoho takového fanatického cvoka mň, budete mít jednodušší život." Vinnie strčil hlavu do dveří a oznámil Jackovi, že pokud chce dál klábosit, znovu si otevře New York Post. Jack ho mávnutím ruky poslal pryč. "Brada Cassidyho jsme získali jako potenciálního informátora," řekl Gordon. "Vyměnil odpuštění několika prohřešků za spolupráci s námi. Měl za úkol objevit organizaci zvanou Lidová árijská armáda, nebo krátce LAA, a proniknout do ní." "O těch jsem nikdy neslyšel," přiznal Jack. "Ani já ne," připustil Lou. "Je to záhadná skupina," pokračoval Gordon. "Jediné, co o ní víme, máme z Internetu, který se stal hlavním komunikačním médiem neofašistů. Víme, že LAA sídlí někde v metropolitní oblasti New Yorku a že si získala některé místní skinheady. To, co nás znepokojuje, jsou zprávy o blížící se velké události. Obáváme se, že mají v plánu nějaké násilí." "Něco jako byla bomba v budově Alfreda P. Murraha v Oklahoma City," dodal Lou. "Nějakou velkou teroristickou akci." "Proboha!" vydechl Jack. "Netušíme, co mají v plánu, kdy ani kde," přiznal Gordon. "Doufáme, že to je jen fáma a vytahování, což tyto skupiny často dělají, aby posílily své pozice. Ale nechceme nic riskovat. Vzhledem k tomu, že jedinou skutečnou obranou proti terorismu jsou dobré informace, snažíme se je mít. Informovali jsme lidi z krizového štábu ve městě, ale bohužel těch informací máme moc málo." "Teď je naším jediným vodítkem ten mrtvý skinhead," dodal Lou. "Proto nás tak zajímá pitva. Doufáme, že získáme nějakou stopu. Jakoukoliv stopu." "Chcete, abych ho odpitval hned?" zeptal se Jack. "Chystal jsem se právě na jeden případ infekce, ale ten počká." "Požádal jsem o to Laurii," řekl Lou. Začervenal se, jak jen mu to jeho tmavá jihoitalská pleť dovolila. "Ona s tím souhlasila." "Kdy jsi s Laurii mluvil?" zeptal se Jack. "Dneska ráno," odpověděl Lou. "Vážně?" divil se Jack. "Kdes ji sehnal? Doma?" "Ona volala mně," vysvětlil Lou. "Na mobil." "V kolik hodin?" vyptával se zvědavě Jack. Lou zaváhal. "Nebylo to náhodou kolem půl páté?" zeptal se Jack. Záhada kolem Laurie se prohlubovala. "Asi tak," připustil Lou. Jack ho chytil za loket. "Promiňte," omluvil se. Gordonovi a seržantu Murphymu. Vyvedl Loua do komunikační místnosti. Marjorie Zankowská se na ně podívala a pak se vrátila k pletení. Telefonní ústředna mlčela. "Laurie mi taky volala v půl páté," zašeptal Jack. "Probudila mě. Ne že bych si stěžoval. Byl jsem docela rád, že mě vzbudila, protože se mi zdál děsivý sen. Ale vím určitě, že bylo půl páté, protože jsem se podíval na hodiny." "Mohlo být tak tři čtvrtě na pět, když volala mně," řekl Lou. "Nevím to přesně. Byla to hrozná noc."

"Proč ti volala?" vyptával se Jack. "Je to trochu divná doba na telefonování, nemyslíš?" Lou se na Jacka podíval svými tmavými očima. Bylo vidět, že zvažuje, zda má Jackovi přiznat, proč mu Laurie volala. "Máš pravdu, asi bych se tě neměl vyptávat," řekl Jack a zvedl ruce jako by na obranu. "Já ti ale povím, proč volala mně. Chce se mnou jít dneska na večeři. Říkala, že si se mnou musí promluvit. Dává ti to smysl, když uvážíš, proč volala tobě?" Lou překvapeně vydechl. "Ne, nedává to smysl. Mně říkala totéž. Taky mě pozvala na večeři." "Neděláš si ze mě srandu?" Bylo to absurdní. Lou zavrtěl hlavou. "Cos jí na to řekl?" zeptal se Jack. "Řekl jsem, že půjdu," odpověděl Lou. "O čem myslíš, že si chce promluvit?" pokračoval Jack ve vyptávání. Lou zaváhal. Bylo na něm opět znát, že mu je ta otázka nepříjemná. "Myslím, že jsem si přál, aby mi řekla, že se jí po mně stýská. Nebo něco na ten způsob." Jack se chytil za hlavu. Dojalo ho to. Bylo zřejmé, že Lou je do Laurie zamilovaný. Bylo to složité, protože Jack k ní choval obdobné city, jen si to nechtl přiznat. "Nemusíš nic říkat," dodal Lou. "Vím, že jsem blázen. Jen je mi občas smutno a její společnost je milá. Navíc má ráda moje děti." Jack zvedl ruku ze své hlavy a položil ji Louovi na rameno. "Nemyslím si, že jsi blázen. Naopak. Jen jsem doufal, že bys mi mohl pomoci tu záhadu objasnit." "Budeme se jí muset zeptat," řekl Lou. "Říkala, že dnes přijde trochu později." "Jak znám Laurii, nechá nás čekat až do večera," poznamenal Jack. "Prozradila ti, kdy asi přijde?" "Ne," odpověděl Lou. "to je divné," vrtěl hlavou Jack. "Když byla vzhůru v půl páté, proč by měla přijít pozdě?" Lou pokrčil rameny. Jack se vrátil do identifikační místnosti a v hlavě mu vířily myšlenky na Laurii a terorismus. Byla to podivná směs. Uvědomil si, že ani jeden problém nevyřeší, vytáhl opět Vinnieho od novin a rozhodl se začít pracovat. Těšil se na problém, který lze vyřešit okamžitě. Když míjeli pracovnu Janice Jaegerové, Jack nahlédl dovnitř. "Toho Papparise jsi sepsala báječně," pochválil ji. Janice zvedla hlavu od stolu. Jako vždy měla obrovské kruhy pod očima. Jacka napadlo, jestli ta ženská vůbec někdy spí. "Díky," řekla Janice. "Měla bys jít spát," dodal Jack. "Půjdu domů, jen co dodělám tenhle případ." "Nic zajímavého o Papparisevi už nevíš?" zeptal se Jack.

"Myslím, že jsem to všechno napsala," uvažovala Janice. "Jen snad to, že ten doktor z toho byl pěkně zničený. Říkal, že se ještě nesetkal s tak agresivní infekcí. Vlastně mě prosil, zda bychom mu mohli zavolat výsledek pitvy. Jméno a číslo máš na zadní straně formuláře." "Zavolám mu, jen co budu mít nějaký výsledek," slíbil Jack. Ve výtahu se ozval Vinnie. "Z toho případu mi běhá mráz po zádech. Začíná mi to připomínat ten mor, co jsme tu měli před pár lety. Doufám, že z toho nevypukne nějaká epidemie." "Máš pravdu," souhlasil Jack. "Připomíná mi to případy chřipky, které jsme viděli po tom moru. Dáme si pozor na kontaminaci." "To je jasný," řekl

Vinnie. "Kdyby to šlo, oblékl bych si dva ochranné obleky."

Vinnie už měl na sobě pracovní oděv, a zatímco se Jack šel převléknout z civilních šatů, oblékal si už ochranný oblek. Pak vešel do pitevny, které všichni přezdívali díra. Jack si zatím prohlédl všechny materiály v deskách, včetně zprávy Janice Jaegerové. Při podrobnějším čtení si Jack všiml jedné poznámky, kterou poprvé přehlédl. Zemřelý obchodoval s koberci. Jack si přál vědět, s jakými koberci a odkud asi pocházely. Rozhodl se, že na to musí najít odpověď. Pak si Jack upevnil Papparisovy rentgenové snímky z pitevny na negatoskop. Rentgen mu diagnosticky moc nepomohl. Detail plic byl nezřetelný. Přesto Jacka dvě věci zaujaly. V první řadě byly na plicích jen minimální známky zápalu plic, což bylo v souvislosti s anamnézou nemocného a jeho respiračních problémů přinejmenším podivné, ve druhé řadě prostor v hrudníku mezi oběma plicními křídly, anatomicky známý jako mediastinum, byl širší než obvykle. Než se Jack oblékl do ochranného izolačního obleku s kapucí, obličejovým štítem z plexiskla a ventilačním systémem na baterii s filtrem, měl Vinnie tělo připravené na pitevním stole a vedle stály všechny potřebné nádoby na vzorky. "Co jste tam ksakru tak dlouho dělal?" rozčiloval se Vinnie, když se Jack konečně objevil v pitevně. "Už jsme mohli končit." Jack se zasmál. "Podívejte se na něj," dodal Vinnie a kývl na mrtvolu, "myslím, že na ples už nepůjde." "Máš dobrou paměť," uznal Jack. Tuhle větu použil, když pitval ten případ moru, o kterém se Vinnie před chvílí zmínil. Stala se symbolem jejich černého humoru. "To mám, pamatuju si ještě něco," dodal Vinnie. "Když jste se tam vedle poflakoval, podíval jsem se, jestli není pokousaný od hmyzu. Není." "Taková paměť!" poznamenal Jack. "Já žasnu." Při pitvě zemřelého na mor Jack vysvětlil Vinniemu, že členovci, především hmyz a pavouci, hrají důležitou roli v přenosu mnoha infekčních chorob. V případech infekce bylo důležité při pitvě po hmyzím bodnutí pátrat. "Za chvíli to tu vezmeš za mě." "Vzal bych za vás váš plat," prohlásil Vinnie. "Práci si můžete nechat." Jack prohlédl mrtvolu zevně. Vinnie měl pravdu - neměla žádné známky

17

po hmyzím bodnutí. Neměla na kůži ani žádnou purpuru, krvácení do kůže, ačkoliv pokožka měla poněkud nahnědlý odstín. Vnitřní prohlídka byla mnohem zajímavější. Jakmile Jack otevřel hrudník, byl patologický nález jasný. Na povrchu plic byla přítomná krev, nález, který se odborně nazývá hemoragická pleuritida. V orgánech mediastina byly též hojné známky zánětu a krvácení - postihovaly jícen, průdušnici, velké cévy a skupinu lymfatických uzlin. Tento nález se nazývá hemoragická mediastinitida. Vysvětlovalo to rozšíření mediastina na rentgenovém snímku. "Pane jo!" poznamenal Jack. "S takovými krvácivými projevy bych na chřipku nemyslel. Ať už to bylo cokoli, šířilo se to jako stepní požár." Vinnie se nejistě podíval na Jacka. Neviděl mu pořádně do obličeje, protože se okolní světla odrážela od ochranného štítu z plexiskla.

Vinniemu se nelíbil tón, jakým to Jack pronesl. Málo z toho, co Jack v pitevně viděl, na něj udělalo takový dojem. "Co myslíte, že to bylo?" zeptal se Vinnie. "Nevím," připustil Jack. "Ale kombinace hemoragické mediastinitidy a pleuritidy mi něco připomněla. Někde jsem o tom četl, ale teď si nemůžu vzpomenout. Ať už to způsobila jakákoliv potvora, byla pořádně agresivní." Vinnie od mrtvolu instinktivně o krok ustoupil.

"Moc se neofrňuj," napomenul ho Jack. "Pojď sem ke mně a pomoz mi vyndat břišní orgány." "Jo, ale slibte mi, že budete opatrný," řekl Vinnie. "Někdy s tím nožem pracujete moc rychle." Váhavě přistoupil zpět ke stolu. "Já jsem pořádně opatrný," namítl Jack. "No jasně!" poznamenal Vinnie ironicky.

"Proto taky jezdíte po městě na kole." Zatímco se oba muži soustředili na práci, do pitevny začali přivážet další těla. Pitevní sanitáři je pokládali na jednotlivé stoly, na kterých budou pitvána. Po chvíli se do pitevny začali trousit další soudní lékaři. Vypadalo to na rušný den. "Co to tu máš?" zeptal se kdosi Jacka. Jack se narovnal a podíval se na svého kolegu, doktora Cheta McGovernu. Jack a Chet nastoupili do Ústavu hlavního soudního lékaře měsíc po sobě. Vycházeli spolu báječně, hlavně proto, že oba práce bavila. Oba zkusili pracovat v jiných oborech medicíny, a teprve pak se začali věnovat soudnímu lékařství. Co se týče charakteru, byl každý jiný. Chet nebyl tak jízlivý jako Jack, a neměl tudíž tolik problémů s nadřízenými. Jack stručně popsal Papparisův osud a ukázal Chetovi patologický nález na plicích a mediastinu.

Ukázal mu i řez plicním parenchymem, kde byly minimální známky zánětu. "Zajímavé," poznamenal Chet. "Ta infekce musela být inhalační." "Bezpochyby," souhlasil Jack. "Ale proč jsou tu tak malé známky pneumonie?" "Netuším," odvětil Chet.

"Odborník na infekce jsi tu přece ty." "Kéž bys měl pravdu," poznamenal Jack. Opatrně vrátil plíci do nádoby.

18

"Vím jistě, že o takovém nálezu jsem už někde slyšel. Jen si za živý svět nemůžu vzpomenout, co to bylo." "Vsadím se, že na to přijdeš," ujistil ho Chet. Chystal se odejít, ale Jack na něj ještě zavolal, zda nepotkal Laurii. Chet zavrtěl hlavou: "Dneska ne." Jack se podíval na hodiny na zdi. Blížila se devátá. Laurie tu správně měla být před hodinou. Pokrčil rameny a pustil se znovu do práce. Dalším úkolem bylo vyjmout mozek. Vzhledem k tomu, že Jack a Vinnie pracovali většinou společně, vytvořili si rutinní postup otevírání lebky, který nevyžadoval konverzaci. Vinnie udělal většinu potřebné práce, ale nakonec Jack odklopil odříznutou část sám. "No ne!" vydechl Jack, když uviděl mozek. Stejně jako na plicích bylo i na mozku značné množství krve. V případě infekčního onemocnění to znamenalo hemoragickou meningitidu - zánět mozkových blan spojený s krvácením. "Ten chlap musel mít děsné bolesti hlavy," poznamenal Vinnie. "Bolesti hlavy i bolesti na hrudi," dodal Jack. "Musel si připadat, jako kdyby ho přejel parní válec." "Co tam máte, doktore?" zeptal se hluboký zvučný hlas.

"Prasklé aneurysma nebo oběť nehody?" "Ani jedno, ani druhé," odpověděl Jack. "Infekční případ." Otočil se na

impozantní dvoumetrovou postavu zástupce vedoucího, doktora Calvina Washingtona. "To je správné," poznamenal Calvin. "Infekce jsou přece váš obor. Máte pracovní diagnózu?" Calvin se naklonil nad stůl, aby se mohl na nález pořádně podívat. Vedle jeho mohutné svalnaté postavy vypadal Jack jako drobeček. Calvin byl mohutný Afroameričan a měl sportovní talent. Kdyby se nerozhodl studovat medicínu, mohl být profesionálním ragbystou. Jeho otec však byl uznávaný filadelfský chirurg a Calvin toužil po obdobné kariéře. "Ještě před chvílí jsem neměl tušení, co by to mohlo být," vysvětloval Jack, "ale když jsem viděl tu krev na mozku, došlo mi to. Vzpomněl jsem si, jak jsem před pár lety četl o inhalační nákaze anthraxem. Bylo to v době, kdy jsem si doplňoval vědomosti o infekčních chorobách." "Anthrax?" nedůvěřivě se ušklíbl Calvin. Jack měl tendenci vymýšlet exotické diagnózy. Přestože mívával často pravdu, anthrax se zdál být mimo rámec možností. Za celou dobu, co se Calvin věnoval patologii, viděl jeden jediný případ anthraxu, a to u muže v Oklahomě, který pracoval u dobytka. Navíc ani to nebyla inhalační nákaza, ale běžnější kožní forma. "V tomhle okamžiku bych soudil na anthrax," potvrdil Jack. "Bude zajímavé, zda nám to laboratoř potvrdí. Samozřejmě se může prokázat, že pacient měl oslabený imunitní systém a nikdo o tom nevěděl. Pak by mohlo jít o infekci běžným patogenem." "Mám příliš neblahé zkušenosti na to, abych se s vámi sázel, ale vybral jste si vážně dost vzácnou diagnózu, neobvyklou přinejmenším na zdejší podmínky."

19

"No, nevzpomínám si, jak vzácný anthrax je," přiznal Jack. "Pamatuju si jen, že je spojený s hemoragickou mediastinitidou a meningitidou." "Co třeba meningokok?" nabízel Calvin. "Proč si nevyberete něco mnohem běžnějšího?" "Meningokok by to mohl způsobit," připustil Jack. "Ale neuvažoval bych o něm na prvním místě, rozhodně ne při nálezu té hemoragické mediastinitidy. Navíc na kůži nebyla žádná purpura a při infekci meningokokem bych očekával na povrchu mozku hnisavý nález." "No, pokud se potvrdí, že je to anthrax, dejte mi radši hned vědět," usoudil Calvin. "Bezpochyby to bude zajímat hlavního hygienika. Co se týče vašeho dalšího případu, už vám prý řekli, že si přeju, abyste se ho ujal vy." "Ano," přitakal Jack. "Ale proč právě já? Jak vy, tak šéf si vždy stěžujete, že nemám dost diplomacie. Úmrtí ve vazbě vždycky rozdmýchá spoustu politických diskuzí. Jste si jistý, že se do toho mám pustit?" "Někdo mimo náš ústav si přímo vyžádal vaše služby," odpověděl Calvin. "Zdá se, že váš nedostatek diplomacie je afroamerickou komunitou považován za kladný rys. Mě i šéfa občas naštvete, ale zjevně jste si v určité společnosti získal pověst bezúhonného profesionála." "To bude asi díky mým výkonům na basketbalovém hřišti," podotkl Jack. "Já totiž nešvindluju." "Proč musíte i uznání takhle zesměšnit?" poznamenal Calvin podrážděně. "Třeba proto, že na ně nejsem zvyklý," odpověděl Jack. "Dávám přednost kritice." "Bože, jak s vámi můžu mít trpělivost?" kroutil hlavou Calvin. "Poslouchejte, když se toho případu ujmete vy, vyhneme se podezření, že by se náš ústav snažil něco zakrýt." "Oběti je Afroameričan?" zeptal se Jack. "Samozřejmě," přisvědčil Calvin. "A policista je běloch. Už to chápete?" "Naprosto," odpověděl Jack. "Fajn," řekl Calvin. "Zavolejte, až budete moct začít. Pomůžu vám. Vlastně to uděláme spolu." Calvin odešel. Jack se podíval na Vinnieho a záupěl. "Ta pitva bude trvat tři hodiny! Calvin je pečlivý, ale pomalý jak šnek." "Jak nakažlivý je anthrax?" zeptal se Vinnie. "Uklidni se!" napomenul ho Jack. "Nemůžeš se nakazit. Pokud si vzpomínám, anthrax se nepřenáší z člověka na člověka." "Nikdy nevím, kdy vám mám věřit a kdy ne," stěžoval si Vinnie. "Nic si z toho nedělej, já sám někdy nevím, kdy mám pravdu," ujistil ho Jack ironicky. "Ale v tomhle případě mi věřit můžeš." Bez dalších slov dokončili Papparisovu pitvu. Když si Jack připravoval vzorky do laboratoře, do pitevny vešla Laurie. Jack ji poznal na dálku podle charakteristického smíchu, přestože měla tvář schovanou za ochranným štítem z plexiskla. Byla v dobrém rozmaru. Doprovázeli ji dva muži. Jack soudil, že to musí být Lou a ten agent FBI. Všichni měli na sobě ochranné obleky. Jakmile měl Jack vše připraveno, přistoupil ke stolu, kde trojice stála. Tou dobou se už nikdo nesmál. 20

"Chceš mi naznačit, že toho kluka ukřižovali?" ptala se Laurie. Držela pravou ruku mrtvoly. Jack si všiml, že z dlaně trčí hlavička velikého hřebu. "Přesně to jsem říkal," potvrdil Lou. "A to byl jen začátek. Přitloukli kříž k telefonnímu stožáru a pak k němu přibili toho kluka," vysvětloval Lou.

"Proboha," otřásla se Laurie. "Pokusili se ho stáhnout z kůže," pokračoval Lou. "Alespoň zepředu." "To je hnusné," poznamenala Laurie. "Myslíte, že byl živý, když to dělali?" zeptal se Gordon. "Obávám se, že ano," odpověděla Laurie. "Vidíte, jak moc krvácel. Bezpochyby byl živý." Jack se přiblížil, aby si s Laurií promluvil, ale pak zahlédl tělo. Přestože byl otrlý a zvyklý na různé tváře smrti, tělo Brada Cassidyho jím otřásl. Mladík byl ukřižován, částečně stažen z kůže, měl vypichnuté oči a užitnutý genitál. Po těle měl četné bodné rány. Kůži staženou z hrudníku měl omotanou kolem nohou.

Na ní byl vytetován velký obraz Vikinga. Uprostřed čela měl vytetovanou malou nacistickou svastiku. "Co znamená ten Viking?" zeptal se Jack. "Ahoj, Jacku," pozdravila Laurie vesele. "Ty už jsi s tím prvním případem hotový? Znáš agenta Gordona Tyrrella? Jak se ti ráno jelo?" "Báječně," odpověděl Jack. Vzhledem k tomu, že otázky následovaly jedna za druhou tak rychle, odpověděl pouze na tu poslední. "Jack totiž jezdí po městě na kole," vysvětlovala Laurie. "Říká, že mu to bystří mysl." "Nepovažoval bych to za příliš bezpečný způsob dopravy," prohlásil Gordon. "To jistě není," souhlasil Lou.

"Když ale uvážíte, jaký je ve městě provoz, někdy bych si sám přál mít kolo." "Ale no tak, Lou!" vykřikla Laurie. "To přece nemyslíš vážně!" Jack při tomto rozhovoru prožíval určitý pocit neskutečnosti. Připadalo mu absurdní společensky konverzovat v ochranných oblecích s plastikovými štíty na obličejích nad znetvořeným tělem. Přerušil hovor o cyklistice a zopakoval svou původní otázku o vytetovaném obraze Vikinga.

"Pochází to z árijské mytologie," vysvětloval Gordon. "Stejně jako si skinheadi vypůjčili od hnutí v Anglii, kde to všechno začalo, styl oblečení a vysoké boty, vypůjčili si i obraz Vikinga." "Ale proč právě Vikinga?" zopakoval Jack. "Myslel jsem, že se orientují na nacistické symboly." "Jejich zájem o Vikingy vyplývá z revizionistického pohledu na historii," vysvětloval Gordon. "Skinheadi se domnívají, že násilní Vikingové zosobňují mužnou důstojnost." "Proto si Gordon myslí, že toho kluka stáhli z kůže," dodal Lou. "Ať už to udělal kdokoliv, nejspíš dospěl k závěru, že si nezaslouží zemřít s obrazem Vikinga na hrudi." "Myslel jsem, že tenhle způsob mučení skončil, když jsme překonali středověk," poznamenal Jack. "Viděl jsem pár podobných případů," ujistil ho Gordon. "Jsou to krutí hoši."

21

"Děsiví," dodal Lou. "Jsou to vážně psychopati." "Promiň, Laurie," přerušil Jack další rozhovor. "Mohl bych si s tebou na okamžik promluvit? Soukromě." "Jistě," souhlasila Laurie.

Omluvila se ostatním a odešla ke stěně místnosti s Jackem. "Ty jsi právě přijela?" zeptal se Jack šeptem. "Před pár minutami," odpověděla Laurie. "Co se děje?" "To se ptáš ty mě?" divil se Jack. "Ty se chováš divně. Musím přiznat, že mi to vrtá hlavou. Co se děje? O čem chceš se mnou a s Louem mluvit?" Jack viděl, jak se Laurie pod štítem zplexiskla usmála. "Proboha," prohlásila, "myslím, že jsem tě ještě neviděla tak zvědavého. To mi lichotí." "Ale no tak, Laurie!

Přestaň si dělat srandu! Přiznej, o co jde." "To by trvalo moc dlouho," odpověděla vyhýbavě Laurie. "Tak mi aspoň naznač, čeho se to týká," domáhal se Jack odpovědi. "Detaily si nech na později." "Ne, Jacku," řekla Laurie rázně. "Budeš muset vydržet do večera. Doufám, že se tou dobou ještě udržím na nohou." "Co to má znamenat?" "Jacku, teď o tom nemůžu mluvit.

Všechno se dozvíš večer, jak jsme se domluvili." "Jak jsi domluvila ty," opravil ji Jack. "Musím jít pracovat," prohlásila Laurie. Otočila se a vrátila se k pitevnímu stolu.

Jack byl podrážděný a rozmrzelý. Nechápal, jak mu Laurie mohla něco takového udělat. Zabručel si něco pro sebe, odlepil se od zdi a vrátil se ke vzorkům Papparisových orgánů. Chtěl je dopravit Agnes Finnové, aby je mohla vyšetřit fluorescenční metodou na protilátky proti anthraxu.

22

Kapitola 2

PONDĚLÍ, 18. ŘÍJNA, 9:30

"čORT! čort! Čort!" rozčiloval se Jurij Davydov. Bušil pravou pěstí do volantu svého žlutého Chevroletu Caprice. Vždy, když měl vztek, uchýloval se ke své mateřštině a klel ruský.

Momentálně přímo zuřil. Chytil se do dopravní zácpy a trčel nárazník na nárazníku mezi ostatními vozy, obklopen kakofonií klaksonů. Před ním stály další žluté taxíky s jasně zářícími brzdovými světly. Křižovatka vpředu byla ucpaná vozy jedoucimi kolmo k jeho směru přestože svítila zelená, nikdo se nemohl pohnout z místa. Den začal špatně už s prvním zákazníkem. Když jel po Druhé Avenue, nějaký cyklista mu kopl do pravých předních dveří, protože si usmyslel, že mu Jurij vjel do cesty. Jurij vyskočil z vozu a počastoval ho snůškou ruských nadávek. Původně chtěl být mnohem agresivnější, ale když si cyklistu prohlédl, změnil rozhodnutí. Cyklista byl skoro stejně velký jako Jurij, ale nepochybně byl v lepší fyzické kondici. Ve čtyřiačtyřiceti se Jurij o fyziku už nestaral.

Neměl žádné svaly, měl nadváhu a byl si toho vědom. Mírný náraz zezadu Jurije popíchl. Vyklonil se z otevřeného okénka, zahrozil pěstí a s výrazným přízvukem vynadal taxikáři, který do něj narazil. "Trhni si!" odpověděl taxikář. "Hni sebou!"

"Kam se mám hnout?" rozčiloval se Jurij. "Zbláznil ses?" Jurij se znovu opřel o své korálkové opěradlo. Zoufale si rukou pročísl husté tmavé, téměř černé vlasy. Natáhl ruku, otočil zpětné zrcátko a podíval se na sebe. Oči měl zarudlé a tvář brunátnou. Věděl, že se musí uklidnit, jinak dostane infarkt.

Potřeboval si dát frťana vodky. "To je zlý sen," mumlal si vztekle ruský. Neměl ani tak na mysli současnou dopravní situaci, jako spíš celý svůj život. Jeho život měl paradoxně s tou dopravní zácpou mnoho společného. Byl ve slepé uličce a naprosto rozčarován. Díky vlastní smutné zkušenosti zjistil, že lákavý americký sen, který byl dlouho jeho hnacím motorem, je jen klam. Klam, vyslaný do světa americkými médii, která jsou v rukou Židů. Auta vpředu se pohnula. Jurij vyrazil vpřed; doufal, že projede přes ucpanou křižovatku, ale nebylo mu to přáno. Vůz před ním prudce zabrzdil. On byl nucen zastavit také. Vtom do něj vůz zezadu opět narazil. I ten druhý náraz, stejně jako první, byl jen mírným ťuknutím, které nemohlo způsobit žádnou škodu, ale Jurij jej chápal především jako urážku. Znovu vystrčil hlavu z okna. "Co to ksakru děláš?

Copak neumiš řídit?" "Drž hubu, přistěhovalče," zařval řidič zezadu. "Táhni, odkud jsi přišel, ať už je to kde chce!" Jurij se chystal odpovědět, ale pak si to rozmyslel. Opřel se a prudce vydechl, jako kdyby ucházel vzduch z prasklé pneumatiky. Řidičova poznámka bezděčně vyvolala pocit toski, která na Jurije občas dopadala jako těžká vlněná deka. Toska je ruské slovo, které označuje melancholii, depresi, touhu, úzkost, únavu i nostalgii dohromady v podobě hluboké duševní bolesti. Jurij zíral před sebe a nevnímal. Zklamání i vztek na Ameriku na okamžik

23

zastřela živá vzpomínka. V mysli se mu vynořil obraz sama sebe a bratra, jak se jednoho mrazivého rána v rodném Sverdlovsku v Sovětském svazu chystají spolu do školy. V duchu před sebou viděl obraz společné kuchyně a cítil její družnou atmosféru.

Vzpomínal na hrdost, jakou v něm vyvolávalo vědomí, že je součástí mocného Sovětského svazu. Jistě, v době komunistické vlády existovala určitá omezení a nedostatky, ženy musely občas stát ve frontě na mléko a jiné zboží, ale nebylo to tak zlé, jak si ti blázni tady v Americe představovali. Vzájemná rovnost, která se nevztahovala jen na nejvyšší představitele strany, byla příjemná a vedla k hlubokému přátelství. V jeho vlasti bylo mnohem méně sociálních rozdílů než v Americe.

Tenkrát si Jurij neuvědomoval, jak to bylo dobré. TEĎ si na to vzpomněl a rozhodl se vrátit domů. Jurij se rozhodl vrátit ke své matjuške-Rossiji. Rozhodl se už před několika měsíci.

Nechtěl však odjet, dokud se nepomstí. Byl podveden a ošizen.

TEĎ se pomstí tak, že si toho všimne každý v tomto samolibém městě podvodníků. Až bude zpátky doma v Rusku, nabídne svou odplatu jako dar Vladimíru Žirinovskému. To je skutečný patriot rodiny, vlasti, který, kdyby měl možnost, by jistě vrátil zemi slávu bývalého Sovětského svazu. Jurijovo rozjímání bylo náhle přerušeno otevřením zadních dveří.

Zákazník hodil na sedadlo aktovku z pštroší kůže a pak nasedl.

Jurij si zákazníka podrážděně prohlížel ve zpětném zrcátku.

Byl to malý muž s knírem, oblečený do drahého italského obleku s bílou košilí a hedvábnou kravatou. Z kapsy u saka mu vyčníval růžek kapesníčku ze stejného materiálu. Jurij poznal, že je to obchodník nebo bankéř. "Union banka, Pátá Avenue osm set dvacet," řekl muž. Opřel se a vytáhl mobilní telefon.

Jurij si ho stále prohlížel. Všiml si něčeho, co zpočátku nepostřehl. Muž měl na hlavě jamulku. "Co se děje?" zeptal se muž. "Nejste ve službě?" "Ne, to ne," zabručel Jurij otráveně.

Obrátil oči vzhůru, zapnul taxametr a pak se podíval kolem sebe na ucpané ulice. Tohle bylo to poslední, co mu ještě chybělo: židovský bankéř, jedno z nejhorších stvoření, jaká běhají po světě. Zatímco muž telefonoval, Jurij se posunul píd' za pídí o délku jednoho vozu. Konečně už byl přímo u problémové křižovatky. Bubnoval prsty o volant. Pohrával si s myšlenkou říct tomu Židovi, aby z jeho taxíku vypadl. Ale mlčel. Koneckonců mu ten mizera platí za to, že sedí v taxíku a pomalu se sune vpřed. "To je ale zácpa," poznamenal muž, když dotelefonoval. Naklonil se dopředu a strčil hlavu do otvoru v rozdělovací stěně z plexiskla. "Pěšky by to šlo rychleji." "Poslužte si," odpověděl Jurij. "Mám čas," ujistil ho muž. "Je příjemné na chvíli se posadit. Schůzku mám až po půl jedenácté. Myslíte, že tam do té doby dojedete?" "Pokusím se," řekl Jurij nezávazně. "Máte ruský přízvuk, že?" zeptal se muž.

24

"Ano," přisvědčil Jurij. Povzdechl si. Ten chlap ho dožene k šílenství. "Asi mě to mělo napadnout podle jména na licenci," dodal muž. "Ze které části Ruska pocházíte, pane Juriji Davydove?" "Ze středního Ruska," odpověděl Jurij. "Daleko od Moskvy?" "Asi třináct set kilometrů na východ. Z Uralu." "Já se jmenuji Harvey Bloomburg." Jurij se podíval do zpětného zrcátka a neznatelně pokývl hlavou. Nechápal, proč se mu lidé svěčují. Jurijovi bylo úplně jedno, jak se Harvey jmenuje.

"Před týdnem jsem se vrátil z Moskvy," pokračoval Harvey.

"Vážně?" zeptal se Jurij. Poněkud zpozorněl. Uplynulo hodně času od doby, kdy on sám byl v Moskvě. Vzpomněl si, jak byl nadšen, když poprvé navštívil Rudé náměstí s chrámem Vasilije Blaženého, který zářil jako architektonický klenot. Nikdy v životě neviděl nic tak krásného a působivého. "Byl jsem tam skoro pět dní," pokračoval Harvey. "To máte štěstí," poznamenal Jurij. "Líbilo se vám tam?" "Hu!" oťrásl se Harvey pohrdlivě a mávl rukou. "Těšil jsem se, až vypadnu. Hned, jak jsme ukončili jednání, prchal jsem do Londýna. Moskva je hrozná, samá kriminalita a strašná ekonomická situace. Je to prostě katastrofa." Po těch slovech ucítil Jurij další osten hněvu. Dobře věděl, že lidé jako Harvey Bloomburg a celosvětová konspirace sionistů stojí v pozadí problémů, které dnes zmítají Ruskem. Jurij cítil, jak rudne, ale raději mlčel.

Skutečně moc potřeboval sklenku vodky. "Jak dlouho jste ve Spojených státech?" zeptal se Harvey. "Od roku 1994," zabručel Jurij. Bylo to jen pět let, ale jemu to připadalo jako deset.

Přesto si Jurij pamatoval den, kdy sem přijel, jako by to bylo včera. Přiletěl z kanadského Toronta po třech dnech tahanic s americkým imigračním oddělením, které měly za následek to, že získal jen dočasný vízum. Jurijova cesta do Ameriky byla složitá a trvala něco přes rok. Začala v Novosibirsku na Sibiři, kde Jurij pracoval ve státním podniku zvaném Vektor.

Pracoval tam celkem jedenáct let, ale když se provoz omezil, přišel o práci. Naštěstí si stihl ušetřit nějaké rubly a po dlouhé cestě letadlem, vlakem a stopem s ochotnými řidiči nákladních aut se dopravil do Moskvy. V Moskvě ho čekala pohroma. Vzhledem k choulostivé povaze jeho bývalého zaměstnání byli v okamžiku, kdy požádal o mezinárodní pas, upozorněni lidé od FSK, organizace, která nahradila KGB. Jurij byl zatčen a ocitl se ve věznici Lefortovo. Po několika měsících se dostal ven jen díky tomu, že přislíbil jít pracovat do jiného státního podniku v Zagorsku. Problém byl v tom, že nedostával plat, tedy alespoň ne v podobě peněz.

Dostával

jej v podobě vodky a toaletního papíru. Uprostřed noci těsně na začátku zimních prázdnin se mu podařilo uprchnout. Střídavě šel a jezdil stopem, až se dostal do tisíc šest set kilometrů vzdáleného Taninu v Estonsku. Byla to hrozná cesta, plná problémů, komplikovaná nemocí, úrazy, hladověním a nepředstavitelnou zimou. Jurij prožil obdobné

pohromy, jaké prožívala Napoleonova a Hitlerova vojska a které pro ně měly katastrofální následky.

25

Estonci se k němu jako k Rusovi nechovali příliš přátelsky, dokonce ho jednou pár estonských mladíků přepadlo a zbilo, ale Jurijovi se přesto podařilo vydělat si dostatek peněz, aby si mohl pořídit falešné papíry a dostat se na nákladní loď jezdící po Baltu. Ve Švédsku prchl z lodi a požádal o azyl.

Švédové zpochybnili jeho deklarovaný statut uprchlíka, ale povolili mu přechodný pobyt. Získal povolení vykonávat pomocné, práce a vydělal si tak peníze na cestu do Toronta a dále do New Yorku. Když konečně vstoupil na americkou půdu, sklonil se jako papež a políbil zemi, na které přistál. V průběhu zoufalého usilování o emigraci to Jurij několikrát málem vzdal. Ale nakonec vydržel. Celou dobu ho poháněla myšlenka na americký sen: svoboda, bohatství a spokojený život. Jurij se ušklibl. Pěkně spokojený život! Byla to spíš noční můra. Jezdil taxikem dvanáct, někdy i čtrnáct hodin denně, jenom aby si vydělal na holé živobytí. Daně, nájemné, jídlo a zdravotní pojištění pro něj a jeho tlustou manželku, kterou si vzal, aby dostal zelenou kartu, ho ničily. "Nejspíš děkujete Bohu všemohoucímu, že jste se dostal z Ruska," poznamenal Harvey, který netušil, co se Jurijovi honí v hlavě.

"Nechápu, jak to tam mohou lidé přežít." Jurij neodpověděl.

Přál si, aby Harvey mlčel. Náhle se před ním uvolnila cesta.

Jurij prudce šlápl na plyn. Vůz vystřelil vpřed tak rychle, až Harvey prudce dopadl na zadní sedadlo. Jurij sevřel volant a opřel se. Pneumatiky zaskřípěly. "Hej, ta moje schůzka není zas tak důležitá, abych kvůli ní musel riskovat život!" křikl Harvey ze zadního sedadla. Když se blížili k další křižovatce, kde svítila červená, Jurij dupl na brzdu. Vůz dostal smyk. Jurij jej šikovně stočil mezi autobus a zaparkovanou dodávku a zastavil za vozem s odpadky. "Proboha!" křičel Harvey přes plexisklovou rozdělovací stěnu. "Co jste dělal v Rusku?"

Neříkejte, že jste jezdil automobilové závody!" Jurij mlčel.

Harvey se naklonil vpřed. "Zajímá mě to," řekl. "Co jste dělal? Minulý týden mě vezl ruský taxikář, který učil matematiku, než sem přijel. Říkal, že je inženýr, vystudoval elektrotechniku. Věřil byste tomu?" "Věřil," odpověděl Jurij. "I já jsem inženýr." Jurij věděl, že poněkud přehání, protože byl pouhý laborant, ne inženýr, ale na tom přece nezáleželo. "Jaký inženýr?" vyptával se Harvey. "Biotechnologický," řekl Jurij. Rozsvítila se zelená a on sešlápl plyn. Jakmile mohl, předjel vůz s odpadky a vyrazil vpřed. Snažil se jet podle zelené vlny. "To je zajímavé," uvažoval Harvey. "Jak to, že řídíte taxík? Řekl bych, že vaše schopnosti jsou žádané.

Biotechnologie je jedním z nejrychleji se rozvíjejících průmyslových odvětví." "Mám problém s nostrifikací," vysvětloval Jurij. "Vy Američané tomu říkáte hlava dvacet dva." "To je škoda," řekl Harvey. "Měl byste to zkusit. Nakonec by se vám to jistě vyplatilo."

26

Jurij znovu mlčel. On už nebude muset znovu podstoupit ty nedůstojné zkoušky. Nechystá se tu zůstat. "Je dobře, že jsme vyhráli studenou válku," pokračoval Harvey. "Alespoň mají Rusové možnost užívat si prosperity a základních lidských svobod. Doufám, že si to nepokazí." Jurij cítil, jak se jeho podráždění mění v zuřivost. Nemohl už poslouchat ty nesmysly o tom, jak Amerika vyhrála studenou válku a rozbila Sovětský svaz. Sovětský svaz se rozložil zevnitř: začal to Gorbačov a ta jeho glasnost' a perestrojka a dorazil to Jelcin, který si potřeboval posílit své ego. Jurij sešlápl plyn ještě víc, řítil se vpřed a kličkoval mezi ostatními auty a vyděšenými chodci. "Hej!" okřikl ho znovu Harvey. "Zpomalte trochu! Co to do vás vjelo?" Jurij neodpovídal. Nenáviděl Harveyho samolibou nadřazenost, drahé oblečení, aktovku z pštroší kůže a ze všeho nejvíc jeho židovskou čepičku, kterou měl připevněnou k řídícím vlasům. "Hej!" ozval se Harvey znovu a zaklepal na dělicí plexisklo. "Zpomalte, nebo zavolám policii!" Zmínka o policii poněkud zchladila Jurijovu zuřivost. Konflikt s policií si přál ze všeho nejméně. Pozvedl nohu z plynu a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. "Promiňte," omluvil se.

"Jen jsem se snažil dovést vás na schůzku včas." "Rád bych se tam dostal živý," odsekl rozzlobeně Harvey. Jurij se blížil k Páté Avenue a snažil se udržet rychlost v povolených mezích.

Na Páté Avenue zamířil na jih a minul dva bloky. Před Union bankou zajel k chodníku, zastavil a vypnul taxametr.

Harvey neztrácel čas. Vyskočil z vozu, na chodníku odpočítal jízdné do posledního centu a vrazil je Jurijovi do ruky.

"Co spropitné?" zeptal se Jurij. "Zasloužíte si spropitné asi tak, jako já vypíchnout oko," odpověděl Harvey. "Můžete být rád, že vám vůbec zaplatím." Obrátil se a zamířil k otáčejícím se dveřím honosné budovy ze žuly a skla. "Od sionistického prasete, jako jste vy, bych spropitné ani nečekal!" zavolal za ním Jurij. Harvey mu pohrozil prstem, než zmizel z dohledu.

Jurij zavřel oči. Musí se ovládnout, než provede nějakou hloupost. Ze srdce doufal, že Harvey Bloomburg bydlí ve východní oblasti New Yorku, protože právě tu část města se Jurij chystal zničit. První, co Jurij uslyšel, bylo otevření zadních dveří vozu. Někdo nasedl. Jurij se prudce otočil.

"Nejsem ve službě!" zavrčel. "Vypadněte!" "Nemáte zhasnutý nápis na střeše," ozvala se žena rozhořčeně. Po jednom boku měla položený kufřík od Louise Vuittona a po druhém notebook v koženém pouzdře. Jurij natáhl ruku k vypínači a nápis zhasl.

"Už je zhasnutý," řekl suše. "Vypadněte!" "Proboha!" žasla žena, posbírala zavazadla a vystoupila. Jako projev malé

27

pasivní pomsty nechala zadní dveře otevřené. Vykročila do vozovky, věnovala Jurijovi nenávistný pohled a zastavila si jiný taxík. Jurij natáhl ruku otevřeným oknem ven a dlaní plácl do zadních dvířek. Bez problémů se přibouchla. Vyjel do silnice a zamířil ke středu města. Neměl chuť dál se rozčilovat s nadutými obchodníky a židovskými bankéři. Příjemnější bylo kochat se myšlenkami na pomstu, a k tomu se musel přesvědčit, že jeho prostředek je tak účinný, jak si představoval. Potřeboval zjistit, co se stalo s Jasonem Papparise. Kancelář Obchodu s korintskými koberci byla na Walker Street jižně od Capal. Nacházela se v přízemním obchůdku s několika vybledlými tureckými koberci s geometrickým vzorem a kožími kůžemi ve výkladní skříni. Když se Jurij přiblížil, zpomalil. Nápis na dveřích byl zlatý. Dveře byly zavřené, ale Jurij dobře věděl, že to nic neznamena. Když si vybíral svou oběť, jezdil kolem často a vždy našel dveře zavřené. Jurij zajel na místo vyhrazené pro zásobování naproti kanceláři a zaparkoval. Měl odtud dobrý výhled na vchod. Rozhodl se chvíli zůstat, ačkoliv nevěděl, na co vlastně čeká. Musel nějak odhalit zdravotní stav pana Jasona Papparise. Jurij si byl jistý, že zásilku od Úklidových služeb ACME dostal nejpozději v pátek. Čekání ho uklidňovalo a další krok jeho grandiózního plánu ho těšil. Bude moci Curtu Rogersovi ohlásit, že anthrax je účinný. Pak už by zbývalo otestovat jen botulotoxin. Pro osudný den se Jurij rozhodl použít dva různé prostředky, ne pouze jeden. Chtěl vyloučit jakoukoliv možnost technologických zádrhelů. Oba prostředky působily naprosto odlišně, ale oba musely být rozšířeny formou aerosolu. Jurij sáhl pod sedadlo, odstrčil z cesty hever a vytáhl plochou kapesní láhev. Zasloužil si frťana vodky. Když se ujistil, že se na něj nikdo nedívá, rychle si přihnul ohnivé tekutiny. S úlevou vydechl, když se mu příjemný hřejivý pocit rozlil po těle. Byl ještě klidnější než před chvílí. Dokonce si začal uvědomovat, že jeho život v poslední době měl i světlé chvíle. Jedna z nejšťastnějších událostí, které Jurije od příjezdu do New Yorku potkaly, bylo setkání s Curtem Rogersem a s jeho přítelem Stevem Hendersonem. Všichni tři se spřátelili. Jejich přátelství změnilo Jurijovu fantastickou touhu po pomstě v reálnou možnost. Setkali se úplně náhodou.

Po dlouhém horkém letním dni za volantem zastavil Jurij u zapadlého baru, který se jmenoval White Pride. Bylo to v Bensonhurstu v Brooklynu. Kapesní láhev měl dávno prázdnou a potřeboval se napít dřív, než dojede domů do Brighton Beach.

Bylo po jedenácté večer a místní bar byl nabitý, potměšilý a duněl heavymetalovou hudbou skupiny Screwdriver, která se ozvěnou odrážela ode zdi. Většinu zákazníků tvořili drsně vypadající bílí mladíci s oholenými hlavami, tričky bez rukávů a hojným tetováním. Jurij měl tušit, s kým se tu setká. U chodníku přímo před otevřenými dveřmi do baru stálo několik harleyů, ozdobených nacistickými symboly. Jurij si vzpomněl, že na prahu baru zaváhal, zda má či nemá vejít. Intuice mu napovídala, že z toho místa číší nebezpečí jako výpary nad močálem.

28

Všichni si ho nevraživě prohlíželi. Po chvíli váhání se Jurij rozhodl, že to riskne. Měl k tomu dva důvody - obával se, že úprk by je vyprovokoval k pronásledování, podobně jako útěk od nerozhodného, ale zlého psa, a navíc vodku strašně potřeboval a věděl, že všechny ostatní bary v Bensonhurstu budou stejné.

Jurij vešel, posadil se na prázdnou židli u baru a tvářil se neutrálně. Díval se přímo před sebe. V okamžiku, kdy si objednal pití, jeho přízvuk způsobil rozruch. Několik mladíků s pohrdavými výrazy se shluklo kolem. Když už Jurij čekal, že se něco stane, rozestoupili se a mezi nimi se objevil upravený muž kolem čtyřicítky, kterého všichni zjevně respektovali. Muž byl světlavý, vysoký a štíhlý. Vlasy měl ostříhané nakrátko, ale neměl oholenou hlavu. Vypadalo to spíš jako vojenský sestřih. I on měl na sobě tričko, ale bylo čisté, mělo krátké rukávy a zdálo se, že je dokonce vyžehlené. Vlevo na tričku byl malý obrázek červené hasičské helmy. Pod ním byl nápis: Engine Company No 7. Na rozdíl od všech skinheadů měl jen jedno jediné tetování. Byla to malá americká vlajka na pravé paži. "Přemýšlím, jestli jsi tak statečný, nebo tak hloupý, že jsi sem přišel bez pozvání, kamaráde," řekl světlavý muž. "Tohle je soukromý klub." "Omlouvám se," odpověděl Jurij a chystal se vstát. Muž mu položil ruku na rameno a přitlačil ho zpátky na židli. "Podle řeči se mi zdá, že jsi Rus," podotkl. "To jsem," připustil Jurij. "Jsi Žid?"

"Ne!" vybuchl Jurij. "To ne." Ta otázka ho překvapila. "Bydlíš v Brighton Beach?" "Ano, bydlím," odpověděl nervózně Jurij.

Netušil, kam muž všemi těmi dotazy míří. "Myslel jsem, že všichni Rusové, co tam bydlí, jsou Židi." "Já nejsem," zopakoval Jurij. Ten světlavý muž věděl, o čem mluví.

Většina ruských emigrantů v Brighton Beach byli Židé. To byl jeden z důvodů, proč měl Jurij tak málo přátel. Všude existovala řada židovských organizací, které vítaly ostatní židovské uprchlíky. Židé byli jediní, kdo se dostal za komunistického režimu z Ruska, takže v době pádu Sovětského svazu tvořili ve Spojených státech silnou komunitu. Protože k nim Jurij nepatřil, ignorovali ho. "Zaslechl jsem dobře výraz odporu vůči Židům?" zeptal se světlavý muž. Jurij se rozhlédl po sloganech, zdobících trička okolostojících skinheadů. Viděl nápisy: Holokaust je sionistický mýtus a Pryč se sionisty okupovanou americkou vládou. Vzhledem k tomu, co viděl, Jurij usoudil, že bude vhodné se svěřit se svým antisemitským cítěním. Až do posledních prezidentských voleb v Rusku Jurij o Židech moc nepřemýšlel. Tehdy ho však oslovily neofašistické projevy Vladimíra Žirinovského a neokomunistické proslovy Genadije Zjuganova. Díky své tosce a poraněné národní hrdosti se stal snadným terčem obou demagogických teorií o ztotožnění obětních beránců.

29

"Asi jsme tě špatně odhadli, kamaráde," řekl světlavý muž, když mu Jurij odhalil své rasistické smýšlení. Poklepal Jurije po zádech. "Jsi tu nejen vítán, můžeš si dát jednu skleničku na můj účet." Světlavý muž luskl prstem na

barmana, který se odklidil, když čekal obtíže. Teď přinesl láhev vodky a dolil Jurijovu sklenku až po okraj. "Jmenuju se Curt Rogers," pokračoval muž. Posadil se na židli vedle Jurije. "Tohle je Steve Henderson." Ukázal na zrzavého chlapíka, který seděl vedle Jurije z druhé strany. Steve byl mnohem svalnatější než Curt, ale byl podobně oblečený. Na tričku měl stejný obrázek i nápis. Toto první setkání vedlo k několika dalším, protože všichni tři měli nejen shodné antisemitské názory, ale i mnohé další. Mimořádně dobře si rozuměli v názorech na současnou americkou vládu. "Je to ilegální, tyranský a neústavní bordel," zašeptal důvěrně Curt, když se k tomu tématu dostali poprvé. "Existuje jen jedno řešení. Vláda Spojených států musí být svržena ozbrojenou silou. Jinak to nejde. A musí to být co nejdřív, protože sionisti získávají pořád silnější pozice."

"Skutečně?" zeptal se Jurij. Překvapilo ho, že jsou i takoví Američané, kteří nenávidí svou vládu. A podle Curta, který byl zjevně odborníkem na veškeré otázky spojené s americkou vládou a americkou historií, nebyla těch nespokojených jen hrstka.

Patrioti, jak je Curt nazýval, byli roztroušeni po celé zemi.

Všichni byli dobře ozbrojeni a čekali na výzvu, aby povstali a vzbouřili se. "Dej na moje slova," zašeptal Curt při jiné příležitosti. "Z nezpochybnitelných zdrojů mám informace, že vláda cvičí v Montaně jednotky vybavené tisíci helikoptéry."

Pokud s tou vládou odpadlíků včas něco neuděláme, vyletí jednotky ze základny a odzbrojí všechny patrioty v téhle zemi.

Pak budeme proti celosvětovému sionistickému hnutí naprosto bezmocní." Jurij tenkrát nevěděl, co znamená "nezpochybnitelný", ale neptal se, protože Curtova informace byla i bez toho jasná. Vláda Spojených států byla mnohem zvrhlejší a nebezpečnější, než si dosud představoval. Také bylo zřejmé, že on i Curt by s tím rádi něco udělali, a navíc si mohli navzájem pomoci, protože každý z nich mohl udělat něco, k čemu ten druhý neměl možnosti. Jurij měl potřebné znalosti a zkušenosti k tomu, aby mohl vyrobit biologickou zbraň hromadného ničení, zatímco Curt měl lidi, kteří mohli sehnat potřebné vybavení a materiál. Curt založil militantní skupinu skinheadů, kterou nazval Lidovou árijskou armádou, a tvrdil, že jeho teroristická jednotka vyplní jakýkoli příkaz, který od něj dostane. "Zemědělský rozprašovač na insekticidy?"

To není problém!" odpověděl Curt na jednu z Jurijových prvních otázek. "Až to bude potřeba, ukradneme jeden na Long Islandu."

Používají je tam k postřiku polí, kde se pěstují brambory.

Většinu času tam jen někde stojí a čekají, až si je někdo vezme." O pár týdnů později si nad několika sklenkami ledové vodky Curt, Jurij a Steve podali ruce a zahájili přípravu akce, kterou nazvali operace Rosomák. Jurij nevěděl, co je rosomák, a Curt mu vysvětlil, že je to malé, mimořádně zlé a chytré zvíře. Curt tenkrát mrkl na Stevea, protože název Rosomák ve skutečnosti pocházel z klasického katastrofického filmu Rudý úsvit

30

a označoval skupinu bojujících mladíků. Šlo o Curtův a Steveův oblíbený film. V tom filmu Rosomáci odrazili celou útočící ruskou armádu. Jurij si přál nazvat celou akci operace Pomsta, ale podvolil se Curtovi a Steveovi, kteří byli ohledně názvu Rosomák neoblomní. Curt mu navíc vysvětlil, že pro ultrapravicové podsvětí bude mít tento název mnohem větší význam. Než dopili vodu, byli všichni vzrušení. Jejich vztah, jak se vyjádřil Curt, byl jako sňatek uzavřený v nebi. "Mám takový pocit, že tohle bude jiskra, která se rozšíří v mohutný požár," vysvětloval nadšeně Curt. "Když se v New Yorku stane něco tak významného, bezpochyby to zahájí všeobecnou revoltu."

To, co se stalo v Oklahomě, bude proti tomu vypadat jako dětský žertík." Jestli operace Pomsta spustí všeobecné povstání nebo ne, bylo Jurijovi docela jedno. Chtěl jen ušetřit Spojeným státům pořádnou ránu, která by je připravila o tu věčnou samolibost. Veškerou slávu, kterou by tím mohl získat, ochotně obětuje hnutí Žirinovského a návratu Sovětského svazu. Náhlé klepnutí do nárazníku probralo Jurije ze zamyšlení. Otočil se a uviděl dívku, která kontrolovala parkovací automaty. "Budete muset s tím taxíkem odjet," řekla.

"Tehle prostor je vyhrazený pro zásobování." "Promiňte," omluvil se Jurij. Zařadil rychlost a odjel. Ne však daleko. Objel blok a vrátil se na stejné místo. Dívka už byla daleko a mířila směrem od něj. Jurij zapnul výstražná světla, aby to vypadalo, že čeká na zákazníka, a vystoupil z vozu. V Obchodu s korintskými koberci se za poslední půlhodinu nic nepohnulo, nikdo nevešel dovnitř ani nevyšel ven. Jurij přeběhl silnici.

Rukama zastínil světlo a nahlédl skleněnými dveřmi dovnitř.

Nikdo tam nebyl. Uvnitř se nesvítilo. Zkusil vzít za kliku.

Dveře byly zamčené. Jurij ušel pár kroků západním směrem a vstoupil do sousedního obchodu. Když seděl v autě, viděl do něj vcházet několik lidí a pár z nich znovu vycházet. Byl to filatelistický obchod. Uvnitř bylo тихо jako v kostele, jen když otevřel, zacinkaly na dveřích zvonky. Zezadu vyšel prodáváč s trifokálními brýlemi posazenými na baňatém nose. Na holé hlavě měl jarmulku. Jurij předpokládal, že ji musí mít přilepenou lepidlem. "Mám vyzvednout pana Papparise z Obchodu s korintskými koberci," vysvětloval Jurij. "Venku mám taxík."

Bohužel obchod je zavřený. Znáte pana Papparise?" "Jistě."

"Viděl jste ho?" vyptával se Jurij. "Víte o něm něco?" "Celý den jsem ho neviděl. Ale na tom není nic divného."

Málokdy se totiž potkáváme." "Díky," řekl Jurij. "Rádo se stalo." Jurij přešel k obchodu, který sousedil s Obchodem s korintskými koberci z východní strany. Dostal stejnou odpověď. Nasedl zpátky do vozu a přemýšlel, co dál. Zvažoval, že zavolá do nemocnic v nejbližším okolí, ale pak

31

si uvědomil, že neví, kde pan Papparis bydlel, a ten nápad zavrhl. Napadlo ho najít telefonní číslo pana Papparise v telefonním seznamu, ale hned usoudil, že volat mu domů by bylo bláznovství. Jurij byl až dosud velmi opatrný a nechtěl zbytečně riskovat. Vzhledem k tomu, jak se chystal New Yorku pomstít, nechtěl nikoho varovat. Odjel. Když se dostal na roh Walker Street a Broadwaye, uvědomil si, že je sotva šest bloků od požární stanice na Duane Street, kde pracují Curt a Steve.

Přestože Jurij nikdy nenavštěvoval své kamarády na jejich pracovišti, rozhodl se tam zastavit. Nebude jim sice moct potvrdit, že anthrax je účinný, tu otázku stejně považoval za čistě akademickou, ale může jim říct, že pokus už běží. To bylo samo o sobě vzrušující, protože to znamenalo, že se příprava operace Rosomák blíží do finále. Všechny plány a přípravy byly hotové. TEĎ už jen zbývalo vyrobit dostatečné množství materiálu a použít ho.

32

Kapitola 3

PONĚLÍ, 18. ŘÍJNA, 11:30

"MYSLÍŠ, že je to vhodné?" zeptal se Steve Henderson. "Nevím, jestli získáme tolik informací, abychom ospravedlnili to riziko." Curt chytil kamaráda za rukáv a zarazil ho. Stáli před vchodem do Federální budovy Jacoba Javitse na Federal Plaza dvacet šest. Kolem proudily davy lidí. Bylo tu rušno. V budově bylo zaměstnáno téměř šest tisíc státních zaměstnanců a denně tudy prošel asi tisíc návštěvníků. Curt i Steve byli oblečeni do čerstvě vyžehlených modrých hasičských uniforem.

Černé boty se jim v říjnovém slunci leskly. Curt měl o odstín světlejší košili než Steve a na límcečku měl malou zlatou hláskou troubu. Před čtyřmi lety byl povýšen na poručíka. "Při operaci takového rozsahu je nutné pořádně zmapovat terén," zasyčel. Rozhlédl se po spěchajícím davu, aby se ujistil, že jim nikdo nevěnuje pozornost. "Co tě sakra v armádě učili?"

Tohle je přece základ!" Curt a Steve se znali od dětství. Oba vyrůstali v dělnické oblasti Bensonhurstu v Brooklynu. Oba byli mírní, slušní a spořádaní samotáři, kteří po celá školní léta tíhli jeden k druhému jako spřízněné duše. Byli průměrní studenti, ačkoliv jejich schopnosti byly nadprůměrné. Curt na tom byl lépe než Steve. Ani jeden z nich se nevěnoval sportu, ačkoliv Curtův starší bratr byl v Bensonhurstu legendární hvězdou amerického fotbalu. Většinou se jen tak poflakovali, jak sami často tvrdili. Oba se dostali do armády - Curt po neúspěšných šesti měsících vysoké školy a Steve po roce práce s otcem, který byl instalatér. "Armáda mě naučila přesně to, co tebe námořnictvo," odsekl Steve. "Přestaň mě krmit těma mariňáckejma kecama." "No, nemůžeme to sem přece v den D jen tak přitáhnout a neznat přitom terén," pokračoval Curt.

"Musíme to nějak strčit do větráků klimatizace. Potřebujeme se ujistit, že se k nim dostaneme." Steve se nervózně podíval na obrovskou budovu. "Máme přece plány," namítl. "Víme, že jsou ve druhém patře." "Proboha!" rozčilil se Curt. Zvedl ruce do vzduchu i s deskami, které v jedné ruce držel. "Už se nedivím, žeš vypadnul od Zelených baretů. Chceš se z toho vyzout?" Na rozdíl od neúspěšných akademických kariér oba muži získali úspěchy ve vojenských službách. Curt sloužil v Kalifornii v Camp Pandeltonu, Steve ve Fort Braggu v Severní Karolině. Oba se rychle vyhoupli do řad poddůstojníků. Vojenský řád je vzrušoval a oba se stali vzornými vojáky. Mimořádně je zaujaly zbraně, zejména pušky a pistole. Oba získali vyznamenání za střelbu. Oba kamarádi si tu a tam napsali. To, že byli u rozdílných jednotek a na jiných pobřežích země, jim jejich přátelské vztahy komplikovalo. Vidali se jen vzácně, když měli náhodou oba volno ve stejnou dobu a setkali se v Bensonhurstu.

To pak bylo všechno jako za starých časů. Vyprávěli si válečné historky, protože se oba zúčastnili války v Perském zálivu.

33

Ačkoliv se o tom ani jeden z nich nezmínil, oba předpokládali, že zůstanou v armádě. Ale ani jednomu to nebylo souzeno. Časem se oba ve svých očekáváních zklamali. Curtova zkušenost byla horší. Vypracoval se až na velitele výcvikové jednotky rekrutů, která cvičila nováčky pro elitní námořní průzkumnou skupinu. Během jednoho obtížného nočního manévru a na přímý Curtův příkaz vydržet jeden z rekrutů zemřel. Následující vyšetřování prokázalo, že Curt nesl část viny za jeho smrt.

Nikdo se nezmínil o tom, že ten hoch neměl u průzkumné skupiny co dělat. Byl to maminčin mazlíček, který se do elitní jednotky dostal jen proto, že jeho otec byl velké zvíře ve Washingtonu. Ačkoliv Curt nebyl přímo potrestán, ta událost mu poškodila kádrový materiál a zabránila mu v dalším postupu.

Byl z toho zničený a našťvaný. Měl pocit, že on byl ochoten odevzdat vše na oltář své vlasti, ale její vláda ho zradila. Když se měl rozhodnout pro další službu, odešel. Steve měl poněkud jinou zkušenost. Po zdoluhavém a vyčerpávajícím procesu byl konečně přijat k Zeleným baretům. Během prvních jednadvaceti dnů byl z přípravy vyřazen. Nebyla to jeho vina, dostal chřipku. Když se dozvěděl, že musí znovu podat žádost a navzdory všemu, co pro armádu udělal, projít opět celým zdoluhavým přijímacím procesem, následoval Curtova příkladu.

Opouštěl armádu s pocitem znechucení a zrady. Curt vystřídal několik zaměstnání, většinou pracoval v bezpečnostní službě, a pak nastoupil k Newyorskému protipožárnímu sboru. Od začátku mu imponoval vojenský řád, uniformy, pocit poslání, hrdosti a zajímavé vybavení. Nebylo to sice námořnictvo, ale trochu se mu to podobalo. Navíc byl rád, že může

bydlet v Bensonhurstu.

Curt přiměl Stevea, aby se k němu přidal a složil hasičské zkoušky. Když Steve nastoupil, s trochou úsilí se jim podařilo dostat se na stejnou požární stanici. Připomnělo jim to mladá léta - oba zase bydleli v Bensonhurstu a byli velcí kamarádi.

"Nechci se z toho vyzout," odpověděl Steve rozmrzele. "Jen si myslím, že z toho budou problémy. Není tu plánovaná žádná protipožární kontrola. Co když zavolají na stanici?" "Kdo bude vědět, že není plánovaná?" odporoval Curt. "A co se stane, když někdo zavolá?" Kapitán má dovolenou. Navíc provedeme řádnou inspekci. Vím, že minule zjistili nějaké porušení předpisů. Když na to přijde, jdeme zkontrolovat, jestli už to napravili." "Co to bylo?" "Dole v kiosku umístili malý gril," vysvětloval Curt. "Nejspíš to někoho napadlo jako dodatečné vylepšení. Myslím, že na to nikdy neměli povolení. Chyběla jim izolace. Chceme jen ověřit, že to malé opominutí už napravili." "Ukaž mi to," požádal Steve. "Cože? Ty mi nevěříš?" rozčiloval se Curt. Vytáhl z desek zápis o porušení předpisů a podržel ho Steveovi před nosem. "No, to snad není možné," žasl Steve. "To je perfektní." "Ty jsi snad pochyboval o slovech bývalého mariňáka?" popichoval Curt. "Jdi se bodnout," opáčil Steve s úsměvem.

34

Oba pokračovali vojenským krokem směrem ke vchodu. Hlavy měli vztyčené a ramena dozadu. "Bude to skvělá operace," řekl Curt tiše. "Je tu největší kancelář FBI mimo ústředí ve Washingtonu. Jen to pomyšlení mě hřeje u srdce. To bude odplata za Ruby Ridge!" "Přál bych si, aby tu bylo víc agentů ATF. Pak bychom se pomstili i za Waco a Branch Davidians."

"Neboj se, vláda to pochopí," ujistil ho Curt. "Jseš si jistý, že to Jurij dotáhne do konce?" zeptal se Steve. Curt kamaráda podruhé zastavil. Lidé se jim vyhýbali. "Co se to s tebou dneska děje?" zeptal se Curt tiše. "Proč vidíš všechno tak černě?" "Já se jen ptám," ohradil se Steve. "Ten chlap je trochu cvok. Sám jsi to říkal. Navíc je to bejvalej komouš."

"TEĎ už není," řekl Curt. "Chceš mi tvrdit, že se může úplně změnit?" pokračoval Steve. "Poslední dobou vedl divný řeči, jako že si přeje, aby se znovu vytvořil Sovětský svaz." "Nám jde jen o to, aby ten útok vyšel," poznamenal Curt. "Já si tím nejsem tak jistý," pokračoval Steve. "Vzpomeň si, jak mluvil o Stalinovi a říkal, že nebyl tak hrozný, jak se o něm vykládá. Je to blázen. Stalin přece zabil třicet milionů vlastních lidí." "To byly divný řeči," připustil Curt. Sevřel rty. Jurij měl podivné nápady, neměl to nejspíš v hlavě v pořádku. Například to, že mu nestačilo připravit jednu dávku pro Federální budovu Jacoba Javitse, ale trval na tom, že druhou dávku umístí do Central Parku, aby ji vítr rozfoukal po celé východní části města. Tvrdil, že tak chce zasáhnout co nejvíc židovských bankéřů. Curt se domníval, že by útok na Federální budovu stačil, ale Jurij byl neoblomný. "Jen si vzpomeň, co jsme pro něj všechno udělali," pokračoval Steve. "Kluci pro něj ukradli pivovarnické kvasnice v New Jersey."

Sháněli jsme mu spoustu různého materiálu. Klan mu poslal ty příšerné bedny s tím svinstvem až z Oklahomy, protože tvrdil, že v tom jsou ty bakterie, co potřebuje. Kluci dole na jihu v Dixie si musí myslet, že jsme se zbláznili, když si necháváme posílat svinstvo z ohrady pro dobytek." "Jurij tvrdil, že z něj může izolovat bakterie," odpověděl Curt. "Četl jsem o tom i na Internetu, takže to asi bude pravda." "Dobře," řekl Steve. "Třeba je pravda, že bakterie botulismu a anthraxu jsou v zemi, hlavně tam, kde se na jihu pěstuje dobytek, ale jaký máš důkaz, že na tom pracuje? Jurij nám přece nic neukázal."

Žádný bakterie jsme neviděli. Neviděli jsme ani tu laboratoř, co si prý postavil ve sklepě." "Myslíš, že by si z nás mohl dělat srandu?" zeptal se Curt. Napadlo ho, že by si Jurij mohl připravit svou dávku pro Central Park a na ně se vykašlat. "Když jednáš s cizincem, musíš počítat se vším," odpověděl Steve. "A tohle je ještě ke všemu Rusák. Ti nás nenáviděli celých sedmdesát let." "Myslím, že začínáš být paranoidní," usoudil Curt a mávl rukou. "Jurij nemá nic proti nám. Vím dobře, že chce dát jednu dávku do Federální budovy stejně jako my. Štve ho naše vláda tak, jako štve nás. Odmítli uznat jeho

35

vzdělání. Po všech těch letech, co chodil do školy, musí řídit taxík. To by mě taky nasralo." "My ale nevíme, jestli má opravdu ty školy, co o nich mluvil," pochyboval dál Steve. "To je pravda," souhlasil Curt. Neznal však způsob, jak to ověřit.

"Teď asi není vhodná doba na tenhle rozhovor," připustil Steve. "Když se ale chystáme riskovat natolik, že vlezeme do toho baráku, když tam nemáme co dělat, byl bych rád, kdybychom měli nějakou jistotu, že Jurij dělá to, co slíbil."

"Myslíš, že je možné, že Jurij na výrobě sovětských biologických zbraní nikdy nepracoval?" zeptal se Curt. "Ne, to ne," odpověděl Steve. "Vím o tom tolik, že by si to nemohl vymyslet, především ty soukromé věci, třeba o smrti jeho matky. Ale pořád si říkám, jak je možné, že se o něj nezajímala CIA, když přijel do Ameriky. Třeba tam jen vytíral podlahu a nepracoval ve výrobě, jak nám tvrdil." "Třeba se dostal do Spojených států moc pozdě," uvažoval Curt. "Vzpomeň si, jak nám vyprávěl o dvou hlavounech z průmyslu na výrobu biologických zbraní, kteří zběhli pár let před tím, než přijel. Nejspíš řekli CIA všechno, co je zajímalo, včetně odpovědi na otázku, jak vlastně Sovětský svaz porušil dohodu o biologických zbraních z roku 1972." "Já jen tvrdím, že bych rád viděl důkaz, že Jurij dělá to, co má," zopakoval Steve. "Jakýkoliv důkaz." "Minulý týden tvrdil, že už se chystá anthrax vyzkoušet," poznamenal Curt. "To by mi stačilo. Za předpokladu, že se zkouška povede." "Asi máš pravdu," připustil Curt. "Přesto si myslím, že bychom tenhle průzkum měli udělat. Tím nic neriskujeme, hlavně když tu stejně není kapitán." "Asi jo," souhlasil Steve. "Zvlášť když jsi někde vyhrabal to hlášení o porušení předpisů." "Tak jdeš?" "Jasně."

Oba muži vešli otáčecími dveřmi dovnitř. Museli čekat ve frontě, než prošli detektorem kovů. Pak je vedoucí bezpečnostní služby poslal do kanceláře pro údržbu. "Zatím to jde dobře," zašeptal Steve. "Uklidni se," radil mu Curt. "Bude to procházka růžovým sadem." Dveře údržby byly dokořán. Curt předešel Stevea a postavil se před sekretářku. V kanceláři bylo rušno - lidé telefonovali a psali na počítačích. "Co pro vás můžu udělat?" zeptala se sekretářka. Byla to mohutná žena, která se navzdory klimatizaci značně potila. Curt otevřel peněženku a ukázal jí svůj odznak poručíka hasičského sboru.

Nosil ho jedině na pohřby, a to s černou páskou na své parádní uniformě. "Protipožární kontrola," řekl Curt. "Dobře," odpověděla sekretářka. "Zavolám vám hlavního inženýra."

Zmizela ve druhé kanceláři. Curt se podíval na Stevea. "Jde to jak po másle." "Cítíš tu cirkulaci vzduchu?" zeptal se Steve.

36

"Jistě," odpověděl Curt. Steve zvedl palec na znamení uznání.

Curt přikývl. Věděl, co má Steve na mysli. Čím větší cirkulace vzduchu je v budově, tím lépe se látka rozpráší. Hlavní inženýr se objevil za okamžik. Byl to Afroameričan středního věku v tmavém obleku a bílé košili s kravatou. To Curta překvapilo - čekal spíš někoho ve špinavých montérkách.

Podíval se na Stevea, zda ho to taky udivilo. Pokud ano, nedal to na sobě znát. "Jmenuji se David Wilson. Co pro vás mohu udělat? Překvapili jste mě. Žádná protipožární kontrola nebyla na dnešek hlášena." Davidův tón nebyl hádavý, jen zmatený. "To je pravda, pane," řekl Curt. "Je to neplánovaná návštěva, máme za úkol zjistit, zda bylo napraveno to malé porušení předpisů, zjištěné při poslední protipožární kontrole. Týkalo se toho grilu dole. Ale když už jsme tady, rádi bychom provedli úplnou kontrolu a podívali se na ventilaci, hasicí přístroje, požární hadice, detektory kouře, no znáte to, jako vždycky." "Isolaci jsme instalovali okamžitě," odpověděl David. "Dokumentaci jsme odeslali přímo na oddělení požární prevence." "Rádi bychom to zkontrolovali osobně," řekl Curt. "To je nejlepší." "Nebude vám vadit, když s vámi pošlu jednoho z údržbářů?" zeptal se David. "Já mám nějaké jednání." "To nám bude úplně stačit," ujistil ho Curt. Za pět minut se jich ujal vysoký, hubený a zamlklý muž, který měl na sobě takové montérky, jaké Curt čekal, že uvidí na Davidu Wilsonovi. Muž se jmenoval Reggy Sims. Byl to pomocný elektrikář. Nejdříve zkontrolovali gril v kiosku v přízemí. Právě na něm syčelo několik klobás a hamburgerů, protože se blížila polední přestávka. Curtovi trvalo pár vteřin, aby zhodnotil, že izolace je perfektní. Co se týkalo celkové inspekce, Curt ani Steve rozhodně nechtěli vidět všechno, jen prošli podle seznamu to, co bylo potřeba.

Pokud údržbář pojal nějaké podezření, rozhodně to nedal najevo. Bylo na něm vidět, že s návratem ke své práci nijak nespěchá. "Co klimatizace?" zeptal se Curt. "Co máte na mysli?" zeptal se Reggy. "Měli bychom se na ni podívat. Musíme vědět, kde se vypíná a jak je možné izolovat některé části budovy. Pokud by tu někde vypukl požár, jistě bychom si nepřáli roznést kouř po celém tomhle království. Kde je hlavní ovladač?" "Ve druhém patře, tam jsou všechny stroje." "Kde je hlavní přívod vzduchu?" "Taky tam," odpověděl Reggy. "Prima," liboval si Curt. "Podíváme se tam." "Proč?" divil se Reggy.

"Detektory kouře by měly být v místě, kudy přichází nový vzduch, i tam, kde vzduch recirkuluje," vysvětloval Curt. "Musíme si ověřit, jestli tam opravdu jsou. Správně bychom je měli vyzkoušet." Reggy pokrčil rameny a vydal se na cestu.

37

V místnosti se stroji byl hrozný rámus. Šlo o obrovský prostor vyplněný různou technikou, ovládacími panely, bojler, kompresory a pumpami. Všemi směry vedly nějaké trubky, dráty a hadice. Málokdo se někdy zamýšlel nad tím, co obnáší vytopit nebo ochladit stavbu velikosti Federální budovy Jacoba Javitse, nemluvě o zajištění plné funkčnosti všech výtahů a dostatečného tlaku vody v jednatřicátém patře. Vše vyžadovalo mnoho energie a techniky, která byla v provozu čtyřicet hodin denně. Hlavní přívody vzduchu byly tak mohutné, že vůbec nepřipomínaly potrubí. Táhl se podél jedné ze stěn a pak se větvily jako ohromný poražený strom. Tu a tam byly okrouhlé dveře s petlicemi, podobné dveřím na lodích. Reggy musel křičet, aby ho vůbec bylo slyšet. Poklepal na jedno potrubí a vykřikl, že tudy se přivádí čerstvý vzduch zvenku. Ukázal jim, kde se mísí s recirkulovaným vzduchem. Reggy šel podél potrubí a po chvíli na ně znovu poklepal. "Tady jsou umístěné filtry," zakřičel. "Kterou část chcete vidět?" "Tu, která je za filtry," odpověděl co nejhlasitěji Curt. Reggy přikývl. Došel k velkému spínači a vypnul ho. Část kakofonie utichla a hluk v místnosti se zmínil. "To je vypínač hlavního větráku," vysvětlil Reggy. Pak přistoupil k jednomu okrouhlým dveřím a uvolnil petlice. Dveře zaskřípěly v pantech a otevřely se do místnosti. "Jsme nad hlavním větrákem," řekl Reggy. "Když je zapnutý, tyhle dveře nejdou otevřít. Uvnitř je příliš velký podtlak." Curt přistoupil ke dveřím a nahlédl do tmavého potrubí. Z úchyty na opasku vytáhl baterku a rozsvítil ji.

Nejdřív si posvítil dozadu na filtry. Steve se mu pokoušel koukat přes rameno, ale dveře byly příliš úzké. "Jestli chcete, můžete vejít dovnitř," navrhl jim Reggy. Curt se sklonil a překročil těsníci okraj dveří. Znovu si posvítil na filtr. Steve se naklonil do dveří. Reggy šel k ovládacímu panelu ventilace, aby vypnul alarm, který oznamoval pokles tlaku v systému. "Už víš, co mám na mysli, když tvrdím, že je potřeba znát terén?" zeptal se Curt. Izolované potrubí tlumilo většinu hluku z místnosti. "Na filtry jsem zapomněl," přiznal Steve. Curt posvítil opačným směrem. Velké lopatky mohutného ventilátoru se ještě pomalu dotáčely. Curt si posvítil nahoru, kde našel kouřový detektor. Kdyby ho chtěl vyzkoušet, potřeboval by žebřík. "Tehle budeme potřebovat spustit," řekl. "Musíme v tomhle patře najít vhodné místo, odkud se vzduch vrací zpátky sem. Tam budou muset naše jednotky hodit doutnák." "Myslíš, že tehle detektor má na hlavním panelu zvláštní kontrolku?" zeptal se Steve. "Moc bych se divil, kdyby neměl," prohlásil Curt. "A i kdyby neměl, podle

panelu poznáme, že aktivovaný detektor je ve ventilačním systému. Ať už je to jakkoliv, budeme mít důvod sem přijít." "Pouze za předpokladu, že se sem dostaneme dřív než šestý oddíl z Beekman Street," podotkl Steve.

38

"Nemůžou se sem dostat dřív než my," řekl Curt. "Oni vyjíždějí z druhé strany radnice. Budeme u potrubí dřív, než oni dorazí k budově. Jediný, kdo by nám mohl přidělat problémy, je náš vlastní oddíl se žebříky. Musíme se postarat, aby se zaměstnali stahováním výtahů do přízemí, což je ostatně přesně to, co by měli udělat." "Jak budeme postupovat, až se sem dostaneme? Kam dáme materiál?" Podíval se na spodek potrubí.

Nebylo tam nic, kde by se dalo něco schovat. "Jurij říkal, že to bude v podobě jemného prachu v uzavřených plastických vacích. Prostě je sem jen položíme a nastavíme malé časované bomby. Až bouchnou, budeme už pryč." "Myslíš, že ty vaky nemusíme nijak schovávat?" "Nevidím důvod, proč bychom to měli dělat," odpověděl Curt. "Co když sem někdo přijde ještě po nás?" zeptal se Steve. "Slyšel jsi, jak skřípaly ty panty, když Reggy otevíral dveře?" opáčil Curt. "Sem nikdo nechodí.

Aby to bylo stoprocentní, vypneme kouřový detektor a celý požární systém." "To je dobrý nápad," souhlasil Steve. Pokrčil rameny. "Snad to vyjde." "Na to dám krk, že to vyjde," řekl Curt. "Pojď! Musíme najít místo, odkud je sem nejkratší návrat vzduchu, a pak tu falešnou kontrolu ukončíme. Měli bychom se vrátit na stanici." Vhodné místo, odkud se vzduch vracel přímo do recirkulačního systému, objevili snadno. Když vyšli ze strojovny, zeptal se Curt, kde jsou nejbližší toalety. Zatímco Reggy čekal venku, Curt a Steve našli uvnitř vhodnou mříž, kterou bude snadné sundat. Předpokládali, že potrubí odtud vede zpět přímo ke kouřovému detektoru, který si právě prohlíželi. "Stačí, když jeden z našich lidí otevře tu mříž a hodí dovnitř doutnák," pochvaloval si Curt. "To bezpochyby spustí alarm." Za další půlhodinu už Curt se Stevem kráčeli přes náměstí před Federální budovou. Slunce se schovalo za mraky a vítr cuchal peří místním holubům. Curt měl co dělat, aby mu neuletěly papíry z desek. Nasedli do služebního vozu, který nechali stát u chodníku. Curt nastartoval a rozjel se.

"Jak jsi pokročil s vypracováním plánu ústupové cesty?" zeptal se. Rozdělili si plán celé akce - Curt plánoval vlastní akci, Steve měl na starosti ústup. "Je připravený," odpověděl Steve.

"Seděl jsem každý večer na Internetu. Mám vytipované bezpečné domy cestou do Washingtonu a pak dál až do Kanady, kdyby to bylo třeba. Každý z našich byl víc než ochotný nám pomoci."

"Nebyli zvědaví, co se chystá?" zeptal se Curt. "To je slabý slovo," ujistil ho Steve. "Ale nic jsem jim neřekl, jen že to bude něco velkého." "Bude to, jako by se uskutečnilo to, co se píše v Turnerových zápiscích," zasmál se Curt. Mluvil o svém oblíbeném románu, který patřil v ultrapravicových skupinách mezi nejčtenější knihy. Hlavní hrdina románu Turner zahájil všeobecné povstání tím, že shodil bombu na hlavní štáb FBI ve Washingtonu. Curt byl nadšený, že měl to štěstí a přímo do klína mu spadla zbraň hro 39

madného ničení. Konečně měl možnost patřičně dramaticky zaútočit na vládu. Ti sionističtí neřádi ve Washingtonu se konečně poučí, že nemají bojovat proti vlastním lidem pomocí FBI a podobných organizací, jako se to stalo v Ruby Ridge a Waco. Neměli se pokoušet zbavit občany jejich oblíbených práv, jako například práva na držení zbraní. Stejně tak pochopí, že neměli podporovat zákony umožňující potraty, práva homosexuálů a mísení ras. K tomu si mohou ještě přičíst nezákonné počínání finančního úřadu a podporu Spojených národů. Ten seznam byl téměř nekonečný. Curt zakroutil hlavou, když si uvědomil, jak se vláda odchýlila od svých pravomocí daných ústavou. Zaslouží si to, co se na ni chystá. Jistě, dojde i ke ztrátám mezi civilním obyvatelstvem, ale tomu se nelze vyhnout. Za Americké revoluce byly také ztráty mezi civilisty. Operace Rosomák bude signálem, který obletí celou zemi, a pokud se jí podaří nastolit novou "Pátou éru" stejně, jako se podařilo v bitvě o Bunker Hill nastolit novou vládu, bude jistě považován za novodobého George Washingtona. Bylo to tak úžasné, že se o tom bál uvažovat. "Všeobecné povstání by mohlo začít dřív, než se dostaneme k západnímu pobřeží," řekl Steve. "Všechny militantní skupiny čekají na signál, aby mohly zahájit velkou koordinovanou akci. Pokud zemře jen polovina lidí, o nichž Jurij předpokládá, že je operace Rosomák postihne, bude to fantastické." "Napadaly mě podobné myšlenky," řekl Curt. Na tváři se mu rozhostil samolibý výraz, když si uvědomil, jak bude kralovat v ultrapravicových buletinech na Internetu.

"Pokud opravdu dojde k všeobecnému povstání," pokračoval Steve, "měli bychom se schovat někde v Michiganu. Pokud vím, tak tam jsou militantní skupiny nejlíp organizované. Tam bychom byli celkem bezpeční." "Jak jsi naplánoval náš únik z města?" zeptal se Curt. "Vlakem z World Trade Center," odpověděl Steve. "Hned jak se vrátíme na stanici po umístění materiálu, skončíme. Prostě půjdeme ke kapitánovi a dáme mu sbohem." "Ten vyletí vzteky," prohlásil Curt. O téhle části plánu dosud nic neslyšel a sám o ní ani neuvažoval. "Jinak to nepůjde," pokračoval Curt. "Potřebujeme se dostat z města, hlavně pokud Jurij uskuteční svou část operace, kterou chce provést přibližně ve stejnou dobu jako my tu svou. Na rozdíl od něj bych moc nevěřil tomu, že se to dostane jen do východních čtvrtí." "To je takt," poznamenal Curt. "Ale proč nemůžeme prostě jen zmizet? Proč bychom měli někomu něco říkat?" "Protože to by na nás mnohem víc upozornilo," vysvětloval Steve. "Určitě by nás začali hledat. Třeba by si dokonce mysleli, že jsme se stali obětí nějaké špinavé hry.

Jurij tvrdí, že při použití biologické zbraně to nejhorší vypukne až tak za dva až pět dní. Tou dobou bych už chtěl být co nejdál." "Asi máš pravdu," souhlasil Curt. "Prostě oznámíme kapitánovi, že už máme dost byrokracie a nedostatku disciplíny. V tom ani nebudeme lhát. Oba jsme si už stěžovali, jak stanice upadá."

40

"Co když kapitán naši výpověď nepřijme?" "Co může dělat?" zeptal se Steve. "Dát nás do želez?" "Asi ne," připustil Curt.

Když si představil, jak bude muset předstoupit před vzteklého kapitána, moc se na to netěšil. "Možná že bychom o tom měli ještě pouvažovat." "Jsem pro," souhlasil Steve. "Pokud budeme ve vlaku do New Jersey co nejdřív, je mi jedno, komu co budeme říkat. Jsem si jistý, že se dostaneme rychle pryč. U první zastávky mám v garáži připravený starý pickup. Tím bychom se měli bezpečně dostat až do Pensylvánie. Tam by na nás měl čekat další vůz. Vlastně budeme mít jiný vůz po každé zastávce." "To se mi líbí," pochválil ho Curt. Odbočil k požární stanici na Duane Street a zastavil stranou, aby neblokoval výjezd žádnému z naleštěných hasičských vozů.

Podíval se Steveovi do očí a oba znovu uznale zvedli palce.

"Operace Rosomák se rozbíhá," řekl Curt. "Armageddone, už jsme na cestě," dodal Steve. Když oba vystoupili z vozu, Bob King - jeden z nejmladších zaměstnanců - zvedl hlavu od leštění vozu číslo sedm. "Hej, poručíku!" zavolał. Curt se na rekrutu zpytavě podíval. "Před chvílí tu byl nějaký taxikář a ptal se po vás," oznámil Bob. "Byl to takový menší podsaditý chlap a měl nejspíš ruský přízvuk." Curt se zděšeně podíval na Stevea.

Bylo vidět, že ani jemu se ta zpráva nelíbila. Dohodli se, že Jurij za nimi nebude chodit na stanici. Jejich spojení se omezovalo na telefon a setkání v baru White Pride. "Co chtěl?" zeptal se Curt chraptivě. Musel si odkašlat. Při operaci takového rozsahu si nemohli dovolit žádné chyby. "Chtěl, abyste mu zavolał," řekl Bob. "Zdálo se, že byl zklamaný, když vás tu nenašel." "Cos mu udělal?" ozval se jeden z hasičů za vozem. "Žes mu nedal spropitné?" Čtyři hasiči, kteří hráli u stolu mezi stanicí a chodníkem karty, se hlasitě rozesmáli.

Velké dveře byly dokořán a vpouštěly dovnitř příjemný říjnový vzduch. "Nechal tu jméno nebo telefon?" zeptal se Curt. "Ne," odpověděl Bob. "Říkal jen, že mu máte zavolał. Měl jsem dojem, že budete vědět, kdo to byl." "Nemám ponětí," odpověděl Curt.

"Možná se vrátí," uvažoval Bob. Curt naznačil Steveovi, aby ho následoval. Vyšli po schodech do obytné části. Curt zamířil na toaletu. Zkontroloval všechny kabinky a sprchu, aby se ujistil, že jsou samy. "To se mi nelíbí," vysypal Curt polohlasně. "Co tu ksakru mohl chtít?" "Říkal jsem ti, že je to cvok," odpověděl Steve. Curt pobíhal sem tam jako zvíře v kleci. Čelisti měl pevně sevřené. Nechápal, jak může být Jurij tak pitomý. "Obávám se, že ten chlap je horší než načasovaná bomba," pokračoval

41

Steve. "Asi si s ním budeme muset promluvit. Zároveň bych měl rád nějaký důkaz, že si z nás nedělá srandu." Curt za pochodu přikývl, pak se zastavil. "Dobře," souhlasil. "Až skončíme, zajedeme za ním do jeho domu v Brighton Beach. Pokusíme se mu vysvětlit něco o bezpečnosti. Pak ho požádáme, aby nám ukázal tu laboratoř a dokázal nám, že dělá opravdu to, co tvrdí."

"Znáš jeho adresu?" zeptal se Steve. "Oceanview Drive, číslo patnáct," odpověděl Curt.

42

Kapitola 4

PONDĚLÍ, 18.ŘÍJNA, 12:30

"ťUK! Ťuk!" ozvalo se ode dveří. Jack i Chet zvedli hlavy od stolů a uviděli ve dveřích vedoucí mikrobiologické laboratoře Agnes Finnovou. "Připadá mi to jako dějá vu," řekla Agnes.

"Bohužel je to přesně to vu, které se mi nelíbí." Na obvykle přísné tváři měla lehký úsměv. Pokud si Jack vzpomínal, tento její výrok byl to nejvtipnější, co od ní kdy slyšel. V ruce držela kus papíru. Jackovi okamžitě došlo, o jakém dějá vu to mluví. Když před třemi lety u podivného infekčního případu dospěl k šokující diagnóze moru, byla to ona, jež mu osobně přinesla potvrzující výsledky. "Neříkej mi, že je to anthrax," řekl Jack. Agnes si posunula silné brýle na nose a podala Jackovi papír, který držela v ruce. Byl to výsledek přímého fluorescenčního protilátkového testu jedné z mediastinálních lymfatických uzlin. Stálo na něm nápadným tiskacím písmem:

ANTHRAX POZITIVNÍ. "To je neuvěřitelné," prohlásil Jack. Podal papír Chetovi, který se na něj podíval stejně nevěřicně.

"Myslela jsem, že se to budeš chtít dozvědět co nejdřív," poznamenala Agnes. "To jistě," řekl Jack neurčitě. Díval se do prázdna. Mozek mu pracoval na plné obrátky. "Jaká je spolehlivost toho testu?" zeptal se Chet. "Asi tak sto procent," ujistila ho Agnes. "Je značně specifický a toty nejsou staré. Po všech těch exotických chorobách, co Jack diagnostikoval v tom období četných infekčních chorob před pár lety, si dávám záležet, abychom byli schopní provést test prakticky na cokoli. Pro definitivní potvrzení jsme nasadili kultivace." "Ta choroba se šíří spórami," řekl Jack, jako by se právě probudil z tranzu. "Existuje nějaký test na spóry, nebo je musíš vypěstovat a pak testovat bakterie?" "Na spóry je PCR test, tedy polymerázová řetězová reakce," odpověděla Agnes. "Tu sice neděláme my na mikrače, ale jsem si jistá, že by ti pomohl TED Lynch z DNA laboratoře. Máš něco, co bys chtěl vyšetřit na spóry?" "Zatím ne," řekl Jack. "Ach jo," zaúpěl Chet. "To nezní dobře. Neplánuješ náhodou zase se vydat do terénu?" "Ještě nevím," připustil Jack. Pořád byl jako duchem nepřítomen. Objevit případ inhalačního anthraxu v New Yorku je stejně nečekané jako zjistit případ moru. "Nezapomněl jsi, co se dělo posledně, když ses vydal pátrat do terénu v souvislosti s infekčníma chorobama?" zeptal se Chet. "Dovol, abych ti to připomněl: málem tě zabili." "Díky, Agnes," poděkoval Jack vedoucí mikrobiologické laboratoře. Cheta ignoroval. Otočil se ke svému stolu a odsunul desky s případem úmrtí ve vazbě,

kteří si Calvin přál mít uzavřené co nejdřív. Místo něj vytáhl papíry z desek Jazona Papparise a listoval jimi tak dlouho, až našel zprávu Janice Jaegerové. "Hej, mluvím s tebou," ozval se Chet. Dráždilo ho, jak dokonale byl Jack schopen nevnímat.

"Tady to je," řekl Jack. Držel v ruce zprávu a prstem ukazoval na větu, která říkala, že pan Papparis obchodoval s koberci.

"Podívej se!" "Já to vidím," ujistil ho Chet. "Slyšel jsi mě?"

"Problém je, že nevíme, jaké to byly koberce," uvažoval Jack dál. "Mohlo by to být důležité." Jack obrátil zprávu na druhou stranu. Jak Janice říkala, stálo tam jméno a telefonní číslo lékaře, který o pana Papparise pečoval. Jack se otočil a zvedl sluchátko. Vytočil číslo a dovolal se na ústřednu Všeobecné nemocnice v Bronxu. "Dobře," řekl Chet a mávl rukou. "Nemusíš mě poslouchat. Vím dobře, že si stejně budeš dělat, co budeš chtít, ať ti říká, kdo chce co chce."

Znechuceně se vrátil ke své práci. "Mohla byste mi vyvolat doktora Kevina Fowlera?" požádal Jack operátorku. Zatímco čekal, přidržel si sluchátko ramenem u ucha, aby měl volné ruce a mohl si podat výtisk Harrisonových Základů vnitřního lékařství. Kapitola o infekčních chorobách měla oslí uši. Jack nalistoval část o anthraxu. Byly mu věnovány jen dvě stránky. Stihl je téměř celé přečíst, než se mu ozval doktor Kevin Fowler. Jack mu vysvětlil, kdo je a proč mu volá. Doktor Fowler byl diagnózou anthraxu velmi překvapen. "Nikdy jsem anthrax neviděl," přiznal.

"Samozřejmě, jsem jen sekundář a nemám moc zkušeností." "Tak teď už jste členem zcela výjimečné skupiny," poznamenal Jack. "Právě jsem se dočetl, že za posledních deset let se ve Spojených státech vyskytlo jen pár případů a vždycky šlo o běžnější kožní formu. Inhalační forma, kterou měl pan Papparis, se dříve nazývala hadrářská nemoc. Byla to vlastně choroba z povolání." "Můžu vám říct, že to mělo strašně rychlý průběh," ujistil ho doktor Fowler. "Vůbec se nebudu zlobit, když už se mi žádný podobný případ do rukou nedostane. Ale jak se zdá, v New Yorku je možné narazit na ledacos." "Udělal jste s tím pacientem anamnézu?" zeptal se Jack. "Ne, já ne," odpověděl doktor Fowler.

"Zavolali mě, když pacient začal mít respirační problémy. Věděl jsem o něm jen to, co už bylo v chorobopise." "Takže vy nevíte, s jakým druhem koberců obchodoval?" "Nemám ponětí," řekl doktor Fowler. "Proč nezkusíte zavolat lékaři, který ho přijímal, doktoru Hejtmanovi?" "Můžete mi na něj dát telefon?" požádal Jack.

"Jistě. Je to lékař naší nemocnice." Jack zavolal doktoru Hejtmanovi, ale dozvěděl se, že pouze zastupoval doktora Bernarda Goldsteina a pan Jason Papparis vlastně nebyl jeho pacient. Proto Jack zavolal doktoru Goldsteinovi. Trvalo několik minut, než ho Jack dostal k telefonu. Lékař byl netrpělivý a ne právě ochotný. Jack neztrácel čas a hned šel k věci.

"Jak to myslíte - jaký druh koberců?" zeptal se doktor Goldstein podrážděně. Zjevně si nepřál být rušen uprostřed pracovního dne zdánlivě frivoli konverzací. Sekretářka ho původně nechtěla zavolat, dokonce i když Jack tvrdil, že se jedná o urgentní záležitost. "Potřeboval bych vědět, jaké prodával koberce," vysvětloval Jack. "Tkané koberce, nebo i nějaké jiné?" "Nikdy se o tom nezmiňoval a já se neptal," odpověděl doktor Goldstein a zavěsil. "Myslím, že ho medicína moc nebaví," poznamenal Jack. Vyhledal v Papparise složce identifikační protokol a zjistil, že mrtvolu identifikovala manželka, paní Helen Pappariseová. Na listu bylo i její telefonní číslo. Jack je vytočil, přestože původně doufal, že se mu podaří rodinu neobtěžovat. Helen Pappariseová byla velmi korektní. Pokud truchlila, nedala to na sobě znát, ale Jack ji podezíral, že právě tou mimořádnou slušností se snaží vypořádat se svou ztrátou. Nejprve jí vyjádřil svou lítost nad osudem jejího manžela a vysvětlil, kde pracuje, seznámil ji s poněkud exotickou diagnózou, a teprve potom se zeptal na práci pana Papparise. "Obchod s korintskými koberci se zabýval výhradně ručně vázanými koberci," odpověděla Helen. "Odkud pocházely?" "Většinou z Turecka," odpověděla Helen. Jack zaslechl, jak se zarazila. "Některé byly z Řecka, ale většina byla z Turecka." "Obchodoval s kožešinami, kůžemi a s tkanými koberci?" ujistil ho Jack. Záhada se rychle vyřešila.

"Přesně tak," potvrdila Helen. Jack nahlédl do otevřené knihy, kterou měl položenou před sebou. Přímou uprostřed části o anthraxu stálo, že zvířecí forma anthraxu se vyskytuje v řadě zemí včetně Turecka a že zvířecí produkty, zejména koží srst, mohou být zdrojem spór. "Prodával i koží kůže?" zeptal se Jack. "Ano, samozřejmě," řekla Helen. "Ovčí a koží kůže činily podstatnou část jeho obchodního artiklu." "Zdá se, že jsme tu záhadu vyřešili." Jack vysvětlil Helen souvislosti. "To je ironie osudu," řekla Helen smutně. "Ty koberce nám zajistily celkem příjemný život, dokonce jsme mohli poslat dceru studovat na prestižní vysokou školu." "Dostal pan Papparis v poslední době nějakou novou zásilku?" zeptal se ještě Jack.

"Asi před měsícem." "Máte některé z těch koberců doma?" "Ne," odpověděla Helen. "Jason říkal, že jich má za celý den dost."

Odmítal je mít doma. "Za daných okolností to bylo velmi rozumné," ujistil ji Jack. "Kde jsou ty koberce? Kolik jich už bylo prodáno?" Helen odpověděla, že koberce jsou ve skladu v Queensu, domnívala se, že jich mnoho prodáno nebylo.

Vysvětlila Jackovi, že Jason obchodoval ve vel 45

kém a zásilky docházely většinou o měsíc dřív, než byly požadovány. Zároveň ho ujistila, že její manžel neměl žádné zaměstnance v kanceláři ani ve skladu. "Vypadá to, že si stačil sám," poznamenal Jack. "Převážně ano," řekla Helen. Jack jí poděkoval a zopakoval svou soustrast. Pak jí navrhl, aby si pohovořila se svým lékařem o možné profylaktické

antibiotické léčbě, ačkoliv nepředpokládal, že by riziko onemocnění bylo velké, neboť tato choroba se nešíří z člověka na člověka a ona vlastně s kůží nepřišla do styku. Ještě ji upozornil, že se jí pravděpodobně ozve Úřad hlavního hygienika. Helen mu poděkovala a oba zavěsili. Jack se obrátil na Cheta, který celou konverzaci vyslechl. "Zdá se, žeš to vyřešil celkem rychle," poznamenal Chet. "Aspoň nemusíš nasazovat život a vyrazet do terénu." "Zklamalo mě to," přiznal Jack s povzdechem. "Co tě mohlo zklamat?" žasl Chet.

"Udělal jsi správnou diagnózu, přišels na to rychle a ještě jsi vyřešil to, co vypadalo jako epidemiologický oříšek." "V tom je právě ten problém," řekl Jack zkroušeně. "Šlo to moc hladce. Poslední případ exotické infekce byl skutečnou záhadou. Mám to rád." "Nechápu, na co si stěžuješ," káral ho Chet. "Přál bych si, abych mohl některé ze svých případů uzavřít tak hezky a čistě." Jack popadl otevřenou učebnici medicíny a strčil ji Chetovi pod nos. Ukázal na jeden konkrétní odstavec a požádal ho, aby si tu část přečetl. Chet jeho žádost splnil. Když dočetl, zvedl hlavu. "To byla epidemiologická hádanka!" ocenil Jack. "Umíš si to představit?

Smrtelné případy inhalačního anthraxu, získaného ze spór, které unikaly z továrny na biologické zbraně! To je pohroma!"

"Kde je Sverdlovsk?" zeptal se Chet. "Jak to mám vědět?" opáčil Jack. "Patrně někde na území bývalého Sovětského svazu." "O té události z roku 1979 jsem nikdy neslyšel," řekl Chet. Znovu si zmíněný odstavec přečetl. "To je snad vtip!

Rusové se to pokusili vysvětlit nákazou z kontaminovaného masa." "Z forenzního hlediska to musela být fantastická věc," uvažoval Jack. "Bezpochyby mnohem zajímavější než ojedinělý případ u obchodníka s koberci." Jack vstal. Ještě před chvílí byl nadmíru aktivní, teď jako by na něj dopadla deprese. "Kam jdeš?" zeptal se Chet. "Jdu se podívat za Calvinem," odpověděl Jack. "Říkal, že pokud se podezření na anthrax potvrdí, chce o tom být hned informován."

"Usměj se!" pobízel ho Chet.

"Vypadáš jak chodící mrtvola." Jack se pokusil o úsměv.

Zamířil k výtahu a stiskl tlačítko. Nepřiznal Chetovi, že jeho neklid nepramení pouze z toho případu s anthraxem, ale také ze záhady kolem Laurie. Proč mu volala v půl páté ráno, aby se s ním domluvila na večeri? Proč zvala i Loua?

46

Když výtah sjížděl dolů, uvažoval Jack, jak se jí pomstít.

Napadlo ho, že by jí mohl koupit vánoční dárek a začít jí o něm něco naznačovat. Laurie byla pověstná svou zvědavostí a dychtivostí na dárky se přímo užírala. Dva měsíce napětí by jistě byly dostatečnou odplátou. Když Jack v přízemí vystupoval, cítil se trochu lépe. Nápad s vánočním dárkem se mu zamlouval čím dál víc, jen zatím nevěděl, jaký dárek koupí.

Calvin seděl ve své kanceláři a zpracovával štosy papírů, které se mu denně hromadily na stole. Měl tak velkou ruku, že se v ní pero téměř ztrácelo. Když Jack přistoupil ke stolu, zvedl hlavu. "Určitě se nechcete vsadit o ten anthrax?" zeptal se Jack. "Neříkejte, že vyšel pozitivní?" zeptal se Calvin a opřel se. Židle pod jeho vahou hlasitě zaúpěla. "Podle Agnes se jedná o anthrax," oznámil mu Jack. "Na kultivacích se pracuje." "Proboha!" vykřikl Calvin. "To tedy hygieniky pěkně prožene." "Myslím, že ani ne," oponoval Jack. "Proč?" zeptal se Calvin. Jack ho pokaždé dokázal překvapit. "Proboha, proč ne?" "Protože se ta choroba nešíří z člověka na člověka a protože se u zemřelého vlastně jednalo o nemoc z povolání.

Zdroj je zamčený ve skladu v Queensu." "Jsem jedno velké ucho," prohlásil Calvin. "Vysvětlíte mi to!" Jack mu vylíčil souvislost nemoci s Obchodem s korintskými koberci a zmínil se i o nedávné zásilce koberců a kozích kůží z Turecka. Calvin přikyvoval. "Bohudíky za malé radosti," řekl nakonec.

Předklonil se na židli, která opět hlasitě zaprotestovala.

"Požádám Binghamu, aby zavolal Patricii Markhamové ze zdravotní komise. Vy byste mohl zavolat městskému hygienikovi, tomu, co jste s ním spolupracoval na tom morovém případě. Jak se jmenoval?" "flint Abelard," odpověděl Jack. "Jo, to je on," potvrdil Calvin. "Zavolejte mu. Trochu tím posílíme spolupráci, po které tak touží starosta."

"Nemůžu říct, že bych s Clintem Abelardem někdy úzce spolupracoval," namítl Jack. "Když jsem mu tenkrát zkoušel volat, ani si nevzal telefon." "Vzhledem k tomu, co se pak prokázalo, se bude jistě chovat jinak," ujistil ho Calvin.

"Nemohl by mu zavolat někdo jiný?" zeptal se Jack. "Třeba jeden z našich kompetentních vrátných?" "Nechte si tu ironii," napomenul ho Calvin.

"Nedělejte z toho problém. Prostě mu zavolejte. Skončil jsem.

Tak, a co je s tím mužem, co zemřel ve vazbě?" "Co myslíte tím, zemřel?" zeptal se Jack. "Sám jste viděl ty prokrvácené krční svaly a zlomenou jazyčku. Uškrtili ho." "Co jeho mozek?" zeptal se Calvin. "Našel jste na něm něco?" "Máte na mysli třeba tumor temporálního laloku?" zeptal se Jack. "Že bychom mohli tvrdit, že měl psychomotorický záchvat a změnil se v neovladatelného šílence? Je mi líto. Mozek je normální."

47

"Prokažte mi laskavost a podívejte se pořádně na histologické preparáty," požádal ho Calvin. "Koukejte něco najít!"

"Ten případ je teď v rukou našeho milého toxikologa," odpověděl Jack. "Třeba prokáže kokain nebo něco podobného." "Chci mít uzavřenou složku včetně úmrtního listu na stole nejpozději ve čtvrtek," oznámil Calvin. "Už mi kvůli tomu volali z kanceláře ministra spravedlnosti." "V tom případě by pomohlo, kdybyste zavolal doktora DeVriese osobně," poznamenal Jack. "Požadavek na laboratorní výsledek přímo z kanceláře vedení bude jistě vnímán mnohem seriózněji než od mé maličkosti." "Já Johnovi zavolám," souhlasil Calvin. "Ale bez ohledu na to, co on objeví, se

postaráte o to, aby se ve zprávě objevilo něco, co nechá soudu otevřené dveře, i kdyby to byla jen nepatrná skulinka." Jack zvedl oči ke stropu a obrátil se ke dvěřím.

Věděl, co Calvin naznačuje. Policejní komisař se snažil přesvědčit Binghamu, že obvinění policisté potřebují nějaké opodstatnění pro tu vražednou sílu, již použili. Jack dobře věděl, že se vězni často chovají násilně. Nezáviděl nikomu, kdo s nimi přichází do styku. Přesto znal případy zneužití pravomoci ze stran policistů. Činit závěry, které by nebyly jednoznačně podložené fakty, znamenalo vydat se na velmi tenký led. "Počkejte!" zavolal Calvin dřív, než Jack zmizel z doslechu. Jack se naklonil zpět do pracovny. "Ještě někomu byste měl o tom anthraxu nejspíš zavolat," řekl Calvin. "Stanu Thorntonovi. Znáte ho?" "Jistě," přisvědčil Jack. Stan Thornton byl velitel Krizového štábu při kanceláři starosty.

Byl jedním z mluvčích na patologicko-anatomickém semináři, který se konal v duchu rozvoje vzájemné spolupráce. Hlavním tématem byly úkoly patologa v případě použití zbraní hromadného ničení. Jacka ta přednáška přinutila k zamyšlení.

Do té doby nikdy vážně neuvažoval o situaci, při níž by bylo nutné řešit hromadné ztráty. Pouhý problém identifikace tisíců a tisíců mrtvých byl děsivý. Navíc tu bylo dilema, jak s nimi naložit. "Co mu mám říct?" zeptal se Jack. "Řekněte mu přesně to, co jste řekl mně," odpověděl Calvin. "Vzhledem k tomu, že se jedná o omezenou expozici vázanou na profesi zemřelého, půjde spíš o společenskou záležitost. Ale on se ve své přednášce o bioterorismu zmínil i o anthraxu, proto si myslím, že by o tom případu rád věděl." "Proč mu mám volat já?" stěžoval si Jack. "Víte dobře, že jsem se společensky neosvědčil." "Jednou se to musíte naučit," řekl Calvin. "Navíc je to váš případ. A teď zmizte. ať můžu pracovat." Jack opustil administrativní prostory, zastavil se u automatu v prvním patře, kde si koupil sendvič, a pak pokračoval do čtvrtého patra. Původně se chtěl vrátit do své pracovny, ale neodolal a cestou se zastavil v Lauriině kanceláři. Chtěl se pokusit z ní ještě jednou dostat to velké tajemství. Měl však

48

smůlu, Laurie tam nebyla. Její kolegyně, doktorka Riva Mehtaová, mu oznámila, že Laurie je v Binghamově pracovně s představiteli zákona. Jack si tiše postěžoval na hrozný den a vrátil se ke svému stolu. "Vypadáš stejně mizerně, jako když jsi odcházel," poznamenal Chet. "Doufám, že jsi zástupce šéfa moc neprovokoval." Jack měl s Calvinem časté střety. Calvin byl zastáncem jasných pravidel a postupů a trval na tom, aby se dodržovaly. Jack se na všechna nařízení díval jako na doporučení. Byl přesvědčený, že inteligence a přirozený instinkt jsou mnohem praktičtější než byrokratické předpisy.

"Dneska mám mizerný den," odpověděl Jack vyhybavě. Podrbal se na temeni hlavy a pak si protáhl ruce, až mu zapraskalo v kloubech. Rozhodoval se, kterého z nepříjemných úkolů se zhostí nejdřív. Když otevřel svůj telefonní seznam a začal hledat číslo Clinta Abelarda, napadla ho nepříjemná myšlenka.

Možná že Laurie dostala pracovní nabídku třeba do Detroitu, nebo až někam na západní pobřeží. Dávalo to smysl - pokud by se stěhovala, jistě by to ráda oznámila jemu i Louovi. Taková nabídka by nepochybně znamenala povýšení a nebylo by divu, kdyby z ní Laurie byla nadšená. Jack zíral do prázdna a zkoušel si představit život bez Laurie. Bylo to těžké a hlavně depresivní. "Zapomněl jsem ti říct o výstavě v Metropolitním muzeu," řekl Chet. "Je tam expozice Claudea Moneta, kterou Colleen strašně touží vidět. Máme lístky na čtvrtek večer."

Chet chodil s Colleen Andersonovou už skoro tři roky. Colleen pracovala jako umělecká vedoucí reklamní firmy Willow and Heath na Madison Avenue. Jack se seznámil s Colleen i s její firmou, když pátral po okolnostech jednoho z infekčních případů, který se zasloužil o jeho pověst. "Co kdybys vzal Laurii a šli jste s námi?" pokračoval Chet. "Mohli bychom pak zajít společně na večeři." Jack se zachvěl při pomýšlení, že by tu Laurie nemusela být a doprovázet ho na výstavu. A to by ještě byla maličkost v porovnání s tím, jak by mu chyběla v každodenním styku. Chet bezpochyby netušil, jaké pocity v něm svým návrhem vyvolal. "Zeptám se jí," odpověděl Jack. Zvedl sluchátko a vytočil číslo Clinta Abelarda. "Dej mi vědět, jak se rozhodnete," dodal Chet. "Pokud půjdete, požádám Colleen o další vstupenky. Pro ni jako pro členku muzejní rady to nebude problém." "Uvidím se s Laurií dnes večer," odpověděl Jack, když čekal na spojení. "Musím s ní probrat spoustu věcí."

Zeptám se jí. "Viděl jsi toho skinheada, co ráno pitvala?" zeptal se Chet. "Kdybys hledal něco příšerného, tenhle případ by zasloužil ocenění. Je neuvěřitelné, co jeden člověk dokáže druhému udělat." Jack požádal o spojení s městským hygienikem a čekal. "Bohužel jsem ho viděl," potvrdil mezitím. Přikryl sluchátko rukou. "Agent FBI byl přesvědčený, že to udělali jeho kamarádi skinheadi." "Jsou to šílenci," prohlásil Chet.

49

"Nevíš, jestli Laurie našla něco, co by policii pomohlo?" zeptal se Jack. "Nemám tušení," přiznal Chet. Konečně se v telefonu ozval doktor Clint Abelard. Jack se snažil být přátelský a vstřícný, ale jeho snaha nebyla opětována.

"Samozřejmě že si vás pamatuju," odpověděl Clint odměřeně.

"Jak bych na vás mohl zapomenout? Naštěstí mi nějaký koroner nekomplikuje život každý den." Jack se kousl do rtu. Když se prvně s Clintem setkal, dal si tu práci, aby mu vysvětlil rozdíl mezi soudním lékařem a koronerem. Soudní lékař byl lékař s praxí v patologii a soudním lékařství. Koronera mohl dělat jakýkoliv úředník bez medicínského vzdělání. "My soudní lékaři se vždy snažíme potěšit," řekl Jack. "Proč mi voláte?" zeptal se Clint. "Měli jsme tu dnes případ inhalační formy anthraxu," vysvětlil Jack. "Domnívali jsme se, že byste se o něm rád dozvěděl. Pacient byl ze Všeobecné nemocnice v Bronxu." "Jen jeden případ?" "Přesně tak," odpověděl Jack.

"Děkují vám." "Nezeptáte se na jeho původ?" divil se Jack. "To je naše práce," opáčil Clint suše. "To je pravda,"

souhlasil Jack. "Ale dovolte mi, abych vás seznámil s tím, co víme."

Jack mu vysvětlil vše, co se dozvěděl o Obchodu s korintskými koberci a o nové zásilce tureckých koberců a kůží, která je zavřena ve skladu v Queensu, i to, že Jason Papparis byl jediným zaměstnancem a že si koberce nikdy nenosil domů. "Děkuji vám," řekl Clint chladně. "Jste dobrý čmuchal. Až budu mít nějakou epidemiologickou záhadu, požádám vás o spolupráci." "Promiňte, že se ptám," nedal se Jack odradit Clintovou ironií, "ale co s tím případem budete dělat?" "Požádám jednoho z asistentů, aby zajel do Queensu a ten sklad zapečetil," odpověděl Clint. "To je všechno?" divil se Jack.

"Máme tu právě epidemii, která zaměstnává veškerý náš personál," řekl Clint. "Jeden izolovaný případ nakažlivé choroby z povolání ještě neznamená epidemiologickou pohotovost. Podíváme se na to, až budeme mít čas, pokud se samozřejmě neobjeví další případy." "Předpokládám, že víte, co děláte," prohlásil Jack. "Já bych..." "Děkuji vám za projev důvěry," přerušil ho Clint. Pak bez dalšího slova zavěsil.

Jack položil sluchátko. "Čiň čertu dobře," řekl Chetovi, který se obrátil a sledoval celou konverzaci. "Takhle si představuje vzájemnou spolupráci. Ten chlap je ještě kousavější než já."

"Nejspíš jsi smrtelně zranil jeho ego při té morové události," uvažoval Chet.

50

"No zkusím, jestli budu mít víc štěstí s velitelem Krizového štábu při kanceláři starosty," usoudil Jack. "Proboha, proč voláš právě jemu?" divil se Chet. "To je společenská záležitost," vysvětlil Jack. "Rozkaz našeho skorošéfa."

Telefon zvedla sekretářka a Jack požádal o rozhovor se Stanem Thorntonem. "To je ten, co nám dělal školení o zbraních hromadného ničení?" vyptával se Chet. Jack přikývl. K jeho velkému překvapení se velitel ozval téměř okamžitě. Jack mu vysvětlil, kdo je a proč volá. "Anthrax!" zvolal Stan. Bylo zřejmé, že na něj ta zpráva udělala dojem. Na rozdíl od Clinta Abelarda bombardoval Jacka otázkami. Poněkud se uklidnil, když zjistil, že případ je pravděpodobně izolovaný a ojedinělý.

"Abychom nic nezanedbali," pokračoval Stan, "využije svých kontaktů na Úřadě hlavního hygienika, abych se ujistil, že se ve městě neobjeví žádný případ s podobnými příznaky." "To je dobrý nápad," souhlasil Jack. "A ten sklad uzavřeme," dodal Stan. "Na tom se už pracuje," ujistil ho Jack. Zopakoval Stanovi svůj rozhovor s Clintem. "Skvělé," zaradoval se Stan.

"flint Abelard je jeden z prvních, komu bych sám volal. Budeme na tom případě spolupracovat." Hodně štěstí!

pomyslel si v duchu Jack. "Díky za včasnou informaci," pokračoval Stan. "Jak jsem se zmínil ve své přednášce, vy lékaři můžete být první, kdo se setká s následky bioteroristického útoku. Čím rychleji něco podobného oznámíte, tím větší máme možnost následky omezit." "Budeme si to pamatovat," ujistil ho Jack, než konverzaci ukončil a zavěsil.

"Blahopřeje," ozval se Chet. "To byl velmi civilizovaný rozhovor." "Mé diplomatické schopnosti se asi zdokonalují," žertoval Jack. "Zdá se, že jsem ho vůbec nenaštvál." Jack posbíral papíry Jasona Papparise a zastrčil je do desek.

Odsunul je stranou a vrátil se k případu úmrtí ve vazbě. Na několik minut zavládl v kanceláři klid a mír. Oba lékaři se skláněli nad svými stoly a pracovali. Chet byl jako přilepený k mikroskopu a pečlivě prohlížel preparát jater případu smrtelné hepatitidy. Jack se pustil do sepisování patologického nálezu vězně. Klid nevydržel dlouho. Malou místností otřásl zvuk, který se podobal výstřelu z pušky. Chet se prudce narovnal. Jack ze sebe vysypal sérii nadávek, což Cheta ještě víc vyděsilo. Pak si Chet uvědomil, že nejsou bezprostředně ohroženi na životech a nehrozí, že by se stali pacienti ústavu. Ránu způsobil Jack úderem pera do kovové desky stolu. "Do háje! Vyděsils mě k smrti!" zlobil se Chet.

"Nemůžu se soustředit," stěžoval si Jack. "Co se zas děje?"

"Moc věcí," odpověděl Jack vyhyčavě. Nechtěl se pouštět do debaty o Laurii.

51

"Tos mi toho moc neřekl," opáčil Chet. Jack se natáhl a znovu zvedl Papparisovu složku. "Jedna z nich je tahle." "Co ti na tom ještě dělá starosti?" zeptal se podrážděně Chet. "Máš diagnózu, ohlásils ji zástupci šéfa, zavolals hlavnímu hygienikovi a dokonce i veliteli Krizového štábu. Co bys chtěl ještě dělat?" Jack vzdychl. "Už jsem ti to říkal - připadá mi to moc jednoduchý. Je to jako z učebnice, to mi na tom vadí."

"Kecy!" prohlásil Chet. "Mně se zdá, že je to jen výmluva. Co jiného se ti honí hlavou?" Jack překvapeně zamrkal a podíval se na svého kolegu. Jeho jasnozřivost ho překvapila. Chvilí zvažoval, zda nemá Chetovi o tom Lauriině ranním telefonátu přece jen říct, ale pak ten nápad zavrhl. Takový rozhovor by mohl vést k dotazům na Jackovy skutečné city vůči Laurii, a to bylo téma, o němž se Jack nerad rozšiřoval. "Jo, je tu ještě něco jiného," přiznal nakonec. Na tváři vyloudil přehnaný starostlivý výraz. "Dělá mi starosti, že přestali vysílat seriál Seinfeld." "Proboha!" zaúpěl znechuceně Chet. "S tebou se vážně nedá diskutovat. Dobře! Trap se sám, ale buď tak hodný a trap se potichu. Pokud by se ti to nedařilo, jdi někam jinam!" Chet se otočil a vsunul si do mikroskopu nový preparát. Nahnul se nad okulár a mumlal si něco o tom, jak Jack dokáže lidem otrávit život. "flint Abelard slíbil, že se postará, aby byl sklad Obchodu s korintskými koberci zapečetěný," ozval se po chvíli Jack. ŠTouchl Cheta do ramene rohem složky s případem Jasona Papparise, aby se ujistil, že ho kolega vnímá. "Ale co ta kancelář tady na Manhattanu? Co když si vzal nějaké kůže do kanceláře? Bylo by přece vhodné projít záznamy, aby se zjistilo, zda se něco z té poslední zásilky přece jen neprodalo a neodeslalo někam jinam." Chet se znovu obrátil k Jackovi. Podíval se na něj a pochopil, že to myslí vážně. "Co ode mne chceš slyšet?" zeptal se Chet. "Chci, abys mi potvrdil, že mi to dělá starost oprávněně." "Prima," řekl Chet. "Máš pravdu. Tak s tím něco udělej! Zavolej znovu hlavnímu hygienikovi a ujisti se, že ho to taky napadlo. Musíš se toho

nějak zbavit. Pak teprve můžeme oba pokračovat v práci." Jack se podíval na telefon, pak na Cheta. "Myslíš to vážně? Nemá mě právě v oblíbě a není to člověk, kterého bys označil jako chápavého a vstřícného, zejména pokud se mých nápadů týče." "Co na tom, že ten chlap je blb," poznamenal Chet. "Ty budeš mít čisté svědomí, protože jsi udělal všechno, co se udělat dalo. Záleží ti na tom, co si o tobě bude myslet?" "Nejspíš máš pravdu," souhlasil Jack a natáhl ruku pro telefon. "Asi mě nemůže mít každý tak rád jako já." Jack znovu zavolal hlavnímu hygienikovi. Sekretářka se ho zeptala na jméno a nechala ho čekat. Jack čekal několik minut. Pak se podíval na Cheta. "Myslím, že ti ten chlapek předvádí trochu pasivní rezistence," poznamenal Chet. "Vydř." 52

Jack přikývl. Kreslil si na papír různé kruhy, pak chvíli bubnoval prsty o desku stolu. Pak se opět ozvala sekretářka. "Omlouvám se, ale pan doktor nemá čas," oznámila. "Zavolejte později." Jack zavěsil. "Asi bych se neměl divit. Ty kecy o vzájemné spolupráci přímo miluju." "Pošli mu fax," navrhl Chet. "Dosáhneš téhož a nebudeš se s ním muset bavit." "Mám lepší nápad," prohlásil Jack. Vytáhl identifikační protokol a našel na něm znovu telefonní číslo Helen Papparisové. Pak obchodníkovi ovdovělé ženě zavolal podruhé. "Omlouvám se, že vás ještě jednou obtěžuji," spustil Jack hned, jakmile se představil. "To je v pořádku," ujistila ho Helen. Byla stejně ochotná jako poprvé. "Chtěl jsem se zeptat, zda už se vám ozvali lidé z hygienické stanice," vysvětloval Jack. "Ano," odpověděla Helen. "Chvilku po vás mně volal nějaký doktor Abelard." "To jsem moc rád," řekl Jack. "Můžu se zeptat, co vám řekl?" "Byl velmi komisi," vyprávěla Helen. "Chtěl adresu manželova skladu a klíče od něj. Pak se dohodl s místní policií, která si je sem přijde vyzvednout." "Výborně," poznamenal Jack. "Co ta kancelář na Manhattanu? Zmínil se doktor Abelard i o ní?" "Ne, o kanceláři jsme nemluvili."

"Aha," uvažoval Jack. Podíval se na Cheta. Ten pokrčil rameny.

Jack rychle uvažoval a pak řekl: "Rád bych se do té kanceláře podíval. Myslíte, že by to bylo možné?" Chet zoufale zamával rukama a zřetelně, leč neslyšně vyslovil několikrát za sebou "ne". Jack si ho nevsímal. "Pokud myslíte, že by to k něčemu bylo," odpověděla Helen. "Já proti tomu nic nemám." Jack ji vysvětlil totéž, co řekl před chvílí Chetovi, zejména to, že by se rád ujistil, zda se nic z poslední dodávky neprodalo a neodeslalo jinam. Helen okamžitě pochopila, co má na mysli.

"Myslíte, že bych se u vás mohl zastavit pro klíče?" zeptal se Jack. "To nebude nutné," ujistila ho Helen. "Kancelář je na Walker Street číslo dvacet sedm. Hned vedle je filatelistická prodejna. Její majitel se jmenuje Hyman Feingold. Byl přítelem mého manžela. Každý z nich měl klíč od obchodu toho druhého pro případ, že by se něco stalo. Zavolám mu a požádám ho, aby vás očekával." "To je skvělé," zaradoval se Jack. "Mluvila jste už se svým lékařem?" "Ano, mluvila," odpověděla Helen.

"Posílá mi nějaká antibiotika. Také mi doporučil, abych se nechala očkovat." "Myslím, že to není špatný nápad," ujistil ji Jack. Po ukončení rozhovoru Jack vstal a sundal z věšáku sako. "Chceš slyšet můj názor na ten tvůj plánovaný výlet do terénu?" zeptal se Chet.

53

"Ne," odpověděl Jack. "Znám tvůj názor. Ale přesto tam pojeďu.

Nemůžu se stejně na nic soustředit, alespoň udělám něco užitečného. Když tu nebudu, budeš moct v klidu pracovat.

Nedej se, kamaráde!" Chet mávl rukou s výrazem podrážděné rezignace.

Domníval se, že Jack dělá hloupost, když se řítí do terénu, ale z minulých dob už věděl, že nemá smysl mu něco vymlouvat.

Jack si vesele pohvizdoval a rozběhl se po schodech dolů do druhého patra, kde strčil hlavu do mikrobiologické laboratoře.

V očekávání cesty do města měl hned lepší náladu. Agnes Finnová nebyla k nalezení, Jack se proto domluvil s vedoucí laborantkou. Ochotně mu připravila sterilní zkumavky, chirurgické rukavice, ústenky a ochranný plášť s kapucí. Jack věděl, že nejbezpečnější by byl biologický ochranný oděv, ale měl dojem, že ho nebude potřebovat. Také si uvědomil, že by ho nemohl mít okamžitě k dispozici, a nechtěl čekat. Beztak byl přesvědčen, že se pan Jason Papparis s největší pravděpodobností nakazil ve skladu, a ne ve své kanceláři. S veškerým vybavením Jack seběhl do suterénu a odemkl kolo.

Nezamířil však přímo do města, ale nejdřív jel k Univerzitní nemocnici. Pevně věřil v pravdivost poučky, že dobrá prevence je lepší než sebelepší léčba, a rozhodl se vzít si preventivně antibiotika. Jízda do města byla radostná a proběhla téměř v klidu. Jack jel na jih po Druhé Avenue, pak zahnul na západ na Houston. Po Broadwayi se dostal na Walker. Na Broadwayi měl malý konflikt s řidičem dodávky. Vyměnili si několik vzrušených slov, pak řidič dodávky odjel. Jack zamkl kolo přímo před nápisem Parkování zakázáno kousek na západ od kanceláře Obchodu s korintskými koberci. Došel k výkladní skřini a prohlédl si vystavené koberce a kůže. Bylo jich jen pár a všechny byly vybledlé od sluníčka a pokryté jemnou vrstvou prachu, což naznačovalo, že tam nějaký čas leží. Jack si byl jistý, že nepocházejí z poslední zásilky. Jack si zastínil oči a snažil se podívat až do kanceláře. Byla velmi prostě zařízena. Nacházely se v ní dva stoly, jeden sloužil jako psací stůl s obvyklým vybavením, na druhém stála kopírka a fax. U stěny viděl několik skříněk na dokumenty. Vzadu byly další dveře, ale oboje byly zavřené. Jack přistoupil ke dveřím. Zlatý nápis se třeptil proti temnému pozadí. Jack vzal za kliku. Dveře byly zamčené, což ostatně předpokládal.

Zamířil k filatelistickému obchodu, který byl západně od obchodu s koberci. Zvonky na dveřích se nečekaně hlasitě rozezněly a Jack si uvědomil, jak je napjatý. Uvnitř seděl jeden zákazník a prohlížel si známky v průhledných obálkách. Za pultem stál muž, kterého Jack odhadl na majitele. Když zvedl hlavu, Jack se mu představil. "Ano, doktor Stapleton," zopakoval Hyman tiše, jako by hlasité slovo mohlo narušit filatelistický klid kolem. Naznačil Jackovi, aby ho následoval

dozadu. "To je tragédie, co se stalo panu Papparisovi," zašeptal Hyman. Podal Jackovi kroužek s klíči. "Myslíte, že bych měl mít nějaké obavy?"

54

"Ne," ujistil ho Jack šeptem. "Jedině že by vám pan Papparis předváděl své zboží." Hyman zavrtěl hlavou. "Nosil si pan Papparis někdy koberce a kůže do kanceláře? Myslím kromě těch, co má za výlohou." "V poslední době ne," odpověděl Hyman.

"Před lety to dělal, to bylo v době, kdy sám ještě prodával, ale to už teď neměl zapotřebí." Jack zvedl klíče. "Díky za pomoc. Klíče vám za chvíli vrátím." "Není spěch," ujistil ho Hyman. "Jsem rád, že se podíváte, zda je vše v pořádku." Jack se vrátil ke kolu a vzal si veškeré vybavení, které s sebou přivezl. Pak zamířil ke dveřím kanceláře a odemkl je. Než otevřel, oblékl si ochranný plášť s kapucí, ústenku a rukavice. Jen pár kolemjdoucích zpomalilo, když zahlédlo jeho přípravy. Jack považoval jejich nevšímavost za důkaz anonymity života v New Yorku. Konečně otevřel dveře a překročil práh.

Cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Představa, že některé ze zrněk prachu, která tančila v paprsku slunce dopadajícího dovnitř z ulice, by mohlo být smrtelně nebezpečné, byla podivně nepříjemná. Okamžik zvažoval, zda nemá odejít a nechat tu práci jiným. Pak se pokáral za, jak to sám nazval, středověký předsudek. Koneckonců měl docela přijatelnou ochranu. Kancelář byla uvnitř přesně tak stroze zařízená, jak se mu zdálo zvenku. Jedinou dekoraci tvořily plakáty řeckých ostrovů, které vydaly aerolinie Olympic. Velký nástěnný kalendář měl také obrázky s řeckou krajinou. Přestože kůže a koberce ve výloze byly zaprášené, vnitřek kanceláře byl pečlivě uklizený a lehce voněl čistícím prostředkem. Na zemi leželo několik časopisů a dopisů, které byly bezpochyby vhozeny dovnitř otvorem na poštu. Jack je zvedl a popošel ke stolu. Na stolní desce ležela podložka, kovový třídící košík a několik malých napodobenin antických řeckých váz. Kancelář byla úhledně uspořádaná a nepovalovaly se v ní žádné nahromaděné zbytečnosti. Jack poslušně položil dopisy do košíčku označeného "došlá pošta". Rozsvítil lampu. Vyndal sterilní zkumavky a provedl stěry z různých povrchů. Když prováděl stěr z desky psacího stolu, zahlédl na okraji podložky něco třpytivého. Sklonil se a zjistil, že je to malá, jasně modrá třpytivá hvězdička. V tom strohém prostředí působila nepatřičným dojmem. Jack nahlédl do koše na odpadky.

Byl prázdný. Došel k zavřeným dveřím vzadu. Jedny vedly na toaletu, kde provedl stěr z mísy a umyvadla. Druhé ústily do chodby, která vedla na schodiště budovy. V místnosti nebyly žádné koberce ani kůže, jen ty, které viděl zvenku ve výkladní skříni. Když Jack dokončil stěry, odnesl zkumavky do koupelny a zvenku je důkladně omyl. Pak je vrátil do tašky, ve které je přinesl. Konečně přistoupil ke skříňkám. Chtěl získat co nejvíc informací o poslední dodávce koberců a kůží a zjistit, zda některé z nich nebyly odeslány jinam.

55

Kapitola 5

PONDĚLÍ, 18. ŘÍJNA, 15:45

JURIJ se podíval do tváře samolibému obchodníkovi, který mu pečlivě odpočítával jednotlivé bankovky do dlaně. Jurij ho vezl až z letiště LaGuardia do snobské čtvrti ve východní části New Yorku. V průběhu celé cesty musel vyslechnout další lekci o amerických ctnostech a nevyhnutelném vítězství Spojených států ve studené válce. Tentokrát byl vynášen především Ronald Reagan a jeho schopnost zvítězit nad "zlou říší". Muž správně odhadl Jurijův etnický původ podle jména na taxikářské licenci. To vyvolalo jeho monolog o převaze Spojených států ve všech možných oblastech: morální, ekonomické i politické. Jurij ponechal celou tu nekonečnou přednášku bez komentáře, ačkoliv v několika kritických okamžicích měl velkou chuť něco podotknout. Některé výroky jeho zákazníka ho přiváděly do varu, zejména ty, které vyjadřovaly politování nad ruským lidem, protože se musí neustále potýkat s pocitem nejistoty pod neschopnou vládou. "A tady máte pár dolarů navíc za vaši ochotu," řekl muž a mrkl na Jurije, když na hromádku bankovek přidal něco navíc. Jurij držel v ruce dvacet devět ohmataných jednodolarových bankovek.

Jízdné podle taxametru včetně mýtného za přejezd přes Triboro Bridge činilo dvacet sedm dolarů a padesát centů. "To je spropitné?" zeptal se Jurij se zjevnou nevolí. "Je v tom nějaký problém?" zeptal se muž. Narovnal se. Pohoršeně svažtil obočí. Vytáhl zpodpaží aktovku a podržel ji tak, jako by se s ní chtěl bránit. Jurij sundal pravou ruku z volantů a oddělil z hromádky dvě poslední bankovky. Pustil je do vzduchu tak, že se obě v lehkých obloucích snesly na chodník. Mužův výraz se změnil od pohoršení ke zlosti. Tváře mu zbrunátněly.

"To je dar americké ekonomice," řekl Jurij. Potom sešlápl plyn a odjel. Ve zpětném zrcátku viděl, jak se obchodník sklání a loví bankovky z kaluže. Ten obraz Jurije částečně uspokojil.

Bylo dojemné vidět, jak se muž pachtí, aby posbíral tak malichernou sumu. Žasl nad tím, jak jsou někteří Američané navzdory svému zjevnému blahobytu přízemní. Jurijův den se výrazně zlepšil hned potom, co se marně pokusil zastihnout Curta Rogerse a Stevea Hendersona v hasičské stanici na Duane Street. Dopřál si malou oslavu blížícího se návratu do rodiny a zašel do malé ruské restaurace na horký boršč a sklenku vodky. Ruský rozhovor s majitelem ho také potěšil, i když v něm na druhou stranu vyvolal melancholické vzpomínky. Po obědě měl jednoho zákazníka za druhým. Většinou seděli tiše, až na toho posledního muže, kterého vezl z letiště LaGuardia. Jurij zastavil na červenou na Park Avenue. Měl v úmyslu přejet Pátou, kde by mohl naložit nějakého hotelového hosta. Místo toho však mezi vozy vykročila žena v babušce a zamávala rukou.

Když se rozsvítila zelená, Jurij dojel až k ní a žena nasedla.
"Kam to bude?" zeptal se Jurij, zatímco si ji prohlížel ve zpětném zrcátku.

56

Byla oblečená prakticky a její šaty nebyly sice ošuntělé, ale něco už měly zasebou. Vypadala spíš na člověka, který jezdí podzemní dráhou. "Jedna-nula-sedm, Západní desátá ulice," řekla žena s výraznějším přízvukem, než měl Jurij. Okamžitě ho určil. Žena byla Estonka a v něm to vyvolalo smíšené pocity. Chvilí jeli mlčky. Poprvé za celý den to byl Jurij, kdo cítil nutkání promluvit. Opakovaně se na ženu díval. Bylo na ní cosi povědomého. Posadila se pohodlně a velké ruce složila do klína. Uvolněné rysy venkovanky spolu s živýma malýma očima a lehce se usmívajícími rty dávaly tušit vnitřní klid. "Vy jste Estonka?" zeptal se konečně Jurij. "Ano, jsem," odpověděla žena. "Vy jste Rus?" Jurij přikývl a sledoval její reakci. Po letech okupace měli Estonci silně protiruské citění. Jurij neměl vůči Estonsku tak negativní pocity, jaké se obával, že bude mít žena vůči Rusku. Cestou do Ameriky měl v Estonsku nějaké problémy, ale také se tam setkal s přátelskými a štědrými lidmi, kteří mu byli ochotni pomoci. "Jak jste tu dlouho?" zeptala se žena. V hlase neměla ani náznak nenávisti.

"Od roku 1994," odpověděl Jurij. "Opustil jste vlast s celou rodinou?" "Ne," dostal ze sebe Jurij. Vyschlo mu v hrdle. "Přijel jsem sám." "To muselo být těžké," řekla žena soucitně.

"Musíte být osamělý." Ženina prostá otázka a její reakce na Jurijovu odpověď uvolnila příval emocí, včetně pocitu viny z opuštění rodiny, ačkoliv toho opouštěl jen málo. Toska, kterou se snažil setřást, se vrátila plnou silou. V tu chvíli si Jurij uvědomil, co mu je na té ženě povědomé. Připomínala mu jeho vlastní matku, přestože její rysy byly jiné. Spíš její chování a naprostá vyrovnanost než její vzhled přiměly Jurije ke vzpomínce na matku. Jurij na ni nevzpomínal často. Bylo to příliš bolestné. NaĐa Davydova milovala Jurije i jeho mladšího bratra Jegora a ze všech sil je bránila před brutálními výprasky, které dostávali za sebelepší prohřešek od svého otce Anatolije. Jurij měl dosud na zadní straně stehén jizvy od výprasku, který dostal, když mu bylo jedenáct. Tenkrát byl ve čtvrté třídě a právě ho přijali do Pionýra. Součástí pionýrské uniformy byl rudý šátek a odznak ve tvaru vlajky s portrétem Lenina. Jurij odznak cestou ze školy ztratil, a když to Anatolij večer zjistil, rozzuřil se. Po obvyklém litru vodky bil Jurije tak dlouho, až mu přes kalhoty prosakovala krev.

Nadě se většinou dařilo odlákat Anatolijovy opilecké projevy násilí na sebe. Obvykle strpěla několik ran a opilecké chvástání. Pak opilému manželovi vzdorovitě bránila v přístupu k dětem, mnohdy se zakrváceným obličejem. Anatolij jí nadával a vyhrožoval dalšími ranami. Když mlčela a ani o krok neustoupila, pohrozil všem pěstí a slíbil, že pokud ho ještě jednou takhle rozčílí, zabije je. Pak se obvykle odpotácel a usnul na jediné pohovce, která v bytě byla. Obdobný scénář se opakoval téměř každý večer až do té doby, kdy Jurij začal chodit do osmé třídy. Na prvního máje 1970 vypil Anatolij víc než dvojnásobek obvyklého množství vodky. V mimořádně špatné náladě vyhnal celou rodinu z bytu,

57

zamkl a usnul. V noci, zatímco NaĐa, Jurij i Jegor spali na lavici ve společné kuchyni, Anatolij vdechl vlastní zvratky. Ráno ho našli chladného, tělo už zachvátila posmrtná ztuhlost.

Po Anatolijově smrti měli značné problémy. Museli se přestěhovat ze svého dvoupokojového bytu ve druhém patře do jediné místnosti v posledním patře nájemního domu, kde v zimě mrzlo a v létě bylo vedro. Chyběl jim Anatolijův příjem, ačkoli ztráta byla částečně vyrovnána ušetřenými penězi za vodku. Následující rok naštěstí NaĐa získala lepší místo v továrně na keramiku, kde celý život pracovala. Díky tomu mohl Jurij zůstat ve škole. Jurij vyrostl v uzavřeného a konfliktního chlapce. Často se pral se spolužáky, kteří si z něj utahovali. Trpěl tím i jeho prospěch. Závěrečné vysvědčení nestačilo k tomu, aby mohl nastoupit na univerzitu, kam matka doufala, že se dostane. Místo toho se přihlásil na nástavbu a stal se mikrobiologickým laborantem. Dozvěděl se, že to je velmi žádané povolání, zejména ve Sverdlovsku. Vláda tam totiž postavila velký farmaceutický závod na výrobu očkovacích látek pro lidi i zvířata. "Byl jste doma v Rusku od té doby, co jste přijel do Ameriky?" zeptala se Estonka po chvíli, kdy jeli opět beze slova. "Ještě ne," přiznal Jurij. Napřimil se při pomýšlení, jak se jeho návrat blíží. Měl už koupenu letenku přes Frankfurt do Moskvy. Odlet byl z letiště Newark. Zvolil úmyslně toto letiště, protože se nacházelo jihozápadně od Manhattanu. Měl v úmyslu odletět hned potom, co umístí biologickou zbraň v Central Parku, a nechtěl riskovat cestu na východ na letiště J. F. Kennedyho. Vítr foukal vždy od západu na východ. Ze všeho nejméně si přál stát se obětí vlastního teroristického útoku. Získat letenku nebylo jednoduché. Jurij nikdy nedostal ruský pas s mezinárodní platností, a přestože vlastnil zelenou kartu od imigračního úřadu, neměl ještě americký pas. Alespoň ne pravý. Musel zaplatit značný obnos za falešný pas. Nemusel být dokonalý, protože ho potřeboval pouze k zakoupení letenky. Jako správný patriot věřil, že do Ruska se dostane bez obtíží i bez požadovaných dokladů. Do Spojených států se rozhodně vracet nechtěl. "Byli jsme s manželem v Estonsku vloni," řekla žena. "Bylo to báječné. V pobaltských republikách se dějí úžasné věci. Dokonce jsme uvažovali, že bychom se mohli jednou vrátit do svého rodného města."

"Amerika není ta zaslíbená země, za kterou se před celým světem vydává," poznamenal Jurij. "Lidé tu musí velmi tvrdě pracovat," prohlásila žena. "A člověk musí být velmi opatrný.

Je tu mnoho zločinců, kteří by ho rádi připravili o peníze.

Jako třeba lidé, kteří vám nabízejí různé investice nebo pozemky na Floridě." Jurij souhlasně přikývl. ačkoliv pro něj byla největším zločincem sionisty okupovaná vláda, jak říkal Curt Rogers. Nebyla to jen metafora, která by zesměšňovala velký americký sen, bylo to myšleno doslovně. Vládní představitelé měli stále natažené ruce a obírali Jurije o většinu peněz, které vydělal. Pokud to nebyli přímo ti zločinci ve Washingtonu, byli to zloději ze státní vlády v

Albany nebo městské zastupitelstvo na Manhattanu. Curt tvrdil, že

58

většina daní je neústavní a tudíž jednoduše řečeno nelegální.

"Doufám, že posíláte nějaké peníze domů své rodině," pokračovala žena, aniž tušila, jaký účinek mají její slova na řidiče. "My s manželem jim posíláme peníze tak často, jak jen můžeme." "Já ve své bývalé vlasti nemám žádnou rodinu," opáčil Jurij až příliš rychle. "Jsem téměř sám." Věděl, že to není tak docela pravda. Měl babičku, několik tet a strýců a pár bratrance a sestřenic v Jekatěrinburgu, jak se nyní Sverdlovsk nazývá. A také má obézní manželku v Brighton Beach.

"To je mi líto," řekla žena. Její tvář zračila upřímnou lítost a smutek.

"Neumím si představit, že bych neměla rodinu. Mohl byste nás někdy o svátcích navštívit." "Děkuji," odpověděl Jurij.

"Jste velmi laskavá, ale já nemám problémy..." Chtěl pokračovat, ale zjistil, že má sevřené hrdlo. Jeho mysl se vrátila do roku

1979, do toho osudného roku, kdy přišel o matku i o bratra.

Vzpomněl si především na druhý duben. Den začal jako každý jiný pracovní den. Jurije probudil z hlubokého spánku budík. V pět hodin ráno byla tma jako v pytli, protože Sverdlovsk leží na stejné rovnoběžce jako Sitka na Aljašce. Zima ve městě už polevila, ale jaro bylo ještě daleko. V bytě už sice nemrzlo jako v únoru, a dokonce ještě někdy i v březnu, ale bylo stále velmi chladno. Jurij se oblékl potmě, aby nevzbudil NaĐu ani Jegora, kteří potřebovali vstávat až v sedm. NaĐa stále pracovala v továrně na keramiku. Jegor chodil poslední rok do školy, měl končit v červnu. Po rychlé studené snídani, skládající se z okoralého chleba se sýrem ve společné kuchyni, se Jurij vydal tmou k farmaceutickému závodu. Pracoval tam pouhé dva roky, od doby, co dokončil školu. Ale i to bylo dost dlouho na to, aby věděl, že továrna není tím, čím se zdá.

Jurij neměl na starosti mikrobiologické kultivace pro výrobu očkovacích látek, což byla oficiální pozice, na kterou nastoupil. Ve vnější části závodu se sice vyráběly nějaké vakcíny, ale Jurij pracoval ve větší, vnitřní části továrny. Výroba očkovacích látek byla jen zástěrkou skutečné hlavní výroby. Sverdlovský farmaceutický závod byl součástí Biopreparatu, velkovýrobce sovětských biologických zbraní.

Jurij byl jen nepatrným článkem v kolosu, který po celém Sovětském svazu zaměstnával padesát pět tisíc lidí. Továrna nesla nenápadný název Sloučenina 19. U vchodu musel Jurij předložit legitimaci. Věděl, že muž u brány je pracovník KGB.

Jurij špodupával v ranním chladu a čekal. Oba mlčeli. Nebylo třeba nic říkat. Muž mu vrátil legitimaci a Jurij vešel. Byl jedním z prvních zaměstnanců dopolední směny. Závod pracoval čtyřadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Jurij jako jeden z nejmladších měl spolu s dalšími mladými zaměstnanci na starosti nutný úklid vnitřního jádra. Obvyklý pomocný personál měl do této oblasti vstup zakázán. V šatně Jurij kývl na svého kolegu Alexeje. Na konverzaci bylo příliš časně, žádný z nich si ještě nevypil ranní čaj nebo kávu. Oba se spolu s dalšími dvěma zaměstnanci oblékli do červených ochranných kombinéz a zapnuli filtry. Když se vzájemně kontrolovali, ani se přes kryt z plexiskla jeden na

59

druhého nepodívali. V ochranných oděvech čekali před hermeticky uzavřenými dveřmi, které se otevíraly automaticky. Ve vstupní místnosti, kde byl výrazně nižší tlak, se nikdo nepokoušel komunikovat. Když se otevřely i vnitřní dveře, tiše zamířili ke svým postům. V neohrabaných kombinézách se pohybovali pomalu, protože nemohli pořádně pokrčit nohy.

Vypadali spíš jako futurističtí roboti než lidé. Obvyklý začátek směny byl přesně naplánovanou rutinou, která se neměnila. To ráno druhého dubna 1979 vypadalo stejně jako každé jiné. Ale nebylo. Existoval potenciální problém, o němž nikdo ze čtyř mladíků, mířících ke svým stanovištím, neměl ani tušení. Nikdo nevěděl, jaká katastrofa se chystá. Sverdlovský závod pracoval především se dvěma mikroorganismy: jedním byl *Bacillus anthracis* a druhým *Clostridium botulinum*. Pro výrobu zbraní se používaly spóry prvního a krystalický toxin druhého.

Úkolem závodu bylo vyrobit co největší množství obou produktů.

Když Jurij nastoupil do Sloučeniny 19, prošel různými částmi výroby, aby se seznámil se systémem celého závodu. Po měsíci byl přidělen do oddělení, které vyrábělo anthrax. Dva roky, které v závodě strávil, pracoval ve zpracovatelské části. Zde se tekuté kultury z gigantických ploten sušily na placky, a ty se potom drtily na prach, který obsahoval prakticky čisté anthraxové spóry. Jurij měl za úkol obsluhovat drtící stroje.

Byly to rotující ocelové bubny obsahující ocelové kuličky.

Pečlivé testování na zvířatech v jiné části závodu prokázalo, že nejúčinnější jsou částice velikostí pěti mikrometrů. Aby se sušené kultivační médium rozdrtilo na takové částice, bylo potřeba nechat je v drtičce s předepsanou velikostí ocelových kuliček po určitou přesně stanovenou dobu při přesně definovaných otáčkách. V noci byly drtičky vypnuté. To byl čas určený údržbě. Ukončení provozu měl na starosti vedoucí večerní směny. Sušičky pracovaly celou noc, aby připravily dostatečné množství běžových placek pro denní směnu, která je bude zpracovávat. Sušení trvalo déle než drcení. Jurij začal den jako obvykle tím, že postříkal okolí drtiček vysokotlakou hadicí se silně chlorovanou vodou. Ačkoliv byly drtící stroje hermeticky uzavřené, tu a tam uniklo malé množství jemného prachu, zejména tehdy, když se drtička při údržbě otevírala.

Vzhledem k tomu, že i mikroskopické množství takového prachu by člověka zabilo, byly denní úklid a dezinfekce naprostou nutností, přestože se ke strojům bez ochranných kombinéz nikdo nikdy nepřiblížil. Jurij byl zpočátku vyděšený, když zjistil, že bude pracovat s tak smrtícím materiálem. Ale během několika měsíců si na to zvykl. To ráno

druhého dubna mu to už ani nepřišlo divné. Jurij byl jako Ivan Děnisovič ze Solženicynova románu, který dokazuje, že člověk má nevyčerpatelnou schopnost přizpůsobit se. Po dokončení úklidu Jurij navinul hadici na velké kolo. Námahou mu na čele vystoupily kapičky potu. Jakákoliv fyzická práce změnila biologický ochranný oděv v mobilní saunu. Po uložení úklidových pomůcek odešel Jurij do ovládací místnosti a za 60

vřel za sebou dveře. Ovládací místnost byla od drtiček oddělena hermeticky přiléhajícím sklem. Když se jednotka spustila, její skřipění bylo ohlušující a značně nepříjemné. Jurij se posadil před hlavní ovládací panel a zkontroloval nastavené hodnoty. Vše bylo připraveno ke spuštění. Jurij si přitáhl pracovní deník a začal se těšit na přestávku o deváté. Byla to nejoblíbenější část dne, ačkoli trvala jen půl hodiny. Už téměř cítil vůni čerstvé kávy a chleba. Prstem v ochranné rukavici přešel Jurij sloupce čísel, aby se ujistil, že drtičky pracovaly předchozí směnu bez komplikací. Vše se zdálo být v naprostém pořádku, dokud se nedostal k hodnotám podtlaku uvnitř jednotky. Když přelétl hodnoty očima, zjistil, že tlak v průběhu směny postupně stoupal. Nedělal si s tím starosti, protože vzestup byl velmi mírný a hodnoty zůstaly v předepsaných mezích. Podíval se na konec stránky, kde vedoucí směny shrnul všechny důležité události. Mírný vzestup tlaku byl poctivě zaznamenán i s poznámkou, že o tom byla informována údržba. Pod tímto záznamem následoval zápis údržby. Bylo to ve dvě hodiny v noci. Zápis konstatoval, že jednotka byla zkontrolována, příčina mírného vzestupu tlaku byla identifikována a odstraněna. Jurij zakroutil hlavou. Údržba se v zápisu ani slovem nezmínila o tom, co vlastně bylo příčinou vzestupu tlaku. Ale na tom nezáleželo. Hodnoty se beztak nikdy nedostaly mimo normální meze. Jurij pokrčil rameny. Předpokládal, že neúplný zápis kontroly není jeho starost, a konečkonců závada ať už to bylo cokoli - byla odstraněna. Když byl Jurij přesvědčen, že je vše v pořádku, zvedl telefon, který jej spojoval s Vladimírem Gergijevem, vedoucím denní směny. Podíval se na hodinky. Bylo těsně před sedmou. Za chvíli budou jeho matka i bratr vstávat. "Drtičky jsou připravené, soudruhu Gergijeve," ohlásil Jurij. "Spust' provoz," přikázal Vladimír stroze a zavěsil. Jurij se chtěl zmínit o podivném zápisu v deníku, ale rychlost, s jakou jeho nadřízený zavěsil, mu v tom zabránila. Jurij položil sluchátko a chvíli uvažoval, zda nemá zavolat ještě jednou, ale Vladimírova strohost takové jednání nepodporovala. Jurij nezavola. Bez sebemenšího tušení děsivých následků spustil drtičky. Téměř okamžitě otrásl místností rachot strojů. Příprava vražedného anthraxu pro výrobu biologických zbraní začala. Celý systém pracoval automaticky. Krytý pás odvážel placky s usušenými spórami do železných bubnů drtiček. Tam byly rozdrčeny kaskádou železných kuliček na jemný prach, který se sypal do kontejnerů. Nádobý s anthraxovými spórami byly důkladně uzavřeny a zvenčí dezinfikovány. Po ukončení celého procesu byly uloženy do armádních skladů nebo namontovány do bojových raket. Jurij se okamžitě podíval na tlakový snímač. Tlak poklesl hned po zapnutí strojů. I ta sebemenší pochybnost, kterou Jurij díky podivnému zápisu v deníku choval, zmizela, když tlak plynule klesal z vyšší hodnoty, kterou jednotka měla, když byla mimo provoz. Bylo zřejmé, že údržba problém opravdu odstranila.

61

Jurij zkontroloval ostatní hodnoty. Všechny byly bezpečně v zeleně vymezených předepsaných polích. Vzal do ruky pero a začal pečlivě zapisovat hlášení ranní směny opisováním všech požadovaných hodnot do příslušných sloupců. Když se dostal k zápisu vnitřního tlaku, zjistil, že tlak nepřestal klesat a dosáhl nižší hodnoty, než jakou kdy Jurij pamatoval. Ručička byla na nejnižší hodnotě stupnice. Natáhl ruku a poklepal pravým ukazováčkem na sklo ciferníku. Chtěl se ujistit, že se staromódní ručička nezasekla. Ani se nepohnula. Jurij nevěděl, co má dělat, pokud má vůbec něco dělat. Vnitřní tlak neměl pod optimální zelenou zónou žádný dolní limit, pouze horní limit nad ní. Smyslem bylo udržet prach uvnitř pomocí konstantního proudění vzduchu z místnosti do vnitřku přístroje v každém místě, kde byl nějaký otvor. Proto vlastně nevadilo, že tlak byl nižší než obvykle. Dokonce to znamenalo, že vlastní efekt bude lepší. Jurij se opět podíval na telefon a zvažoval, zda má či nemá zavolat vedoucímu směny, ale opět ten nápad zavrhl. Jurij dostal od Vladimíra opakovaně vynadáno za něco, s čím si dělal starosti a co Vladimír považoval za hloupost. Jurij to nechtěl zažít znovu. Vladimír si nepřál být obtěžován zbytečnostmi. Byl příliš zaneprázdněn. V osm hodin si Jurij vzpomněl na matku, která byla právě touto dobou na cestě do továrny na keramiku. Továrna ležela jihovýchodně od závodu Sloučenina 19. NaĐa říkala Jurijovi, že si na něj často vzpomene, když prochází kolem závodu. Jurij jí nikdy nepřiznal, jakou práci vlastně dělá. To by mohlo být pro oba nebezpečné. Čas se vlekl. Jurij se těšil na přestávku v devět hodin. Když zbývalo jen patnáct minut, vrátil se k zápisu do deníku. Když se podíval na snímač vnitřního tlaku, opět zaváhal. Ručička se ze své dolní polohy ani nepohnula. Jurij na ni zíral a cítil, jak se mu úzí dech. Napadla ho děsivá myšlenka. "Bože, jen ať to není pravda!" modlil se. Natáhl ruku a stiskl červený hlavní vypínač. Kakofonie železných kuliček v bubnech drtících strojů, která doléhala až do ovládací místnosti, náhle utichla. V tichu, které nastalo, Jurij slyšel, jak mu zvoní v uších. Otevřel dveře a třásl se hrůzou nad tím, co by mohl najít. Za sebou slyšel zvonit telefon. Nechal ho zvonit a šel až na konec místnosti za drtičky. Dýchal tak rychle, až se mu zamlžil kryt z plexiskla. Když se přiblížil k sérii dvířek v krytu celého systému, zpomalil. Dvířka byla dvacet centimetrů široká a devadesát centimetrů vysoká. Když se natáhl, aby jedny z nich otevřel, třásla se mu ruka. Chvilí váhal, než to udělal. "Radí boga!" dostal ze sebe Jurij. Zhrozil se. Prostor byl prázdný. Rychle otevíral další a další. Všechny prostory byly prázdné. Všude chyběly biologické ochranné filtry. Celý systém se odvětrával do zevního prostředí bez jediné ochrany! Jurij zavrával a ustoupil. To byla katastrofa. Uvědomil si, že telefon v ovládací místnosti dosud vytrvale zvoní. Věděl, kdo

to je. Byl to vedoucí směny, který chtěl slyšet, proč Jurij vypnul drtičky.

62

Jurij se vrhl do ovládací místnosti a snažil se cestou odhadnout, kolik gramů anthraxového prachu bylo rozprášeno nad nic netušícím městem. Od rána si pamatoval, že venku fouká mírný severozápadní vítr. To znamená, že spory se rozletly na jihovýchod k hlavnímu vojenskému objektu. Také se jistě dostaly až nad továrnu na výrobu keramiky! "Je to ten čtvrtý dům vpravo," řekla Estonka a vytrhla Jurije z hrůzných vzpomínek. Otvorem v dělicí plexisklové stěně ukazovala prstem na několik bílých schodů. Jurij si okamžitě uvědomil, jak intenzivně se potí. Tváře mu žhnuly. Vzpomněl si na událost, které se snažil ve vzpomínkách vyhýbat. I po dvaceti letech na něj pouhé pomyšlení působilo stejně děsivě jako vlastní událost. Estonka zaplatila a pak vystoupila z taxíku. Chtěla dát Jurijovi spropitné, ale on odmítl. Poděkoval jí za její štědrost a za nabídku strávit společně svátky. Vědomě se snažil neobracet k ní obličej. Nechtěl, aby viděla jeho zpocenou a planoucí tvář. Obával se, že by si mohla myslet, že dostal infarkt. Když Estonka zamířila ke schodům, Jurij se rozhodl nechat nápis na střeše vypnutý. Zajel k hydrantu a zastavil u chodníku. Potřeboval si chvíli odpočinout a vzpamatovat se. Natáhl ruku pod sedadlo a vytáhl kapesní láhev s vodkou. Rozhlédl se, zda ho nikdo nesleduje, a pořádně se napil. Nechal alkohol pomalu stékat do hrdla. Byl to lahodný a uklidňující pocit. Úzkost, kterou před chvílí prožíval, pomalu ustupovala. Oťel si rty hřbetem ruky. Následky dvouhodinového provozu drtiček bez ochranných filtrů byly mnohem horší, než si Jurij představoval. Jak se obával, neviditelný mrak anthraxových spor se rozletěl nad jižní část města, v níž se nacházel hlavní vojenský objekt a továrna na keramiky. Stovky lidí onemocněly inhalační formou anthraxu a většina z nich zemřela. Jednou z obětí byla NaĐa. Mezi prvními příznaky, které se u ní objevily, byly horečka a bolest na hrudi. Jurij si okamžitě uvědomil, co jí je, ale doufal, že se mylí. Složil přísahu mlčenlivosti, která byla zdůrazněna hrozbou smrti v případě porušení, a o svém podezření jí nic neřekl. Odvezl ji do speciální nemocnice, kde byla uložena na zvláštní oddělení s ostatními pacienty, kteří měli podobné příznaky. Bylo mezi nimi hodně vojáků. Její choroba postupovala velmi rychle.

Během čtyřiařidvaceti hodin zemřela. KGB okamžitě vytvořila dezinformační kampaň, při níž rozšířila zprávu, že celý problém vznikl nákazou od kontaminovaných zbytků zvířat, zpracovávaných v konzervárně Aramil. Rodiny zemřelých nesměly dostat těla svých příbuzných. Všechny mrtvolky byly pohřbeny hluboko do země v oddělené části městského hřbitova. Jurij nesmírně trpěl. Bylo to nejen trauma, které prožíval nad ztrátou matky, a obrovský pocit viny, že se podílel na tom, co její smrt způsobilo. Byl nejmladším zaměstnancem z těch, kteří v celé události sehráli nějakou roli, a stal se tudíž obětí beránkem. Přestože oficiální vyšetřování naznačilo, že největší míru viny nesl noční údržbář a vedoucí noční směny, který nenahradil ucpané filtry novými ani správně nezapsal do deníku, že staré filtry odstranil, vinu nesl Jurij. Teoreticky měl filtry zkontrolovat před spuštěním provozu, ale filtry vydržely několik měsíců a měnily se velmi zřídka - pro 63

to je nikdo denně nekontroloval. Jurijovi to beztak vedoucí směny nikdy nenařídil. S ohledem na státní bezpečnost a nutné utajení byl Jurij nějaký čas ponechán v místním vojenském vězení, pak ho poslali na Sibiř. Po čase se dostal do Novosibirska, kde se nacházel další závod Biopreparatu, který se jmenoval Vektor. Vektor byl především známý výzkumem virů pro výrobu biologických zbraní, ale Jurij se dostal do skupiny, která pracovala na zdokonalení účinnosti anthraxu a botulotoxinu. Bratra Jegora Jurij už nikdy nespatřil.

Nenakazil se anthraxem, ale nesměl Jurije na Sibiř navštívit.

Po dokončení školy nastoupil do armády. V prosinci 1979 byl odvelen do Afghánistánu s prvními okupačními jednotkami. Byl jednou z prvních obětí. Jurij si povzddechl. Nerad vzpomínal na své minulé trápení. Padala na něj úzkost a přestával se ovládat. Pohledem znovu prozkoumal okolí, podíval se dopředu přes přední sklo a dozadu zpětným zrcátkem. Kolem procházelo několik chodců, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Jurij se znovu rychle napil z kapesní láhve. Pak prázdnou láhev vrátil pod sedadlo. Opět mu došla zásoba vodky dřív, než skončil den.

Jurij byl stále nervózní, tak raději otevřel dvířka a vystoupil. Nevzdaloval se od taxíku. Jen se protáhl a uvolnil záda, která ho po celodenním sezení bolela. Několikrát se zhluboka nadechl. Trochu se uklidnil a opět nasedl do vozu. Chystal se rozsvítit nápis na střeše, když si uvědomil, že není daleko od Walker Street a Obchodu s korintskými koberci.

Potřeboval se rozptýlit, zamířil proto tím směrem. Kdyby získal nějaké pozitivní zprávy o obchodníkovi s koberci, jistě by se cítil mnohem líp. V půl čtvrté začal provoz na silnici houstnout a blížila se dopravní špička. Projel Broadway a dostat se přes Canal Street zabralo Jurijovi mnohem víc času, než předpokládal. Zoufale se snažil neztrácet trpělivost.

Konečně se mu podařilo odbočit do poněkud klidnější Walker Street. Když se blížil kanceláři Obchodu s korintskými koberci, čekal, že ji najde zavřenou jako dřív. Byl připraven to přijmout jako potvrzení, že se Jason Papparis nakazil a buďto zemřel, nebo stojí na prahu smrti. Jurij zvažoval, zda může riskovat další dotaz ve filatelistické prodejně. K jeho obrovskému překvapení však byly dveře do kanceláře otevřené a uvnitř se svítilo! Jurij zděšeně šlápl na brzdou a zpomalil, aby se mohl podívat dovnitř. Uviděl pana Papparise stát před jednou ze skříní! "Gospodin!" dostal ze sebe Jurij, ačkoliv byl ateista. Rychle zajel na místo rezervované pro zásobování.

Otočil se a znovu se zadíval na otevřené dveře kanceláře. Co jen se mohlo pokazit? Prach musí být účinný! Použil všechny triky, které se naučil ve Vektoru. Za těch více než deset let, co pracoval v sibiřském závodu, on a jeho spolupracovníci zdokonalili účinnost anthraxu pro bojové účely téměř desetinásobně. Z větší části se jednalo o přidání prostých přísad, které zlepšily suspenzi a difuzi jednotlivých částic ve vzduchu, část byla dána zdokonalením způsobu vlastní kultivace. Při výrobě své současné zbraně Jurij použil všechny známé triky. Jurij si pročísl rukou vlasy. Třeba se dopis ztratil nebo byl omylem doručen 64

čen někomu jinému. Možná že ho ze zvědavosti otevřel někdo na poště. Jurij uvažoval, zda neměl vymyslet jiný způsob, jak pana Papparise infikovat. Když původně přišel na ten nápad s dopisem, připadal mu dokonalý. Jurij vystoupil z vozu. Nechal zapnutá výstražná světla, přeběhl ulici, oběhl horské kolo připoutané ke značce se zákazem parkování a minul filatelistickou prodejnu. Když se ocitl před výkladní skříní obchodu s koberci, nahlédl dovnitř. JASONA NIKDE NEVIDĚL.

Oboje dveře v zadní části místnosti byly zavřené. Jakmile se ujistil, že v dohledu není ani osoba, která by kontrolovala parkovací automaty, ani policista, přistoupil k otevřeným dveřím. Chvilí váhal, co má udělat. Zvědavost ho postrčila přes práh. Musí si s tím obchodníkem s koberci promluvit.

"Objednával si někdo taxi?" zavolal Jurij. Hlas měl rozechvělý a nejistý. Zpoza stolu s faxem a kopírkou se vynořil muž s nějakými papíry v ruce. Jurij se vyděsil. Ten člověk měl na sobě ústenku, ochranný oděv a kapuci. Bylo to tak nečekané, že Jurij couvl ven ze dveří. "Počkejte!" zavolal Jack. Papíry, které držel v ruce, odhodil na stůl a rozběhl se za taxikářem.

Dohnal ho až venku na chodníku. "Objednal jste si taxi, pane Papparisi?" zeptal se Jurij. Ohlédl se na svůj vůz. Toužil odtud co nejrychleji zmizet. "Nejsem pan Papparis," vysvětlil Jack. Stáhl chirurgické rukavice a snažil se vytáhnout odznak soudního lékaře. Ukázal ho Jurijovi, který couvl o další krok.

Domníval se totiž, že to je policejní odznak. "Jmenuji se Jack Stapleton, jsem soudní lékař," pokračoval Jack. Vrátil peněženku do kapsy a stáhl ústenku. "Znal jste pana Papparise dobře? Vozil jste ho často?" "Já jsem jen taxikář," bránil se Jurij opatrně. Nevěděl přesně, kdo je soudní lékař, ačkoliv s oficiálním odznakem je to jistě státní zaměstnanec. "Jak dobře jste znal pana Papparise?" zopakoval Jack. "Já ho neznal," odpověděl Jurij. "Nikdy jsem ho nevezl." "Jak to, že znáte jeho jméno?" "Volali mi, abych ho vyzvedl." "To je zajímavé," prohlásil Jack. Jurij se cítil velmi nepříjemně. Nerad jednal se státními zaměstnanci. Ten člověk před ním mu byl poněkud povědomý, což mu na klidu nepřidalo. Navíc se na něj díval zvědavě, téměř podezřívavě. "Jste si jistý, že vás volal pan Papparis z Walker Street?" zeptal se Jack. "Pan Papparis z Obchodu s korintskými koberci?" "Myslím, že tak to dispečerka říkala," odpověděl Jurij. "Tomu nemůžu uvěřit," uvažoval Jack.

"Pan Papparis o víkendu zemřel." "Vážně?" podivil se Jurij.

Nervózně zakašlal a snažil se vymyslet nějaké přijatelné vysvětlení. Žádné ho nenapadlo. "Je možné, že volal minulý týden," nabízel Jack. "To je možné," usoudil Jurij. "Asi by bylo nejlepší zavolat na dispečink," navrhl Jack. "Pomohlo by mi, kdybych věděl, že pan Papparis byl častým zákazníkem.

Víte, zemřel na vzácné infekční onemocnění a já bych se o tom rád dozvěděl něco víc. Jaká 65

koliv informace, která by mi přiblížila jeho aktivity z minulého týdne, zejména zda byl ve svém skladu, by mi moc pomohla. Také bych se rád dozvěděl, s kým se setkal, především v pátek." "Můžu vám dát telefon na dispečink," nabídl Jurij.

"Dobře," souhlasil Jack. "Počkejte, vezmu si papír a tužku."

Jack se vrátil zpátky do kanceláře. Jurij si s úlevou oddechl.

Chvilí se obával, že udělal obrovskou chybu, když se v obchodu zastavil. Nyní si byl jistý, že to bude v pořádku.

Dispečerka Jackovi žádou informaci neposkytne. Nikdy neposkytuje informace. Zejména ne o žlutých taxicích. Jack se po chvilce vrátil a zapsal si jméno a číslo. "Na jakou nemoc pan Papparis umřel?" zeptal se Jurij. Byl zvědavý, zda se to oficiálně ví, nebo existuje jen podezření. "Na chorobu, která se jmenuje anthrax," odpověděl Jack. "O tom jsem něco slyšel," poznamenal Jurij. "Je to převážně nemoc dobytka, ne?" "Vý mě překvapujete," řekl Jack. "Jak to víte?" "Viděl jsem to jako chlapec," vysvětloval Jurij. "Vyrosl jsem v Sovětském svazu ve městě jménem Sverdlovsk. V zemědělských oblastech kolem města byly občas nakažené krávy a ovce. "O Sverdlovsku jsem slyšel," ujistil ho Jurij. "Dokonce právě dneska jsem četl, že tam došlo k úniku anthraxu z tajné továrny na výrobu biologických zbraní hromadného ničení." Jurij se zarazil.

Jackova poznámka ho vyděsila. Byla naprosto nečekaná, a navíc se dotýkala přesně těch vzpomínek, kterými se Jurij před chvilí zabýval. "Slyšel jste o tom něco?" vyptával se Jack.

"Pokud vím, mnoho lidí onemocnělo a mnoho jich také zemřelo."

"O ničem takovém jsem neslyšel," odpověděl Jurij. Musel si odkašlat. "To mě ani nepřekvapuje," pokračoval Jack.

"Myslím, že si Sovětská vláda nepřála, aby se o tom někdo dozvěděl. Po léta se snažili tvrdit, že se ta nemoc rozšířila ze zkaženého masa." "O případech nemoci ze zkaženého masa jsem slyšel," dostal ze sebe Jurij. "Ta událost, kterou mám na mysli, se stala v roce 1979," řekl Jack. "Žil jste v té době ve Sverdlovsku?" "Asi ano," odpověděl Jurij vyhubavě. Co nejrychleji se s Jackem rozloučil a běžel zpět k vozu.

Nastartoval a ještě se otočil. Jack si znovu oblékal ústenku a rukavice. Alespoň že si nezapsal Jurijovu poznávací značku.

Jurij zařadil rychlost a rychle odjel. Jeho euforie byla ta tam. Opět prožíval paniku. Účinnost anthraxu se mu sice potvrdila - Jason Papparis zemřel - ale Jurijovi dělal starosti ten státní zaměstnanec, který spojoval anthrax s biologickou zbraní a vyšetřoval celý případ přímo v terénu.

Dal si práci s tím, aby infikoval někoho, kdo se mohl nakazit při práci. "To mělo vyloučit jakékoliv vyšetřování. Přestože si dělal starosti, Jurij rozsvítil nápis na střeše. Dopravní špička byla ideální doba pro taxikáře, pokud se ovšem ulice neucpaly úplně. Potřeboval práci a zákazníka naložil téměř okamžitě. 66

Následující hodinu Jurij vozil zákazníky na krátké vzdálenosti po Manhattanu, ale i sem tam po městě. Žádný jej příliš neobtěžoval, ale doprava byla nesnesitelná. Jurij byl nervózní a rozčilený a uvědomoval si, že jeho trpělivost je

vyčerpána.

Když párkrát jen o vlasek unikl nehodě - nejhorší na křižovatce Třetí Avenue a Pětapadesáté ulice - rozhodl se to vzdát. Jakmile vysadil zákazníka na místě určení, skončil s prací. Zhasl nápis na střeše a zamířil domů do Brighton Beach. Bylo teprve pár minut po páté - byl to jeho nejkratší pracovní den od doby, kdy před šesti měsíci prodělal chřipku. Jurijovi to bylo momentálně jedno. Nutně si potřeboval dát fíťanu vodky a kapesní láhev už byla prázdná. Cestou přes Brooklyn Bridge, která ve špičce trvala celou věčnost, Jurij přemýšlel o setkání s Jackem Stapletonem. Nechápal, co toho muže přimělo k takové aktivitě. Především se obával, že by Jack mohl najít nějaký zbytek reklamy úklidové společnosti ACME, nebo dokonce celý dopis. Jurij neměl ponětí, co se s tím dopisem stalo.

Předpokládal, že bude odhozen do koše jako veškerá reklamní pošta. Když se však na scéně objevil Jack, nebyl si tím už tak jistý. Jižně od Prospect Parku zastavil u obchodu s alkoholem a koupil si půllitrovku vodky. O kousek dál, na Ocean Parkway, se na křižovatce napil z láhve, zabalené do hnědého papírového sáčku. To ho znatelně uklidnilo. Když vjel do Brighton Beach, kde byly všechny nápisy psané známou azbukou, jeho neklid se ještě zmínil. Důvěrně známé písmo vyvolávalo pocit nostalgie.

Jurij měl pocit, jako by už byl zpět v rodném Rusku. Jakmile se uklidnil, byl opět schopen přemýšlet. Napadlo ho, že by bylo rozumné operaci Rosomák posunout na bližší datum. Jurij pokývl hlavou, když odbočoval do své ulice. Nebylo pochyb, že posunutí data by bylo z bezpečnostních důvodů vhodné. Ne že by měl starosti, že ho někdo odhalí. Nepřál si jen, aby někdo pojal podezření. Biologická zbraň může být skutečně účinná jen tehdy, když je použita bez předchozího varování. Posunutí data bylo spojeno se dvěma velkými problémy. První znamenal, že Jurij musí co nejdříve vyzkoušet účinnost botulotoxinu, přestože jí si byl jistější než účinností anthraxu. Druhý obrovský problém souvisel s výrobou. Potřeboval nejméně dva nebo dva a půl kilogramu anthraxového prachu a asi patnáct dekagramů krystalického botulotoxinu. Bylo mu jedno, co použije v Central Parku a co použije Curt ve Federální budově Jacoba Javitse. Věřil, že oba prostředky budou stejně účinné.

Stihnout výrobu anthraxu by nebyl problém, protože už se požadovanému množství blížil, ale s botulotoxinem to bylo horší. Jurij měl problémy s kultivací *Clostridium botulinum*.

Bakterie nerostly tak, jak si přál a očekával. Když se Jurij přiblížil k domu, zpomalil. Domek byl součástí letní usedlosti složené z malých stavení, postavených ve dvacátých letech.

Všechna byla ze dřeva a obklopovaly je malé dvorky s nepatrnou zahrádkou a trávnikem. Jurijův dům patřil k největším a na rozdíl od ostatních měl navíc garáž pro dvě auta. Jurij dům najal od muže, který se odstěhoval na Floridu, ale nechtěl se vzdát zázemí v Brooklynu. Dveře garáže hlasitě zaskřipaly, když je Jurij otevíral. Na rozdíl od okolních garáží, které byly většinou až po strop zaplněné vším možným kromě

67

auta, byl vnitřek téměř prázdný. Podlahu pokrývaly půl století staré skvrny od tekutin, porůznu kapajících z vozů. Ve vzduchu visel pach benzínu a oleje. O jednu stěnu se opíralo zahradnické náčiní včetně ruční sekačky na trávu. U druhé stálo kolečko, několik cihel a hromada různého haraburdí.

Jurij zajel do garáže a prázdnou kapesní láhev i načatou láhev vodky si vzal s sebou. Když chtěl odemknout zadní vchod, zjistil, že je otevřeno. Strčil do dveří a podezíravě se rozhlížel. Jurije už jednou vykradli. Stalo se to pár měsíců potom, co si dům pronajal. Tehdy se vrátil kolem deváté večer a našel všechno rozbité. Zloději se zřejmě rozčílili, když nenašli nic cenného, a tak si vylili vztek na chudém zařízení.

Jurij stál a poslouchal. Slyšel hrát televizi v Conniině ložnici. Pak teprve si všiml, že na kuchyňském stole leží její kabelka s papíry od jídla ze sousedního obchodu. Jurij byl ženatý téměř čtyři roky. Svou ženu Connie potkal, když začal pracovat pro taxikářskou společnost s dispečinkem, ještě než získal vlastní auto. Tenkrát byl zoufalý. Vízum mu končilo.

Jediným řešením se zdál být sňatek s americkým občanem. Connie byla Afroameričanka, ve svých necelých třiceti letech znuděná životem a ochotná flirtovat s Rusem, který se právě přistěhoval. Překonávala se ve vlídnosti a ochotě a ze své pozice dispečerky mu vybírala ty nejlepší zákazníky. Jurije Connie zpočátku přitahovala nejen proto, že potřeboval získat zelenou kartu. Za svého mládí v Sovětském svazu miloval džez, který si spojoval s americkými černochoy. Seznámení s černoškou ho vzrušovalo. Vzhledem k tomu, že vyrůstal ve Sverdlovsku, neznal v mládí žádné černochoy, vídal je jen v televizi, zejména ve sportovních přenosech, a byl jimi fascinován.

Conniiina náklonnost byla Jurijovi příjemná také proto, že byl zoufale sám. Ruská komunita v Brighton Beach, kam se nastěhoval, byla převážně židovská a odmítala ho vzít na vědomí. Connie a Jurij spolu začali chodit a navštěvovali džezové kluby na Manhattanu, kde bydlela Connie, i v Brooklynu, kde bydlel Jurij. Tehdy se Jurij poučil o americkém rasismu, který ho zpočátku překvapil, protože se domníval, že Afroameričané budou ve společnosti ceněni za svůj kulturní přínos společnosti. Termín "negr" slyšel poprvé, když je někdo zastavil na ulici. Překvapilo ho i to, že Conniina rodina, zejména její bratr Flash a jeho kamarádi, se na něj dívali nevrážlivě. Říkali mu honky, což, jak zjistil, je stejně pejorativní přezdívka pro bělocha jako výraz negr pro černocho. Sňatek Jurijovi vyřešil problém samoty i otázku zelené karty. Alespoň mu to tak zpočátku připadalo. Brzy však pochopil, že Connie nemá v úmyslu hrát takovou roli manželky, jakou Jurij podle svých ruských tradic očekával. Domácí práce ji nezajímaly a předpokládala, že budou jíst v restauracích, jak to dělávali, když spolu krátce chodili. Jurij pochopil, že jeho vzestup po společenském žebříčku dosáhl vrcholu, když mu došlo, že nebude moci využít své mikrobiologické zkušenosti, aniž by absolvoval finančně náročný rekvalifikační kurz.

Nemohl si dovolit přestat jezdit taxíkem a jeho shovívavost

vůči Connie vyprchala. Kdyby se nebál, že přijde o zelenou kartu, byl by ji nejradši vyhodil. Conniiin vztah k němu se vyvíjel podobně. Zpočátku se na Jurije dívala jako na romantického člověka, který přijel ze vzdálené země, aby ji zachránil před nudným životem. Brzy po svatbě však Jurij odmítal dělat cokoli kromě ježdění taxikem a pití vodky u televize. A pak přišlo násilí. Connii do té doby nikdy nikdo neuhodil. Po prvním projevu násilí by byla odešla, kdyby měla kam. Svým sňatkem s Jurijem ovšem spálila mosty vedoucí zpět k její rodině, která s jejich vztahem nesouhlasila. Hrdost ji držela na místě. Connie řešila problémy jídlem. Obvykle nacházela útěchu v litru zmrzliny, hranolkách a hamburgeru a nutno přiznat, že takovou útěchu hledala často. Díky přejídání a nedostatku pohybu se změnila v kouli. Čím víc Jurij pil, tím víc Connie jedla. Čím víc zabředali do svých špatných zvyků, tím se stupňovala jejich vzájemná nevraživost. Žili v jednom domě, ale ignorovali jeden druhého, protože věděli, že pouhá vzájemná blízkost by mohla vyvolat konflikt. Jejich hádky se obvykle stupňovaly od ostré slovní výměny až k násilí. Když k němu došlo, trpěla víc Connie. Tento stereotyp se změnil, jakmile se Jurij seznámil s Curtem Rogersem a Stevem Hendersonem. Connii o svých kamarádech neřekl, ale trávil s nimi mnohem víc času mimo domov. Curt ani Steve nikdy v Brighton Beach nebyli. Jurij za nimi jezdil do Bensonhurstu.

Connie byla přesvědčená, že má jinou ženu, což vyvolalo mnoho dalších hádek, konfliktů a fyzických střetů. Pak začal Jurij z ničeho nic trávit spoustu času ve sklepě. Nejdřív něco stavěl a neustálé řezání a bouchání přivádělo Connii k šílenství.

Když se zeptala, co dělá, odsekal, že jí do toho nic není.

Pak začal vozit nějaké zařízení včetně velkých ventilátorů.

Connie dokonce zahlédla mladé skinheady, kteří přivezli velké nerezové bubny. Connie z nich měla hrůzu a snažila se, aby si jí nevšimli. Connie se několikrát snažila vypátrat, co se v jejich sklepě děje, ale Jurij se o tom odmítal bavit. Domnívala se, že si Jurij zařizuje vlastní destilační jednotku, aby si mohl vyrábět vodku. Když se o tom jednoho večera zmínila. Jurij se rozčílil a skočil jí po krku. "Ano, je to destilační zařízení," zavrčel. "A jestli O tom někomu řekneš, zabiju tě! Přisáhám! A když do toho budeš strkat nos, zmlátím tě. Do sklepa mi nelez!" Connie se marně snažila vymánit z Jurijova sevření. Když se rozčílil, obvykle jí vrazil jen pár pohlavků. Tohle bylo horší. Zabodával do ní svůj černý pohled, jako by docela zešle. Connie s hrůzou zjistila, že nemůže dýchat. Jurijova brunátná tvář se jí začala rozplývat před očima a nohy ji odmítaly držet. Teprve tehdy Jurij uvolnil stisk. Connie zavravorala, snažila se najít rovnováhu a lapala po dechu. Se slzami v očích vyběhla z místnosti a vrhla se na postel. Od té doby se vyhýbala jakékoli debatě o tom, co se děje ve sklepě. Ať to bylo cokoli, nestálo to za to, aby riskovala život.

Jurije rozčílilo, že je Connie doma. V pondělí obvykle pracovala nejméně do devíti hodin. Její nečekaná přítomnost jen posílila stres, který ho uvrhl do víru emocí. Třesoucí se rukou si nalil sklenici ledové vodky z mrazáku. Opřel se o kuchyňskou linku, upil trochu ledové tekutiny a prohlížel si mastné zbytky jídla. Zpovzdálí slyšel smích televizní situační komedie. Napil se znovu vodky, aby potlačil stoupající nevoli.

Polkl a zabloudil očima ke dveřím do sklepa. Překvapilo ho, že jsou pootevřené. "Krucinál!" Obvykle klel rusky, ale díky svému přátelství s Curtem a Stevem získal slušné znalosti i v angličtině. Překvapeně a našťavaně odložil pití a přistoupil ke dveřím. Byl si jistý, že je ráno před odjezdem zavřel. Jurij pracoval ve své sklepní laboratoři alespoň hodinu ráno a další hodinu večer, aby se ujistil, že jeho minizávod na výrobu biologických zbraní funguje tak, jak má. Ve středu, což byl jeho volný den, trávil v laboratoři celý den. Tehdy spouštěl svou provizorní drtičku. Předpokládal, že většina sousedů je v práci. Stejně jako drtičky ve Sverdlovsku dělala i ta jeho hrozný rámus, přestože byla mnohem menší. Dveře při otevírání zaskřípěly. Jurij rozsvítil světlo a rozběhl se po schodech dolů. Když uviděl masivní dveře ze dřeva a kovu, které ke své laboratoři vyrobil, zarazil se. Někdo krumpáčem vypáčil petlici se zámkem. Seběhl rychle zbytek schodů. Vzteky se mu dělaly mžitky před očima. Dýchal trhaně a nervózně odfrkoval mezi zaťatými zuby. Laboratoř a pomsta, kterou mu pomáhala připravit, byla středem jeho života. Vyděsilo ho, že se do ní někdo vloupal. Za dveřmi se nacházela vstupní komůrka se sprehou a lahvení s bělícím prostředkem. Na věšáku visel hasičský ochranný oděv, který se Curtovi podařilo propašovat z požární stanice. Ochranná prilba byla zásobena kyslíkem z kovové bomby. Když Jurij pracoval v laboratoři, nosil kombinézu a kyslíkovou bombu na zádech jako potápěč. Ze vstupní komůrky vedly dvojce dveře, oboje podobně zpevněné jako ty první. Oboje byly stejně zabezpečeny petlicemi a zámkem a oboje byly vypáčeny. Jurij prudce otevřel levé dveře. Místnost za nimi sloužila jako sklad, dvě z jejích stěn tvořily betonové základy domu. U třetí stěny stály police, zaplněné laboratorním materiálem: Petriho miskami, rezervními filtry, agarem a lahvemi s živným roztokem. Vnitřek místnosti byl nedotčený. Jurij se obrnil vůči tomu, co ho může čekat v sousední místnosti a vydal se do vlastní laboratoře. Rozsvítil a pootevřel dveře. Podle toho, jak cítil proudit vzduch dovnitř, poznal, že hlavní ventilátory pracují normálně.

Průvan mu trochu cuchal vlasy a hladil ho po tváři. Z bezpečnostních důvodů Jurij zadržel dech a rozhlédl se po laboratoři. Kultivační nádoby stály u zadní stěny laboratoře přímo proti němu. Provizorní digestoř se tyčila vpravo. Byla vybavená ohřívací lampou a termostatem a sloužila zároveň jako sklad pro přípravné spóry anthraxu a krystaly botulotoxinu.

Laboratorní stůl byl vlevo. Na něm stálo sklo, které Jurij používal ke krystalizaci botulotoxinu. Pod stolem se nacházela sušička a drtička. Jurij cítil, jak mu srdce začíná bušit klidněji. Laboratoř vypadala normálně

a zdálo se, že je vše tak, jak má být. Zdálo se mu, že je v takovém stavu, v jakém ji ráno opustil, včetně skla na stole. Jurij s úlevou zavřel dveře. Průvan slyšitelně pískl, než se dveře dovřely a přísály k těsnění. Jurij se podíval na rozbitý zámek. Jeho úzkost pominula, ale vztek ne. Pak zahlédl něco na zemi. Vedle nohy mu ležel pohozený hranolek se šmouhou od kečupu. Connie! Zhora k němu dolehl tlumený smích. Jurij se rozzuřil. Se snůškou nadávek vyběhl z místnosti a schody nahoru bral po dvou. Když dorazil k pootevřeným dveřím do ložnice, jedním úderem dlaně je otevřel dokořán. Connie otočila hlavu od své oblíbené televizní komedie. Ležela na zádech na posteli. "Cos dělala dole?" zavrčel Jurij. "Chtěla jsem vědět, co se děje v mém sklepe," odsekla Connie. "Mám právo to vědět, když tam trávíš tolik času." "Dotkla ses něčeho?" dožadoval se Jurij. "Ne, na nic jsem nesahala, ale vím dobře, že to není destilační přístroj. Většina věcí vypadá jako z nemocnice." "Já tě naučím poslouchat!" zavrčel Jurij a vrhl se na ni. Connie vykřikla a odvalila se na bok. Kombinace Jurijova nárazu a Conniiny váhy byla na postel příliš. Prolomila se a zřítíla se k zemi.

71

Kapitola 6

PONDĚLÍ, 18. ŘÍJNA, 18:15

CURT seděl za volantem svého pickupu a Steve ho z donucení provázel. Odbočili z Ocean Parkway na Oceanview Avenue a hledali Oceanview Lane. "Proboha!" poznamenal Steve, když si prohlížel okolí. "Celý život jsem žil v Brooklynu a tohle jsem nikdy neviděl. Vypadá to tu jako někde v Karolíně." "Člověk by mýsl, že už to konečně někdo zbourá a postaví tu věžáky," souhlasil Curt. "Dívej se, jestli neuvidíš Oceanview Lane.

Musí to být jedna z těch malých bočních uliček." "Tamhle je," vykřikl Steve. Ukazoval na ručně napsanou ceduli, připevněnou k telefonnímu stožáru. Curt odbočil do uličky a zpomalil. Byla uzoučká a po zemi se povalovaly prázdné plechovky a spadané listy. Oba hasiči byli v uniformách. Vydali se do Brighton Beach hned, jak v pět hodin vypadli z práce. Cesta jim trvala něco přes hodinu. Bylo zataženo a rychle se stmívalo. V uličce byla tma, jediné osvětlení dopadalo na cestu z Curtových světel. Po stranách nebyly žádné lampy. "Vidíš na domech nějaká čísla?" zeptal se Curt. Steve se rozesmál. "Tohle jsou brlohy. Žádný číslo nevidím." "Tamhle je třináctka," řekl Curt. Ukázal na popelnicu, na níž byla napsaná adresa.

"Patnáctka bude hned vedle." Curt zajel před zavřenou garáž a vypnul motor. Oba muži vystoupili z vozu. Chvilí stáli a prohlíželi si dům. Byl vměstnán mezi sousední budovy, působil dost zchátrale a zoufale potřeboval nalakovat.

"Nevypadá moc bezpečně," prohlásil Steve. "Trochu do něj strčíš a spadne ti na hlavu." "Umíš si představit, jak by to hořelo?" uvažoval Curt. Steve se na něj podíval. "To má být pokyn?" Curt pokrčil rameny. "Jen si to pamatuj. Pojď, navštívíme svého ruského přítele." Otevřeli branku v drátěném plotě před domem. Cesta k domu byla z popraskaného betonu, ale téměř celou ji pokrýval nános spadaneho listí. Malý trávník byl zarostlý plevelem.

Curt hledal zvonek, ale žádný nenašel. Otevřel tedy roztrhané síťové dveře a chystal se zaklepat. Vtom se zevnitř ozvala rána. Oba hasiči se na sebe podívali. "Co to sakra bylo?" zeptal se Steve. "Netuším," odpověděl Curt. Znovu se chystal zaklepat, ale ozvala se další rána. Tentokrát po ní následovalo řinčení rozbitého skla. Slyšeli, jak Jurij hlasitě ruský nadává. "Vypadá to, že se náš komoušský kamarád rozhodl rozmlátit vlastní dům," usoudil Steve. "Doufám, že to nemá nic společného s laboratoří," poznamenal Curt. Hlasitě zabušil na dveře. Chtěl, aby ho Jurij slyšel.

72

Když se z domu pár minut nic neozývalo, Curt zabušil podruhé.

Tentokrát se ozvaly kroky a dveře se prudce otevřely. "Máš tu společnost," řekl Curt. Snažil se podívat dovnitř, aby zjistil, co se rozbito. Jurijův výraz se změnil ze zlosti k překvapení až nadšení, když oba kamarády poznal. Jeho tvář zůstala brunátná, ale široce se usmál. "Nazdar, kluci!" Hlas měl ochraptělý. "Jeli jsme kolem," řekl Curt. "Napadlo nás, že se u tebe, zastavíme." "To jsem rád," ujistil je Jurij.

"Slyšeli jsme, žeš byl na stanici," ozval se Steve. Jurij horlivě přikývl. "Hledal jsem vás, kluci..." "Slyšeli jsme," skočil mu stroze do řeči Curt. "Na stanici nemáš co dělat," řekl Steve. "Proč?" zeptal se Jurij. "Pokud to nechápeš, tak to bude problém," prohlásil Steve. "Při takové operaci, jakou plánujeme, je nutná maximální opatrnost," vysvětloval Curt.

"Čím mň lidí nás uvidí spolu, tím líp. Nezapomeň, že jako cizinec jsi hrozně nápadný. Nemáme moc kamarádů s ruským přízvukem. Když nás budeš shánět, ostatní hasiči o tom začnou uvažovat." "Promiňte," omlouval se Jurij. "Nevěděl jsem, že na stanici by mohl být nějaký problém. Říkali jste, že spousta vašich kolegů má stejný názor jako vy." "Jsou mezi námi patrioti," připustil Curt. "Ale nejsou tak uvědomělí jako my.

Asi jsme ti to měli říct jasně. Teď už si to budeš určitě pamatovat." "Jasně," řekl Jurij. "Už tam za vámi nepůjdu."

"Nepozveš nás dovnitř?" zeptal se Curt. Jurij se otočil ke Conniině ložnici. Dveře byly dokořán. "Jo, jistě." Ustoupil z cesty a naznačil jim, aby vešli. Zavřel dveře a odvedl hosty do obývacího pokoje, kde byla nízká pohovka a dvě židle s rovnými opěradly. Sebral z pohovky hromadu novin a odložil je na podlahu. Curt se posadil na pohovku. Kolena mu trčela do vzduchu. Steve se usadil na židli. "Dáte si trochu vodky?" nabídl Jurij. "Já si dám pivo," prohlásil Curt. "Já taky," přidal se Steve. "Omlouvám se, ale mám jen vodku." Steve obrátil oči ke stropu. "Tak si dám vodku," rozhodl se Curt.

Když se Jurij otočil do ledničky pro pití, Steve se naklonil ke Curtovi a zašeptal: "Tady vidíš, proč si dělám starosti.

Ten chlap je cvok. Vůbec mu nedošlo, že by za námi neměl chodit na stanici. Ani ho to nenapadlo." "Uklidni se," nabádal ho Curt. "On neprošel armádou. Měli jsme mu to říct jasně, když to není profík. Budeme ho muset trochu usměrnit. Ale nezapomeň, že nám dělá velkou laskavost, když nám vyrábí biologickou zbraň." "Pokud to dotáhne do konce," pochyboval Steve. Z pootevřených dveří Conniiny ložnice se ozvalo spláchnutí. Curt se zamračil. "Slyšel jsem dobře?"

73

"Jo slyšel, někdo splachoval," ujistil ho Steve. "Jen nevíš přesně, odkud je to slyšet. Tyhle domy jsou tak blízko u sebe, že to může být i od sousedů." Jurij se vrátil do obývacího pokoje se třemi sklenicemi napůl plnými ledové vodky. "Mám pro vás dobré zprávy," začal, když postavil sklenice na konferenční stolek a po jedné je rozdával. "Právě jsme slyšeli splachovat záchod," přerušil ho Curt. Napil se. "Zdalo se mi, že by to mohlo být tady." "To je možné," odpověděl znechuceně Jurij. "Moje žena Connie je vedle." Curt a Steve se na sebe zoufale podívali. "Na stanici jsem se zastavil proto..." začal Jurij. "Počkej!" přerušil ho rázně Curt. "Nikdy jsi nám neřekl, že jsi ženatý." "Proč bych vám to měl říkat?" divil se Jurij. Díval se z jednoho na druhého. Viděl, že jeho stav jim vadí stejně jako jeho návštěva na stanici. "Tvrdils, že jsi sám," pokračoval našťavaně Curt, "a že tu nemáš žádný kamarády." "To je pravda," řekl Jurij. "Jsem sám a nemám kamarády." "Ale vedle máš ženu," upozornil ho Curt. Podíval se na Stevea, který obracel oči ke stropu. "V angličtině existuje přísloví o lodích, které se v noci míjejí," vysvětloval Jurij.

"Podobné přísloví je i v ruštině. Přesně tak je to se mnou a s Connií: dvě lodi ve tmě. Nemluvíme spolu. Většinou se ani nepotkáváme." Curt si opřel lokty o kolena a promnul si spánky. Nemohl uvěřit, že se to vše dozvídá teprve teď. Rozbolela ho z toho hlava. "Může nás tvoje žena slyšet?" zeptal se Steve. "Sotva," odpověděl Jurij. "Jí je úplně fuk, co si tu povídáme. Ona jen žere a kouká na televizi." "Žádnou televizi neslyším," poznamenal Steve. "Jasně, právě jsem ji totiž rozbil," vysvětlil Jurij. "Přiváděla mě k šílenství.

Všechn ten falešný smích, co naznačuje, jak je život v Americe báječný!" "Myslím, že bys mohl aspoň zavřít ty dveře," procedil Curt mezi zuby. "Ano, jistě," odpověděl Jurij.

Zamířil ke dveřím. "Doufám, že teď už chápeš, co mám na mysli," zašeptal Steve. "Ten chlap je cvok!" "Drž hubu!" umlčel ho Curt. Jurij se vrátil na své místo a napil se vodky.

"Ví tvoje žena, cos dělal v Sovětském svazu?" vyptával se Curt tiše. Předem se bál odpovědi, a když Jurij odpověděl kladně, cukl sebou. "Co laboratoř?" vyptával se Steve. "Ví o té laboratoři, co sis údajně postavil ve sklepě?" "Co myslíš tím údajně?" opáčil Jurij. Ta otázka ho urazila. "Nikdy jsme ji neviděli," odpověděl Steve. "Nikdy jsme nic neviděli, a to jsme měli spoustu starostí sehnat všechno to, co jsi tvrdil, že potřebuješ." "Mohli jste na to podívat kdykoli," řekl Jurij našťavaně. "No tak, dejte pokoj," uklidňoval je Curt. "Nebudeme se hádat. Ale na tu laboratoř bychom se asi podívat měli, uklidni nás to. Všichni od té operace hodně očekáváme."

74

"Já souhlasím," odpověděl Jurij. Vstal, odložil pítí a zamířil ke dveřím do sklepa. Celá skupinka sestupovala dolů po schodech. Jurij otevřel první dveře za vypáčenou petlicí. "Co se stalo s tím zámekem?" zeptal se Curt. "Moje žena se sem dneska dobývala," přiznal Jurij. "Zakázal jsem jí sem chodit a ona sem opravdu nepřišla, až dneska odpoledne. Před několika hodinami vypáčila zámky krumpáčem. Ale ničeho se nedotkla, to vím jistě." "Proč zrovna dneska?" vyptával se Curt a snažil se zůstat klidný. Nic z toho, co tu slyšel, se mu nelíbilo, a bylo to čím dál tím horší. "Říkala, že byla prostě zvědavá," vysvětloval Jurij. "To ale nedává smysl, protože jsem jí slíbil, že ji zabiju, když zjistím, že byla dole a v něčem se šťourala." "Přesně to asi budeme muset udělat," řekl Curt.

"Myslíš opravdu ji zabít?" zeptal se Jurij. Chvilí bylo ticho.

Pak Curt přikývl. "Možná že ano. Už jsem říkal, že tahle operace je pro nás všechny nesmírně důležitá. Možná že je to nejdůležitější, co v životě uděláme. Abych tě ujistil, za jak důležité to považuju, něco ti povím. O víkendu jsem se dozvěděl, že se do Lidové árijské armády vetřel informátor.

Jmenoval se Brad Cassidy. Už není mezi živými a na mrtvole chybí některé z jeho nejoblíbenějších částí těla." "Tvoje žena nesmírně ohrožuje naši bezpečnost," vysvětloval Steve. "Víš, co tam dole děláš?" "Až dodneška si myslela, že tam mám destilační přístroj," odpověděl Jurij. "To znamená, že po dnešku si to už nemyslí," dodal Curt. "Přesně tak," přisvědčil Jurij. "To je zlý," poznamenal Curt. "Vzhledem k tomu, že ví o tom, že jsi pracoval v sovětském závodě na výrobu biologických zbraní, nebude jí trvat dlouho, než si uvědomí, co děláš tady." "Pojďte se podívat na tu laboratoř," vyzval je Steve. Jurij vešel do vstupní komůrky a Curt i Steve ho těsně následovali. "Používáš ten ochranný oblek, co jsme ti sehnali?" zeptal se Curt. Hlavou ukázal na kombinézu, která visela na háčku. "Samozřejmě," ujistil ho Jurij. "Do laboratoře bez něj ani nevstoupím. Nechci nic riskovat. Až otevřu tyhle vnitřní dveře, nechoďte dovnitř. Tak bych vám radil, abyste zadrželi dech. Je to bezpečnější. Ucíťte, jak vzduch vane zvenku dovnitř." Curt i Steve přikývnuli. Když už byli tak blízko, oba uvažovali, zda je vážně nutné, aby se tam podívali. Pouhé pomyšlení na přítomnost vražedného, ale neviditelného biologického činitele jim nahánělo hrůzu. Po tom, co už viděli, byli ochotni Jurijovi věřit, že drží slovo.

Ale dřív než někdo z nich stačil promluvit, Jurij pootevřel dveře a ustoupil stranou. Oba hasiči se opatrně naklonili vpřed a zahlédli škvírou laboratorní vybavení a kultivační nádoby. "Vypadá to dobře," poznamenal Curt. Ustoupil a naznačil Jurijovi, aby zavřel dveře. "Chcete vidět hotový materiál?" zeptal se Jurij.

75

"To není nutné," odpověděl rychle Curt. "Mně stačilo to, co jsem viděl," přidal se Steve. "Myslím, že bychom měli jít nahoru a promluvit si s tvou ženou," rozhodl Curt. "To je nový problém. Musíme zjistit, co všechno ví." Jurij zavřel dveře.

"Večer ty zámky opravím," řekl. Pak je vyvedl po schodech nahoru. Jurij zamířil ke Conniině ložnici, Curt se Stevem se vrátili do obývacího pokoje, ale zůstali stát. Oba se napili ze svých sklenic a sledovali, jak se Jurij naklonil do ložnice. Slyšeli ho mluvit, ale nerozuměli tomu, co říká.

Podle jeho tónu soudili, že se rozčiluje. Konečně se vrátil k nim. "Už jde," řekl. "Ale trvá jí to celou věčnost." Curt a Steve si vyměnili otrávené pohledy. Situace byla čím dál tím horší. "No tak, ženská, dělej!" křikl Jurij netrpělivě. Connie se konečně objevila a zcela vyplnila vchod. Na sobě měla příšerný růžový župan s nazelenalým lemováním v barvě mořské pěny. Nohy vězely v pantoflích. Levé oko měla oteklé a temně rudé. V koutku rtů jí zasychala krev. Curt pootevřel údivem pusy. Steve zaklel. Oba byli ohromeni a nedokázali to zakrýt.

"Ti pánové se tě chtějí na něco zeptat," vyštěkl Jurij. Pak se podíval s očekáváním na Curta. Curt si musel odkašlat a srovnat si myšlenky. "Paní Davydovová, máte představu, co se děje dole ve sklepě?" Co tam váš manžel dělá" Connie se na oba neznámé muže vzdorně podívala. "Ne!" sykla. "A je mi to fuk!"

"Nemáte ani podezření?" Connie se podívala na Jurije.

"Odpověz!" přikázal jí. "Myslela jsem, že tam vyrábí vodku," řekla Connie. "A teď už si to nemyslíte?" vyptával se Curt.

"Přestože ty velké stříbrné nádrže jsou z pivovaru?" "Já tomu nerozumím," odpověděla Connie. "Ale ty malé skleněné misky ty ploché - takové jsem viděla v nemocnici. Používají je na bakterie." Curt nenápadně kývl na Stevea, který gesto opětoval. "To nám stačí," řekl Curt Jurijovi. Jurij se snažil zahnat Connii do její ložnice, ale ta se bránila. "Ani se nehnu, dokud mi nedáš svou televizi." Jurij zaváhal. Pak zmizel ve svém pokoji. Za okamžik se objevil s malou televizí, vybavenou staromódní anténou. Pak Connie zmizela z dohledu.

"Chápeš to?" žasl Curt. "Jo, chápu," ujistil ho Steve. "A tys mi nevěřil, když jsem měl cestou do Federální budovy nějaké pochybnosti. Ten chlap je ještě horší, než jsem si myslel."

"Aspoň že postavil tu laboratoř," prohlásil Curt. "Je vidět, že z vědeckého hlediska ví, co dělá." "To určitě," souhlasil Steve. "Ta laboratoř vypadá mnohem líp, než jsem čekal."

76

Curt hlasitě vzdychl. Z Conniiny ložnice v povzdálí se ozval náhlý výbuch smíchu ze situační komedie. Zvuk se okamžitě zmínil na sotva slyšitelný. Za okamžik se objevil Jurij.

Zavřel za sebou dveře a přišel do obývacího pokoje. Posadil se, napil a podíval se na své hosty. Curt nevěděl, co má říct.

Zjistit, že je Jurij ženatý, to byla jedna věc. Ale to, že má za manželku černošku, bylo něco docela jiného. Bylo to proti všem Curtovým přesvědčením. A on s tím člověkem má společné plány! Curt vyrostl v drsné bílé dělnické čtvrti s otcem, který pracoval jako stavební dělník, fyzicky ho trestal a neustále mu dával najevo, že není tak dobrý jako jeho populární bratr Pete, který se stal fotbalovou hvězdou. Curt nacházel útěchu v nenávisti. Zaměřil se na náboženský fanatismus, tak rozšířený v jeho nejbližším okolí. Bylo příjemnější obviňovat určitou skupinu než hledat své vlastní nedostatky. Když nastoupil k námořnictvu a odstěhoval se do San Diega, jeho obecná nenávist vůči náboženství se proměnila v rasovou nenávist s obzvláště vyhraněným odporem vůči mísení ras. K té změně nedošlo přes noc.

Vyplynula z přesvědčení, které se zrodilo z náhodného setkání s mužem mnohem starším, než byl Curt. Došlo k tomu v roce 1979. Curtovi bylo devatenáct. Právě dokončil základní výcvik, který významně posílil jeho sebevědomí. Spolu s několika novými kolegy, mezi nimiž bylo i pár Afroameričanů, opustili základnu a vyrazili do baru na Point Loma. Ten bar často navštěvovali lidé od armády, zejména potápěči a námořníci. Bar byl tmavý a zakouřený. Jediné světlo vycházelo ze slabých žárovek zamontovaných do starodávných potápěčských přílů. Většina hudby, která tu hrála, pocházela převážně od skupiny, kterou Curt později poznal jako Screwdriver. U stolku vedle hrací skříně seděl osamocený muž, který si hudbu vybíral. Curt a jeho kamarádi se shlukli kolem baru a objednali si piva.

Vyprávěli si historky a zážitky z výcvikového tábora a královsky se bavili. Curt byl spokojený. Prvně v životě si připadal jako součást kolektivu. Vynikl při výcviku a byl zvolen za velitele čety. Když Curta omrzela dunivá monotónní hudba, zamířil k hrací skříně. Měl v sobě několik piv a propadl opilecké euforii. Prohlížel si nabídku a pohrával si s hrstí mincí. "Tobě se ta hudba nelíbí?" zeptal se ho muž. Curt se na něj podíval. Byl střední postavy, vlasy měl ostříhané nakrátko. Měl ostré rysy, úzké rty a pravidelné bílé zuby. Byl hladce oholený a oblečený v tričku na vyžehlených džínách. Na pravé paži měl vytetovanou malou americkou vlajku.

Nejzajímavější však byly jeho oči. Dokonce i v barovém šeru byly tak pronikavé, že působily téměř hypnotickým dojmem. "Ta muzika ujde," odpověděl Curt. Narovnal ramena. Zdálo se, že si ho muž měří pohledem. "Měl bys poslouchat slova, kamaráde," řekl. Napil se piva. "Co bych se dozvěděl?" zeptal se Curt.

77

"Něco, co by mohlo tuhle zpropadenou zemi zachránit," opáčil muž. Curt se ušklíbl. Ohlédl se na kamarády a pomyslel si, že by toho chlapa měli slyšet. "Jmenuji se Tim Melcher," pokračoval muž. Otočil nohou prázdnou židli a pokynul Curtovi:

"Sedni si. Koupím ti pivo." Curt se podíval na sklenici, kterou držel v ruce. Byla skoro prázdná. "No tak, vojáku," řekl

Tim. "Ulev svým nohám a dopřej si to." "Já jsem námořník," opravil ho Curt. "To je jedno," poznamenal Tim. "Taky jsem byl v armádě. První jízdní divize. Byl jsem dvakrát ve Vietnamu." Curt pokývl. Při slově Vietnam se mu zachvěly nohy. To byla skutečná válka, a ne to hraní na vojáčky, které měl Curt a jeho kamarádi za sebou. Připomnělo mu to i jeho bratra Petea, bensonhurstskou fotbalovou hvězdu. Pete byl o osm let starší než Curt a měl tu smůlu, že ho povolali do armády. Padl ve Vietnamu rok před koncem války. Curt otočil židli a posadil se na ni obkročmo. Položil si ruku na opěradlo a dopil pivo. "Co si dáš?" zeptal se Tim. "Totéž?" Curt přikývl. "Harry!" zavolal Tim na barmana. "Hoď nám sem dva budweisers." "Jak se jmenuješ, vojáku?" "Curt Rodgers." "To se mi líbí," poznamenal Tim. "To křestní jméno ti sedí." Curt pokrčil rameny. Nevěděl, co si o tom cizinci má myslet, jeho oči ho znepokojovaly. S čerstvým pivem v ruce se trochu uvolnil. "Jsem rád, že jsem tě potkal," pokračoval Tim. "Víš proč?" Curt zavrtěl hlavou. "Protože dávám dohromady takovou skupinu, a myslím, že ty a pár tvých kamarádů byste se do ní docela hodili." "Co je to za skupinu?" zeptal se Curt. "Pohraniční oddíl," odpověděl Tim. "Ozbrojený pohraniční oddíl. Víš, regulérní pohraniční hlídka, která má tuhle zemi chránit před ilegálními přistěhovalci, na svou práci kašle. Mexická hranice je odtud sotva patnáct kilometrů a je děravá jak řešeto." "Vážně?" podivil se Curt. O hranici nikdy moc nepřemýšlel. Byl příliš zaneprázdněn drilem výcvikového tábora. "Vážně," odpověděl Tim a posměšně napodobil Curtův tón. "Věř mi, to je vážná věc. Ty i já a všichni naši árijsí bratři a sestry tu budou za chvíli v menšině." "O tom jsem nikdy neuvažoval," přiznal Curt. Bylo to prvně, co se setkal s pojmem "árijský" a měl sotva tušení, co to znamená. "Hej, měl by ses probudit," upozornil ho Tim. "To je skutečnost. Tahle země bude za chvíli v moci negrů, Mexičanů, šikmookých a různých pochybných živlů. Záleží na lidech, jako jsme ty a já, jestli naše bohabojná samostatná společnost přežije, lidi si budou vydělávat práci a cizinci zůstanou

78

mimo. Ty cizí rasy se sem táhnou jak smrad, a navíc se množí jak mouchy. Je to obrovský problém. Nemůžeme už jen tak sedět na zadku. Pokud něco neuděláme, budeme si to jednou vyčítat."

"Jak chcete ten oddíl vyzbrojit?" zeptal se Curt. "Pokud si myslíte, že vám v tom pomůžeme, tak se pletete. My nedostaneme ze základny ani jednu jedinou zbraň." "Zbraně nejsou problém," ujistil ho Tim. "Ve sklepě mám celý arzenál zbraní - plně automatické M1, pistole, ostřelovací pušky s dalekohledem a glocky. Dokonce mám i uniformy, protože se mnou pracuje asi deset chlapců od námořnictva. Už jsme byli na hlídce."

"Narazili jste na nějaké vetřelce?" zeptal se Curt. Když Tim pohovořil o zbraních, Curtova úcta vůči němu patřičně stoupla.

"Na to můžeš dát krk," ujistil ho Tim. "Narazili jsme asi na tucet." "Co s nimi děláte, když je chytíte? Předáte je pohraniční hlídce?" Tim se pohrdavě zasmál. "Kdybysme udělali tohle, tak tu budou další noc zas. Pohraniční hlídka je zatkně, dá jim náramky, vynadá jim a pak je propustí." "Co s nimi teda děláte?" zopakoval svůj dotaz Curt, ačkoli už začínal tušit odpověď. Tim se k němu naklonil a zašeptal:

"Zastřelíme je a pohrbíme." Otřel si ruce, jako by z nich stíral špínu. "Tak je to nejlepší. Nemají další šanci." Curt polkl. Vyschlo mu v hrdle. Představa střílení ilegálních přistěhovalců byla vzrušující i děsivá zároveň. "Mám tu s sebou pár časopisů," řekl Tim. "Dám ti je, když je rozdáš pár lidem, jako jsme my dva. Chápeš, co tím myslím, když říkám lidem, jako jsme my dva?" "Jo, myslím, že jo," odpověděl Curt.

"Co je to za časopisy?" "Ten, který mám právě u sebe, se jmenuje Krev a čest," řekl Tim. "Mám i jiné, ale tenhle je moc dobrý. Je z Anglie, ale píše se v něm přesně o tom, o čem jsme mluvili teď my. Západní Evropa má stejné problémy jako my. Mám i román, který by sis mohl přečíst. Čteš rád?" "No, moc ne," přiznal Curt. "Baví mě návody k použití zbraní a tak." "Možná že tahle kniha změní tvůj názor," prohlásil Tim. "Je důležité číst." Sklonil se, otevřel tašku a vytáhl tlustý brožovaný svazek. "Jmenuje se Turnerovy zápisky." Podal ji Curtovi. Curt vzal knihu do ruky. Tvářil se skepticky. Od střední školy přečetl jen jednu jedinou knihu: pornografický román o dívce na telefon z Dallasu, která se jmenovala Barbara. Otevřel Turnerovy zápisky a přečetl pár řádek. Tehdy ještě netušil, že se to stane jeho nejoblíbenější knihou. Curt si vzal kromě knihy ještě šest výtisků časopisu Krev a čest. Po přečtení knihy i časopisů ho začalo téma, o němž se Tim zmínil, zajímat a vzrušovat. Curt se postaral, aby se kniha i časopisy dostaly do rukou lidem, které Tim považoval za vhodné. Brzy shromáždil skupinu námořníků podobného smýšlení, kteří společně sedávali u jídla. Curtovo přátelství s Timem Melcherem vzkvétalo. Trávil s ním hodně času a pomáhal mu zorganizovat pohraniční oddíl, do něhož také vstoupil.

79

Někteří námořníci, které Curt oslovil, se rovněž stali členy. Když Curt konečně spatřil Timův arzenál zbraní, působilo to na něj přímo eroticky. Nikdy v životě neviděl takovou sbírku zbraní a munice mimo vojenské manévry. Tim měl dokonce i zásobu Kalašnikovův AK-47. Nebyly tak technicky dokonalé jako plně automatické M1, ale opřádalo je kouzlo legendy. Curtovo první praktické seznámení s činností pohraničního oddílu bylo znepokojivé. Hlídka začala příjemně, spoustou smíchu. Všichni popíjeli pivo z chladicích boxů vzadu ve voze. Jeli v konvoji tři vozidel po mezistátní silnici číslo 5. Ve všech autech hrály nahlas kazety skupiny Screwdriver, které dostal Tim z Anglie. Panovala tam přímo slavnostní atmosféra. Severně od hranice odbočili na východ do pouště. Na místě, které Tim předem vybral, zastavili a utábořili se. Postavili stany a zapálili oheň. Jakmile se setmělo, posbírali nádobí, uhasili oheň a vydali se směrem k hranici. Byli oblečení do maskovacích obleků, aby splynuli s okolím. Klid narušovalo jen jejich opilecké veselí. Curt se náramně bavil. Konečně se stal členem skupiny, která byla

dla Timových slov rasově neposkvrněná a měla stejné smýšlení. Zároveň měl pocit, že konají cosi důležitého, ačkoliv pochyboval, že na někoho narazí. Když nic jiného, aspoň všechny uprchlíky vyděsí a zaženou tam, odkud přišli. Tim rozdělil skupinu do dvojic, které rozmístil v pravidelných intervalech asi půl kilometru od hranice. Curta si vybral za svého partnera, na což byl Curt nesmírně hrdý. Bylo to výhodné i z toho důvodu, že si Tim vybral nejlepší pozici. Jejich stanoviště bylo na vyvýšeném místě, nejvyšším bodě v okolí. Uvelebili se na písčité výspě před kusem pískovcové skály. Opřeli se o skálu a otevřeli si čerstvé pivo z termotašky. Kovový zvuk uzávěru, který oba otevřeli zároveň, zazněl v temné divočině příjemně. Noc byla nádherná a vlhák, ze skály za nimi sálalo nashromážděné teplo.

Na nebi se rozzářila Mléčná dráha, jako by tam někdo pohodil miliony diamantů. Od Pacifiku vál mírný vánek, který je lehce hladil po holé kůži. "Nádherna, viď?" poznamenal Tim. Odepnul od pasu vysílačku a položil ji na plochý kámen. Používal ji ke komunikaci s ostatními. "Je to neuvěřitelné," řekl Curt. "Když jsem žil v Brooklynu, ani jsem netušil, že něco takového existuje." "Je to nádherná země," řekl Tim. "Škoda, že to s ní jde od deseti k pěti, to kvůli té mizerné vládě." Curt přikývl, ale mlčel. Byl jako hypnotizován okolím a příjemně utlumen pivem. Netoužil pouštět se do další debaty o sionisty okupované vládě. Pár minut uplynulo v tichosti. Curt se znovu napil piva. "Byl jsi v téhle lokalitě při minulých výpadech?" zeptal se. Tim trval na používání vojenské terminologie. "Několikrát," odpověděl. "Viděl jsi nějaký pohyb?" "Ano, jistě," ujistil ho Tim. "Nepřítel skvěle spolupracoval." Zasmál se. "Bylo to jako hon na krocany." "Kde se objevili?"

80

Tim ukázal. "Přišli tím údolím, co tam na obzoru vypadá jako zářez." Curt napínal ve tmě oči. Vyžadovalo hodně fantazie, aby uvěřil, že se dívá do ústí nějakého údolí. Nedokázal si představit, že by někoho zahlédl dřív, než by došel téměř až k nim. Uvažoval, jaké by to bylo, kdyby se náhle ze tmy vynořila skupina lidí. Ruka mu mimoděk sklouzla ke Glocku, který ležel v pouzdře vedle. Rozepnul pouzdro. Nechtěl se s ním zbytečně zdržovat, kdyby pistoli náhle potřeboval. "Vím, na co myslíš," ujistil ho Tim. "Něco ti ukážu." Tim rozepnul svou plátěnou tašku, která ležela vedle na zemi, a vytáhl z ní zbraň. I ve tmě bylo Curtovi jasné, že ji ještě nikdy neviděl. "To je moje nejmilejší," řekl Tim hrdě. "Nenosím ji často, jen při takových příležitostech, jako je ta dnešní." Podal zbraň Curtovi. Curt ji vzal a přidržel si ji před obličejem.

Okamžitě ji poznal, ačkoliv ji nikdy neměl v ruce. Byla to ostřelovací puška Remington .308 v námořnické úpravě. "Kdes ji proboha vzal?" zeptal se s údivem Curt. "Nezapomeň, že v časopisech jako Mercenary najdeš prakticky všechno. Jen se musíš podívat do inzerátů vzadu." "Ale tohle je námořnický provedení," poznamenal Curt. "Jak se k ní vůbec může někdo dostat?" "Jak to mám vědět?" opáčil Tim. "Nejspíš ji původně někdo ukradl nebo vyměnil za něco jiného. To se v armádě hodně dělá." "Tyhle věci se upravují v Quantiku," řekl Curt.

Láskyplně zbraň pohladil. "Jo, já vím. Má plovoucí hlaveň a laminátový základ. Spoušť je seřízená na půl kila." "Je fantastická," nadšeně prohlásil Curt. O takové pušce se mu jen snilo. Miloval jakékoli stříelné zbraně, čím technicky dokonalejší, tím lepší. "Nejlepší na ní je ten dalekohled," upozornil Tim. "Podívej se na něj. Je speciálně upravený do tmy. Zkus si to." Curt nadšeně zvedl zbraň k rameni a rozhlédl se dalekohledem. Tmavá noc se jako zázrakem rozsvítila a získala zelenavou průzračnost. Curt byl schopen rozlišit detaily i ve vzdálenosti několika set metrů. Náhle postřehl nějaký pohyb a namířil pušku mírně vlevo. Nyní měl v centru zorného pole dva muže prodírající se temnotou směrem k němu.

"Proboha!" vydechl Curt. "Mám na mušce dva Mexičany. Nemůžu tomu ani uvěřit." "Ne, kruci," řekl Tim vzrušeně. "Nehýbej dalekohledem. Taky už bys je nemusel najít. Pověz mi - co mají na sobě? Nejsou v uniformě, že ne?" "To teda ne!" odpověděl Curt. "Mají na sobě kostkované košile, džíny, kovbojský klobouky a nesou něco, co vypadá na staré hadrové kufry."

"Blahopřeju, vojáku!" řekl Tim. "Našel jsi párek pěkných krocanů. Vystřel rychle za sebou na oba, abys je bezpečně zasáhl. Pokud by se ti podařilo seřadit si je do zákrytu, mohl by ti stačit jen jeden výstřel," usmál se Tim. "Chceš, abych je zastřelil já?" zeptal se nervózně Curt. Úmyslně o takové situaci vůbec neuvažoval. Byl si vědom, že ti muži ho nijak neohrožují. Nebyla to typická bojová situace, kde si byl jistý, že bude reagovat jako v

81

sebeobraně. Tohle bylo přepadení dvou neozbrojených lidí ze zálohy. Vůbec je neznal. Curt si uvědomil, že se roztřásl, protože se mu zorné pole chvělo před očima. "Ne, chci, abys šel za nima a trochu si s nima popovídal," prohlásil Tim ironicky. "Samozřejmě že chci, abys je zastřelil. Máš na to právo. Tys je viděl první." Curt cítil, jak se mu orosilo čelo. Ztěžka polkl. Pocítil úzkost a nejistotu. Nikdy v životě nic podobného nedělal. "No tak, chlape," pobízel ho Tim. "Přece mě nezklameš a svou vlast taky ne." Curt neměl v úmyslu Tima zklamat. Poslední měsíc byl prvně v životě členem úzce vybrané skupiny, v jejíž ideologii pevně věřil. Našel v ní citovou i rozumovou oporu a věděl, že za to vše vděčí Timovi.

Nadechl se, zadržel dech a stiskl spoušť. Zpětný náraz nebyl tak silný, aby Curt ztratil svůj cíl. Štíhlejší z obou mužů padl k zemi jako podřátý. Neotočil se ani nevrávoral, jak Curt viděl ve filmech, kde se střílelo. V jednom okamžiku muž šel, ve druhém zmizel. Druhý muž se zastavil, ztuhl a poslouchal ozvěnu výstřelu, která se odrážela ve tmě. Curt pocítil příliv adrenalinu jako při orgasmu a obrovský pocit moci. Bez dalšího uvažování zamířil na druhého muže a stiskl spoušť. Puška jím opět trhla a druhý muž také zmizel. Curt sklonil hlaveň. Ve vzduchu bylo chvíli cítit osvěžující vůni korditu, pak ji odvál vítr. "Tak co?" zeptal se zvědavě Tim. "Oba jsem sejmul," odpověděl Curt. "Perfektní," pochválil ho Tim.

Poplácáel Curta po zádech a sáhl po vysílačce. Oznamoval ostatním, že jde s Curtem zlikvidovat pár terčů. Prikázal jim, aby na nic nestříleli, dokud se jim opět neohlásí. "Nechci, aby si z nás někdo z těch cvoků udělal terč," prohlásil Tim. Natáhl se po pušce a Curt mu ji beze slova předal. Pak vytáhl vojenskou lopatu a krumpáč. "Pojď," vyzval Curta. "Nech si glock po ruce, kdybys ty hajzly náhodou netrefil pořádně. Museli bysme jim věnovat coup de grass, nebo jak se tomu říká." Curt Tima mlčky následoval. Po počáteční euforii ho mučily pochybnosti. Teď, když opravdu někoho zastřelil, nevěděl, jak se vyrovnat s pomyšlením, že skutečně zabil jinou lidskou bytost. Mentální bariéra, kterou mu vytvořilo několik vypitých piv, věc jen komplikovala. Nepomáhala ani to, že se Tim tvářil, jako by Curt rozmázl jen dvě otravné mouchy. "No tak, vojáku, jdeme!" pobídl ho Tim přes rameno, když zjistil, že se Curt vleče pomalu za ním. Tim šel napřed s baterkou. Pomalu klusal skalnatým terénem. Curt přidal a narovnal se. Zastýděl se; nepřál si, aby ho Tim podezíral ze změkčilosti. Trvalo asi půl hodiny, než Mexičany našli. Museli projít křížem krážem dost velkou oblast. Když Tim posvítíl na jejich těla, obdivně hvízdal. "Má poklona," řekl. "Oba jsi dostal přímo do hlavy." 82

Curt se podíval na těla. Nikdy neviděl mrtvolu jinde než v pohřebním ústavu. Oba Mexičani měli malou díрку na čele, ale vzadu jim chyběla velká část lebky. Zem kolem byla potřísněna kusy mozku. První muž dosud svíral v ruce držadlo kufru.

"Proboha!" zašeptal Curt. Tim zvedl hlavu a zíral na svého rekrutu. "Co se děje?" podivil se. "Co jsem to udělal?"

"Zabil jsi pár ilegálních mexických přistěhovalců," vyštěkl Tim.

"Udělal jsi něco pro svou vlast." "Ježíši," zašeptal znovu Curt a zavrtěl hlavou. Mexičan měl oči dokořán. Curt měl dojem, že se dívá přímo na něj. Zavrával na podlamujících se nohou. Tim reagoval rychle. Přistoupil ke svému nočnímu parťákoví a vrazil mu facku. Pak bolestí zaklel a oteřepával si ruku, jako by byla mokrá. Curt sebou škubl a chvíli viděl rudě. Dotkl se místa na tváři, které pálo jako čert, pak se podíval na svou ruku, jako by na ní hledal krev. Potom se obrátil k Timovi. "Tady jsem, kámo," zavrčel Tim. Rukou naznačil Curtovi, aby mu to šel vrátit. Curt uhnul očima a zahleděl se do temné noci. Nechtěl se s Timem prát. Věděl, proč ho Tim udeřil. "Málem ses mi tu rozbřečel," řekl Tim na vysvětlenou. Curt přikývl. Byla to pravda. "Poslouchej," pokračoval Tim. "Povím ti něco, co o mně ještě nevíš. Tenhle rok jsem byl vysvěcen na kněze Církve pravověrných křesťanů, což je místní odvětví mnohem větší Církve křesťanské identity.

Slyšels už o nich?" Curt zavrtěl hlavou. "Je to církev, která pomocí Bible dokázala, že my, bílí Anglosasové, jsme skutečnými potomky ztraceného izraelského kmene. Všechny ostatní rasy jsou špinavým výplodem Dávla - jako třeba právě tyhle dva tady." Tim se dotkl jednoho z Mexičanů černou botou.

"Proto máme bílou pleť a oni černou, hnědou, žlutou nebo prostě jinou." "Ty jsi kněz?" zeptal se Curt nevěřicně. Ten muž měl tolik tváří, že z toho Curt nebyl moudrý. "Řádně vysvěcený," potvrdil Tim. "Vím, o čem mluvím. Slovo boží v Bibli říká, že způsob, jakým bude na zemi vykonán boží soud, není omezen na činy obce. To znamená, že násilí není prostě jen povoleno, je přímo nutné. Z toho vyplývá, že jsi právě vykonal boží vůli, vojáku." "O tom jsem nikdy neslyšel," přiznal Curt. "To mě nepřekvapuje," prohlásil Tim. "Není to vlastně ani tvoje vina. Sionisty okupovaná vláda si nepřeje, aby se o tom lidé dozvěděli. Snaží se nepustit tyto informace do škol, do tisku ani do televize. To všechno ovládají právě oni. Čtějí nás oslabit tím, že nás geneticky promíchají. Je to přesně jako v Turnerových zápiscích. Vzpomínáš si?" "Nejsem si jistý," odpověděl Curt. Timova průbojnost i jeho znalosti na něj značně zapůsobily.

83

"Bylo to součástí Cohenského aktu," pokračoval Tim. "Ten ustanovil Radu mezilidských vztahů, která vznikla proto, aby přinutila bílé árijce k mísení se špinavými rasami. Takové manželské svazky se nazývají miscegenace. Slyšel jsi o tom někdy?" "Ne," odpověděl Curt. "Tak mě dobře poslouchej. Je to spiknutí naší sionisty okupované vlády. Snaží se, aby děti vůbec nevěděly, co ten pojem znamená. Mísení ras je jeden z nejtěžších hříchů, který má vláda na svědomí. Z božského hlediska je to ohavnost. Je to pokus Satana zničit Bohem vyvolené lidstvo. Je to jako obrácený holokaust."

"Dobře," vyštěkl Curt, který se opět vrátil myšlenkami do současnosti.

"Je načase, abychom vyložili karty na stůl." Podíval se na Stevea. Ten souhlasně přikývl. Pak se podíval na Jurije. "O jakých kartách to mluvíte?" divil se Jurij. Pochopil, že jeho hosté jsou naštvaní, zejména Curt. Curt obrátil oči ke stropu. "To je jen takový výraz, proboha. Znamená to, že si všechno pěkně vysvětlíme, aby nikdo z nás nebyl ničím překvapený."

"Dobře," řekl souhlasně Jurij. "Musím ti říct, žeš nás dnes večer šokoval," pokračoval Curt. "Nejen tím, že jsi ženatý, ale hlavně tím, že sis vzal negra. Když řeknu, že to pro nás bylo překvapení, je to slabý slovo." "Potřeboval jsem zelenou kartu," vysvětloval Jurij. "Neměl sis brát černošku!" křikl na něj Steve. "Co na tom záleží?" zeptal se Jurij, ale tušil, že zná odpověď. Během čtyř let, co žil ve Spojených státech, už pochopil některé společenské předsudky. Curt mlčel, přestože považoval Jurijovu otázku za naprosto stupidní. Chvilu zvažoval, že by Jurijovi celou věc vysvětlil tak, jak mu ji vysvětlil Tim Melcher před dvaceti lety. Pak ten nápad zavrhl.

Když se podíval na Jurije kritickým okem, nebyl si jistý, zda Jurij sám je árijec, nebo ne. "Sňatky mezi příslušníky různých ras, hlavně když jeden z dvojice je běloch, jsou proti boží vůli," vysvětlil Steve. "O tom jsem nikdy neslyšel," řekl Jurij. "Co se stalo, stalo se," prohlásil Curt a mávl rukou.

"V současné době je důležitější, co s tím teď uděláme. Tvoje žena ví, že si dole hraješ s bakteriemi, a taky ví, žeš v Sovětském svazu pracoval v závodě na výrobu biologických zbraní. Může ji napadnout, že tam ve sklepech vyrábíš biologickou zbraň." "Jí je jedno, co dělám," prohlásil Jurij.

"Věřte mi." "Ale mohla by třeba změnit názor," uvažoval Curt.
"To by bylo moc zlé." "Mohla by něco říct své rodině," navrhl Steve. "Ona se s rodinou nestýká," odporoval Jurij.
"Jen se svým bratrem. Tomu jedinému na ní záleží." "Mohla by něco říct bratrovi," pokračoval Curt. "Ať tak, nebo tak, nemůžeme nic riskovat. Jak už jsme se zmínili, možná se jí budeme muset zbavit. Vídíš v tom nějaký problém?"

84

Jurij zavrtěl hlavou a pořádně se napil vodky. "Fajn," řekl Curt. "Aspoň na něčem jsme se dohodli. Problém je, jak to uděláme, abychom na sebe zbytečně neupozornili. Předpokládám, že kdyby prostě zmizela, někdo by ji mohl postrádat."

"Postrádali by ji v práci," souhlasil Jurij. "Je dispečerka taxislužby." "Musíme to udělat tak, aby se do toho nezamíchala policie," vysvětloval Curt. "Má nějaké zdravotní problémy?"

"Kromě toho, že je obézní," dodal Steve. Jurij zavrtěl hlavou.

"Je celkem zdravá," řekl. "Hej, mohli bychom využít toho, že je obézní," napadlo Stevea. "Nikoho by při její tloušťce nepřekvapilo, kdyby dostala infarkt." "To není špatný nápad," souhlasil Curt. "Ale jak dosáhneme toho, aby dostala infarkt?"

Všichni tři muži se na sebe podívali. Nikdo neměl ponětí, jak nasimulovat infarkt. "Mohl bych ji nechat umřít na dechovou nedostatečnost," řekl po chvíli Jurij. Curt i Steve zvedli nedůvěřivě obočí. "Spousta lidí s nadváhou umírá na dechovou nedostatečnost," vysvětloval Jurij. "Když bych ji přivezl do nemocnice, řekl bych, že byla astmatička." "Jak bys to udělal?" zeptal se Curt. "Použil bych velkou dávku botulotoxinu," odpověděl Jurij. "Stejně ho potřebuju vyzkoušet. Proč ne právě na Connii? Aspoň bych si byl jistý správnou dávkou." "Myslíš, že by na to doktoři nepřišli?" pochyboval Curt. "Ne," ujistil ho Jurij. "Když už na to někdo umře a nikdo nezná počáteční příznaky, nevznikne žádné podezření. A na botulotoxin si někdo vzpomene jen tehdy, když má podezření. Je spousta jiných věcí, které způsobují dechovou nedostatečnost." "Můžeš si tím být jistý?" stále pochyboval Curt. "Jasně, jsem si tím jistý," řekl Jurij. "Testoval jsem botulotoxin v Sovětském svazu. Při velké dávce člověk prostě přestane dýchat a zmoudrá. KGB to moc zajímalo, bylo to výhodné pro různé tajné vraždy, protože velká dávka botulotoxinu je ve skutečnosti nepatrné množství." "To se mi líbí," prohlásil Curt. "Je v tom určitá poetická spravedlnost. Connie vlastně ohrožuje bezpečnost operace Rosomák. Kdy bys to mohl udělat?"

"Dnes večer," odpověděl Jurij a pokrčil rameny. "Není problém ji přimět k tomu, aby něco snědla. Až se uklidní, objedná nějakou pizzu a bude to." "Dobře," prohlásil Curt a poprvé za večer se usmál. "Když jsme vyřešili tuhle malou nepříjemnost, můžeme přistoupit k zajímavější věci. Jaké pro nás máš zprávy?" "Otestoval jsem anthrax," řekl Jurij horlivě.

Naklonil se dopředu. "Je tak účinný, jak jsem předpokládal."

"Na kom jsi ho vyzkoušel?" zeptal se Curt. Po zkušenosti s Connii měl na mysli především bezpečnost.

85

Jurij jim popsals, jak si vybral Jazona Papparise, obchodníka s koberci, který se mohl nakazit anthraxem ze zboží, které dovážel. Vysvětlil, že tím se bezpečně vyhnul jakémukoliv podezření ohledně jejich plánu. "To je chytré," usoudil Curt. "Jménem Lidové árijské armády chválím tvůj důvtip." Jurij se spokojeně usmál. "My máme taky nějaké zprávy," pokračoval Curt. Popsal ranní návštěvu Federální budovy Jacoba Javitse.

Vysvětlil Jurijovi, že je jako stvořená k tomu, aby umístili biologickou zbraň do přírodní části potrubí klimatizace.

"Budete potřebovat rozprašovač?" zeptal se Jurij. "Pokud bude materiál ve formě jemného prachu, tak nepotřebujeme. Použijeme časované rozbušky, které roztrhnou obaly. Zbytek už zvládnou ventilátory." "To znamená, že budete muset použít anthrax," poznamenal Jurij. "To nám vyhovuje," souhlasil Curt. "Je v tom nějaký problém? Říkals, že obě látky budou stejně účinné."

"Ne, není v tom žádný problém," ujistil je Jurij. "Jenom mám trochu problémy s bakteriemi, které vytvářejí botulotoxin. Rostou mi moc pomalu. Za necelý týden budu mít dostatek anthraxu, ale chybí mi tak tři týdny, než budu mít dostatek botulotoxinu." "Myslím, že nemůžeme čekat tři týdny," poznamenal Curt. "Rozhodně ne, když začínáme mít bezpečnostní problémy." "Proč nepoužijeme anthrax na oba cíle?" zeptal se Steve. "Vykašli se na toxin, když ty bakterie odmítají pořádně spolupracovat." "Protože to množství anthraxu, které mám, stačí jen na jeden cíl, ne na oba," vysvětlil Jurij. "Třeba nám tím Prozřetelnost naznačuje, že se máme omezit jen na jeden cíl - na Federální budovu," uvažoval Curt. "Co kdybychom se vykašlali na Central Park?" "Ne!" řekl důrazně Jurij. "Já chci zasáhnout i park." "Ale proč?" nechápal Curt. "Útok na Federální budovu bude mnohem jasnější obvinění vlády a postihne nejméně šest nebo sedm tisíc lidí." "Ale zasáhne jen vládní zaměstnance," odporoval Jurij. "Já chci stejně silně zasáhnout falešnou americkou kulturu, židovské obchodníky a bankéře, kteří mají na svědomí všechny ty ekonomické problémy v současném Rusku." Curt a Steve se na sebe znepokojeně podívali. "Tahle kultura nemá žádné kořeny," pokračoval Jurij.

"Lidé jsou tu údajně svobodní, ale není to pravda. Všichni bojují o postavení a vlastní identitu. My Slované jsme měli v minulosti trochu problémy, ale alespoň víme, kdo jsme." "Já nemůžu uvěřit vlastním uším," žasl Curt. "Proč jsi nám tohle neřekl dřív?" "Neptali jste se," odpověděl prostě Jurij.

"Amerika má problémy," souhlasil Curt. "Ale to je jen proto, že sionisty okupovaná vláda chce omezit zbraně, podporuje mísení ras, negry, co obcho 86

doujou s drogama, podvodníky a podivíny, co podemílají naše původní kořeny. Proti tomu my bojujeme. Víme, že budeme mít ztráty mezi civilním obyvatelstvem. S tím se musí počítat. Ale naším cílem je vláda." "V mé válce nejsou žádní civilisté," prohlásil Jurij. "Proto chci umístit jednu dávku do Central Parku. Když bude foukat správný vítr, roznese ji po velké části města. Já mluvím o stotisícových ztrátách, možná milionových, ne tisícových. To je to, co se od zbraně hromadného ničení očekává. Do háje, pro váš omezený cíl by stačila obyčejná staromódní bomba." "Dostatečně velkou bombu bychom do budovy nepropašovali," namítl Curt. "V tom je ten problém. Se dvěma kilogramy prášku nebudeme mít problémy.

Popisoval jsi přece anthrax jako prášek podobný mouce." "To je pravda," souhlasil Jurij. "Je to velmi jemná mouka, která je tak lehoučká, že zůstane sypká." Muži se na sebe mlčky dívali.

Všichni byli napjatí. "Tak jo," řekl konečně Curt a mávl rukou. "Jsme zase na začátku. Umístíme zbraně na obě lokality. Problém se nám omezil na to, abychom měli dostatek materiálu."

"Kde je ten zemědělský stroj na postřik proti škůdcům, co jste mi slíbili?" zeptal se Jurij. "Jednotky jeden objevily," ujistil ho Curt. "Nedělej si s tím starosti." "Kde je?" "Stojí za barákem společnosti, která se zabývá zemědělským postřikem na Long Islandu," odpověděl Curt. "Používá se na postřik brambor. Není tam žádný hlídač. Je tam a můžeme si ho vzít."

"Chci ho mít v garáži," prohlásil Jurij. "Co je to za podmínky?" vyptával se Curt. "Vzhledem k těm překvapením, cos nám dneska přichystal, bychom měli být naštvaní my." "Já jen chci to auto na postřik tady v garáži," zopakoval svůj požadavek Jurij. "Tak jsme se dohodli. Už tam měl být."

"Myslím, že by sis měl dávat pozor na jazyk," upozornil ho Steve. "Jinak by tě mohla navštívit naše teroristická jednotka." "Nevyhrožuj," opáčil Jurij. "Taky byste nemuseli dostat nic. Můžu celý plán překazít." "No tak, kluci, uklidněte se," mínil je Curt. "Takhle se nám to vymkne z ruky. Nebudeme se přece hádat. Vždyť v tom není žádný problém."

Postaráme se, aby ten stroj přivezli do města a dopravili do tvé garáže. Udělá ti to radost?" "Tak zněla naše dohoda," zopakoval Jurij. "Považuj to za splněné," ujišťoval ho Curt.

"Ty se zase musíš postarat o Connii. Platí?" "Udělám to dneska," odpověděl Jurij. Uklidnil se a dopil zbytek vodky.

"Fajn," oddechl si Curt. Zamnul si ruce na znamení spokojenosti. "Teď si můžeme promluvit o načasování. Co kdyby ses vykašlal na výrobu toxinu a použil i druhou kultivační nádobu na anthrax? Znamenalo by to, že budeme mít víc materiálu dřív?" "Asi ano," odpověděl Jurij. "Jaký je realistický odhad?"

87

"Konec týdne nebo začátek příštího, pokud půjde všechno dobře." "To rád slyším," prohlásil Curt a přinutil se k úsměvu. Vstal. Steve ho následoval. "Chci se vás na něco zeptat," ozval se Jurij. "Kdo je soudní lékař?" "To je člověk, který prohlíží mrtvé lidi a zjišťuje, na co umřeli," odpověděl Steve. "To jsem si myslel," řekl Jurij a vstal také. "To je zvláštní otázka," poznamenal Curt. "Proč se na to ptáš?" "Když jsem se dneska zastavil u toho obchodníka s koberci, abych zjistil, jestli umřel, byl tam nějaký člověk, odebíral vzorky na kultivaci a říkal, že ten případ vyšetřuje." "Počkej chvíli," ozval se Curt. "Já myslel, že ses rozhodl infikovat obchodníka s koberci proto, že to zabrání vyšetřování." "To jsem netvrdil," odporoval Jurij. "Říkal jsem, že nikdo nebude mít podezření na souvislost s biologickou zbraní." "Ale na úředních místech je známo, že se anthrax používá jako biologická zbraň," podotkl Curt. "Co jim zabrání v tom, aby pojali podezření?" "To, že budou mít logické vysvětlení," ujišťoval ho Jurij. "Budou si gratulovat, že na to přišli. Tak tyhle lidi přemýšlejí." "Co když nenajdou žádný zdroj?" zeptal se Curt. "Nebo jsi nechal na kobercích něco, co by mohli najít?" "Ne, to jsem nenechal," připustil Jurij. "Mohl by z toho být nějaký problém?" "Možná," uvažoval Jurij. "Ale pochybuju o tom." "Ale nemůžeš si být stoprocentně jistý," prohlásil Curt. "Stoprocentně ne, ale hodně jistý ano." Curt si povzddechl. "Najednou je tu spousta problémů." "Tohle nebude problém," ujišťoval ho Jurij. "Ten materiál jsme museli vyzkoušet. Nemělo by cenu ho někam nosit, kdyby nebyl účinný."

"Doufejme, že máš pravdu," poznamenal Curt unaveně. Zamířil ke dveřím. "Ozvěme se ti. Kluci ti pozdě v noci přivezou ten postřikový vůz." "Co když tu zrovna nebudu?" zeptal se Jurij.

"Koukej tu být," zavrčel Curt. "To ty kvůli tomu autu děláš takovej kravál." "Musím se postarat o Connii," připomněl mu Jurij. "Až dostane záchvat, budu muset zavolat sanitku. Třeba budu v nemocnici." "No jo," uvědomil si Curt. "Já vím, co udělám. Až pojedu s Connii, nechám dveře do garáže raději odemčené." "Výborně," prohlásil Curt. Zamával a vyšel ze dveří. Steve ho následoval. Oba hasiči vyšli z Jurijova domu a beze slova nasedli do auta. Jakmile zabouchli dveře, Curt praštil pěstí do volantu. "Zapletli jsme se s pořádným magorem," zavrčel. "Nebudu ti připomínat, že jsem ti to říkal," poznamenal Steve. "Proboha, on se chystá vraždit civilisty místo vlády," stěžoval si Curt. "My, patrioti, se snažíme tuhle zemi zachránit a musíme jednat s takovýmhle teroristou. Kam ten svět spěje?"

88

"Já myslím, že ta jeho touha po obnovení Sovětského svazu není jen tak. Myslím, že je to komouš." Curt nastartoval a vyjel do uličky. Snažil se vyhnout popelnicím, takže jeho jízda vypadala jako slalom. "Možná že je to komouš, ale ať je co je, nemá ponětí o bezpečnosti. To je problém, protože jestli někoho jen napadne, co se chystá, budeme muset celou operaci přehodnotit. Když jsme to začali připravovat, vypadalo to docela jednoduše." "Co s ním budeme dělat?" zeptal se Steve.

"Nevím. Zatím s ním musíme nějak vyjít, abychom z něj dostali naši biologickou zbraň. Dost jasně nám naznačil, že by to mohl všechno zhatit. Soudím, že měl na mysli, že by zničil laboratoř." "Takže mu to auto na postřik seženeme?" "hekl

bych, že nemáme moc na vybranou," usoudil Curt, když konečně vyjel na Oceanview Avenue. "Seženeme mu auto, ale taky ho přinutíme, aby připravil aspoň čtyři kila anthraxu co nejrychleji. Čím dřív operaci Rosomák spustíme, tím líp."

89

Kapitola 7

PONDĚLÍ, 18. ŘÍJNA, 18:45

JACK projel přes První Avenue po Třicáté ulici těsně předtím, než se rozsvítila zelená pro vozy jedoucí od centra. Zamířil k nákladní rampě budovy Ústavu hlavního soudního lékaře a kývl na až bezpečnostní ochranu. Pak odnesl kolo dovnitř. Zamával Marvinu Fletcherovi, odpolednímu pitevnímu sanitáři, který se v kanceláři márnice připravoval na večerní svoz mrtvol. Když Jack zamkl kolo na obvyklém místě, nastoupil do výtahu a vyjel do toxikologické laboratoře v prvním patře. Počítal, že se do práce vrátí dřív. Projít záznamy v kanceláři Obchodu s korintskými koberci mu zabralo mnohem víc času, než předpokládal. Vedoucí toxikologické laboratoře John DeVries už odešel. Jackovi nezbylo, než se zeptat alespoň laboranta, zda zástupce vedoucího náhodou nevolal kvůli urychlenému zpracování vzorků Davida Jeffersona. David Jefferson byl ten mrtvý vězeň, kvůli němuž Calvin Jacka tak popoháněl. Bohužel, laborant o tom nic nevěděl. Jack se vrátil do výtahu a vyjel do DNA laboratoře v pátém patře. Vedoucí TEd Lynch také nebyl k dispozici, Jack proto svěřil sbírku zkumavek z Obchodu s korintskými koberci laborantovi. Ráno chtěl požádat Teda o vyšetření na anthraxové spóry metodou PCR. Jack seběhl po schodech do čtvrtého patra a nahlédl do histologické laboratoře s úmyslem požádat vedoucí, Maureen O'Connerovou, aby urychlila zpracování Jeffersonových histologických vzorků. Jack si s Maureen dobře rozuměl, lépe než s Johnem DeVriesem, ale nyní mu to nebylo nic platné. I Maureen už odešla domů.

Cestou do své pracovny se ještě Jack zastavil u Laurie.

Domníval se, že by se mu mohlo alespoň podařit zjistit, kdy a kde se večer sejdou na tu s napětím očekávanou večeři. Lauriina pracovna byla potměšlá a opuštěná. Dokonce i dveře byly zamčené. Jack si uvědomil, že to je neklamný důkaz, že i Laurie odešla domů. "Proboha!" řekl Jack nahlas. Všichni mu překazili plány. Když šel chodbou ke své kanceláři, tiše si stěžoval. Na okamžik ho napadlo, že by mohl být po zbytek večera nedosažitelný a Laurie by se mu nedovolala. Pak ten nápad vzdal. Nebyl to jeho styl, a navíc byl upřímně zvědavý.

Konečně odbočil do své pracovny. Chet tu ještě byl, pilně cosi sepisoval na žlutý úřední formulář. "Á, náš dobrodruh se vrátil," přivítal Chet Jacka. Odložil tužku. "Asi budu moci zrušit to hlášení o pohřešovaném, co jsem právě vyplnil." "To je moc vtipné," poznamenal Jack, když si věšel sako. "Aspoň že ses vrátil celý," oddechl si Chet. "Jak bylo v terénu?"

Usiloval ti někdo o život? Kolik jiných státních zaměstnanců se ti podařilo naštvat?" "Nemám náladu na vtipy," prohlásil Jack. Dopadl ztěžka na svou židli, jako by se mu náhle podlomily nohy. "Nevypadá to` že by sis moc užíval," poznamenal Chet.

90

"Bylo to na nic," přiznal Jack. "Až na tu jízdu na kole." "To mě nepřekvapuje," neodpustil si Chet. "Ta akce byla prokletá od začátku. Vůbec na nic jsi nepřišel?" "Zjistil jsem, že trvá strašně dlouho projít záznamy nějaké společnosti," odpověděl Jack. "I když je to hodně malá společnost. Po vši té námaze z toho nic nevzešlo. Z jakéhosi perverzního důvodu jsem doufal, že zjistím, že některé koberce z poslední dodávky už byly prodány, a budu to moci omlátit starému Clintu Abelardovi o hlavu. Ale mám smůlu. Celá zásilka je zamčená ve skladu v Queensu." "Myslels to dobře," ujistil ho Chet s trochu jízlivým úsměškem. "Pokud jen naznačíš, žeš mi to říkal, vyškrtnu tě ze své závěti," varoval ho Jack. "Tak hluboko bych neklesl, abych ti něco takového říkal," smál se Chet. "Jistě, ale slyšel jsem, jak si to myslíš," odpověděl Jack. "Musím ti říct, že tě tu někdo postrádal, ale pokryl jsem tě. Použil jsem tu starou výmluvu, že ses musel věnovat skupině jeptišek.

Vysvětlil jsem, že přijely do města na bowling, a ty ses uvolil jít je přivítat." "Kdo mě sháněl?" "Tak za prvé to byla Laurie - vlastně jsem ti to napsal." Chet utrl list z bloku a zmačkal ho. Kuličku vzal mezi dva prsty a ladným pohybem hodil přímo do koše. "Jaký vzkaz mi nechala?" vyptával se Jack. "Mám ti vyřídít, že večere je v Eliově restauraci na Druhé Avenue v půl deváté." "V půl deváté!" zopakoval podrážděně Jack. "Proč tak pozdě?" "To mi neřekla, ale půl deváté není zas tak pozdě." "Je to později než obvykle," prohlásil Jack. Zavrtěl hlavou. Záhada byla čím dál tím větší. Vzpomněl si, jak Laurie ráno poznamenala, že neví, jestli bude ještě stát na nohou, čímž jistě chtěla naznačit, že bude asi unavená. Proč se chce sejít tak pozdě?" "Nezdálo se mi, že by jí to dělalo starosti," odpověděl Chet. "Naopak, připadalo mi, že je v mimořádně dobrém rozmaru." "Vážně?" "Dokonce bych řekl, že byla euforická." "To byla i ráno." "Měla tak dobrou náladu, že jsem se jí zmínil o té nabídce na čtvrteční večer," dodal Chet. "O tom, že bychom šli všichni na výstavu Moneta?" Chet přikývl. "Doufám, že se nezlobíš." "Co ti na to řekla?"

"Prohlásila, jak je od nás šlechtné, že jsme si na ni vzpomněli, ale že už má jiné plány." "Opravdu řekla šlechtné?" divil se Jack. "Cituji," ujistil ho Chet. "Taky mi to přišlo divné. Znělo to tak formálně." "Kdo mě ještě sháněl?" zeptal se Jack. Nechtěl se dál bavit o Laurii. Byl čím dál zvědavější a nervóznější.

91

"Zastavil se tu Calvin," řekl Chet. "Myslím, že byl na histologii a zastavil se tu, protože šel kolem." "Co říkal?" "Chtěl ti připomenout, že případ toho Jeffersona musíš uzavřít nejpozději ve čtvrtek." Jack mávl pohrdavě rukou. "To záleží na laboratoři, ne na mně." "Tak, já jdu," oznámil Chet. Vstal, protáhl se a sundal kabát z věšáku za dveřmi. "Chtěl bych se tě na něco zeptat," ozval se Jack. "Ty bydlíš v New Yorku dýl než já. Jak je to s objednávkami žlutých taxíků přes dispečink?" "Žluté taxíky žijí hlavně z toho, že je lidi zastaví přímo na ulici," vysvětloval Chet. "Většinou se neobjednávají přes dispečink. Řidiči sami tvrdí, že buďto hledáš, nebo nevyděláš. Neradi sedí a čekají, až si je někdo objedná, a hrozně neradi jezdí prázdní. Musí se ohánět, aby si vydělali." "Proč tedy mají vysílačky?" divil se Jack. "Můžou jezdit na objednání, pokud mají zájem," řekl Chet. "Ale nevyplatí se jim to. Spíš používají vysílačku jako zdroj informací o tom, kde jsou kšefty, jestli třeba ve městě nebo na letišti. A taky se dozvědí, kterým oblastem se vyhnout, protože jsou neprůjezdné." Jack přikývl. "Tak nějak jsem si to představoval." "Proč se ptáš?" divil se Chet. "Když jsem byl v kanceláři Obchodu s korintskými koberci, přišel tam taxikář vyzvednout Jasona Papparise," odpověděl Jack s kyselým úsměvem. Chet se zasmál. "To je poprvé, co jsem slyšel, že by si mrtvý objednal taxíka. Zajímalo by mě, odkud volal." "Nebo kam chtěl odvézt." Chet se znovu zasmál. "Řidič mi dal číslo na dispečink," vysvětloval Jack. "Zavolal jsem tam, abych zjistil, jestli byl Jason jejich stálý zákazník. Pokud by byl, mohli by mi třeba říct, kdy ho vezli naposledy do skladu v Queensu." "Co ti řekli?" "Moc ochotní nebyli," přiznal Jack. "Dokonce mi ani neprozradili, kdy si Jason Papparis ten taxík objednal. Prohlásili, že neposkytují žádné informace o svých zaměstnancích ani o svých klientech." "Tomu říkám ochota a spolupráce," poznamenal Chet. "Mohl bys je nechat předvolat." "Myslím, že by to nestálo za námahu." "Stejně je to divný," uvažoval Chet. "Když si někdo v New Yorku volá taxi, většinou pro něj neprijede žlutý taxík." "Povím ti něco ještě podivnějšího," řekl Jack. "Ten taxikář byl Rus a vyrostl ve Sverdlovsku." "Sverdlovsk!" zvolal Chet. "To je přece město v Sovětském svazu, kde se stalo to neštěstí s anthraxem, které jsi mi ukazoval v Harrisonově učebnici medicíny!" "Věřil bys tomu?" poznamenal Jack. "Taková náhoda!"

92

"V New Yorku je to možný," usoudil Chet. "Nediv se, v New Yorku je možný všechno." "Ten člověk dokonce věděl o anthraxu." "Vážně?" "No, moc toho nevěděl," připustil Jack.

"Věděl jen, že je to hlavně nemoc dobytka. Zmínil se o kravách a ovcích." "Vsadil bych se, že to je mnohem víc, než ví průměrný obyvatel New Yorku," řekl Chet. Po krátké konverzaci o minulém víkendu se Chet rozloučil a odešel. Jack se obrátil ke stolu. Bez velkého nadšení se zadíval na hromadu nedokončených případů ležící vedle histologických preparátů, které čekaly na zhodnocení. Uvažoval, že si připraví mikroskop, ale pak se podíval na hodinky. Bylo něco po sedmé.

Uvědomil si, že musí dojet domů, osprchovat se, obléknout a dojet na druhou stranu města do půl deváté. Usoudil, že na práci už nemá čas. Provoz na První Avenue byl menší než před půl hodinou a Jack po ní jel až k budově Spojených národů. Po Devětačtyřicáté ulici projel na Madison Avenue a pak odbočil na sever. Málokdy jezdil stejnou trasou, dokud se nedostal až na Grand Army Plaza na jihovýchodním rohu Central Parku. Tam pravidelně odbočoval kolem Pulitzerovy fontány, aby mohl obdivovat pozlacenou sochu nahé Hojnosti. Potom zajel do parku, což byla nej příjemnější část cesty. Během několika let si našel nejhezčí a nejlepší cestu, a tou jezdil téměř každý večer. Jack dával pozor na ostatní cyklisty, bruslaře a běžce a zrychlil tempo. Na stromech bylo ještě hodně listů, ale dost už ho spadalo a poletovalo po cestě. Kolem se šířila nezaměnitelná vůně podzimu. Jacka těšila rychlá jízda parkem, ale zároveň byl nervózní. V parku uprostřed rušného velkoměsta byl paradoxně izolovaný v pustém prostoru a nemohl zapomenout na tu noc, kdy ho tu najatý vrah málem zastřelil. V tichém stínu parku číhalo bezpochyby nebezpečí. Jack vyrazil z klidného přitímků parku zpět do rušné ulice Central Park West.

Byl to návrat do civilizace. Zpomalil a proplétal se dál směrem na sever mezi troubícími taxíky. Na 106. ulici odbočil na západ. Jack věděl, že nemá příliš času nazbyt a byl rozhodnutý jet rovnou domů. Přesto neodolal a nechal se zlákat vábníčkou basketbalového hřiště. Ačkoli věděl, že si ten večer nemůže jít zahrát, nedokázal je minout, aniž by se u něj alespoň na chvíli nezastavil. Hřiště bylo součástí většího, převážně betonového prostranství s houpačkami, prolézačkami a pískovišti pro děti a lavičkami pro doprovázející matky. Jack basketbal miloval. Hrál v Amherstu, ale tam nikdy nebyl konkurenceschopný tým. O několik let později, když se přestěhoval do New Yorku, si zašel na hřiště hodit párkrát na koš jen tak pro potěšení, ale místní měli náhodou jen devět hráčů. Slevili ze svých požadavků a požádali Jacka, aby si s nimi šel zahrát. Živá a mnohdy trochu drsná hra Jacka okamžitě zlákala. Dnes, pokud to počasí dovolilo, byl basketbal téměř denním rituálem.

93

Skoro celý rok byl Jack na hřišti jediný běloch mezi množstvím místních, mnohem mladších Afroameričanů. V průběhu dalších dvou let se přidali další dva běloši a několik Afroameričanů, kteří se blížili Jackovým čtyřiačtyřicetiletům. Jako pravidelný hráč a fanatik financoval Jack nové koše, míče i halogenové osvětlení. Tohoto filantropického gesta dosáhl po jednání s místním občanským zastupitelstvem. Skončilo to tím, že Jack zaplatil i opravu ostatního zařízení v parku. To mu ani v nejmenším nevadilo a chápal to jako přijatelnou cenu za to, že se stal vítaným obyvatelem čtvrti. Jack dojel k masivnímu drátěnému plotu, který dělil basketbalové hřiště od chodníku. Aniž sundal nohy z pedálů, přidržel se plotu. Na hřišti se hrálo - přesně jak předpokládal. Hráči přebíhali po hřišti sem a tam. "Hej, doktore!" ozval se někdo. V sousedství mu neřekli jinak než doktore. "Kdes byl? Hoď sebou, ať už seš tady. Chceš snad zmizet?" Jack se podíval na čáru a uviděl mohutného, svalnatého Warrena Wilsona, jak dribluje míčem mezi nohy a zase před sebe. Jeho

oholená lebka se v záři světel leskla. Stál tam s několika dalšími hochy a čekal, až se bude moct zapojit do hry. "Nemám čas," odpověděl Jack. Warren se odpoutal od ostatních a zamířil k Jackovi. Připojil se k němu Flash, jeden z vyšších hráčů, jehož basketbalové schopnosti byly srovnatelné s Jackovými. Warren oba svým hráčským uměním značně převyšoval. Jack kývl Flashovi na pozdrav, ten gesto opětoval. Vzhledem k tomu, že jako hráči byli rovnocenní, často se vzájemně hlídali, když hráli proti sobě. Flash měl tu nepříjemnou vlastnost, že bodoval ve chvílích, kdy byla hra téměř nerozhodná, a mnohdy tím zajistil týmu vítězství. To mezi nimi vyvolalo jakousi přátelskou rivalitu. "Jak to myslíš, že nemáš čas?" zeptal se Warren a opřel se o plot.

"Minulý týden jsme tě tu taky moc neviděli. Zdá se mi, že sis trochu popletl priority. Snad nechceš říct, že ti v tom brání práce?" S oblibou Jacka dráždil svým odlišným názorem na to, co je v životě důležité. "V půl deváté mám sraz s Laurii," odpověděl Jack. "Máme lepší hráče," ozval se Flash. Měl nápadně sytý baryton. "Mě, Warrena, Spita a Rona. Snesli bysme ještě jednoho, pokud bys sebou hodil a byl tu v rekordním čase. Bude to bratrovražedný boj." "Nepřemlouvej mě," bránil se Jack. "Smeteme ten tým, co právě TEĎ vyhrává," ujistil ho Warren. "Bude to nová dynastie. Ale nemůžu tě zdržovat od té maličký." Jack se podíval na hodinky a pak znovu na hřiště. Lákalo ho jít si zahrát, ale věděl, že i kdyby zůstal jen na jedinou hru, přišel by pozdě do Eliovy restaurace. Zavrtěl hlavou. "Je mi líto, dneska nemůžu." "Natalie do mě pořád hučí, že se s tebou a s Laurii musíme někdy sejít," řekl Warren. "Poslední dobou vás nebylo moc vidět." "Já to Laurii vyřídím," slíbil Jack, ale nemohl být příliš optimistický, pokud neznal Lauriino tajemství. Co když se opravdu odstěhuje někam na západní pobřeží? Myšlenka, že by se Laurie mohla odstěhovat, ho trápila.

94

"Hej, chlape, jsi v pořádku?" zeptal se Warren. Naklonil se a sledoval Jacka přes plot. "Jo, jasně," ujistil ho Jack a setřásl ponuré myšlenky. "Jste s Laurii v pohodě?" vyptával se dál Warren. "Snad jste se nepoštekali?" "Ne, jsme v pohodě," ujistil ho Jack. Ve skutečnosti poslední měsíc s Laurii opravdu moc času netrávil. "Myslím, že by sis měl přijít co nejdřív zahrát," řekl Warren. "Připadáš mi nějak přešlej."

"Máš pravdu, potřebuju si zahrát," připustil Jack. "Zítra večer." Jack se rozloučil a přešel šikmo přes ulici ke svému domu. Věděl, že za chvíli pojede, takže zamkl kolo k zábradlí u předního vchodu. Pak se šel domů osprchovat. Po umytí si Jack prohlédl svůj omezený šatník a přemýšlel, co si vezme na sebe. Vlastní nerozhodnost ho rozzlobila.

Nevzpomínal si, kdy si naposledy dělal starosti s oblečením. Nakonec si oblékl obvyklé džíny, modrou kostkovanou košili, tmavomodrou pletenou kravatu a tvídové sako s koženými záplatami na loktech. Pročísl si krátké vlasy, které se rychle vrátily do polohy, jež jim nejvíc vyhovovala. Pak seběhl po schodech dolů a odemkl kolo. Cesta přes park proběhla klidně. Mířil na jih na Pátou Avenue, dojel až k 84. ulici a tou projel na Druhou.

Restaurace se nacházela kousek od rohu ulice. Jack zamkl kolo a uvědomil si, že se mu trochu třese ruka. Když vcházel do restaurace, uvažoval, proč je tak nervózní. V Eliově restauraci bylo narváno. Vlevo stál malý bar obklopený lidmi. Vpravo byla skupina stolů, u nichž večeřela obvyklá sestava televizních osobností. Jack se prodral dál do restaurace a hledal Lauriinu známou tvář a lesklé světlekaštanové vlasy.

Nikde ji neviděl. "Co pro vás mohu udělat?" oslovil ho hlas, který přehlušil okolní šum. Měl nepatrný německý hrdelní přízvuk. Jack se otočil a uviděl vrchního. "Předpokládám, že tu máme rezervaci," odpověděl. "Na jaké jméno?"

"Myslím, že na jméno Montgomeryová." Vrchní nahlédl do seznamu. "Ano, jistě."

Slečna Montgomeryová tu ještě není, ale je tu další člen vaší společnosti. Sedí u baru. Váš stůl bude připraven za okamžik."

Jack se opět prodral mezi stojícími hosty a mířil k baru.

Zahlédl Loua, usazeného na jedné z vysokých barových židlí s pivem a cigaretou v ruce. Jack mu poklepal na rameno. Lou se k němu obrátil se zničeným výrazem. "Nevypadáš moc nadšeně," poznamenal Jack. Lou provinile típl cigaretu. "Taky nejsem," přiznal. "Bojím se. Když jsi se mnou ráno mluvil o Laurii, začal jsem si dělat starosti. Strávil jsem s ní většinu dne a všiml jsem si, že se chová divně, jako by něco tutlala. Když jsem konečně sebral odvahu a zeptal se jí, co se děje, zasmála se a prohlásila, že se to dozvím večer. Mám strach, že se třeba chystá odstěhovat. Možná jí nabídli práci někde jinde."

Vy soudní lékaři jste žádaný druh. To vím jistě." Jack nedokázal potlačit úsměv. Při pohledu na Loua měl pocit, že se dívá

95

do zrcadla, a byl to ubohý obraz. Lou se zjevně trápil úplně stejnou myšlenkou jako on sám. "No, jen se mi směj," poznamenal Lou. "Zasloužím si to." "Já se nesměju tobě," ujistil ho Jack. "Směju se nám oběma. Napadlo mě přesně totéž."

Dokonce jsem si vybral místo, kam se asi stěhuje - západní pobřeží." "Vážně?" Jack přikývl. "Nevím, jestli se cítím líp nebo hůř," uvažoval Lou. "Těší mě, že nejsem sám, ale obávám se, že máme asi pravdu." Jack se trochu odklonil, aby si mohl Loua lépe prohlédnout. Nevěřil svým očím. Detektiv se oholil a odstranil své obvyklé strniště, dokonce použil i gel na vlasy, které vypadaly, jako by právě vyšel ze sprchy. Dětila je dokonale rovná pěšinka. Pomačkané sportovní sako a volné kalhoty byly ty tam. Lou měl na sobě nažehlený oblek, čistou košili a pečlivě uvázanou kravatu. Navíc si vyleštil i boty.

"V obleku jsem tě ještě neviděl," poznamenal Jack. "Vypadáš jako ze žurnálu, a to nemám na mysli časopis True Detective."

"Nosím ho většinou na pohřby," odpověděl Lou. "Jaké radostné spojení," řekl Jack. "Promiňte," ozval se vrchní za Jackem.

"Váš stůl je připraven. Chcete se posadit, nebo počkáte u baru?" "Posadíme se," odpověděl Jack bez váhání. Toužil zmizet z dosahu cigaretového kouře barových zákazníků. Cesta ke stolu ve vzdáleném rohu vyžadovala obratné manévry. Do prostoru restaurace byl totiž vtěsnán maximální počet stolů. Sotva se Jack a Lou usadili na svých místech, objevil se číšník s lahví šampaňského a dvěma lahvemi drahého Brunella. Chystal se šampaňské hned otevřít. "Počkejte," upozornil ho Jack. "Spletl jste si stůl. My jsme si ještě nic neobjednali." "Jste společnost slečny Montgomeryové, ne?" zeptal se číšník. Měl španělský přízvuk a staromódní knír. Eliova restaurace byla sice italská, ale personál měla mezinárodní. "Ano, ale..." protestoval Jack. "Už bylo objednáno," ujistil ho číšník.

Otevřel láhev a posadil ji do kyblíku s ledem. Pak otevřel obě lahve vína. "To víno vypadá dobře," poznamenal Jack a zvedl jednu z lahví, aby si prohlédl vinětu. "To je moc dobré víno," ujistil ho číšník. "Hned přinesu sklenice." Jack se podíval na Loua. "Takové víno obvykle nepiju," řekl. "Já jsem čím dál tím nervóznější," přiznal Lou. "Laurie je přece šetrná." "Máš pravdu," souhlasil Jack. Kdykoliv šli spolu na večeri, Laurie trvala na tom, že svou útratu zaplatí sama. Číšník se vrátil se sklenicemi a Jackovi i Louovi nalil šampaňské. Jack tvrdil, že počkají na slečnu Montgomeryovou, ale číšník prohlašoval, že pouze plní její příkazy.

96

Když číšník odešel, Jack zvedl svou sklenku. Lou následoval jeho příkladu. Lehce si přitukli, ale nikdo z nich nepromluvil. Jack se snažil vymyslet vhodný přípitek, ale nic příhodně vtipného ho nenapadlo. Beze slova se napili. "Asi je dobré," řekl Lou. "Ale já na šampaňské moc nejsem. Považuji ho za něco, co se otevírá při sportovním vítězství." "Naprostě s tebou souhlasím," ujistil ho Jack. Znovu se napil a přes okraj sklenice zahlédl Laurii. Měla na sobě přiléhavý černý kalhotový kostým, který zdůrazňoval její žensky klenutou postavu. Na krku ji visela trojitá šňůra perel. Jackovi se zdálo, že přímo září. Zaskočilo mu šampaňské. Jack i Lou se snažili rychle vstát. Prostor byl tak těsný, že Lou nechtěně strčil do stolu a rozlil svou sklenku šampaňského. Jack naštěstí držel svou sklenici v ruce. "To jsem nešika!" stěžoval si Lou. Laurie se zasmála, chytila ubrousek a utřela rozlité víno. Číšník se jí blížil na pomoc. "Děkuji vám oběma, že jste přišli," řekla Laurie. Políbila oba na tvář. V tu chvíli si Jack uvědomil, že Laurie nepřišla sama. Za ní stál opálený muž s olivovou pletí, hustými vlnitými vlasy a ústy plnými bělostně zářících zubů. Laurii s jejími stopětašedesáti centimetry o mnoho nepřevyšoval, ale vyzařovala z něj sebejistota a moc. Jack odhadl, že bude přibližně jeho věku.

Na sobě měl tmavý oblek, vedle něhož ten Louův vypadal jako z výprodeje. Z náprsní kapsy mu vyčníval zářivý kapesník.

"Chtěla bych vám představit Paula Sutherlanda," řekla Laurie.

Hlas se jí zachvěl, jako kdyby byla velmi nervózní. Lou mu podal ruku jako první, Jack hned po něm. Když se mu podíval do očí, měl problém odhadnout, kde končí duhovka a začíná zornice. Zdálo se mu, že se dívá do černé hlubiny. Stisk ruky měl muž pevný a rozhodný. "Proč stojíme?" zeptala se Laurie.

Paul okamžitě odsunul Lauriiu židli od stolu. Když se posadila, ostatní se posadili také. Číšník rychle dolil šampaňské.

"Ráda bych si připila," řekla Laurie. "Na přátelství." "Slyšte, slyšte!" zvolal Paul. Všichni si lehce přitukli a napili se.

Následovalo nepřijemné ticho. Jack ani Lou neměli tušení, proč Laurie přivedla toho cizího muže na večeri, ale báli se zeptat. "Jo," ozvala se konečně Laurie, "to byl den, viď, Lou?" "To teda jo," souhlasil Lou. "Doufám, Paule, že ti nevádí, když budeme chvíli mluvit o práci," řekla Laurie. "Případ toho skinheada, o kterém jsem ti už povídala, zabal mně i Louovi většinu dne." "Ovšemže mi to nevádí," ujistil ji Paul. "Jsem si jistý, že mě to bude přímo fascinovat. Ten starý seriál o soudním lékaři byl jeden z mých nejoblíbenějších." "Paul je obchodník," vysvětlila Laurie.

Jack i Lou přikýkli. Jack očekával bližší vysvětlení, třeba s čím obchodu 97

je, ale Laurie opět změnila téma. "Dneska jsem se dozvěděla o násilných ultrapravicových živlech víc, než jsem si kdy přála vědět. Především o pravicových militantních skupinách a o skinheadech." "Netušil jsem, jakou roli v hnutí skinheada hraje hudba," poznamenal Lou. "Mě překvapuje a zároveň děsí, že militantní hnutí je celonárodní. Zvláštní agent Gordon Tyrrell odhaduje, že v zemi je kolem čtyřiceti tisíc ozbrojených extremistů, kteří čekají bůhví na co."

"Myslím, že čekají, až se vláda zhroutí pod tíhou narůstající byrokracie," poznamenal Paul. "Zevnitř, jako neutronová hvězda. Extremisté nejen přežijí, ale převezmou moc." "Myslím, že se tomu snaží pomoci," řekla Laurie. "Agent Tyrrell tvrdil, že podřívání autority vlády se stalo záminkou k násilí od té doby, co přestal být hrozbou Sovětský svaz."

"Pomsta je taky důvod," poznamenal Lou. "Vzpomeň si na Timothyho McVeigha. Určitě se snažil vládě pomstít za útok na Branch Davidians ve Waco v Texasu." "Tenkrát jsem si myslela, že Timothy McVeigh je anomál," řekla Laurie. "Ale není to pravda. V téhle zemi žije čtyřicet tisíc potenciálních Timothyů McVeighů. Nikdo neví, kde a pod jakou záminkou některý z nich zaútočí." "A také jak," dodal Jack. "Vzpomínáš si na tu přednášku Stana Thortona z Krizového štábu? Těm bláznům by nebylo proti mysli použít zbraň hromadného ničení." "Bůh nám pomáhej, kdyby se to někdy stalo," povzdychla si Laurie. "Gordon Tyrrell si nemyslí, že otázka zní: jestli to udělají," ozval se Lou. "Jeho protiteroristické oddělení se domnívá, že otázka zní kdy."

Představte si všechny ty jaderné zbraně, které byly v Sovětském svazu a o kterých se právě teď nic moc neví." "Radši si objednáme," řekla Laurie a zavrtěla nešťastně hlavou. "Když o tom budeme ještě chvíli mluvit, ztratím chuť k jídlu." Číšník přišel hned, jak ho zavolali. Odřikal působivou řadu specialit a dolil zbytek šampaňského. Jakmile si všichni objednali, odběhl do kuchyně. "Dovol mi ještě poslední otázku o případu toho skinheada," řekl Jack Laurii. "Přišla jsi při pitvě na něco, co by mohlo FBI pomoci?" Laurie vzdychla a podívala se na Loua. "Asi ne. Co myslíš ty, Lou?"

"Tvoje poznámka, že bodné rány byly způsobené nožem se zářezy, by mohla být užitečná. Hlavně pokud by se takový nůž někde našel.

I ta kulka v mozku by mohla být vodítkem, ale to uvidíme až po balistice. Hřeby, kterými byl ukřižován, jsou polské výroby, ale to nám nepomůže, protože jsem zjistil, že je prodávají všude." "Takže o té LAA nebo Lidové árijské armádě se ve městě zatím nic neví?" zeptal se Jack. "Obávám se, že ne," přisvědčil Jack. "Jen ten ruch na Internetu, který nás na ně upozornil, náhle utichl. Doufáme, že to, co plánovali, ať už to bylo cokoliv, bylo zrušeno." "Doufejme," poznamenal Jack.

98

Číšník přinesl předkrmy a nalil červené víno. Všichni čtyři se soustředili na jídlo a po nějaký čas byla konverzace minimální. Jack se neustále díval na Laurii, ale ta vždy uhnula očima. "Pověz nám o tom svém případě, Jacku," řekla po chvíli. "Slyšela jsem, že byl zajímavý." Jack si musel odkašlat. "Spíš překvapivý než zajímavý. Byla to inhalační forma anthraxu." "Anthrax?" zeptal se Lou s nepředstíraným zájmem. "To je přece potenciální biologická zbraň." "To jistě je," souhlasil Jack. "Ale bohužel nebo bohudík - podle toho, jak se na to díváš - má tenhle případ mnohem prozaičtější zdroj. Zemřelý právě dovezl hromadu koberců z Turecka, kde má anthrax endemický výskyt. Zdá se, že se stal jedinou obětí, neboť ostatní koberce jsou bezpečně zamčené ve skladu v Queensu. To je všechno. Ani se mi nepodařilo zvednout hlavního hygienika." "Bohudíky aspoň za malé radosti," ozvala se Laurie. "Amen," dodal Lou. Číšník přinesl hlavní jídla.

Zatímco jedli, konverzace se soustředila na neutrální téma.

Oddalování skutečného důvodu dnešní večere Jackovu zvědavost a neklid jen zvyšovalo. Mezi Laurii a Paulem vytušil nenápadnou a z jeho hlediska nevhodnou důvěrnost. Poznal to ze způsobu, jakým se Laurie dotýkala Paulovy ruky, nebo jakým Paul utíral svým ubrouskem koutek Lauriiných rtů. Jackovi připadaly ty drobné intimnosti nevhodné, protože věděl, že Laurie toho člověka nemůže znát dlouho. Konečně u kávy si Laurie odkašlala a lehce ťukla vidličkou o skleničku s vodou. Paul se samolibě usmál a opřel se. Bylo zřejmé, že dnešní večer patří Laurii.

"Myslím, že se asi divíte, proč jsem vás sem dneska vlastně pozvala," začala Laurie. To by mě v životě nenapadlo, pomyslel si Jack a cítil, jak se mu rozbušilo srdce. "Nevím, jak vám to říct, ale..." Laurie se podívala na Paula, ten však pokrčil rameny, jako by ani on nevěděl. Ven s tím, nebo to nevydržím, řekl si Jack v duchu. "V první řadě se vám oběma musím omluvit," pokračovala Laurie. Podívala se na Jacka a pak na Loua. "Je mi líto, že jsem vám musela volat tak brzy ráno.

Alespoň podle vašeho času." Jack zamrkal. Nechápal, proč by jejich čas měl být jiný než Lauriin. "Volala jsem vám totiž z Paříže. Z Francie," řekla Laurie. "Strávila jsem tam s Paulem víkend a právě jsme čekali na Concord zpátky do New Yorku."

Paul přikývl, aby tu informaci potvrdil. "Paul byl v Paříži služebně," pokračovala Laurie. "Byl tak laskav a vzal mě s sebou. Prožili jsme krásný víkend." Podívala se na Paula a natáhla k němu ruku. Paul ji láskyplně sevřel. Jack se usmál se zaťatými zuby. Viděl Paula jako zákeřného hada, který si získal Laurii jedním galantním gestem: víkendem v Paříži.

99

"Něco z toho, co se stalo, bylo dost překvapující," řekla Laurie. "Alespoň pro mě." Laurie vytáhla levou ruku zpod stolu, kde ji celou večeri diskretně ukrývala. Natáhla ji přes stůl sevřenou v pěst. Když měla ruku úplně nataženou, dramaticky ji otočila a narovнала prsty. Jack i Lou tiše zamrkali. Před očima měli diamant, který se na Lauriině ruce zdál být velikostí golfového míčku. Světla celé místnosti se od něj oslnivě odrážela. "Vy se budete brát," řekl Lou, jako by komentoval neodvratnou katastrofu. Dvojice si jeho tón vysvětlila jako projev překvapení, nikoli zoufalství. "Zdá se," řekla Laurie s úsměvem. "Ještě jsem neřekla ano, ale jak vidíte, Paul mě přesvědčil, že si mám vzít prsten. Rodičům jsme zatím nic neřekli. Vy dva jste první, kdo o tom ví." "To nás moc těší," dostal ze sebe Jack a snažil se najít vysvětlení této nečekané události. Považoval Laurii za příliš rozumnou na takové pubertácké chování. "Bylo to jako vichřice," pokračovala Laurie. Podívala se opět na Paula, aby její slova potvrdil. "Já bych to popsal spíš jako smršť," opravil ji Paul s chlípným mrknutím. Laurie a Paul se pak snažili barvitě vylíčit všechny romantické události, které se jim podařilo vtěsnat do posledního měsíce. Jack i Lou ve vhodných okamžicích nanejvýš přikyvovali a snažili se usmívat.

Když se vyprávění blížilo ke konci, Paul vstal a omluvil se.

Laurie ho sledovala, dokud nezmizel u toalet. Pak se obrátila zpět k přátelům a vzdychla. "Je báječný, viďte?" zeptala se.

Jack a Lou se na sebe podívali s nadějí, že odpoví ten druhý.

"Tak co?" nutila je Laurie k odpovědi. Jack i Lou spustili najednou, pak se oba zarazili, aby nechali mluvit toho druhého. "Co to má znamenat? To je komediální výstup?" zeptala se Laurie. Úsměv jí pomalu mizel z tváře. "Co je to s vámi?"

"Ta situace nás poněkud zaskočila," připustil konečně Jack.

"Oba jsme si mysleli, žeš dostala nabídku jít pracovat někam jinam a chystáš se od nás odstěhovat. Nikdy nás nenapadlo, že by ses mohla vdát." "Proč ne?" divila se Laurie. "To je skoro urážka. Proč? Jsem na to moc stará?" "Tak jsem to nemyslel," řekl Jack omluvně. "Jak dlouho toho člověka znáš?" zeptal se Lou. "Pár měsíců," odpověděla Laurie, jako by se hájila. "Vím, že to není moc dlouho, ale myslím, že na tom nezáleží. Je inteligentní, příjemný, štedrý, sebevědomý a ochotný se vázat.

Z mého hlediska to jsou důležité vlastnosti, hlavně to, že je sebevědomý a ochotný se vázat." Jack i Lou měli pocit, že ta poznámka byla namířena proti nim. "Já tomu nemůžu uvěřit," žasla Laurie. "Myslela jsem, že právě vy dva ze všech

lidí, co znám, mi to budete upřímně přát." "S čím obchoduje?" zeptal se Jack.

100

"Co je to za otázku?" ohradila se Laurie. "Jen se ptám," ujistil ji Jack. "Mám-li být upřímná, nevím," připustila Laurie. "A vlastně mi na tom ani nezáleží. Zajímá mě on, ne to, čím se živí. Vy jste opravdu hrozní." "Viděli ho tvoji rodiče?" zeptal se Lou. "Samozřejmě," odpověděla Laurie. "Díky rodičům jsem ho poznala." "To je fajn," řekl Lou. Laurie se nešťastně usmála. "Takhle jsem si dnešní večer nepředstavovala," řekla. Jack ani Lou nevěděli, co na to říct.

Naštěstí je zachránil Paul, který se právě vrátil. Měl skvělou náladu, vůbec netušil, co se v jeho nepřítomnosti odehrálo.

Když se chystal posadit, Laurie vstala. "Myslím, že je načase se rozloučit," řekla. "Nedáme si nějaký drink u baru?" zeptal se Paul. "Soudím, že už toho bylo dost," odpověděla Laurie. "A jak by řekl Jack, zítra se jde do školy." Jack se chabě usmál.

Tušil, že Laurii zklamal, a cítil se ještě hůř než předtím.

Vstal. "Blahopřeji vám," řekl s nuceným nadšením. "Vzhledem k situaci se s Louem postaráme o účet." "To už je zařízeno," ujistil ho Paul s nádechem nadřazenosti. "My jsme vás pozvali." "Já bych to rád zaplatil. Bylo by to správné."

"Nesmysl," řekl Paul a potřásl Jackovi i Louovi rukou. "Bylo mi potěšením setkat se s Lauriinými nejlepšími přáteli. Ani vám nechci přiznat, jak často a jak hezky o vás mluvím, ale stačí to k tomu, abych začal žárlit." Zasmál se. "Uvidíme se zítra v práci," rozloučila se Laurie. Otočila se a začala se proplétat přeplněnou restaurací. Paul jim ještě zamával a vydal se za ní. Jack se podíval na Loua. "Co chceš dělat?"

"Jít domů a zastřelit se," odpověděl Lou. "Nepotřebuješ k tomu společnost?" Oba se znovu posadili. Jack byl otřesen. Představa, že by se Laurie mohla vdát, byla horší, než možnost stěhování. Stěhování na západní pobřeží by bylo příjemnější, její možný sňatek mu připadal, jako by se odstěhovala rovnou na Venuši. Otřáslo jím, když si uvědomil, jak se podvědomě vyhýbal jakýmkoliv plánům do budoucna. Pocit viny za osud rodiny mu dosud bránil v tom, aby byl šťastný. Proto se stále odmítal vázat. Lou si položil hlavu do dlaní. Vypadal jako ztělesněná sklíčenost. "Měl jsem strach, že by se Laurie mohla vdát," řekl. "Bál jsem se, že by si třeba mohla vzít tebe."

"Mě?" divil se Jack. "Já jsem se spíš bál, že by si mohla vzít tebe. Víím, že jste spolu chodili, než jsem se tu objevil." "S tím sis nemusel dělat starosti," ujistil ho Lou. "Nebylo mi to souzeno. Nefungovalo by to. Když jsme spolu chodili, zvorál jsem to. Při sebemenším náznaku jsem měl pocit, že se se mnou rozchází, a choval jsem se jako idiot. Oba nás to štválo, a nakonec jsme si o tom pořádně promluvili. Dneska, když

101

mluvila o tom sebevědomí jako o důležitém charakterovém rysu, tak to mluvila o mně." "To o schopnosti se vázat bylo zas namířeno na mě," řekl Jack. "Co se mezi vámi stalo?" zeptal se Lou. "Nikdy jsem to nepochopil. Zdálo se mi, že se k sobě báječně hodíte. Máte podobné zázemí, podobné skvělé školy a tak." "To s tím taky souviselo. Ale já jsem na tom tak, že vlastně ani všechny ty důvody neznám." "To je tragédie!" stěžoval si Lou. "Pro tebe i pro mě. Kdyby si vzala tebe, mohli bychom všichni zůstat kamarádi. Jestli si vezme toho blba, skončili jsme. Představoval jsem si, že zůstaneme s Laurií přáteli, i když se vdá. Když jsem dneska viděl ten šutr, co měla na prstech, pochopil jsem, že moje představy jsou nesmyslné." "Myslím, že jsem si přál, aby se nic nezměnilo," přiznal Jack. Lou přikývl, chvíli přemýšlel a pak se zeptal: "Co si o něm myslíš?" "Je to had," odpověděl Jack bez váhání.

"Ale asi nejsem objektivní. Žárlím na něj. Štválo mě, jak na sebe pořád sahali." "Mně to bylo taky proti srsti," přiznal Lou. "Chovali se jak pubertáci. Bylo to nechutné. Ale asi taky nejsem objektivní. Připadá mi to strašně rychlé. Jako by šel po jejích penězích, ačkoli víím, že Laurie žádné nemá. Ale to ze mě mluví cynický detektiv." Jack zavrtěl zoufale hlavou.

"Můžu sedět a povídat si o něm to nejhorší, ale je mnohem spontánnější než my dva dohromady a taky má mnohem víc prachů.

Uvědom si, co to je, jet na víkend do Paříže! Já bych si to dovolit nemohl. Děsilo by mě, kolik to bude stát, a byl bych protivný." "Štve mě, že existují lidi, co si to můžou dovolit," souhlasil Lou. "Když si spočítám alimenty a náklady na dvě děti, jsem rád, že mám z čeho žít." "Asi by bylo lepší přiznat, že mu závidíme," řekl Jack. Lou odsunul židli a vstal. "Musím jít domů, než na mě padne ještě větší deprese.

Dva dny jsem nespál." "Já jdu taky," souhlasil Jack. Oba se prodrali ven z restaurace. Slavnostní atmosféra kolem jejich zoufalství ještě prohlubovala.

102

Kapitola 8

PONDĚLÍ, 18. ŘÍJNA, 22:15

Když Curt a Steve odjeli, Jurij odešel do své milované laboratoře. Nejdřív opravil vše, co Connie poškodila, když vypáčila zámky. Aby vchody zabezpečil ještě lépe než dosud, přinýtoval petlice ke dveřím, místo aby prostě jen nahradil staré šrouby novými. Pokud by se teď chtěl někdo vloupat dovnitř, krumpáč by mu na to nestačil. Při práci

přemýšlel o nepříjemné návštěvě svých dvou kamarádů. Jejich zloba ho zarazila, hlavně se mu nelíbilo, jak jim vadilo, že se za nimi zastavil na stanici. Vysvětlení, že jeho ruský přízvuk ohrožoval bezpečnost, mu nepřipadalo příliš přesvědčivé. New York je velmi kosmopolitní město. Každý druhý tu má nějaký přízvuk. Jurij si byl jistý, že je za tím něco jiného.

Netušil, co by to mohlo být, ale bylo mu to nepříjemné. Poprvé začal uvažovat o tom, jak se na něj Curt a Steve vlastně dívají. Věděl, že jsou plni předsudků, a napadlo ho, že mohou mít předsudky i ve vztahu vůči němu. Rozhodně pochopil, že nejsou takovými přáteli, za jaké je považoval. Další, co jim vadilo - že Connie je černoška - mu také přišlo divné.

Nepřekvapil ho ani tak předsudek jako takový, neboť si byl dobře vědom Curtovy i Steveovy společenské bigotnosti. Překvapilo ho však, kolik bylo v jejich projevu zloby.

Neodpovídalo to situaci a pseudonáboženské vysvětlení, které se mu snažil vnutit Steve, se mu nezdálo. Ani Curt, ani Steve nikdy nenaznačili, že by byli věřící. Navíc tu byla ta záležitost se strojem na postřik. Jurij nechápal, proč ho ještě nesehnali. Šlo o důležitou součást jejich dohody. Bez rozprašovače by Jurij nebyl schopen provést svou část plánu. Potřeboval rozprašovač a přál si, aby byl pohyblivý. Bez rozprašovače by jeho plán nebyl zdaleka tak účinný. K tomu, aby opravil vnitřní dveře, si Jurij musel obléknout ochranný oděv a pustit kyslíkovou bombu naplno. Ventil bomby neměl takový rozsah jako ty, které používají potápěči. Tenhle udržoval trvalý přítok kyslíku do masky, a tím snižoval možnost proniknutí jakýchkoliv částic zvenčí pod masku. V ochranném oděvu byla práce mnohem obtížnější. Bylo v něm hrozné vedro, ačkoli to Jurijovi nevadilo. Věděl, jakému riziku by se vystavil, kdyby si ho neoblékl. Ale práci to zdržovalo. Jakmile měl dveře opravené, Jurij se soustředil na kultivační nádobu, v níž bylo *Clostridium botulinum*. Zkontroloval koncentraci bakterií a opět byl zklamán.

Nechápal, proč bakterie rostou tak pomalu. Použil naprosto stejný postup, jaký úspěšně používal v Sovětském svazu, když tuto bakterii pěstoval před deseti lety. Podmínky, které vytvořil, umožňovaly maximální růst bakteriální kultury a maximální produkci toxinu. Jediné, co mohlo situaci komplikovat, byl přístup vzduchu do kultivační nádoby.

Clostridium botulinum je bakterie, která roste bez přítomnosti kyslíku. Proto Jurij použil pro větrání kultivační nádoby kyslíčník uhličitý, a nikoli kyslík. Bylo možné, že mu Curtovy jednotky sehnaly vadnou bombu.

103

Bohužel, Jurij neměl žádnou možnost obsah bomby zkontrolovat a vyžádat si novou by trvalo příliš dlouho. Jurij se skláněl nad teploměrem, který měřil teplotu v kultivační nádobě. Pak vstal. Teplota byla nepatrně nižší, než bylo optimální, a tak seřídil termostat. Nižší teplota růstu bakterií rozhodně neprospívala, ale tím se nedal jejich pomalý růst dostatečně vysvětlit. Vzpomněl si na Curtův návrh použít kultivační nádobu, kde rostlo *Clostridium botulinum*, ke kultivaci anthraxu, aby byla pro výrobu anthraxových spór větší kapacita. Ten nápad měl něco do sebe. Byl to způsob, jak získat dostatek materiálu pro obě lokality v požadované době.

Zrušit kultivaci však nebyla jednoduchá záležitost a on měl momentálně jinou starost: Connii. Jurij zamířil k digestoři a zapnul větrák. Vsunul ruce v rukavicích do dalšího páru velkých gumových rukavic, které byly připevněné ke dvěma otvorům v přední skleněné stěně digestoře. Pak opatrně zvedl kádinku s poslední várkou botulotoxinu. Odlil ho trochu do malé skleněné lahvičky. K vysrážení a čištění toxinu používal Jurij techniku kyselé precipitace. Rozpustil toxin ve vodním nárazníkovém činidle a pak znovu precipitoval se síranem amonným, aby vytvořil krystalický amalgam čistého toxinu se stabilizujícím proteinem. Tuto formu pak sušil na prášek. Když pracoval s botulotoxinem, neměl takové starosti o bezpečnost jako při práci s anthraxem. V Sovětském svazu byl sice očkovaný proti oběma, ale byl si daleko jistější svou imunitou vůči botulotoxinu než vůči anthraxovým spórám. Když lahvičku uzavřel, pečlivě ji zvenku umyl, a pak teprve vyndal z digestoře. Potom se pustil do první fáze dezinfekce a dekontaminace sebe sama. Začal sprchou a bělicím činidlem. Po této proceduře Jurij opustil laboratoř a prošel druhou dekontaminační fází. Ta sestávala z další sprchy a další dávky bělicího prostředku. Pak teprve svlékl ochranný oděv, vypnul kyslíkovou bombu a oboje pověsil na věšák. Nakonec opatrně odnesl lahvičku do kuchyně a schoval ji za skříňku s nádobím.

Obrnil se proti nezbytnému násilí, došel ke dveřím do Conniiho pokoje a otevřel. Jeho žena ležela jako obvykle na posteli a dívala se na televizi, přestože matrace ležela s rozbitou postelí prakticky na podlaze. "Co chceš?" zabručela Connie. Na oteklém levém oku si držela sáček s ledem. "Objednám pizzu," řekl Jurij. "Napadlo mě, že budeš mít hlad." Connie zvedla sáček s ledem a zvědavě si manžela prohlížela. "Co se ti stalo?" zeptala se jízlivě. "Nikdy ses nestaral, jestli mám hlad nebo ne." "Mám špatný svědomí, že jsem tě uhodil," řekl Jurij a snažil se, aby to znělo věrohodně. "Omlouvám se." "To ti tak věřím, že se chceš omluvit," vyštěkla Connie. "Jestli ale myslíš, že tak dostaneš zpátky svou televizi, tak s tím nepočítej." "Já nechci televizi," ujistil ji Jurij. "Je mi líto, že jsem rozbil tu tvou. Choval jsem se jako blázen." "Co ještě chceš?"

104

"Ty to nechápeš," pokračoval Jurij a snažil se vypadat pokorně a upřímně. "Ta laboratoř dole je pro mě moc důležitá." "To by mě nenapadlo, když tam trávíš tolik času." "Je to jediný způsob, jak se dostat z téhle bryndy," řekl Jurij. "Pro nás oba." Connie ztlumila zvuk a opřela se o loket. "Co tím chceš říct?" "Chci znovu pracovat na mikrobiologii," vysvětloval Jurij. "Potřebuju praxi a musím dokázat, že něco umím. Pak bych mohl dostat pořádnou práci. Nechci celý život dělat taxikáře." "O jaké práci to mluvíš?" "O čemkoliv, co souvisí s mikrobiologií," odpověděl Jurij. "Ti dva pánové, co tu byli večer, mi pomáhají, ale mají obavy. Laboratoř v soukromém domě je protizákonná. Pokud bych měl nějaké nepříjemnosti, budou je mít taky." "Myslela jsem, že bys musel zpátky do školy, kdybys chtěl pracovat s

bakteriemi." "Jestli prokážu, že mám pro tu práci kvalifikaci, tak nemusím. A když se mi to podaří, dostanu pořádné zaměstnání. Pak můžeme začít nový život.

Takový, jako na začátku." "To určitě, až naprší a uschne."

"Věř mi," žádal Jurij. "Dáš si tu pizzu?" "Ale jo, proč ne," odpověděla Connie. "S feferonkami a ančovičkami. A půl litru pekanové zmrzliny." "Dobře," souhlasil Jurij. Vykouzlil úsměv a zavřel dveře. Jedna věc byla jistá: té ženské nemohlo nic zkazit chuť k jídlu. Žádost o zmrzlinu ho potěšila. Z jeho hlediska bylo lepší přidat botulotoxin do zmrzliny než na pizzu, hlavně když věděl, že Connie sní celý půllitr.

Telefonem v kuchyni Jurij objednal pizzu z nejbližšího obchodu. Objednal tu, kterou si přála Connie, a pro sebe pizzu s mozzarellou, rajčaty a bazalkou. Než zavěsil, objednal ještě zmrzlinu, malou porci salátu a kávu. Uvědomil si, že noc bude dlouhá. Neklidně přecházel po bytě. Když mluvil s Curtem, choval se suverénně, ale ve skutečnosti si nebyl jistý, co se stane, až Connie dostane toxin. V první řadě netušil, jak odhadnout správné množství. Bude muset prostě nasypat trochu do zmrzliny a doufat, že to vyjde. Věděl, že bude lepší použít větší dávku. Kdyby Connii bylo jen špatně a vzniklo podezření na botulismus, s laboratorii ve sklepech by neměl šanci se z toho vyvlíknout. Když někdo zaklepal na dveře, Jurij leknutím poskočil. Připravil se na komplikace a vyhlédl z okna.

Uklidnil se, jakmile zahlédl mladíka s objednanými pizzami.

Jurij otevřel, zaplatil a vzal si balíčky. Obě pizzy byly v termotašce a byly dosud horké. Jurij odsunul papíry od jídla, které Connie odpoledne nechala na stole, a položil na něj obě krabice s pizzami a papírovou tašku se salátem, kávou a zmrzlinou. Zmrzlina ho zajímala nejvíce. Vyndal ji a položil na kuchyňskou linku. Už trochu tála. Na rozdíl od pizzy ji nepřivezli v termotašce. Jurij potichu přistoupil ke Conniniým dveřím. Přitiskl k nim ucho. Uslyšel nahlas puštěnou televizi.

Usoudil, že Connie stále leží na posteli.

105

Vrátil se tedy do kuchyně a snažil se otevřít nádobu se zmrzlinou, aniž by ji poškodil. Když se mu to konečně podařilo, přemýšlel, jak do zmrzliny přidat toxin. Báł se ho nasypat na jedno místo, Connie by mohla něco ucítit a celou dávku vyplivnout. Když zvážil situaci, vzal velkou mísu a vyprázdnil do ní téměř celou nádobu se zmrzlinou. Pak zvedl lahvičku s toxinem. Zadržel dech a nasypal trochu toxinu na zmrzlinu. "Ale co," zašeptal si potom. Vysypal do mísy zbytek toxinu. Dohromady to byla sotva špetka. Pokud však bude toxin tak účinný, jak předpokládal, byla to ohromná dávka. Nejspíš by stačila zlikvidovat všechny obyvatele Brighton Beach. Jurij vypláchl lahvičku a nechal vodu téct. Vidličkou zmrzlinu důkladně zamíchal. Pak ji lžící vrátil zpět do původní nádoby.

Bylo to obtížnější, než si myslel. Zdálo se mu, že zmrzliny přibýlo. Aby všechnu napěchoval zpět, vyžadovalo to hodně práce. Když byl hotov, zavřel nádobu, jak nejlépe uměl. Mísu Jurij pořádně vymyl. Přesto věděl, že ji už nikdy nepoužije.

Až skončí dnešní noc, chystal se mísu i vidličku vyhodit. Umyl si ruce a vyndal Lžici. Pak vzal krabici s pizzou i nádobu se zmrzlinou a zamířil do Connini ložnice. "To to trvalo," poznamenala Connie, když Jurij otevřel. "Kam ti to mám dát?" zeptal se Jurij. "Tady na zem," pokynula mu Connie, aniž odvrátila pohled od televize. Jurij se sklonil a položil jídlo na koberec. Na nádobu se zmrzlinou položil lžící a narovnal se. Connie se podívala, co přinesl. "Hej, tu zmrzlinu nechci," řekla. "Co tím chceš říct?" zeptal se Jurij. "Chci říct, abys mi ji dal do mrazáku," vysvětlila Connie. "Dám si ji, až sním pizzu." "Dobře," poznamenal Jurij s úlevou. Zvedl zmrzlinu i se lžící a couval ke dveřím. "Až ji budeš chtít, zavolej na mě." Connie otočila hlavu a zvědavě se na Jurije zadívala. "Co to s tebou je, chlapče? Nepamatuju, že bys byl na mě takhle milej." "Už jsem ti to říkal - cítím se provinile." "Mohl by ses cítit provinile častěji." Jurij se vrátil do kuchyně. Procedil několik nadávek na Conniniu adresu a strčil zmrzlinu do mrazáku. Ve spáncích mu bušilo. Potřeboval se napít vodky.

Jak předpokládal, bude to dlouhá noc. "Tak, držte chvíli hubu!" zařval Curt, aby všechny překřičel. Svolal schůzi Lidové árijské armády a všichni se sešli v zadním kulečnickovém sále baru White Pride. Majitel baru Jeff Connolly byl Curtův starý známý. Jeff sice nebyl oficiálně členem skupiny, ale se stanovisky LAA se plně ztotožňoval především mu vyhovovaly její protivládní, protičernošské, antisemitské, antihispánské, antiimigrační, antifeministické, antiNAFTA, antiinterupční a proti homosexuální názory. Byl ochoten vyklidit zadní místnost, kdykoliv se LAA chtěla sejít.

106

Curt trval na tom, že členství v LAA bude naprosto tajné.

Nikdo neměl žádné členské průkazy ani symboly. Přesvědčoval lidi, aby nepoužívali jméno skupiny, přestože on i Steve je sami používali, kdykoli komunikovali s ostatními členy přes Internet. Veškeré ostatní informace byly výhradně ústní a předávaly se z člověka na člověka. Ke svolání dnešní schůzky nikdo nepoužil telefon ani nenapsal jediný písemný vzkaz.

Všichni se museli vzájemně vyhledat a informaci si sdělit.

Bylo to jednodušší díky tomu, že většina členů chodila do baru White Pride každý večer. Curt naverboval osm skinheadů způsobem, který se naučil od Tima Melchera. Oslovil ojedinelého skinheada v některém z jejich oblíbených barů a zapřel přátelský hovor. Konverzace byla však vedena jako přijímací pohovor. Kdykoliv se Curtovi zdálo, že jeho slova padla na úrodnou půdu, zavedl řeč na ideologii. To bylo snadné, protože skinheadi toužili mít nějakou organizaci a získat cíl pro své násilnické sklony. Curt znal jejich problémy a snahy z vlastní zkušenosti, a proto mu nečinilo potíže rozdmýchat jejich nenávist a bigotní názory. Udržet takovou skupinu pod kontrolou a alespoň v

minimální kázní nebylo snadné. Většinou to byli hloupí chlapi, asi jako Jurij, a chyběl jim smysl pro řád a bezpečnost. Proto například došlo k tomu, že Bradovi Cassidymu nabídli členství v Lidové árijské armádě, když za nimi sám přišel. Uvěřili té báchorce, kterou jim řekl. Curt jí ovšem nevěřil. Podezíral každého, kdo nepocházel z nejbližšího okolí. Proto nikdo nebyl přijat, aniž by prošel pohovorem s Curtem. Když s ním Curt mluvil, Brad si několikrát protřečil. Po malém pobídnutí nožem a vynalézavém použití struny přiznal Brad pravdu. Byl to špion. Dalším problémem byla touha po násilí. Curt se ji snažil patřičně usměrnit. Zpočátku se domníval, že mezi jednotlivými výpady bude stačit o násilí hovořit. Záhy pochopil, že pouhé řeči skinheady neuspokojí. Proto musel přistoupit na značné riziko a tu a tam jim dopřát, aby se projeli po odlehklých oblastech Brooklynu nebo Manhattanu a někoho zmlátili. Curtovi dělalo starosti i jejich oblečení a tetování. Pokoušel se je přimět k tomu, aby se ve svém stylu oblékání poněkud umírnili a nechali za sebe mluvit činy. Jeho argumentem bylo, že se jim tak podaří lépe proniknout mezi ostatní. Bylo to jako házet hrách na zeď. Oholené lebky, trička, nacistické symboly a černé vysoké boty jim jakýmsi živočišně primitivním způsobem vyhovovaly. Curtovi se nedařilo to jakýmkoliv přesvědčováním změnit. "No tak, kluci," zařval Steve. "Slyšeli jste Curta. Poslouchejte!" Kevin Smith a Luke Benn se u biliárového stolu narovnali. Zabušili tágy o zem a postavili se do jakési napodobeniny pozoru. Stew Manson, který se zrovna hádal s Clarkem Ebersolem a Natem Jenkinsem, se obrátil ke Curtovi a zavravoral. Od osmi pil jedno pivo za druhým a v současné době už nevnímал skoro nic. Mike Compisano, Matt Sylvester a Carl Ryerson zvedli hlavy od karet. Carl se svastikou vytetovanou uprostřed čela byl nápadný dokonce i v této společnosti. "Na dnešní večer máme úkol," oznámil jim Curt. "Budete muset jednat

107

velmi diskrétně. Jen si nejsem jistý, jestli vůbec někdo z vás chápe, co to znamená." Z několika stran se ozval šepot. "Musíme zajet na Long Island," pokračoval Curt, "přesně řečeno do Hamptons, a ukrást tam náklaDák." "Pro náklaDák přece nemusíme tak daleko," ozval se Stew. Vyslovoval nezřetelně.

"Tady v Brooklynu je náklaDáků až dost." "Mám na mysli zvláštní druh náklaDáku," vysvětloval Curt. "Kdo z vás se umí dostat nejrychleji do auta a nastartovat ho?" Většina hochů se obrátila na Clarka Ebersola. "Asi to budu já," ozval se Clark.

Byl to štíhlý hoch s hrbatou lebkou, která mu při holení činila obtíže. "Půjčoval jsem si auta od dvanácti let." V současné době pracoval v jednom z místních servisů. "Compisano si umí poradit, i kdyby tam byl alarm," upozornil Kevin. Kevin měl stejně rezavé vlasy jako Steve, ale vzhledem k tomu, že byl ostříhaný dohola, dalo se to těžko poznat. Jediné, co prozrazovalo barvu jeho vlasů, byla světlá pihovatá kůže. Ve svých šestnácti letech byl ve skupině nejmladší, ale vysoký a mohutný. Ostatní byli starší než on. Nejstarší byl Luke Benn, který už dosáhl dvaadvaceti let. "Jsem zvyklý zacházet s alarmy v bytech, ne v autech," ohradil se Mike Compisano.

Navzdory italskému jménu měl od narození vlasy jako koudel.

Světlé obočí bylo téměř průsvitné a dodávalo mu trvale překvapený výraz. "Ale o alarmech něco víš," usoudil Curt.

"To se může hodit. Ty a Clark pojedete se mnou a se Stevem.

Ostatní pojedou Natovým náklaDákem." Ze všech členů jednotky měl Nat nejlepší finanční zázemí. Jeho bratr pracoval s odpadními surovinami. Nat díky němu vlastnil velký pickup se dvěma řadami sedadel. "Stewe, ty zůstaneš tady," rozhodl Curt.

"Ani náhodou," protestoval Stew. "Chci do akce." "To byl rozkaz!" vyštěkl Curt. "Seš nalítej jak doga. Měl jsi aspoň o pět piv víc než ostatní. Nechci tuhle akci ohrozit." "Do prdele!" zaklel Stew. "Nebudem se o tom bavit," nařídil Curt.

"Jdeme!" Zatímco ostatní dychtivě vyrazili z místnosti. Stew Mason se tvářil uraženě. U baru si většina koupila ještě jedno pivo na cestu. Venku se rozdělili do příslušných vozidel, "Drž si ode mě rozumný odstup," zavolal Curt na Nata, než nastartoval. Nat mu dal znamení, že slyšel a rozuměl. V dalším okamžiku z Natova vozu zaburácela hudba skupiny Brutal Attack.

Nat měl speciální reproduktory, které byly schopné protrhnout člověku ušní bubínek. Oba vozy se rozjeli za sebou. Nat dodržoval příkazy a držel se dostatečně daleko za Curtem. Na půli cesty k Long Islandu zastavili u čerpací stanice, aby si mohli všichni odskočit. "Už jsme skoro na suchu," prohodil Nat ke Curtovi, když stáli u pisoáru. "Nemohli bysme zajet do nejbližšího města a trochu se zásobit?" "Dokud nesplníme úkol, žádné další pivo nebude," vyštěkl Curt.

108

Druhá část cesty proběhla mnohem rychleji než první, protože se podstatně zmenšil provoz. Zácpu městských ulic a předměstí vystřídal klid malých městeček, farem a rekreačních zařízení.

Když dojeli do Sagamaunatucku, prosperujícího letoviska, které sloužilo jako komerční centrum ostrova, bylo už značně po půlnoci. Curt úmyslně zmínil na nižší rychlost, než jaká byla povolena, a pokračoval po Main Street. Většina obchodů byla již dávno zavřená. Známký života byly patrné pouze ve dvou místních barech, které se nacházely na protilehlých stranách hlavní ulice. Dveře měly otevřené do vlhde říjnové noci. V obou bylo pár zákazníků. Ze dveří se do ulice linula tichá hudba. "To je krásně klidné městečko," poznamenal Steve.

"Doufáme, že to tak vydrží," opáčil Curt. "Hej, tamhle je košer židovské lahůdkářství," ozval se ze zadního sedadla Carl. Ukazoval na jeden z potmělých obchodů. "Podívej se na ty pitomý cizí klikyháky na výloze!" "Nech si zajít chuť," varoval ho Curt. "Máme tu jen jeden jediný úkol." Curt se Stevem místo prozkoumali asi před měsícem a věděli přesně, kam jedou. Podnik, který se staral o zemědělský postřik, byl v ulici vedoucí rovnoběžně s Main Street. Na další křižovatce odbočil Curt doleva na Banks Street a pak znovu doleva na Hancock. Firma Wouton's Pest Control se nacházela v přízemní budově na pravé straně ulice. Velká cedule inzerovala, že poskytované služby sahají od deratizace

v obytných objektech přes zemědělský postřik proti škůdcům až po další komerční využití. Vpravo od budovy bylo velké parkoviště obehnané drátěným plotem s bránou zavřenou na visací zámek. Vedle budovy stály tři vozy s logem firmy Wouton, které tvořil obrázek vosy. Dva byly nákladáky, třetí pickup s nákladem přikrytým plachtou. Curt zajel k chodníku. Vypnul motor, zhasl světla a naznačil Natovi, aby dojel až k němu. Oba otevřeli okna. "Kolik máš vysílaček?" zeptal se Curt. Zakoupil levné vysílačky, které dobře fungovaly do vzdálenosti několika městských bloků. Používal je k lepší koordinaci různých akcí.

"Dvě," odpověděl Kevin. Seděl vpředu vedle Nata. "Tady je ještě jedna," řekl Curt a podal mu další vysílačku. "Tak, povím vám, co od vás vlastně chci. Potřebuju dva kluky na rohu Hancock a Willow s jednou vysílačkou. Další dva vzadu za rohem Hancock a Banks s druhou vysílačkou. Nate, ty se postav tak, abys mohl obě skupiny naložit, kdyby to bylo potřeba." "Co máme dělat?" zeptal se Kevin. "To tam máme jen tak trčet ve tmě?" "Jste strašně důležití, ty blbče," zavrčel Curt.

"Hlídky." "Co budeme hlídat?" vyptával se Kevin. "V tomhle městě chcípnu pes." "Třeba místní poldy," odpověděl Curt.

"Když jsme tu byli posledně se Stevem, projížděli často kolem.

Doufáme, že se tentokrát neukážou, ale pokud ano, musíte je nějak rozptýlit. Vymyslete cokoliv, co je zaměstná, dokud nebudeme mít auto venku z ohrady a nebudeme s ním na cestě zpátky." "Nechápu, co to má znamenat," trval na svém Kevin.

"Prostě udělejte nějakou výtržnost," povzdychl si zoufale Curt. "Hádejte

109

se, ječte na sebe. Jakmile vás poldové uvidí, s vaší vizáží po vás půjdou jak vosy po bonbonu. Když vás budou chtít odvézt na stanici, nechte je. Jako vždycky jim hlavně nic neříkejte.

Přinejhorším si vás tam nechají do rána, ale nic víc vám udělat nemůžou. Věř mi." "Já to chápu," ozval se Nat zpoza volantů. Kevin se začal dohadovat o tom, že netouží strávit noc na stanici, ale Nat ho přetáhl přes hlavu a poradil mu, aby držel hubu. "Nate, ty mi zavolaš, až budou všichni na svých místech," přikázal Curt. "Jasně," přikývl Nat a popojel dopředu. Neujel ještě ani padesát metrů, když se zpoza rohu vynořilo policejní auto a zamířilo k oběma vozům. "Do prdele!" zaklel Curt. "K zemi!" Všichni se na sedadlech sklonili co nejvíc těsně předtím, než světla policejního vozu dopadla na kabinu pickupu. "Přesně toho jsem se bál," zašeptal Curt.

Náhly příjezd policejního vozu mu připomněl nepříjemnou zkušenost z výpravy, při níž kradli z malého pivovaru v New Jersey fermentační nádoby, které měly sloužit Jurijovi jako kultivační nádoby na bakterie. Překvapil je člen bezpečnostní služby, který se náhle objevil přímo v jejich středu zrovna ve chvíli, kdy chlapci odpojovali fermentační nádoby od všech přípojek. Curt nerozmínil žádné hlídky, a byli tudíž překvapeni bez sebemenšího varování. Naneštěstí byl člen bezpečnostní služby Afroameričan a Stew Manson, který měl v sobě svou rekordní dávku piva, se neovládl. Zařval na něj:

"Negře!" a přestože muž nebyl ozbrojen, praštil ho vši silou po hlavě mohutným hasákem. Hlídačova lebka pukla jako syrové vejce a riziko celé akce se radikálně změnilo. Účast na loupeži je přijatelná záležitost, náhle se však všichni stali spolupachatelé vraždy. Curt se rozhodl při této akci podobným překvapením předejít. "Co udělal Nat?" zeptal se Steve. "Nevím," odpověděl Curt. "Neviděl jsem na něj." Policejní vůz projel kolem. Curt si málem vykroutil krk, aby ve zpětném zrcátku zahlédl, kam mizí. Naštěstí vůz nezastavil. Zdálo se, že odbočil na Banks Street. Curt se podíval dopředu a zjistil, že Nat zabrzdil před křižovatkou a ven vyskočili dva muži.

Dveře se zabouchly a vůz zmizel za rohem. Muži zmizeli ve stínu. Curt s úlevou vydechl. Ani si neuvědomil, že celou dobu zadržoval dech. "Doufáme, že se hned tak nevrátí," poznamenal Clark ze zadního sedadla. "Mám z toho nepříjemný pocit," ozval se Steve. "Já taky," přiznal Curt. "Ale ten rozprašovač potřebujeme." "Co kdybychom se vrátili zítra večer?" navrhl Steve. "To nám nepomůže," ujistil ho Curt. "A navíc jsme Jurijovi slíbili, že mu ho přivezeme dnes v noci." Všichni čtyři seděli několik minut tiše ve voze a napětí citelně stoupalo. Nakonec se ozval Mike: "Nemáte někdo pivo?" "Dokud není po akci, pít se nebude!" vyštěkl Curt. Nechápal, jak se mo 110

hou členové jednotky chovat tak dětinsky nezodpovědně. Někdy měl pocit, že nemají ani špetku rozumu. V okamžiku, kdy si Curt začal dělat starosti, že už uplynulo příliš mnoho času, začala mu vysílačka v ruce vibrovat. Stiskl tlačítko "přijem" a se značným šumem vyslechl Natovo hlášení, že všichni jsou na určených místech. To znamenalo Kevin s Lukem na Willow Street a Matt s Carlem na Banks. "Deset-čtyři," odpověděl Curt. Malou vysílačku vsunul do kapsy. "Tak, a je to. Jde se na věc!"

Všichni vystoupili z vozu. Clark měl v ruce pevný tenký drát a baterku, Mike několik malých šroubováků, nůžky na pletivo a kus izolovaného elektrikařského drátu. Curt se natáhl pod sedadlo a vyndal velké štípačky, které si půjčil na hasičské stanici. Zasunul je pod vestu. Železné kleště studily i přes tričko. "Tvarťe se, jako že sem patříme a jen tu něco kontrolujeme," nařídil, když se blížili ke vratům se zámek.

Dobře věděl, že pokud se někdo z protějšího domu podívá z okna, uvidí je. V ulici nesvítily žádné pouliční lampy, ale nebyla příliš velká tma. Noc byla jasná a měsíc v poslední čtvrti tu a tam vykukoval mezi drobnými mráčky. "Kterej nákladák berem?" zeptal se Clark. "Doufám, že ten pickup," odpověděl Curt. "Záleží na tom, co na něm je." Clarkova otázka Curtovi znovu připomněla průzkumnou cestu, kterou do Sagamaunatucku podnikl minulý měsíc se Stevem. Tenkrát viděli stejný vůz. Když si ho prohlíželi na Main Street, kde stál, měl na korbě veškeré rozprašovací zařízení včetně bomb se stlačeným vzduchem. Řidič byl přátelský vousáč s brunátnou tváří a s baseballovou čepicí s logem firmy Wouton v podobě vosy. Právě se vracel z místní jídelny, kam si zašel na oběd, a byl v dobrém rozmaru. "Jo, tohle

je přístroj na postřik," odpověděl na Curtovu otázku. Curt ani Steve nevěděli nic o přístrojích, používaných k postřiku proti škůdcům. "Vlastně to není tak docela pravda," opravil se muž. "Je to rozprašovač.

Pracuje s jemným práškem, ne s tekutinou." "Vypadá to zajímavě," poznamenal Curt a mrkl na Stevea. Bylo to přesně to, co potřebovali. Po týdením pátrání byli u cíle. "Že váháte," řekl muž. Přátelsky mašinku poplácal. "Je to to nejlepší, co je na trhu. Jmenuje se Power Row Crop Duster."

"Jak to funguje?" zeptal se Curt. "Postřik v práškové podobě se nasype do téhle nádrže," vysvětloval muž a ukázal na tmavozelenou kovovou krabici. Většina stroje byla natřená na zeleno, až na trysky, které byly oranžové. "Uvnitř je třepačka, která posypový prášek pomocí stlačeného vzduchu roztrpě. Pak se prožene odměřovacím systémem a pomocí odstředivého ventilátoru se sype ven tryskami." "Takže to musí být dost výkonný stroj," poznamenal Curt. "Ani byste nevěřil jak," přisvědčil muž. "Ventilátor se dá nastavit až na dvaadvacet tisíc otáček za minutu. To potom rozpráší až osmadvacet kubických metrů vzduchu s posypem za minutu. Při takovém výkonu má vzduch na výstupu z trysek rychlost přes sto padesát kilometrů za hodinu."

111

Curt se Stevem obdivně hvízdli a začali vymýšlet, jak auto s přístrojem dostat co nejdříve do města. Plán, který tehdy vymysleli, právě prováděli. "Pojďme se přesvědčit, jestli tu nejsou nablízku policajti," rozhodl Curt. Vytáhl vysílačku a spojil se s oběma hlídkami. Když se ujistil, že je vzduch čistý, vytáhl zpod vesty štípačky a rychle zapracoval na zámku. Pak je podal Steveovi a vzal za vrata. Když otvíral, panty zaskřípěly. "Musíme sebou hodit," nabádal všechny Curt, když klusali k pickupu. Steve nadzvedl plachtu. Ve svitu měsíce poznali Curt a Steve tmavozelený Power Row Crop Duster.

"Fajn, do práce," pobídl Curt Mikea a Clarka. Clark zkušeně vsunul tenký drát mezi sklo a boční stěnu dveří. Dveře se okamžitě s jemným cvaknutím odemkly. Clark se otočil na Mikea.

"Otevři ty dveře," pokynul mu Mike, který stál vpředu před kapotou vozu. "Jestli se spustí alarm, otevři mi okamžitě kapotu." "Počkej chvíli!" ozval se Curt. "Chceš tím naznačit, že se může spustit alarm?" "Pokud je v tom voze alarm, neexistuje způsob, jak zabránit tomu, aby začal řvát," ujistil ho Mike. "Ale nebude řvát dlouho, pokud se dostanu rychle pod kapotu." Curt se rozhlédl po okolí. Bylo sice velmi pozdě, ale přesto ještě v bytech na druhé straně ulice svítilo několik světel. Uvědomil si, že nemá na vybranou, a kývl na Clarka, aby pokračoval. Neměl z toho moc velkou radost. Ve chvíli, kdy Clark otevřel dveře, alarm spustil povyk a navíc se rozblíkala výstražná světla vozu. Clark otevřel kapotu. Mike si posvítil na motor. Během několika málo vteřin, které však Curtovi připadaly jako věčnost, zvuk utichl a světla přestala blikat.

Mike zavřel kapotu, jak nejtíšeji dokázal, a přistoupil ke dveřím vedle volantu. Clark se už nakláněl dovnitř a odborně spojoval drátky od zapalování. "Potřebuju posvítit," ozval se Clark. Natáhl za sebe ruku. Mike mu podal baterku jako by mu předával štafetu. Curtovi dosud znělo v uších od zvuku alarmu.

Rozhlédl se na obě strany ulice. čekal, že se ve všech oknech protějšího domu rozsvítí světla. Místo toho ucítil vibraci vysílačky. Když si Curt přitiskl vysílačku k uchu, motor pickupu se chabě otočil. "Do prdele, vypadá to, že je vybitá baterie," ozval se Clark. Seděl za volantem. "Ten krám tu musí stát pěkně dlouho." Curt stiskl tlačítko "přijem" a zaslechl Natův hlas spolu s obvyklým šumem. Nat hlásil, že mají problém. "Jaký problém?" zeptal se Curt nervózně.

"Kevin s Lukem se vrhli za dvojicí nějakých buzerantů," hlásil Nat.

"Proboha!" rozčílil se Curt. "Chyt' je a přitáhni je zpátky do auta. A vyzvedni i ostatní!" "Deset-čtyři," odpověděl Nat. Curt zoufale rozhodil rukama. "Co se děje?" zeptal se Steve.

112

"Ani se neptej, zabiju je!" "Nemáš v autě kabely?" ozval se Carl. "Budeme to asi muset nastartovat přes tvou baterku." "Co se ještě může dělat?" Curtovi se moc nelíbilo, že musí dojet svým autem až do ohrady, ale jiná možnost nebyla. Doběhl k němu. Když nasedal do kabiny, projel kolem Nat, který mířil k Willow Street. Zatroubil na pozdrav. Matt a Carl mu zamávali.

Curt potichu zaklel. Jak jen se mohl spojit s takovými blbci!

Curt zajel co nejrychleji na parkoviště a zastavil předkem auta proti pickupu firmy Wouton. Nechal motor běžet, otevřel kapotu a vyskočil ven. Zpod sedadla vytáhl spojovací kabely.

Mike si vzal jeden konec, druhý připevnil Curt ke svému akumulátoru. Jakmile kabely spojily oba akumulátory, pickup nastartoval. Curt odpojil kabely v motoru svého vozu, Mike udělal totéž u pickupu. "Fajn," zoufale prohlásil Curt.

"Steve, ty a Clark se vrátíte tímhle podělaným nákladem do White Pride, ale nejezděte přes město, odbočte hned na Hancock. A koukejte dodržovat rychlost! Pokud vás chytí poldové, je celá akce v háji. Mikeu, ty pojď se mnou!" "Ve White Pride už bude zavřeno," odporoval Steve. "Tak na Jeffa zazvoníte," rozčílil se Curt. "Krucinál, copak vám musím pořád radit?" Curt nasedl do vozu a rychle vycouval na ulici. Když Clark projížděl s pickupem branou, vystoupil. "Kam jdeš?" zeptal se Mike. "Chci zavřít ty vrata," odpověděl Curt.

"Nechci dávat moc okatě najevo, že nákladem zmizel." Panty brány při zavírání opět zaskřípěly. Vtom Curt zaslechl zdálky výkřiky a volání o pomoc. Přicházelo to od Willow Street.

Naskočila mu husí kůže. Jakmile naskočil do vozu, dupl na plyn a vyrazil směrem k Willow Street. Světla nechal zhasnutá.

"Slyšels ten křik?" zeptal se Mike. "To víš, že jo," vyštěkl Curt. "To mě sere," prohlásil Mike. "Přicházím o všechnu srandu." Curt vrhl na svého společníka nevraživý pohled, ale mlčel. Uprostřed křižovatky Curt prudce zabrzdil, až brzdy zaskřípěly. Chtěl vidět na obě strany Willow Street. Asi blok od křižovatky směrem k výjezdu z města zahlédl Natův

pickup.

Prudce zatočil a vyrazil za ním. Vpravo na trávě tušil ve tmě postavy, které bušily do jiných, svíjejících se na zemi. V okolních domech se rozsvěcovala světla. Pak zaslechl policejní sirénu. "Do prdele!" zaklel Curt. Prudce zastavil za Natovým nákladákem a podíval se do zpětného zrcátka. Blikající maják policejního vozu se k nim rychle blížil. "Ať okamžitě naskočí do Natova auta!" zařval Curt. Mike neprotestoval, závažnost situace byla zcela jasná. Curt sledoval blížící se policejní vůz ve zpětném zrcátku. Nejdřív si mys 113

lel, že se prostě jen přikrčí a počká, až policajt vystoupí a vrhne se ke rvačce. Pak by mohl rychle ujet a ponechat jednotky osudu, který si svým chováním zasloužily. Vtom dostal jiný nápad. Byl se podívat na několika demoličních derby a věděl, že nejlepší způsob, jak vlastním vozem vyřadit z provozu jiný, je do něj nacouvat. Kritická otázka byla, zda policejní vůz zastaví za ním, nebo ne. Naštěstí zastavil. V okamžiku, kdy policista začal vystupovat, Curt zařadil zpátečku a prudce sešlápl plyn až k podlaze. Pneumatiky se roztočily s ohlušujícím skřípěním a zabraly. Velký pickup poskočil vzad a na krátké vzdálenosti mezi oběma vozy získal pozoruhodnou rychlost. Pak prudce narazil do policejního auta.

Přestože byl Curt na kolizi připraven, náraz mu trhnul hlavou.

Ozval se zvuk, jako by někdo drtil plechovky od piva, a siréna, která až dosud pronikavě kvílela do noci, zmlkla. Kapota policejního vozu vyskočila vzhůru a zpod ní vytryskl gejzír. Z Curtova hlediska bylo důležitější, že se nárazem utrhly otevřené dveře. Letěly přes celou silnici. Policista, který v okamžiku nárazu dveře vozu držel, ležel na dlažbě tváří dolů. "Chválaboju," oddechl si Curt. Přehradil a rozjel se. Zpočátku táhl policejní vůz za sebou. Když však znovu couvl a opět se rozjel dopředu, vozy se od sebe odpoutaly.

Curt se podíval na silnici a zjistil, že se policista ani nepohnul. Vpředu se členové jednotky se smíchem cpali do Natova nákladáku. Jen Mike zůstal venku. Rozběhl se ke Curtovu vozu a naskočil. Uprostřed trávníku ležela na zádech dvě nehybná těla. "Hej, to byl skvělej nápad s tím policajtským autem!" křikl Mike, když se otočil a zadním oknem se podíval na rozbitý předek policejního vozu. Gejzír opadl. Z motoru se kouřilo a maják na střeše se tiše otáčel. Curt mlčel. Rozjel se, ale přibrzdil vedle Natova vozu. "Poslouchejte, vy šašci!" vykřikl, když stáhl okno. "Nikde nezastavujte, dodržujte rychlost a jeďte přímo do White Pride. Tam mi podáte hlášení. Jasný?" "Jasný," odpověděl Nat. Z vozu se ozval další výbuch smíchu. Curt se rozjel a zoufale vrtěl hlavou. Celá akce byla spíš jako špatná komedie, která mu ale vůbec nepřipadala směšná. "Vypadá to, že to policajtský auto začne hořet," poznamenal Mike. Curt se podíval na vůz a chystal se vysvětlit, že kouř je jen pára z chladiče, který se rozlil do horkého motoru, když zahlédl poslední hloupost, kterou jeho jednotky tu noc vymyslely. Nat se nerozjel vpřed, ale zacouval a přejel ležícího policistu. Curt sebou trhl. Místní policii nepovažoval za takového nepřítele jako federální agenty nebo státní policii. Mike se díval před sebe. Když Curt odbočil na nejbližší křižovatce na západ směrem k městu, prohodil: "Já vím, proč se Kevin a Luke vrhli na ty dva teplouše." "To jsem si jistě, že to víš," zabručel podrážděně Curt bez valného zájmu. Ať už bylo vysvětlení jakékoliv, Curt se chystal dát Kevinovi a Lukeovi po

114

návratu pořádně do těla. Neuposlechnutí rozkazů, byt jen naznačených, se trestá. "Byla to dvoubarevná dvojice," vysvětloval Mike. "Běloch a negr. Ty prasata se držely za ruce." "Tak to se nedivím!" ozval se Curt upřímně. Homosexuálové, a navíc mísení ras. Okamžitě pochopil, jak provokativně taková situace působila. Jurij otevřel oči a zamrkal. Posadil se na pohovce, kde zřejmě usnul. Netušil, co ho probudilo. Podíval se na hodinky. Bylo něco málo po jedné v noci. Zpoza Conniiných zavřených dveří se linuly zvuky televize. S několika vybranými ruskými nadávkami Jurij sundal nohy z pohovky a obul si pantofle. Ježdění taxíkem vyžadovalo časně vstávání a Jurij byl zvyklý chodit brzy spát. Neměl proto představu o Conniiných nočních zvycích a době, kdy obvykle usíná. Věděl však jistě, že později než on. Přesto jedna hodina v noci předčila jeho očekávání. Napadlo ho, že u televize usnula, aniž si dala svou oblíbenou pekanovou zmrzlinu. Jurij se postavil a snažil se setřást náhlou bodavou bolest ve spáncích. Otřásl se a zvedl se mu žaludek. Rychle přiklopil víko krabice na zbytek studené nedojedené pizzy, která ležela na konferenčním stolku. Její okoralý povrch vypadal odporně. Jurij byl vyčerpaný a cítil se mizerně. Dopil zbytek vodky ze sklenice a snažil se srovnat si myšlenky.

Musel něco podniknout. Nemohl už déle čekat, až si Connie řekne o svůj dezert. Před jejími dveřmi na chvíli zastavil. Uvažoval, zda má zaklepat nebo prostě otevřít, jako to dělal, když při ojedinělých příležitostech vcházel do její ložnice. Nakonec prostě jen otevřel dveře. Connie otočila hlavu od televizní obrazovky, kde právě běžel nějaký film, a podívala se na Jurije. Levé oko měla ještě oteklejší než večer. Vedle postele ležela otevřená prázdná krabice od pizzy. "Co zmrzlina?" zeptal se Jurij naprosto vážně. "Ty ještě nespíš?" opáčila Connie. "Co se děje? Není ti špatně?" "Jsem unavený."

"Myslela jsem, že sis šel lehnout." "Usnul jsem na pohovce," přiznal Jurij. "Co bude s tou zmrzlinou?" "Co sis to umanu?" divila se Connie. "Už je pozdě. Já už málem taky usnula." "No tak," trval na svém Jurij. "Nezapomeň, že sis o ni sama řekla a já ji kvůli tobě objednal." "Opravdu ti nic není?" zeptala se znovu Connie. "Nechováš se vůbec normálně."

"Krucinál!" zařval Jurij, který právě ztratil trpělivost. "Už jsem ti přece řekl, že se cítím provinile, že jsem tě praštil a rozbil ti televizi. Chci pro tebe něco udělat a ty mi to ani nedovolíš." "Teď už tě poznávám," řekla Connie. "Fajn! Přines mi tu zmrzlinu, jestli ti to udělá dobře. A můžeš rovnou odnést tu krabici od pizzy."

115

S úlevou, i když stále ještě našťavaně Jurij chytil krabici od pizzy a vrátil se do kuchyně. Vyndal nádobu se zmrzlinou z mrazáku. Ze šuplíku vytáhl lžičku. Oboje odnesl zpět do ložnice a podal Connii. Connie se při své nadměrné váze jen s námahou zvedla do polosedu a vzala si od Jurije zmrzlinu i lžici. "Tu zmrzlinu už někdo otevíral," ozvala se. Podívala se na Jurije a čekala na vysvětlení. "Chtěl jsem ji večer ochutnat," lhal Jurij. Connie dotčeně vydechla. "Ani ses mě nezeptal," prohlásila. Jurij mlčel. Díval se na telefon vedle Conniiny postele. Až dosud ho nenapadlo, že by mohla někomu zavolat a popsat mu časné příznaky otravy, pokud zmrzlinu opravdu sní. Jurij dostal strach, aby nezavolala lékaři, a uvědomil si, že s telefonem musí něco udělat. "Mluvíím s tebou," naléhala Connie. "Víš, že nemám ráda, když mi někdo ujídá z mého jídla." "Jen jsem to ochutnal," zopakoval Jurij.

"Jen jednou?" ujišťovala se Connie. "Nestrkals tam tu lžici víckrát?" "Jen jednou," odpověděl Jurij. "Otevři to a podívej se." Connie si něco bručela a otevírala nádobu. Zmrzlina měla hladký, zdánlivě neporušený povrch. Jurij nebyl schopen vymyslet záminku, pod níž by se mu mohlo podařit z Conniina pokoje odnést telefon, aniž by tím vzbudil značné podezření.

"Nevidím, odkud sis vzal," ozvala se Connie. "Protože jsem si vzal jenom malinko," vysvětloval Jurij. "Zapomeň už kruci na to! Dobrou chuť!" "Tak dobře," souhlasila Connie. "Už mi dej pokoj." "S radostí," souhlasil Jurij. "Zavolej mě, když budeš chtít, abych to odnesl." Connie nedůvěřivě povytáhla zdravé obočí, podívala se znovu zpytavě na Jurije a pak se obrátila k televizi. "Možná že tě zavolám, ale třeba taky ne," řekla.

Jurij vycouval z místnosti. Ještě než za sebou přivřel dveře, zahlédl, jak si Connie bezmyšlenkovitě nabrala první lžici a snědla ji. Vrátil se na pohovku a zjistil, že když se posadí úplně na konec, má výhled do Conniina pokoje. Viděl jen malou část, ale ta zahrnovala konec postele a Conniiny prsty u nohou. Čas se nepředstavitelně vlekl. Jurij si nebyl jistý, zda Connie pokračuje v požívání zmrzliny, ačkoliv by ho značně překvapilo, kdyby ji byla schopná odložit. Film pokračoval donekonečna, přestože hudba již několikrát naznačovala závěrečné crescendo. Doufal, že Connie vstane a půjde do koupelny, čímž by mu poskytla příležitost odnést telefon z nočního stolku. Konečně, když film po dalších pětáctyřiceti minutách skončil, se Connie zvedla. Jurij reagoval rychle.

Otevřel dveře. Nádobka od zmrzliny ležela na podlaze vedle postele a čouhala z ní lžička. Bohužel dveře do koupelny nebyly úplně zavřené. V televizi běžela reklama. Jediným zdrojem světla byla obrazovka. Jurijovi se rozbušilo srdce. Přistoupil k nočnímu stolku. Viděl část koupel 116

ny, ale Connii ne. Zvedl telefon a zatáhl za šňůru, aby zjistil, kde je zástrčka. Šňůra vedla pod stůl se špinavým nádobím. Jurij vsunul ruku pod stůl, ale zavadil o něj.

Porazil několik skleniček, které se skutálely na zem a rozbily se. Hluk tříštícího se skla byl hlasitější než televizní reklama. Jurij si uvědomil, že se Connie za chvilku objeví ve dveřích, prudce za šňůru škubl a vytrhl ji ze zdi. Shodil přitom další sklenici, která se opět roztříštila o zem. Potom se sklonil k prázdné nádobě od zmrzliny. Jak předpokládal, dveře koupelny se otevřely a Connie je zcela vyplnila.

Čistila si zuby. "Co to bylo za rámus?" zeptala se a držela si ruku před pusou, aby jí pasta netekla ven. V mohutné pěsti svírala kartáček. "Nevím," odpověděl Jurij. "To bylo asi v televizi." Telefon držel za zády levou rukou, v pravé třímál nádobku od zmrzliny. "Přišel jsem pro tohle," řekl a zvedl ji tak, aby ji Connie viděla. Connii Jurijovo chování udivovalo stejně jako předtím, ale neřekla ani slovo. Vsunula kartáček do pusy, začala jím pomalu pohybovat a vrátila se do koupelny.

Jurij s úlevou opustil pokoj a spěchal do kuchyně. Nejdřív schoval telefon pod dřez. Nádobku od zmrzliny důkladně vymyl, a teprve potom ji vyhodil. Totéž udělal se lžičkou, miskou, v níž zmrzlinu večer míchal, a s vidličkou. Třesoucí se rukou vzal vysokou sklenici a nalil si pořádnou dávku ledové vodky.

Toužil po jejím uklidňujícím účinku. Vlastní nervozita ho překvapila a zklamala. Vrátil se k pohovce, posadil se a čekal. Bohužel neměl tušení, jak dlouho bude muset čekat.

Přemýšlel, co se stane, pokud Connie usne dřív, než se projeví jakékoliv příznaky. Obával se, že by se prostě jen nemusela ráno probudit. Podíval se na hodinky. Byly dvě hodiny ráno.

Další starost mu činil fakt, že se ještě neobjevil nikdo s rozprašovacím strojem. Curt to přece slíbil. Jurij uvažoval, jak to ovlivní další průběh operace Rosomák. Navzdory všem obavám znovu usnul. Když se po půlhodině probudil, okamžitě si uvědomil, co ho vzbudilo. Connie ho volala jménem, ale její hlas zněl divně. Zdálo se, že nemůže vyslovit "r". Znělo to, jako by byla opilá. Jurij vstal a zavrával. Musel se opřít o opěradlo pohovky, než získal rovnováhu. Pak na roztřesených nohou zamířil do ložnice své manželky. Connie ležela na rozbité posteli. V jejím pohledu bylo místo běžného vzdoru něco neobvyklého. Bylo znát, že ho volá proto, že má strach.

"Co se děje?" zeptal se Jurij. "Něco mi je," dostala ze sebe Connie. Artikulace jednotlivých slov ji působila potíže. "Co ti je?" Jurij se snažil, aby jeho hlas zněl našťavaně. "Mám křeče v žaludku," odpověděla Connie. "Zvracela jsem. Myslím, že mi ta zmrzlina nesedla." "Jestli ti je po něčem zle, bude to nejspíš po té pizze," prohlásil Jurij. "Mně je po ančovičkách vždycky špatně od žaludku." "Ten žaludek mi nedělá starosti," pokračovala Connie.

117

"Co teda?" opáčil netrpělivě Jurij. "Nemůžu se dívat na televizi," vysvětlovala Connie a téměř nebyla schopná vyslovit "t". "Vidím dvojité. Vidím dvě televize." "Tak ji vypni," poradil jí Jurij. "Spi, už je pozdě." "Nemůžu spát. Je mi divně a mám strach, že vidím dvojité." "Zkus si zakrýt to oteklé oko," poradil jí Jurij. Connie zvedla ruku. "Je to lepší?" zeptal se Jurij. "Je," přisvědčila Connie. "Už vidím jen jednu televizi." "Zavolej mě, kdybys měla problémy," prohlásil Jurij a chystal se vycouvat ze dveří. "Mám ještě jeden problém," ozvala se Connie a její slova splývala.. "Mám žízeň. Mám

strašně sucho v puse." "Tak si dojdi pro vodu," odsekl Jurij a začal zavírat dveře. "Bojím se vstát!" vykřikla Connie. "Když jsem to zkusila před chvílí, točila se mi hlava a bylo mi slabě. Málem jsem upadla." "Při tvé tloušťce není ani moc divu," prohlásil Jurij. "Prosím tě, přines mi vodu."

Jurij uvažoval, zda žízeň nějak souvisí s toxinem. Nebyl si tím jistý. Věděl určitě, že k otravě patří dvojité vidění a obtíže při artikulaci. Starosti mu dělal fakt, že Connie zvracela. Bylo by ironií osudu, kdyby vyzvracela téměř všechny toxiny proto, že ho použil příliš mnoho. Ale zároveň mohlo nucení na zvracení souviset s dávkou vstřebaného toxinu. Jurij měl zkušenosti s botulismem u myši, krysa, psů a opic, ale ne u lidí. "Tak dobře, přinesu ti vodu." "Možná že bych měla jet do nemocnice," ozvala se Connie. Sotva vyslovovala souhlásky.

"Cože? Kvůli několika křečím v břiše? Neblázní!" "Já mám strach. Je mi divně." "Jdu ti pro vodu," řekl Jurij. Zavřel dveře a šel do kuchyně. Celá záležitost mu drásala nervy mnohem víc, než si předtím dokázal představit. Kdyby ji teď viděl lékař, nejspíš by byl schopen stanovit správnou diagnózu. Když natáčil vodu do sklenice, někdo zabušil na přední dveře. Nečekaný hluk Jurije vyděsil tak, jak se může vyděsit jen člověk, který prožil většinu života v totalitním režimu. I jemu náhle vyschlo v krku. Rychle se napil. Sklenici si přidržoval oběma rukama. Když se šel podívat z okna, kdo stojí u dveří, celý se třásl. Tolik se soustředil na Connii, že zapomněl na Curt. Rozpomenul se, až když zahlédl jeho povědomé rysy v záři venkovní lampy. Steve stál za ním s rukama v kapsách. Byl ponořen do větší tmy. Jurijovi se nejdřív ulevilo, ale když odemkl, tiše zaklel. Objevili se v naprosto nevhodnou dobu. "Máme pro tebe dárek, kamaráde," řekl Curt. Ukázal za sebe. Jurij se podíval na cestu. Za Curtovým vozem stál tmavý pickup se zřetelným nápisem "Wouton's Pest Control" na dveřích. "Má to rozprašovač?" zeptal se Jurij.

118

"Radši to nejdřív strčíme do garáže, pak se budeme bavit o detailech," zavrčel Curt. "Dobře," souhlasil Jurij. "Hned jsem tu." Zavřel dveře, doběhl do kuchyně, vzal sklenici s vodou a spěchal do Conniny ložnice. Když ji sklenici podal, natáhla tápavě ruku a sklenici minula. "Jsem strašně slabá," řekla.

Paže jí klesla bezvládně na postel. "Dokonce se mi i špatně dýchá." "To nic," uklidňoval ji Jurij. "Já ti tu sklenici přidržím." Přiložil ji sklenici ke rtům a sledoval, jak se marně snaží zvednout hlavu. Zakuckala se a voda jí stekla po tváři. Začala kašlat a tvář jí zbrunátněla. "Za chvíli se vrátím a dám ti zase napít," ujistil ji Jurij. Chtěl odložit sklenici na noční stolek, ale nebylo na něm místo. Postavil ji proto na zem mezi střepy. Connie se snažila mezi záchvaty kašle něco říct, ale Jurij ji nevnímal. Vyběhl z ložnice do kuchyně pro klíče, pak se vrátil ke vchodu. Když otevřel, bylo mu jasné, že se Curt zlobí. "Díky, že nás tu necháš tvrdnout potmě," vyštěkl. "Promiň," omlouval se Jurij. Zavřel za sebou dveře.

"Právě vrcholí náš plán s Connii." "Co tím chceš říct?" zeptal se Curt. "Toxin snědla hrozně pozdě," vysvětloval Jurij. Vyrázil směrem ke garáži. "Právě dostala první příznaky otravy." "Víš jistě, že to nepřežije?" ujíšťoval se Curt.

Následoval Jurije, zatímco Steve šel nastartovat pickup.

"Předpokládám," odpověděl Jurij. Otevřel boční dveře do garáže. "Počkej!" Curt chytil Jurije za paži a zarazil ho.

"Nemůžu si dovolit něco jen předpokládat. Všechno, co zvoráme, poškodí celou operaci. Mě zajímá jen výsledek."

"Dal jsem jí tolik toxinu, že by to zabilo celý Brooklyn," vyštěkl na něj Jurij. "Tak mi dej pokoj." Oba na sebe chvíli zírali v šeru garáže. "Chtěl bych, abys chápal, jak je potřeba být opatrný," rozčiloval se Curt. "Celá ta záležitost s tou tvou starou nás pěkně znervóznila." "Postarám se o ni tak, jak jsme se dohodli," odpověděl Jurij. "To doufám. Nezapomeň, že teď už nemůžeme nic riskovat. Večer jsem se ti zmínil, že se mezi členy Lidové árijské armády dostal špión. Jmenoval se Brad Cassidy. Neřekl jsem ti ale jednu věc: ten neřád pracoval pro FBI." "Ne!" zaúpěl Jurij. "Co je přímělo k tomu, aby ho nasadili mezi vás?" "Nic, co by se týkalo operace Rosomák," ujistil ho Curt. "Myslíme si, že se zajímají o naše ozbrojené jednotky. Vzhledem k tomu, že žádná z nich nemá ani ponětí o našem velkém plánu, nejsme vystaveni přímému riziku. Museli zachytit něco z toho, jak se Steve pokoušel spojit s ostatními ozbrojenými jednotkami LAA po Internetu. Přesto musíme být mimořádně opatrní. Čím dřív spustíme operaci, tím líp." "V tom s tebou naprosto souhlasím," odpověděl Jurij. "Uvažoval jsi o tom, že bys mohl pěstovat anthrax i v druhé nádobě?" zeptal se Curt.

119

"Udělám to, hned jak budu mít čas," ujistil ho Jurij. "Nejspíš zítra. Jakmile vyřídím tuhle záležitost s Connii." "Dobře," souhlasil Curt. "Teď bychom měli dostat ten nákladák do garáže, než si ho někdo všimne. Tvoji sousedi by se mohli divit, jaký škůdce tu v noci likvidujeme." Jurij rozsvítil a vešel do garáže. Prošel kolem svého taxíku. Jakmile zvedl roletu, Steve vjel dovnitř s pickupem firmy Wouton. Jurij za ním stáhl roletu a zamkl ji. Curt přistoupil ke korbě vozu. Odepnul plachtu a shrnul ji tak, aby byl vidět přístroj, který na ní byl upevněný. "Poznáváš to?" zeptal se Jurije. "To zrovna ne," přiznal Jurij, "ale ty oranžové konečky vypadají jako trysky." "Bingo!" pochovil ho Curt. Natáhl ruku a přístroj poplácal. "Je to práškovací přístroj Power Row Crop Duster. Prášek se sype tady do té nádrže." Curt ukázal Jurijovi zelenou nádrž, kterou mu v létě předvedl řidič pickupu. "Takže se postřík nemusí míchat s vodou?" ujíšťoval se Jurij. Tvář se mu rozzářila jako dítěti, když najde pod stromečkem nové kolo. "Ne," odpověděl Curt. "Prášek sypeš dovnitř a prášek se rozprašuje. A můžu ti říct, že ta mašinka se nezdá. Dozvěděli jsme se, že ventilátor je schopen prohnat tryskama osmadvacet kubických metrů vzduchu s práškem.

Množství prášku ve vytlačeném vzduchu nastavíš tímhle kolečkem na odměrném zařízení." "To je perfektní," radoval se Jurij.

Byl nadšený. Přístroj byl mnohem lepší, než doufal. "To jsem rád, že nám ho schvaluješ," řekl Curt. "Musím ti říct, že nám to dalo hodně práce a neobešlo se to bez komplikací. Tak, a teď je na tobě, abys splnil svou část úmluvy."

"Pracuju na tom," sliboval Jurij. "Neboj se." "To doufám." Podali si ruce a vyšli z garáže do tmy. Oba Američané

nasedli do svého nákladáku. Jurij stál u cesty. "Promluvíme si zítra," zavolal na něj Curt. "Jsme zvědaví, jak to dopadne s tou ženou."

"Dobře," souhlasil Jurij. Zamával, když Curt nastartoval a rozjel se. Chvilí stál a sledoval koncová světla dodge, dokud nezmizela v místech, kde Oceanview Lane ústila do Oceanview Avenue. Byl unavený, ale měl lepší náladu než dřív. Zbavil se pochybností, které ho dosud trápily. TEĎ už věděl, že operace Rosomák proběhne podle plánu. Dokonce se pousmál, když si uvědomil, jak brzy bude stát po boku sovětských hrdinů, dokonce i těch, kteří se vyznamenali ve Velké vlastenecké válce. Zafoukal vítr a několikrát přibouchl roztahané síťové dveře. Ten zvuk vrátil Jurije do reality. Před velkou událostí zbývá ještě spousta práce. První úkol, který musí dokončit, je Connie. Jurij spěchal dovnitř a zastavil se u dveří Conniiny ložnice. Chvilí stál a poslouchal. Slyšel jen televizi. Pomalu otevíral dveře - netušil, co uvidí. Connie se ani nepohnula, ale její barva se podstatně změnila. Kůže a především rty dostaly výrazný nádech do modra.

120

Jurij přistoupil k posteli. "Connie?" oslovil ji. Zatřásl jí ramenem. Nepohnula se. Zvedl jí ruku. Byla zcela bezvládná. Nechal ji klesnout zpátky na postel. Sklonil se a natočil ucho k jejímu obličejí. Teprve tehdy uslyšel, že dýchá. Chytil ji za zápěstí a nahnatal tep. Byl rychlý a sotva znatelný.

Narovnal se. Uvažoval, zda už má zavolat sanitku, nebo ještě chvíli počkat. Bylo to závažné rozhodnutí, protože si nepřál, aby se probrala na příjmu pod kyslíkovou maskou. Pokud by k tomu došlo, mohla by lékařům a sestrám popsat jednotlivé příznaky. Na druhou stranu si Jurij uvědomoval, že by bylo dobře, kdyby ji do nemocnice dovezli ještě živou. Tušil, že se tím vyhne řadě dotazů, proč nezavolal pomoc dřív. Jurij rozsvítil lampičku a otevřel Connii pravé oko. Zornice byla rozšířená a nereagovala na světlo. Jurij usoudil, že je načase zavolat sanitu. Vrátil se do kuchyně a zavolal z telefonu na zdi. Snažil se, aby jeho hlas zněl pokud možno vyčerpáně, když hlásil, že našel manželku v bezvědomí a sotva dýchající.

Popsal její barvu jako popelavou a řekl, že večer sípala.

Nahlásil adresu a dozvěděl se, že sanita přijede co nejdřív.

Potom se vrátil do ložnice a znovu se na manželku podíval. V tom okamžiku mu začalo dělat starosti její oteklé levé oko. Nechtěl, aby jej někdo podezíral z násilí, neboť by to mohlo zpochybnit příčinu Conniina stavu. Mohl by tvrdit, že upadla, ale znělo by to dost nepřesvědčivě, když ležela na zádech v posteli. Rozhlédl se kolem a když se zadíval do koupelny, dostal nápad. Přešel na opačnou stranu postele a pokusil se Connii posadit. Její hmotnost mu to však prakticky znemožnila, obzvlášť, když mu visela bezvládně v rukou. Otočil ji trochu na levý bok, aby ji měl obrácenou zády k sobě, a vzal ji oběma rukama podpaží. Jednou nohou se vzepřel o postel a o kousek ji k sobě přitáhl. Pak nastala pohroma. Ve chvíli, kdy Jurij zvedl Conniino torzo nad postel, podklouzla mu podložka před postelí pod nohama. Jurij dopadl na záda a Connie se svezla na něj. Svou vahou mu vyrazila dech. Téměř celou minutu se Jurij snažil vyprostit a popadnout dech. Pod Conniiným tělem bojoval o kyslík. Před očima měl mžítiky a dostal strach, že omdlí.

Nakonec se mu podařilo otočit se zoufalým pohybem na bok natolik, že se mohl nadechnout. Pak se snažil vymanit z Conniina bezvládného objetí. Konečně se mu podařilo vyprostit se z toho smrtelného sevření. Postavil se na nohy a lapal po dechu. Pociťl nutkání utéct, ale pohled na bezvládné tělo manželky ho přikoval na místo. Zachvěl se primitivním strachem. Connii se v poslední chvíli života téměř zdařila dokonalá pomsta. Vzdálený zvuk sirény probral Jurije k životu.

Musel něco udělat. Bylo by jisté obtížné vysvětlit, jak se jeho manželka ocitla vedle postele. To ji mohl rovnou nechat na posteli, ale dostat ji zpátky bylo nad jeho síly. Jurij si byl vědom toho, že má velmi málo času. Chytil Connii za ruce a otočil ji tak, aby její hlava směřovala do koupelny. Podařilo se mu obrátit ji na záda, pak ji opět nadzvedl v podpaží a táhl do koupelny. Snažil se, aby

121

to vypadalo, že omdlela v koupelně a udeřila se do oka o některý z četných rohů. Zvuk sirény byl čím dál tím hlasitější. Jurij měl ještě čas zkontrolovat sebe i Connii.

Zdalo se mu, že je vše v pořádku. Pak odběhl do ložnice a srovnal pokrývku, kterou táhl kus cesty s Connii. Vtom se ozvalo zabušení na dveře. Jurij se k nim rozběhl. Jakmile otevřel, do místnosti vrazili dva členové záchranného týmu - žena a muž. Oba nesli potřebné přístroje. "Kde je pacientka?" vyštěkla žena. Jurij ukázal směr. "V koupelně, tam za ložnicí." Následoval oba zdravotníky, kteří se vrhli do práce.

Vnázklí se do koupelny a začali Connii ošetřovat. Nejprve jí přiložili na obličej kyslíkovou masku. Jurij si držel palce, aby se jako zázrakem neprobrala. "Slabě dýchá a má srdeční akci," řekla žena. "Ale má hroznou barvu. Asi bychom s ní měli dýchat." Jurij sledoval, jak se dostávají kyslík do Conniiných plic. Hrudník se zvedal mnohem víc, než když dýchala sama.

"Není tam žádná obstrukce," hlásil muž, když v pravidelných intervalech mačkal ambuvak. "Co se stalo?" zeptala se žena Jurije, který stál ve dveřích a snažil vypadat zničeně. Při řeči nepřestávala pracovat, právě upevňovala elektrody, aby mohla natočit EKG. "Nevím," odpověděl Jurij. "Večer se jí špatně dýchalo, ale nebylo to tak zlé. Pak jsem slyšel, jak upadla. Našel jsem ji tady." Žena přikývla. "Měla astma?"

"Ano," přikývl Jurij. "Už dlouho." "Co alergie?" pokračovala žena. "Taky," odpověděl Jurij. "Stěžovala si na bolesti na hrudi?" "Ne, to ne." Žena opět přikývla. Natočila EKG a ukázala ho svému kolegovi. Poznamenala, že akce je pravidelná, ale pomalá. Muž přikývl. Žena zvedla hlavu a podívala se na Jurije. "Kolik váží?" "Nevím," přiznal Jurij.

"Hodně." "To vidím," poznamenala žena. Vytáhla z pouzdra vysílačku a zavolala na základnu. Ohlásila dispečerovi, že potřebuje pomoc s odnesením obězní ženy v bezvědomí. Dodala, že stav pacientky je momentálně stabilní. Upozornila, že potřebuje alespoň tři muže. Dostat Connii z koupelny, položit ji na nosítka a dopravit do sanity vyžadovalo nadlidské úsilí. Jurije si nikdo nevšímal, ale dovolili mu doprovodit Connii do nemocnice. Cestou ji zaintubovali a pokračovali v podávání kyslíku. V nemocnici odvezli Connii na příjmovou ambulanci a Jurij zatím diktoval údaje o jejím pojištění. Pak se posadil do čekárny. Po nějaké době se objevil lékař s vlasy svázanými do ohonu a doplnil si anamnézu se zaměřením na astma a alergii. Jurij mu vysvětlil, že Connie neměla po svatbě příliš mnoho 122

ho obtížilo ani silné astmatické záchvaty, ale že mu vyprávěla o četných návštěvách na pohotovosti v době, než se poznali. Dále řekl, že si není jistý, na co všechno byla Connie vlastně alergická, ale že pravděpodobně měla alergii na ořechy, kočky, prach a pyly. "Jak se jí daří?" zeptal se Jurij váhavě, když se lékař chystal odejít. "Mám-li být upřímný, nedaří se jí moc dobře," přiznal lékař. "Máme obavy, že měla nedostatečný přívod kyslíku do mozku. Nemá žádné periferní reakce, což svědčí o špatné funkci mozku. Je mi líto, ale její stav je velmi vážný." Jurij přikývl. Přál si, aby se mu podařilo začít plakat, ale nešlo to. Svěsil hlavu. Lékař mu soustrastně stiskl rameno a zmizel. Za hodinu se objevil znovu. Tentokrát měl přes pomačkaný lékařský oděv bílý plášť. Na jménovce stálo MUDr. Michael Cooper. Došel až k Jurijovi a posadil se. Jurij se mu podíval do šedozelených očí. "Obávám se, že mám pro vás velice špatné zprávy," obrátil se k němu doktor Cooper váhavě.

Jurij viditelně strnul. V duchu viděl, jak se Connie na příjmové ambulanci náhle probrala, posadila se a oznámila, že viděla dvojité po něčem, co bylo v té zmrzlíně, kterou si dala po večeri. "Vaše žena zemřela," řekl lékař tiše. "Dělali jsme vše, co bylo v našich silách, ale nemohli jsme jí pomoci. Je mi to moc líto." Jurij cítil, jak se mu do očí derou slzy. Že to byly slzy radosti, a nikoli žalu, na věci nic neměnilo.

Potěšilo ho, jak dokonale hraje svou hru. Zároveň měl radost, že správně zvolil způsob, jak se Connie zbavit. Navzdory všem obavám to dopadlo dobře. On je volný a Curt z něj bude mít radost. "Chápu, jaký to pro vás musí být šok," pokračoval doktor Cooper. "Byla tak mladá." "Děkuji vám," řekl Jurij.

Otřel si slzy hřbetem ruky a snažil se, aby si toho lékař všiml. "Asi budu muset zařídit spoustu věcí. Myslíte, že by mi s tím mohl někdo pomoci? Já vůbec nevím, co mám dělat."

"Samozřejmě," ujistil ho doktor Cooper. "Požádám sociální pracovníci, aby si s vámi přišla promluvit. Ale mohu vás uklidnit - nemusíte dělat žádná rozhodnutí teď v noci." "Ne?" podivil se Jurij. "Proč ne?" "Protože vaše žena bude odvezena na soudní lékařství," vysvětlil doktor Cooper. "To znamená, že ji budou pitvat?" zeptal se vyděšeně Jurij. "Ano," odpověděl lékař. "Ale nebojte se, pitva se provádí se vši úctou k zemřelému." "Ale proč ji budou pitvat?" opakoval Jurij.

"Diagnózu přece znáte." "To je pravda," řekl doktor Cooper.

"Víme, že zemřela na akutní dechovou nedostatečnost při anamnéze astmatu. Ale nezapomínejte, že vaše paní byla relativně mladá a před tímto záchvatem, až na značnou obezitu, celkem zdravá. Domníváme se, že by bylo vhodné, aby se na to soudní lékař podíval pro případ, že nám něco uniklo. Nedělejte si s tím starosti. V takových případech je to prostě rutinní postup."

123

"Jsem si jistý, že vám nic neuniklo," dostal ze sebe Jurij.

"Děkuji vám za projev důvěry, ale nepochybuji, že i vy se s její smrtí snáze vyrovnáte, když si budete jistý, že příčina smrti byla stanovena správně. Rozumíte mi, že?" "Jistě," odpověděl Jurij a dřívější obavy na něj znovu dopadly jako lavina.

124

Kapitola 9

ÚTERÝ, 19. ŘÍJNA, 6:43

LAURIE překvapilo, že se probudila dřív, než jí zazvonil budík. Pokud si byla schopná vzpomenout, něco podobného se jí v posledních letech nestalo. Překvapilo ji to tím spíš, že čekala reakci na časový posun po ranním návratu z Paříže. Pak si však jednoduše spočítala, že v Paříži je právě něco po poledni, a přestože tam strávila jen pár dní, nejspíš se již částečně přizpůsobila místnímu času. Když se Laurie pohnula, její osmiměsíční kocour Tom II. vstal, protáhl se a přišel si na horní konec postele pro ranní přiděl pohlázení. Laurie mu ráda vyhověla. Na rozdíl od obyčejného Toma I, Lauriina prvního kocoura, kterého zachránila z kočičího útulku a který tragicky zahynul, byl Tom II. čistokrevný barmský kocour, kterého koupila v Kočičím ráji na Druhé Avenue. Tom II. měl podobnou barvu srsti jako Lauriiny vlasy, jen postrádal jejich výrazný mahagonový lesk. Laurie vyskočila z postele veseleji než obvykle. Poslední měsíc, co chodila s Paulem, měla báječnou náladu. Zapnula v kuchyni kávovar, který si večer připravila. Vešla do své maličké koupelny a postavila se pod sprchu. Laurie bydlela v tomhle malém bytě s jednou ložnicí od doby, kdy před osmi lety nastoupila v Ústavu hlavního soudního lékaře města New York. V současné době by si sice mohla dovolit pohodlnější bydlení, ale už si na svůj bytček ve čtvrtém patře zvykla. Navíc bydlela pouze jedenáct bloků od Ústavu a často chodila do práce i domů pěšky. To bylo něco, co si mohlo dovolit jen pár dalších kolegů. Laurie si umyla vlasy a

uvažovala o včerejší večeři. Nemohla se ubránit úsměvu. Zpočátku ji Jackova a Louova reakce zklamaly, ale když o tom chvíli uvažovala, změnila názor. Našla v jejich zděšení a neschopnosti popřát jí vše nejlepší určitý humorný prvek. Musela si přiznat, že v tom bylo i jisté zadostiučinění. Ani jeden z nich nebyl ani v nejmenším ochoten se vázat. Předpokládali snad, že si Laurie nechá unikát život mezi prsty Věděla, že se oběma mužům líbí, ale ani jeden z nich nedokázal své city vyjádřit. Cenila si jejich přátelství, jenže celá situace ji trápila, protože si přála mít děti. Chápala, že především Jack potřebuje spoustu času, aby se vzpamatoval z bolestné ztráty rodiny. Byla proto trpělivá. Ale může po ní někdo chtít, aby své rozhodnutí o budoucnosti odkládala do nekonečna? Za ta léta, co Laurie Jacka znala, se jeho žal nezmínil. Laurii se zdálo, že celý jeho současný život je pouhou reakcí na tu tragickou událost. S Louem to bylo něco jiného. Jeho pevně zakořeněný komplex méněcennosti na Lauriiny snahy nijak nereagoval. Pokoušela se proniknout jeho obrannými hradbami různými triky, ale vždy marně. Dalo by se dokonce říct, že čím víc se snažila, tím víc se Lou bránil, až se několikrát pohádali. Nakonec své snahy vzdala a spokojila se s jeho trpělivým přátelstvím. Laurie si důkladně vysušila vlasy ručníkem, rozčesala je a pak pustila fén. Usoudila, že udělá lépe, když se bude soustředit na pozitivní stránku věci, a tou byl Paul Sutherland. Při pomýšlení na Paula se její úsměv rozšířil.

125

V průběhu několika posledních let si Laurie začala uvědomovat vlastní osobnost. Zjistila, že se celý život rozhodovala opatrně a racionálně, což jí nepochybně pomohlo z hlediska kariéry, ale jinak ji tento přístup k životu omezoval. Málokdy něco riskovala, s výjimkou několika pubertálních vzpour. Nyní měla příležitost, a tou byl právě Paul. Bylo to, jako když jí někdo ve víru života nabídne pomocnou ruku. Stačilo jen natáhnout svou a přijmout ji. Když si upravila vlasy, věnovala trochu času svému rutinnímu make-upu. Nemalovala se nijak výrazně a netrvalo jí to dlouho. Stále přemýšlela o závatném vzplanutí k Paulovi. Díky jeho štědrosti a otevřenosti strávili víkend nejen v Paříži, ale také jeden v Los Angeles a další v Caracasu. V New Yorku téměř každý večer večeřeli v některé z lepších restaurací. Chodili do divadla, na koncerty a na balet. Když se Laurie oblékla, vrátila se do kuchyně ke své snídani, která jako obvykle sestávala z vložek, ovoce, jogurtu a kávy. Při jídle si připustila, že ji spád celé jejich známosti překvapil. Paulova nabídka k sňatku ji zaskočila. Nic podobného nečekala. Přesto se cítila nesmírně polichocena tím, že našla muže, který si jí váží a snaží se, aby mu neunikla. Hlavní důvod, proč Paulovu nabídku jednoznačně nepřijala, byl právě ten, že si chtěla nejdřív promluvit s Louem a především s Jackem. Věděla, že se jim to nebude zamlouvat, ale vlastně si to zasloužili. Domnívala se, že bude jednat fěr vůči nim i vůči sobě samé, když jim to upřímně a otevřeně oznámí. Pokud by se rozhodli něco udělat, mají možnost. Pokud ne, musí se s tím smířit. Jestliže se k ničemu neodhodlají, Laurie byla rozhodnuta uchopit podanou ruku a začít plánovat budoucnost s Paulem, přestože ji k Paulovi nepřítahovala tak živočišná vášeň jako k Jackovi. Z víru myšlenek ji probral zvonek. Podívala se na hodinky. Netušila, kdo by mohl zvonit v půl osmé ráno. Přistoupila ke staříckému komunikačnímu zařízení a vzala do ruky sluchátko.

Stiskla tlačítko a ozvala se. Navzdory silnému šumu hlas na druhém konci poznala. Byl to Paul. Laurie stiskla bzučák a pustila ho dovnitř. Pak utíkala do pokoje a sbírala kalhotky z pohovky, podprsenku z konferenčního stolu i punčochy z koberce. Když se večer vrátila domů, byla unavená a odkládala oděv cestou do postele. Jakmile se ozvalo zaklepání na dveře, Laurie se ze zvyku podívala kukátkem. Dívala se Paulovi přímo do jednoho z tmavých očí, které přitiskl téměř až ke dveřím.

Laurie odemkla úctyhodnou sérii zámeků, kterou na dveře nainstaloval předchozí nájemník, a otevřela. "Ty šašku," řekla káravě. Paul měl různé nápady, které ji na veřejnosti uváděly do rozpaků. Například když s ní nečekaně vklouzl na miniaturní toaletu v leticím Concordu. Laurie se cítila trapně, když vycházela ven, ale pak se musela zasmát sobě i důstojnému obchodníkovi, který předstíral, že si ničeho nevšiml.

"Překvapení!" řekl Paul a strčil jí pod nos kytici chryzantém.

"K jaké příležitosti?" zeptala se Laurie. "Jen tak," odpověděl Paul. "Když jsem je viděl v jednom korejském obchodě, co má otevřeno celou noc, líbily se mi."

126

"Děkuji," řekla Laurie, lehce ho políbila a vzala si květiny.

Zatímco šla pro vázu, Paul si odložil kabát. Na pracovní schůzku si vzal podobný oblek jako předcházející večer.

"Jestli chceš kávu, tak pojď dál," zavolala na něj Laurie z kuchyně. Paul přišel za okamžik. V náručí nesl Toma II, který hlasitě předl. "Co si dáš? Já mám překapávanou kávu, ale můžu ti udělat espresso." Natočila do vázy vodu a postavila květiny na stůl. "Já si nic nedám," odpověděl Paul rozhodně. "Měl už jsem tolik kávy, že mi vydrží na celý den, možná dokonce na celý týden. Brzy ráno mě vzbudil telefon. Kdyby v Evropě nebylo o šest hodin víc, měl bych mnohem jednodušší život."

"Nevadí ti, když si dojím snídani?" zeptala se Laurie. "Nemám moc času." "To víš, že nevadí," ujistil ji Paul. Posadil se proti ní k maličkému stolu. Hladil kocourka, který mu spokojeně ležel na klíně. "Ty mě pořád něčím překvapuješ," poznamenala Laurie při jídle. "Dneska ráno jsem tě nečekala."

"Já vím," řekl Paul a samolibě se usmál. "Mám pro tebe překvapení a chtěl jsem, abys to věděla co nejdřív. Napadlo mě, že bude nejlepší, když ti to přijdu říct osobně." "To zní lákavě," uznala Laurie. "Co je to za překvapení?" "Nejdřív bych ti chtěl říct, jak jsem rád, že se seznámila se svými přáteli," uhýbal Paul. "Jsou to zajímaví hoši." "Jsem ráda, že ti byli sympatičtí, díky," řekla Laurie. "Ale jaké máš pro mě překvapení?" Paul se usmál. Znal už Lauriinu zvědavost a úmyslně ji napínal. "Zvlášť mě zaujalo, že Jack jezdí po městě na kole," pokračoval Paul. "Paule!" okřikla ho zoufale Laurie.

"A Lou," nedal se Paul, "je jeden z nejskromnějších lidí, jaké jsem kdy poznal." "Jestli mi okamžitě neřekneš, co máš za překvapení, budeš mít tenhle jogurt na své hedvábné kravatě!" zlobila se Laurie. Držela lžičku s jogurtem jako miniaturní katapult, připravený k výstřelu. "Dobře, dobře," smál se Paul. Zvedl ruce na znamení, že se vzdává. Tom II. vycítil možné nepříjemnosti, seskočil na zem a zmizel v obývacím pokoji. "Máš na to pět vteřin." "To překvapení je, že o víkendu letíme zase do Evropy," oznámil Paul. "V pátek vyrazíme Concordem do Paříže a z Paříže dalším letadlem do Budapešti. Budapešť je jedno z nejzajímavějších měst v Evropě, to mi věř. Bude se ti líbit. Objednal jsem apartmá v Hiltonu nad Dunajem." Paul se díval na Laurii se zjevným uspokojením. Laurie se na něj také dívala, ale nereagovala. Paul se přestal usmívat. "Co se stalo?" zeptal se. "Já nemůžu letět na víkend do Budapešti," odpověděla Laurie. "Proč ne?" divil se Paul. "Musím dodělat moře práce," pousmála se Laurie. "V životě jsem neměla na stole tolik neuzavřených případů."

127

"Chceš mi naznačit, že se bude práce plést i do našich víkendů?" zeptal se Paul. Nedokázal zakrýt údiv. "Můžeš přece pracovat celý týden!" "Mám toho moc," vysvětlovala Laurie.

"Nedodělala jsem spoustu věcí a včera jsem celý den strávila s FBI nad případem toho skinheada." Paul obrátil oči ke stropu.

"Tak dobře, zrušíme všechno, co jsme plánovali na zbytek týdne. Je teprve úterý. Můžeme zrušit i ten balet ve čtvrtek večer, přestože jsem musel prosit a škemrat, a nakonec ty lístky stejně ukrást. Přesto není tak důležitý jako víkend v Budapešti." "Já do Budapešti letět nemůžu!" řekla Laurie tak rázně, aby odrazila další argumenty. Oba se odmlčeli. Laurie se dívala na svého nastávajícího snoubence. Paul měl sklopenou hlavu a téměř neznatelně jí vrtěl. "To mě tedy překvapilo," poznamenal. Lehce přikyvoval, aby svým slovům dodal důraz, ale stále měl oči sklopené. "Byl jsem si jistý, že poletíš s nadšením." "Nejde o to, že bych nechtěla jet," vysvětlovala opatrně Laurie. "Ale mám své povinnosti, mám práci." "Myslím, že není správné, když se necháš takhle ovládat prací," opáčil Paul. Zvedl hlavu a podíval se na ni svými černými očima. "Na to je život příliš krátký." "To od tebe není fér," protestovala Laurie. "Hlavní důvod, proč jsme přece letěli do Paříže, byla tvoje práce. Bavili jsme se, když jsi měl volno.

Předpokládám, že do Budapešti letíš také pracovně. Jinými slovy: ty pracuješ i o víkendech, ale mně to vyčítáš. Copak to není totéž?" "Není to totéž." "Jak to?" divila se Laurie.

"Nechápu, v čem je rozdíl." Paul se na ni upřeně díval. Zrudl.

"Jediný rozdíl, který vidím, je ten, že na rozdíl od tebe já v Budapešti pracovat nemůžu." "Jsou ještě jiné rozdíly," odsekl Paul. Tak mi uveď nějaký příklad!" Paul si povzdychl a zavrtěl hlavou. "To není důležité," řekl. "Ale určitě je to důležité, jinak by ses proto přece nezlobil." "Zlobím se proto, že nechceš letět se mnou." "Už jsem ti řekla, že to neznamena, že nechci," vysvětlovala Laurie. "To snad chápeš, nebo ne?" "Snad jo," odpověděl nepřesvědčivě Paul. "Co vlastně děláš?" zeptala se Laurie. Vzpomněla si, jak jí večer Jack položil tutéž otázku. Opravdu neměla ani tušení a až dosud ji nenapadlo se Paula zeptat. Předpokládala, že jí to ve vhodnou chvíli prozradí sám. Chodila s mnoha muži, kteří se neuměli bavit o ničem jiném než o své práci, takže ji potěšilo, že Paul o práci nemluvil. Přesto jí začínalo vrtat hlavou, že dosud nemá ponětí, v jakém oboru Paul vlastně pracuje. "Záleží na tom?" odpověděl Paul otázkou. "Ne, nezáleží," řekla Laurie.

Cítila, že by se ho dotkla, kdyby mu naznačila, že jí na tom opravdu záleží. "A taky si myslím, že se nemusíme hádat," dodala. 128

"Máš pravdu," uznal Paul. "Omlouvám se za to, jak jsem reagoval. Problém je v tom, že já nemám na vybranou. Do Budapešti letět musím a bude mi tam smutno. Kdybys letěla se mnou, bylo by to mnohem veselejší." "Je od tebe hezké, že to říkáš," uznala Laurie. "Jsem ráda, žeš mě pozval. Ale já opravdu nemůžu být každý víkend pryč. Teď jsme byli pryč tři víkendy za sebou." "Chápu," řekl Paul. Chabě se pousmál.

Laurie se mu dívala do očí. Přemýšlela, jestli to myslí upřímně. Na Paula čekal dole taxík. Ochotně ji vzal s sebou. Tvrdil, že jede stejným směrem. První ranní jednání měl v budově Spojených národů. Na Laurii to zapůsobilo, ale o to víc ji zajímalo, čím se Paul vlastně zabývá. Chtěla se zeptat, s kým má schůzku, ale pak si uvědomila, že by to bylo příliš průhledné. Před Ústavem hlavního soudního lékaře Laurie Paulovi zamávala a taxi se rozjelo směrem na sever k První Avenue. Laurie se otočila a vydala se po schodech cihlové budovy. Když vcházela, necítila se ve své kůži, což neodpovídalo tomu, jak obvykle začínala den. Přestože se s Paulem vlastně nepohádala, měla z toho divný pocit. Šlo o první případ zjevné neshody v dosavadním romantickém vztahu.

Doufala, že to není předzvěst budoucího způsobu jednání a že náznak Paulova mužského šovinismu nezakrývá jednoznačně sexistické názory. Laurie prošla prázdnotou čekárnou a zamířila k hlavním vnitřním dveřím, které vedly do přízemní chodby.

"Dobré ráno!" zavolala na Afroameričanku Marlene Wilsonovou, která pracovala v Ústavu jako recepční. Laurie potřebovala, aby jí Marlene otevřela. "Okamžik, doktorko Montgomeryová," odpověděla Marlene, když ji uviděla. "Máte návštěvu. Někdo tu na vás čeká." Z lavice v rohu čekárny vstala dvojice ve středním věku. Laurie si byla jistá, že ani jednoho z nich nezná. Mohutný muž měl na sobě silnou, červeně kostkovanou vlněnou vestu a potřeboval oholit. V ruce držel ušanku. Žena působila křehkým dojmem. Kolem krku měla krajkový límec. Oba vypadali, jako by je sem někdo přenesl z nějakého malého městečka na Středozápadě. Byli nesmělí a unavení, jako by cestovali celou noc. "Co si přejete?" zeptala se Laurie.

"Dovolte, abychom se představili," řekl muž. "Jsem Chester Cassidy a tohle je moje žena Shirley." Laurie sebou cukla, když uslyšela příjmení a uvědomila si, že jsou to s největší pravděpodobností rodiče Brada Cassidyho. Bez varování se

ji před očima vybavil hrůzný obraz umučeného mladého muže, kterého včera pitvala. V duchu znovu uviděla prázdné oční důlky, mohutný hřeb, který mu trčel z dlaně i obnaženou část hrudníku a břicha, z níž měl zažíva staženou kůži. Otřásla se.

"Co pro vás můžu udělat?" vypravila ze sebe. "Bylo nám řečeno, že jste lékařka, která se postarala o našeho syna Brada," řekl Chester. Jeho mohutné ruce si neklidně pohrávaly s čepicí.

Laurie přikývla, ačkoli formulace "postarala o našeho syna Brada" nepopisovala vhodně to, co bylo jejím úkolem.

129

"Rádi bychom si s vámi pohovořili," pokračoval Chester.

"Samozřejmě, pokud máte čas." "Jistě," odpověděla Laurie, přestože se na takový rozhovor ani v nejmenším netěšila. Nebylo snadné jednat s rodiči, jimž někdo zavraždil dítě. "Ale právě jsem dorazila, počkejte na mě, za čtvrt hodinky se vám budu věnovat." "Samozřejmě, to chápeme," ujistil ji Chester. S rukou kolem ramen své ženy zamířil zpět k lavici. Laurie vešla do budovy. Ponořená v úvahách o setkání s rodiči Brada Cassidyho se vydala k výtahu. Vystoupila ve čtvrtém patře a šla přímo do své pracovny. Pověsila kabát na věšák za dveřmi.

Jediný pohled na hromadu nedokončené práce ji utvrdil v tom, jak byla rozumná, když se nenechala Paulem zvíkat ve svém rozhodnutí neletět s ním do Budapešti. Laurie našla desky s případem Brada Cassidyho téměř na vrchu hromady. Prolistovala všechny papíry, až objevila identifikační protokol. Vytáhla si ho ven. Byla zvědavá, kdo vlastně tělo identifikoval. Na protokolu stálo jméno sestry zemřelého: Helen Trautmanová.

Cestou do přízemí prošla oklikou přes komunikační do identifikační místnosti. Potřebovala si před rozhovorem s Cassidyovými dát ještě jednu kávu. Jakmile vešla, narazila do Jacka a Vinnieho, kteří mířili do pitevny. Jako obvykle začínali brzy. "Můžeme si promluvit?" zeptal se nesměle Jack, když Laurii uviděl. "Mohlo by to počkat?" opáčila Laurie. Zvědavě se na Jacka podívala. Nesmělý tón se k Jackovi nehodil. "V čekárně na mě čekají dva lidé. Mám dojem, že už tu jsou hodně dlouho." "To bude jen chvilka," sliboval Jack.

"Vinnie, běž napřed a připrav všechno v pitevně. Přijdu tam za pár minut." "Nemohl bych se radši vrátit k novinám?" navrhl Vinnie. "Nechce se mi čekat v prázdné pitevně a drbat se za uchem. Některé vaše rozhovory se protáhnou dobře na půl hodiny." "Tentokrát určitě ne," ujistil ho Jack. "Jen běž!"

Vinnie zmizel. Jack sledoval, jak odchází, a počkal, až bude mimo doslech. Pak přistoupil k Laurii, která si nalávala kávu. Otočil se na George Fontwortha, ale ten je ignoroval a pilně třídil noční případy. "Kde máš ten zasnubní prsten s diamantem?" zeptal se Jack. Laurie se podívala na holý prst, jako by čekala, že na něm prsten bude. "Schovala jsem ho do mrazáku v lednici." "Dalo by se říct, žeš ho dala k ledu."

Laurie se musela zasmát. Ta poznámka už byla pro Jacka typická. "Nejsem oficiálně zasnoubená," řekla. "Říkala jsem to i včera večer, pokud si nevzpomínáš." "Předpokládám, že jen do té doby, dokud to neřekneš rodičům." "Záleží ještě na pár dalších věcech," prohlásila Laurie. "No, to nevádí, chtěl jsem se ti jen omluvit za včerejší večer." "Za co se mi chceš omlouvat?" divila se Laurie. Omluvy nebyly Jackovou silnou stránkou. "Že jsem se na Paula díval tak skepticky," odpověděl Jack. "Vypadá jako

130

sympatický chlap a musím říct, že na mě udělalo dojem, že jste byli spolu na víkend v Paříži. To bych ti já nemohl nikdy nabídnout." "To je všechno, cos mi chtěl říct?" "Asi jo."

"Tvou omluvu přijímám," ujistila ho Laurie jako by nic. Vylila zpatky hrneček kávy, který si před chvilkou nalila, pokusila se o úsměv a vyrazila za Cassidyovými. Věděla, že Jacka svým chováním zarazila a překvapila, ale bylo jí to jedno. Nečekala od něj omluvu, a takhle neupřímnou už vůbec ne. Chtěla slyšet jeho názor na její případný sňatek. Uvědomila si, že se od něj nic podobného nedozví, a to ji trápilo. Laurie nahlédla do jedné z malých postranních místnůstek, které se používaly pro nepříjemné rozhovory s příbuznými při identifikaci mrtvých.

Dříve museli příbuzní přímo do márnice, ale to bylo pro pozůstalé, kteří se právě začínali smířovat se smrtí svých nejbližších, příliš kruté. Dnes se k identifikaci používaly barevné polaroidové fotografie. Bylo to pro všechny o trochu příjemnější. Když se Laurie ujistila, že místnost je dostatečně uklizená, šla pro Cassidyovy. Vstoupili mlčky a posadili se na dvě židle s rovnými opěradly. Laurie se opřela o poškrábaný dřevěný stůl. V místnosti byla už jen krabice s papírovými kapesníky, koš na odpadky a několik otlučených popelníků. "Nechcete si dát kávu?" zeptala se Laurie na úvod.

"Ne, snad ani ne," odpověděl Chester. Sundal si vestu. Pod ní měl kostkovanou flanelovou košili zapnutou až ke krku. "Nechceme vás dlouho zdržovat." "To je v pořádku," ujistila ho Laurie. "Jsme tu vážně proto, abychom sloužili veřejnosti. Je mi moc líto, co se stalo vašemu synovi. Jistě to pro vás byl obrovský šok." "V určitém smyslu ano, ale v jiném ani ne," řekl Chester. "Byl trochu divný. Docela jiný než jeho starší sestra a starší bratr. Mám-li být upřímný, často jsem se styděl za to, jak se obléká a co dělá. Nejvíc mi vadilo, že si nechal na čelo vytetovat ten nacistický znak. Můj strýc zemřel v boji proti nacistům. Měli jsme s Bradem o tom symbolu dlouhý rozhovor, ale nebylo to nic platné." "Pubertální vzpoura je občas těžko pochopitelná věc," souhlasila Laurie. Snažila se odvést hovor od Bradova vzhledu. Bála se, že by ji mohli jeho rodiče požádat, aby jim ukázala fotografie, jak Brad vypadal, když ho přivezli do márnice. Ty fotografie byly naprosto nevhodné pro jakéhokoliv laika, natož pro rodiče zemřelého.

"Ale on už měl pubertu dávno za sebou," povzdechl si Chester.

Shirley přikývla na znamení souhlasu. "Dostal se do špatné společnosti. Všichni ti kluci se zajímali o nacismus. Pak začali mlátit lidi, kteří se od nich lišili. třeba homosexuály a Portorikánce." "Kvůli tomu se dostal do maléru poprvé."

ozvala se Shirley. Měla nečekaně vysoký a pronikavý hlas.
"Myslíte tím, že měl problémy s policií?" ujistila se Laurie.
Trochu se uvolnila. Zdálo se, že si Cassidyovi potřebovali prostě promluvit. Laurie to

131

vzhledem k jejich smutku nad nečekanou smrtí syna dokázala pochopit. Problém byl v tom, že věděla od Loua a agenta Tyrrella o oběti něco, co jeho rodičům v žádném případě nemohla prozradit. Byl to fakt, že Brad spolupracoval s policií, aby se vykoupil za poslední prohřešek. "Slyšeli jsme od naší dcery Helen, že se mu stalo něco hrozného," ozval se opět Chester. "Brad se přistěhoval do města teprve nedávno, bydlel u ní. Ale podrobnosti o jeho smrti nám neřekla. Proto jsme sem přijeli." "Co byste si přáli vědět?" zeptala se Laurie. Doufala, že se jí podaří nezacházet do konkrétních detailů. Manželé se na sebe podívali, jako by se chtěli domluvit, kdo začne. Chester si odkašlal. "Chtěli jsme například vědět, jestli ho zastřelili." "Ano, zastřelili," řekla Laurie. "To víme určitě." "Vždyť jsem ti to říkala," prohlásila Shirley, jako by tím potvrdila vítězství v nějaké hádce. "Všichni, kteříž meč berou, od meče zahynou, Matouš, dvacet šest." "Víte, co to bylo za zbraň?" zeptal se Chester.
"Ne," přiznala Laurie. "Obávám se, že na to nemusíme vůbec přijít. Kulku samozřejmě prohlédnou odborníci, a pokud by existovala nějaká podezřelá zbraň, posoudili by, zda mohla vyjít z ní." "Střelili ho jen jednou?" vyptával se Chester. "Domníváme se, že ano," řekla Laurie nejistě. Bylo jí nepříjemné, že vlastně sděluje víc informací, než bylo v případě vyšetřování vraždy povoleno. "Pak to nejspíš nebyla žádná z jeho zbraní," řekl Chester a obrátil se na Shirley. "Kdyby byla, byl by asi zasažen víckrát." "Váš syn měl víc zbraní?" zeptala se Laurie. "Až příliš mnoho," odpověděla Shirley. "Proto se dostal do potíží podruhé. Vypadalo to, že půjde do vězení. Věřte mi, nechápu, co muži na střelných zbraních vidí." "Ale Shirley, všechny zbraně nejsou špatné," ozval se Chester. "Podle mého názoru většina je," vyštěkla Shirley. "Hlavně ty automatické." Pak se obrátila na Laurii a dodala: "Tím se totiž Brad zabýval. Prodával odstřelovací pušky." "Kde k nim přišel?" zeptala se Laurie. Když si představila, že mladý skinhead v New Yorku prodává odstřelovací pušky, zachvěla se. "To nevíme," odpověděl Chester. "Ale původně byly z Bulharska. Alespoň tam byly vyrobeny. Našel jsem jich několik schovaných ve stodole." "To je hrozná," řekla Laurie. Věděla, že to je hloupá poznámka, ale myslela to upřímně. Vzhledem k tomu, že se specializovala na střelná poranění, viděla jich víc než kdokoliv z jejích kolegů. Nemohla se ubránit pomyšlení, že možná pitvala někoho, kdo se stal obětí některého z Bradových zákazníků. "Rádi bychom se zeptali ještě na něco," ozvala se opět Shirley. "Chtěli bychom vědět, jestli náš syn netrpěl." Laurie uhnula pohledem a snažila se s otázkou vyrovnat. Nenáviděla situace, kdy musela volit mezi pravdou a soucitem. Nebylo pochyb, že Brad byl chladnokrevně umučen, ale kdyby to řekla jeho truchlícím rodičům, nikomu by tím nepomohla. Přesto strašně nerada lhala.

132

"Můžete nám to říct na rovinu," řekl Chester, jako by vycítil Lauriinou nejistotu. "Střelili ho do hlavy a domnívám se, že zemřel okamžitě," řekla Laurie, která si náhle uvědomila únikovou cestu. Tou větou sice neříkala naprostou pravdu, dokonce neodpověděla přímo na Shirleyinu otázku, ale nelhala.
Záleželo na Cassidyových, zda jí položí kritickou otázku, co tomu předcházelo. "Díky Bohu!" zvolala Shirley. "Byly s ním problémy a nebyl to zrovna hodný hoch, ale trápilo mě pomyšlení, že by měl trpět." "Jsem ráda, že jsem vám mohla alespoň v něčem pomoci," ujistila ji Laurie. Narovnála se a doufala, že když ukončí rozhovor, vyhne se dalším otázkám. "Pokud bych pro vás mohla ještě něco udělat, zavolejte mi."
Chester i Shirley vstali. Byli Laurii vděční a Chester jí vřele potřásl rukou. Laurie mu podala navštívenku a doprovodila je ven z identifikační místnosti. Otevřela jim dveře do čekárny a počkala, až vyjdou. Po definitivním rozloučení Laurie nechala dveře zaklapnout. Pak s úlevou vydechla. "Měla jste tam identifikaci nějakého případu, o kterém ještě nevím?" zeptal se George Fontworth. Skláněl se nad seznamem úmrtí a sestavoval plán pitev. "Ne. To byli rodiče jednoho z včerejších případů," odpověděla Laurie s pohledem upřeným před sebe. Když Cassidyovi odešli, v plné síle si uvědomila, že jejich syn prodával pušky - s největší pravděpodobností jiným skinheadům. Z toho, co se včera dozvěděla od zvláštního agenta Gordona Tyrrella, pochopila, že zbraně v rukou bigotních a násilnický založených lidí vedou přímo ke katastrofě. Zejména proto, že ultrapravicové neonacistické militantní skupiny rekrutují skinheady jako teroristické jednotky. Kam ten svět spěje? pomyslela si Laurie. Měla další pádný důvod, proč podporovat omezení prodeje zbraní.

133

Kapitola 10

ÚTERÝ, 19. ŘÍJNA, 11:15

JURij nechal motor běžet, vystoupil z taxíku a šel vytáhnout roletu do garáže. Navzdory vyčerpání ho pohled na rozprašovací přístroj potěšil a vykouzlil mu na tváři úsměv. Již prostý fakt, že tu je a čeká na svůj velký den, mu poskytoval uspokojení a satisfakci za veškeré vynaložené úsilí a vytrpěné problémy. Vjel do garáže a rychle za sebou stáhl roletu.
Nepřál si, aby někdo pickup zahlédl. U zadních dveří Jurij na okamžik zaváhal a rozhlédl se po sousedství. Potřeboval

se ujistit, že mu nikdo nevěnuje pozornost. Nebylo obvyklé vracet se dopoledne domů. Nikoho neviděl. Byl klidný den uprostřed indiánského léta a teplota dosahovala téměř dvaceti stupňů. V okolí nezaštěkal ani pes. Uvnitř Jurij zamířil přímo k lednici a nalil si sklenici vodky. Opřel se o kuchyňskou linku a dal si lok na uklidnění. Byl nervózní, protože Connino tělo odvezli na soudní lékařství v nemocnici Kings County.

Doprovázel dělo až na místo, aby je identifikoval, přestože ho ujistili, že to není nutné, protože identifikaci provedl už v nemocnici Coney Island. Přesto tam jel s nadějí, že se mu podaří lékařům pitvu vymluvit. Jak se ukázalo, s žádným lékařem do styku nepřišel. Jediná osoba, s níž se setkal, byla noční asistentka. Jurij se alespoň postaral o to, aby si řádně zapsala anamnézu astmatu a alergie. Vyšetřovatelka Jurije ujistila, že pitva nebude provedena dřív než po osmé hodině, kdy přijdou lékaři do práce. Jurij se vrátil domů v pět hodin ráno. Přestože byl naprosto vyčerpaný, bylo mu jasné, že se mu nepodaří usnout - na to byl příliš rozrušený. Nasedl raději do taxíku a vyjel do ranní špičky. Bylo to správné rozhodnutí.

Nejenže si vydělal slušné peníze, ale při práci se rozptýlil a zbavil se na chvíli starostí. Vše se změnilo v okamžiku, kdy neměl co dělat. Rozjel se k domovu. Koneckonců měl na práci důležitější věci než celý den jezdit po městě. Chtěl být co nejdřív v laboratoři. Neměl hlad, ale přinutil se sníst trochu vloček. Prázdný žaludek si stěžoval na včerejší pizzu i množství kávy a vodky. Jedl a sledoval telefon. Foremní vyšetřovatelka mu dala telefonní číslo, na které si má dopoledne zavolat, aby zjistil, kdy bude Connino tělo předáno pohřebnímu ústavu, který si vybral. Uvažoval, zda už se může ozvat. Čím dřív bude Connie pryč ze soudního lékařství, tím bude klidnější. Jurij vytočil číslo. Překvapilo ho, že se mu ozval živý člověk, a ne telefonní záznamník. Představil se a zeptal se na tělo své ženy. "Jak že se jmenovala?" zeptala se operátorka. "Davydovová," zopakoval Jurij. "Connie Davydovová." "Vydržte chvíli, podívám se." Jurij cítil, jak mu buší srdce. Nesnášel jednání s jakýmkoli byrokratickými úřady. "Jméno Davydovová tu nikde nemůžu najít," ozvala se znovu operátorka. "Jste si jistý, že vaši ženu odvezli sem do Brooklynu?" "Samozřejmě!" ujistil ji Jurij. "Jel jsem tam s ní."

134

"Jak se píše Davydovová?" Jurij hláskoval celé příjmení. Jeho úzkost opět narůstala. Možná že přišli na správnou diagnózu a zavolali policii. Možná už je policie na cestě k jeho bydlišti. Možná... "Ano, už to mám," řekla operátorka. "Není divu, že jsem to nemohla najít. Vaše žena nebyla pitvaná."

"Chcete říct, že na ni ještě nepřišla řada?" zeptal se Jurij.

"Ne, lékaři rozhodli, že není důvod ji pitvat," vysvětlila operátorka. "Proč ne?" divil se Jurij. Ani tomu nemohl uvěřit. "To já nevím," odpověděla operátorka. "Musel byste se zeptat lékaře, který má službu. Dnes je to doktor Randolph Sanders."

Počkejte okamžik!" Jurij se snažil operátorku zarazit, neboť si nebyl jistý, zda chce opravdu hovořit se službu konajícím lékařem, ale operátorka už ho přepojila. Ze sluchátka se ozývala hudba. Jurij čekal a snažil se ovládat. Skutečnost, že Connie nebyla pitvaná, byla nečekaně příjemná, pokud to ovšem není omyl. Neklidně bubnoval prsty o desku stolu. Hodil do sebe další lok vodky. "Tady doktor Sanders," ozvalo se na druhém konci. Hudba umlkla. "Co pro vás mohu udělat?" Jurij nervózně vysvětlil, kdo je a co se dozvěděl. "Ano," řekl doktor Sanders, "vím, o který případ jde. Já jsem rozhodl, že pitva není nutná." "Takže už je možné odvézt tělo?" zeptal se Jurij. "Jistě," odpověděl doktor Sanders. "Pohřební ústav, který jste si zvolil, si může tělo kdykoliv vyzvednout."

Myslím, že to je Stricklandův ústav, že?" "Ano, je," přitakal Jurij. "Mám jim zavolat a oznámit jim to?" "Určitě jim už volali z márnice," ujistil ho doktor Sanders. "Nebo to co nejdřív udělají." "Mockrát vám děkuji," řekl Jurij a snažil se, aby si lékař jeho vzrušený tón nevyložil správně. "Jen ze zvědavosti, proč jste změnili plán? Jsem rád, že jste ji nepitvali. Nelíbilo se mi, že by její tělo měl někdo řezat."

"Nebyla to vlastně ani změna plánu," vysvětlil doktor Sanders.

"Ne každý pacient, kterého sem pošlou, je pitván. Pokaždé musíme zvážit situaci. V případě vaší ženy ošetřující lékař uvedl jasnou příčinu smrti, která odpovídala anamnéze astmatu."

Samozřejmě její hmotnost celou situaci ještě zkomplikovala."

"To máte jistě pravdu," řekl Jurij. "Děkuji, že jste mi to vysvětlil." "Rádo se stalo," ujistil ho doktor Sanders.

"Přijměte mou upřímnou soustrast." "Je to pro mě složitá situace," řekl Jurij. "Ještě jednou děkuji." Jurij položil sluchátko a po těle se mu rozlil báječný pocit uspokojení. Tím padla poslední překážka operace Rosomák, cíl byl na dosah ruky. Nemohl se dočkat, až to oznámí Curtovi. Umyl misku od vloček, dopil zbytek vodky a odebral se do sklepa. Když odemykal dveře do vstupní místnosti, hlasitě si pohvizdoval. V náhlém návalu euforie necítil únavu.

135

Odemkl zámek na dveřích do skladu a vešel dovnitř. Z police vybral živný roztok a další potřebné věci. Vše položil vedle dveří do laboratoře. Pak si nasadil dýchací přístroj a ochranný oděv. Jakmile byl připraven, otevřel dveře do laboratoře a odnesl do ní všechny připravené zásoby. Nejdřív vyndal anthraxové placky ze sušičky a naskládal je do drtičky.

Pak drtičku spustil a v duchu děkoval za zvuk vyvolávaný stlačeným vzduchem pod maskou. Částečně tím odhlušil nepříjemné rachocení kovových kuliček v ocelovém bubnu drtičky. Dalším úkolem bylo sklídit nové anthraxové spóry z kultivační nádoby a vložit je do sušičky. Když dokončil i tuto práci, Jurij doplnil do kultivační nádoby živný roztok, aby se bakterie mohly nadále množit a vytvářet spóry. Nakonec se Jurij obrátil ke druhé kultivační nádobě. Ještě jednou zkontroloval růst bakterií Clostridium botulinum a opět zjistil, že je pomalejší, než by měl být. Nechápal to, ale už si s tím

nedělal starosti, protože se rozhodl začít pěstovat *Bacillus anthracis* i v této kultivační nádobě. Pokud budou obě kultivační nádoby produkovat spóry anthraxu, bude mít potřebné čtyři nebo pět kilogramů během několika málo dní. Jurij na chvíli přerušil práci a uvažoval, co udělá s kulturou *Clostridium botulinum*. Ačkoli bakterie rostly mnohem hůř, než předpokládal, v kultivační nádobě bylo ohromné množství bakterií. Rozhlédl se po něčem, do čeho by je mohl uložit.

Jediné, co mohl použít, byla prázdná nádoba od živného roztoku. ale tu měl pouze jednu - ostatní průběžně likvidoval. Do té, kterou měl k dispozici, by se celý obsah kultivační nádoby nevešel. Existovalo jediné možné řešení: vylít celý obsah kultivační nádoby přímo do odpadu. Jurij přemýšlel, zda by to mohlo mít nějaké následky, které by zburcovaly hygieniky. Stál a snažil se přijít na možné důsledky, ale žádné ho nenapadly. Nečekal, že by se v čističce odpadních vod někdo zabýval bakteriemi v přitékajícím odpadu. Pokud věděl, kontrolovala se pouze voda vytékající z čističky. Jurij považoval své rozhodnutí za bezpečné. Vytáhl instalatérské nářadí, které měl v laboratoři, a pustil se do práce. Celá záležitost vyžadovala pouze otevření několika kohoutů. protože Jurij při instalaci namontoval obě kultivační nádoby přímo na odpad, aby si usnadnil případné vymývání nádob. Otevřel příslušné kohouty a sledoval, jak hladina tekutiny v nádobě klesá. Ozvalo se zabublání, když tekutina mizela v odpadu.

Jakmile byla nádoba prázdná, Jurij ji řádně vypláchl. Pak ji začal plnit novým živným roztokem a do něj nasadil čerstvou kulturu anthraxu, kterou izoloval ze vzorku půdy z Oklahomy.

Jakmile byl s prací hotov, narovnal se. Poplácal přátelsky kultivační nádobu a požádal ji, aby mu dělala radost. Pak se vrátil k drtičce, aby zjistil, jak je proces daleko. Jakmile bude rozdrcena celá dávka, chystal se ji uložit a vrátit se nahoru. Těšil se na dlouho odpírání potřebný odpočinek.

136

Kapitola 11

ÚTERÝ, 19. ŘÍJNA, 13:00

JACK odhodil učebnici infekčních chorob, kterou si půjčil v knihovně, a hlasitě zaklel. Snažil se nastudovat něco víc o anthraxu. Případ Jasona Papparise mu stále ležel v hlavě, ale nemohl se na čtení soustředit. Otočil se a zadíval se na Chetovu prázdnou židli. Napadlo ho, kde asi jeho kolega právě je. Jack se mu chystal začerstva vyličít svou novou zkušenost, která potvrzovala jeho teorii, že ženské jsou nesnesitelné. V noci se vzbudil s nepříjemným pomyšlením, že Laurii zklamal, když neprojevil větší nadšení nad jejím přítelem. Byl si vědom, že v jeho hodnocení hraje obrovskou roli žárlivost, ale přesto na tom člověku bylo něco, co se mu nelíbilo. Jak už naznačil Louovi, bylo mu nepříjemné i Paulovo příliš okaté gesto, s jakým vzal Laurii na víkend do Paříže. Jackovi to připadalo jako uplácení. Ze zkušenosti věděl, že muži tohoto typu mají sklony k přehnanému šovinismu, který projeví v okamžiku, kdy je vztah pevně navázán a žena se citově angažuje. Kolem čtvrté hodiny ráno se Jack rozhodl, že si posype hlavu popelem. Přestože to činil nadmíru nerad, usoudil, že se Laurii omluví. Pak se vyjádří o Paulovi příznivě, v jakém smyslu, to už nechá na tom, co ho momentálně napadne. Dospět k takovému rozhodnutí mu zabralo několik hodin. Značně tomu pomohlo, když si uvědomil, jak moc mu záleží na Lauriině přátelství. Rozhovor však probíhal docela jinak, než si Jack představoval. Když se přinutil k omluvě, Laurie ji sotva vyslechla a odešla. Celé dopoledne se mu vyhýbala a ani v nejmenším nedala najevo, že by jeho omluvu ocenila. Jack to nechápal. Nejdřív se na něj zlobila, protože Paula patřičně neobdivoval, pak se zlobila proto, že to udělal. Jack zavrtěl hlavou. Nevěděl, co jiného by měl dělat.

Obrátil se zpátky ke svému stolu a natáhl se pro telefon. Když už se nemůže soustředit na čtení o anthraxu, může alespoň vyřídit něco po telefonu. Za poslední hodinu obtelefonoval šest nemocnic v New Yorku a pohovořil s primáři infekčních oddělení. Pokud nemocnice neměla infekční oddělení, promluvil si s primářem interního oddělení. Vždy, když měl na lince vedoucího oddělení, popsal mu případ inhalačního anthraxu, který se k nim dostal ze Všeobecné nemocnice v Bronxu, a zeptal se, zda u nich na oddělení není nějaký případ, který by mohl být také způsoben inhalací anthraxových spór. Všechny odpovědi byly negativní, ale Jack měl dobrý pocit, že v lékařích zanechal zrnko podezření. Pokud by se nyní na jejich oddělení objevil podobný případ, jistě by o anthraxu uvažovali. Za běžných podmínek se anthrax v diferenciální diagnostice newyorských lékařů téměř nevyskytoval. V telefonu se ozval primář infekčního oddělení Kolumbijské presbyteriánské nemocnice a Jack zopakoval svou obvyklou řeč.

Primáře případ Jasona Papparise vyděsil, ale ujistil Jacka, že u něj na oddělení není nikdo, kdo by mohl být postižen anthraxem. Jack zavěsil a podíval se do zlatých stránek na telefonní číslo další nemoc 137

nice. Než je stihl vytočit, telefon zazvonil. Rychle zvedl sluchátko. Nebyl to žádný z primářů, s nimiž hovořil, který by ho chtěl informovat o podezřelém případě. Byla to paní Sanfordová, sekretářka přednosty, a měla obvyklý požadavek: šéf si přál s Jackem okamžitě mluvit. Jack neměl ani trochu náladu na byrokratické nesmysly, jak hodnotil své časté návštěvy v šéfově kanceláři, a otráveně sjel dolů výtahem.

Cítil se jako provinilý školák, kterého právě pozvali na kobereček. Pozdravil paní Cheryl Sanfordovou, která se usmála a spiklenecky na něj mrkla. V posledních letech se Jack a Cheryl spřátelili, protože pokaždé, když si šéf přál s Jackem okamžitě mluvit, musel Jack dlouho čekat. To poskytl oběma dostatek času na přátelskou konverzaci. Jack spiklenecké mrknutí opětoval. Bylo to součástí nonverbální komunikace, kterou často používali. Znamenalo to, že se Jack může uklidnit, protože nadcházející rozhovor se šéfem je pouze procedurální, což znamená, že přednost je přesvědčený, že by měl Jacka napomenout, ale není na něj přímo našťvaný. "Co dělá váš syn?" zeptal se Jack a posadil se na tvrdé sedadlo proti sekretářčině stolu. Dveře do primářovy pracovny byly otevřené a bylo slyšet, jak s někým

mluví po telefonu. "Daří se mu dobře," řekla Cheryl hrdě. "Ve škole má samé jedničky.." "To je skvělé," řekl Jack. Cherylina syna Arnolda náhodou znal osobně. Občas chodil hrát basketbal na stejné hřiště jako Jack. Byl to mladý nezkušený hráč, ale měl nepochybný přirozený talent. Cheryl byla Afroameričanka a svobodná matka. Bydlela se synem na 105. ulici v domě, na který Jack viděl z okna ložnice. "Tvrdí, že by jednou chtěl hrát basketbal tak dobře jako vy," řekla Cheryl. Jack se zasmál. "Bude hrát desetkrát líp než já," ujistil ji. Nepřeháněl, Arnoldovi bylo teprve patnáct a už se stal vyhledávaným spoluhráčem i mezi takovými hráči, jako byl Warren. "Byla bych radší, kdyby se zhlédl ve vašich medicínských schopnostech," přiznala Cheryl. "Něco podobného naznačoval," řekl Jack. "Povídali jsme si minulý týden, když jsme oba čekali, až se budeme moct zapojit do hry." "Zmínil se mí o tom," řekla klidně Cheryl. "Jsem ráda, že jste si s ním promluvil." "Rádo se stalo. Je to fajn kluk," ujistil ji Jack. V ten okamžik se ozval hlas přednosta, doktora Harolda Bingham, vyzývající Jacka, aby už koukal být u něj. Jack vstal a zamířil ke dveřím. Když míjel Cheryl, tiše ho požádala: "Budte na něj hodný! Snažte se ho ještě víc nenaštvat. Jinak na mě bude celý den vrčet." Šéf seděl za svým přeplněným masivním psacím stolem. Nedávno oslavil pětadesáté narozeniny a jeho zjev tomu odpovídal. Během čtyř let, kdy Jack v Ústavu pracoval, se Binghamův baňatý nos ještě zvětšil a zmnožila se na něm síť červených žilek. Světlo od okna dopadalo zezadu na zpocenou lysinu na temeni jeho hlavy, která se nápadně leskla.

138

"Sedněte si!" nařídil doktor Bingham. Jack poslechl a čekal. Nevěděl, proč ho šéf zavola, ale byl si vědom několika potenciálních možností. "Ještě vás to nepřestalo bavit?" zeptal se Bingham. Přimhouřil své slzíci ocelově modré oči a upřeně si Jacka prohlížel brýlemi v kovových obroučkách. Vypadal staře jako Metuzalém, ale byl bystrý jako rys, a navíc mohl sloužit jako chodící encyklopedie forenzních dat a zkušeností. Jeho jméno bylo známé mezi odborníky po celém světě. "Rád vás čas od času vidím, šéfe," odpověděl Jack. Pak se zarazil - uvědomil si, že svou jízlivostí neudělá radost Cheryl. Bingham si sundal brýle a promnul si oči silnými prsty. Zavrtěl hlavou. "Mnohdy si přeju, abyste nebyl tak chytrý, jak jste. To bych přesně věděl, jak s vámi naložit." "Děkuji za poklonu, dneska jsem ji moc potřeboval," poznamenal Jack. "Problém je, že jste jak osina v zadku." Jack se kousl do rtu. Napadlo ho hned několik vtipných replik, ale raději je spolkl, aby usnadnil Cheryl život. Koneckonců ona bude muset se šéfem vydržet celý zbytek dne. Binghamova vznětlivost byla téměř stejně proslulá jako jeho odborné znalosti. "Víte, proč jste tady?" zeptal se Bingham. "Na to radši nebudu odpovídat, mohl bych se omylem přiznat k něčemu jinému," opáčil Jack. Bingham se navzdory své mrzuté náladě usmál, ale úsměv mu z tváře zmizel stejně rychle, jako se objevil. "Vy jste ale číslo! Poslouchejte! Před chvílí mi volala doktorka Patricia Markhamová, předsedkyně zdravotní rady. Vypadá to, že jste zase rozčilil hlavního hygienika, doktora..." Bingham si nasadil brýle a listoval papíry na stole, aby našel příslušné jméno. "Doktora Abelarda," doplnil Jack. "Ano, přesně toho," řekl Bingham. "Co jsem mu udělal?" zeptal se Jack. "Zlobil se, že se mu pletete do řemesla," vysvětloval Bingham. "Copak tu nemáte dost své práce?" "Zavola jsem mu, protože mě o to požádal doktor VHashington," bránil se Jack. "Domníval jsem se, že by se rád dozvěděl o tom případu anthraxu, který jsem diagnostikoval." "To mi Calvin říkal," poznamenal Bingham. "Doktor Abelard tomu nevěnoval pozornost. Prohlásil, že se o to začne zajímat, až bude mít čas, nebo něco na ten způsob," vysvětloval Jack. "Pokud jsem dobře informován, je zdroj nákazy zamčený někde v Queensu," řekl Bingham. "To je pravda," souhlasil Jack. "Ale vy jste se vydal na svou pěst hrabat v obchodních záznamech zemřelého," vyštěkl Bingham. "Zbláznil jste se? Víte, co by z vás udělal právník, kdybyste se mu dostal do ruky? Neměl jste vůbec žádné povolení." "Požádal jsem manželku toho zemřelého," hájil se Jack.

139

"To by jistě u soudu uznali jako pádný argument," poznamenal jízlivě Bingham. "Obával jsem se, že nějaké zboží z poslední dodávky mohlo už být vyexpedováno," namítl Jack. "Pokud by se tak stalo, mohl se už anthrax rozšířit a měli bychom na krku epidemii." "Doktor Abelard má pravdu," vztekal se Bingham. "To je přece jeho práce, ne vaše!" "My máme přece taky sloužit veřejnosti," protestoval Jack. "Cítil jsem tu jisté riziko, k němuž se doktor Abelard nepostavil čelem. Nevěnoval celé situaci patřičnou pozornost." "Až budete mít zase takový pocit, přijďte za mnou!" zahřímal Bingham. "Neběhejte mi po světě a nehrajte si na epidemiologa-detektiva! Mohl jsem zavolat Pat Markhamové. Když je to potřeba, ona je ta povolovaná osoba, která může Abelarda zvednout ze židle! Tak by to mělo fungovat." "Tak fajn," řekl Jack a pokrčil rameny. Z úcty k Cheryl se nepouštěl do dalších debat o byrokratické neschopnosti a omezenosti státních zaMěstnanců. Jack věděl nejlíp z vlastní zkušenosti, že pokud si něco neudělá sám, výsledku se nedočká. "Fajn, můžete zmizet," ukončil hovor Bingham a doprovodil svá slova mávnutím ruky. V duchu se už zabýval dalším bodem svého seznamu. Jack vstal a vyšel z šéfovy pracovny. Zastavil se před Cheryl. "Jak jsem uspěl?" zeptal se. "Upřímně řečeno tak na trojku," řekla Cheryl a ušklíbala se. "Ale vzhledem k tomu, že obvykle jste na propadnutí, což znamená, že šéfa doženete téměř k mrtvici, musím uznat, že se lepšíte." Jack jí zamával a vyšel na chodbu. Nedošel však daleko. Otevřenými dveřmi ho zahlédl Calvin. "Jak pokračuje případ Davida Jeffersona?" zavola na Jacka. Jack se naklonil do otevřených dveří. "Ještě jsem nedostal žádný výsledek. Volal jste Johnovi DeVriesovi, aby urychlil laborator?" "Hned, jak jsem vám to slíbil," ujistil ho Calvin. "Dobře, zajdu se tam hned podívat," řekl Jack. "Nezapomeňte, že chci mít ten případ uzavřený nejpozději ve čtvrtek!" zdůraznil Calvin. Jack zvedl palce na znamení souhlasu, přestože pochyboval, že termín dodrží - nevěřil, že bude mít všechny laboratorní výsledky. Ale nemělo smysl se o tom teD dohadovat. Jack vyjel výtahem do třetího patra. Vždy se muze stát zázrak. Jack našel Johna DeVriesa v

jeho malé místnůstce bez oken a poptal se na výsledky případu úmrtí ve vazbě. Místo odpovědi si vyslechl dlouhé lamentování o mizerném financování toxikologie. Když Jack odcházel, byl si téměř jistý, že případ ve čtvrtek neuzavře. Vyběhl po schodech do pátého patra a zamířil do DNA laboratoře. Ted Lynch, vedoucí laboratoře, seděl u jednoho ze svých složitých přístrojů s jedním z laborantů. Na stole ležel otevřený manuál. Bylo zřejmé, že přístroj zlobí.

140

"Přesně na tebe čekám," ozval se Ted, když Jacka zahlédl.

Narovnal se a protáhl si záda. Byl to mohutný muž, bývalý hráč prestižního univerzitního fotbalového týmu. Jack se rozzářil.

"Mám tomu rozumět, že pro mě máš nějaké příznivé zprávy?" "Jo," přikývl Ted. "Jeden z těch vzorků, cos mi sem hodil, je pozitivní na anthraxové spóry." "Fakt?" nevěřil Jack.

Prekvapilo ho to. Přestože si dal práci s odběrem různých vzorků, nečekal, že by některý z nich mohl být pozitivní.

"Který z nich to byl? Vzpomeneš si?" "Jasně," odpověděl Ted.

"Byl to ten s tou modrou blyštivou hvězdičkou." "No ne!" poznamenal Jack. Vzpomněl si, že hvězdičku našel na psací podložce uprostřed stolu. Ve strohém zařízení kanceláře působila přímo nepatřičným dojmem. Jack se domníval, že se tam zatoulala z nějaké dávno minulé oslavy. "Můžeš mi k tomu ještě něco říct?" zeptal se. "Jo," odpověděl ochotně Ted. "Požádal jsem Agnes, aby mi poslala vzorek z kultivace, kterou získala ze vzorku od pacienta. Teď porovnáme DNA. Zjistíme, jestli se jedná o stejný kmen. Jistě, dalo by se to předpokládat, ale bude fajn, když si to hezky potvrdíme." "To jistě," souhlasil Jack. "Ještě něco?" "Co třeba?" zeptal se udiveně Ted.

Předpokládal, že Jackovi bude bohatě stačit to, co se právě dozvěděl. "Nevím," přiznal Jack. "Ty tu máš všechny ty chytrý mašinky. Já ani netuším, na co bych se měl zeptat." "Já neumím číst myšlenky," ujistil ho Ted. "Potřebuju vědět, co by tě ještě zajímalo." "No, třeba to, jestli ta hvězdička byla hodně nebo málo kontaminovaná spórami." "To je zajímavá otázka," usoudil Ted. Zadíval se do dálky, kousal si ret a přemýšlel.

"Budu o tom muset popřemýšlet." "Já zas budu muset popřemýšlet o tom, jak se mohlo stát, že vůbec byla kontaminovaná," ozval se Jack. "Nebyla snad z kanceláře toho zemřelého?" divil se Ted. "Byla," ujistil ho Jack. "Ta hvězdička ležela na jeho pracovním stole, ale zdroj anthraxu je ve skladu, ne v kanceláři. Spóry se sem pravděpodobně dostaly se zásilkou kozích kůže a kobereců z Turecka." "Aha," poznamenal Ted. "Je možné, že se na něm nějaké spóry zachytily," uvažoval Jack.

"Když se pak posadil v kanceláři, mohly spadnout na stůl." "To vypadá pravděpodobně," usoudil Ted. "Taky mohl nějaké spóry vykašlat. Pokud jsem to dobře pochopil, jednalo se o inhalační formu anthraxu, ne?" "To je taky možné," souhlasil Jack. "Ale ať už je to tak nebo tak, proč byly ty spóry jen na té hvězdičce? Vzal jsem vzorky z několika míst na stole, a všechny byly negativní." "Možná, že vykašlal tu hvězdičku," zasmál se Ted. "Tos mi moc pomohl," poznamenal jízlivě Jack.

"No, nechám další přemýšlení na tobě," rozhodl Ted. "Já se musím věnovat své nemocné mašince." "Jo, jistě," řekl nepřítomně Jack. Cestou z DNA laboratoře po schodech do čtvrtého patra se stále zabýval tajemstvím kontaminované hvězdičky. Měl nepříjemný pocit, že se mu ta hvězdička pokouší něco naznačit, ale on tomu nerozumí. Bylo to jako kódovaná zpráva bez šifry. Jack nahlédl do Lauriny pracovny, ale Laurie tam nebyla. Její kolegyně Riva zvedla hlavu od svého stolu. Svým milým měkkým indickým přízvukem Jackovi oznámila, že Laurie se ještě nevrátila z pitevny. Jack dál přemítal o hvězdičce a zamířil do své kanceláře. Napadlo ho, že hvězdička mohla mít jakýsi nepatrný elektrický náboj, protože její lesk napovídal, že byla vyrobena z nějakého kovu nebo plastu. To by mohlo vysvětlit, proč k ní spóry tak přilnuly. Vešel do své pracovny a posadil se ke stolu. Záhada modré hvězdičky mu stále vrtala v hlavě. Opřel si hlavu do dlaní a snažil se přemýšlet. "O jaké modré hvězdě si tu brumlás?" zeptal se ho náhle něčí hlas. Zvedl hlavu. Prekvapilo ho, když uviděl Loua.

Detektiv měl stejně zničený výraz, jako když ho viděl včera večer u baru, ale vrátil se opět ke své pomačkané módě. Nažehlený oblek a vyleštěné boty byly ty tam. "Mluvil jsem nahlas?" divil se Jack. "Ne, umím číst myšlenky," odpověděl Lou. "Můžu dál?" "Jistě," odpověděl Jack. Natáhl ruku a přitáhl jednu ze židlí s rovným opěradlem ke svému stolu.

Rukou plácl na sedadlo. Lou ztěžka dosedl. Zdálo se, že se ráno ani neholil, "Pokud hledáš Laurii, je ještě dole v pitevně," řekl Jack. "Hledám tebe," ujistil ho Lou. Jack nadzvedl obočí. "Cítím se polichocen. Co se děje?" "Musím se k něčemu přiznat," začal Lou. "To zní zajímavě," poznamenal Jack. "Bylo mi z toho tak mizerně, že jsem skoro celou noc nespál." "To mi zní povědomě," ujistil ho Jack. "Nechci, aby sis o mně myslel něco špatného," lekl se Lou. "Pokusím se," řekl Jack a nervózně bubnoval prsty o stůl. "Protože něco podobného obvykle nedělám. Chci jen, abys to věděl." "Proboha, Lou, ven s tím! Jak ti jinak můžu poskytnout rozhrěšení?" Lou sklopil oči a vzdychl. "Dobře, zkusím hádat," navrhl Jack.

"Onanoval jsi a měl nečisté myšlenky." "Já mluvím vážně!" zlobil se Lou. "Tak mi to řekni, ať nemusím hádat."

"Dobře," souhlasil Lou. "Prověřil jsem si Paula Sutherlanda." "To je všechno?" zeptal se zklamaně Jack. "Doufal jsem, že to bude něco mnohem chlípnějšího." "Je to zneužití mých pravomocí," upozornil ho Lou. "Možná, ale na tvém místě bych udělal totéž," připustil Jack.

142

"Vážně?" "Určitě! Na co jsi přišel?" Lou se naklonil a spiklenecky ztišil hlas. "Má záznam." "Něco vážného?" "Ne zrovna vážného," pokračoval Lou, "ale to je věc názoru. Zatkli ho pro držení kokainu." "To je všechno?" "Bylo to dost

velké množství kokainu," ujistil ho Lou. "Ne tak velké, aby se dalo říct, že ho prodává, ale dost velké na pořádný mejdan. Nic nepopíral a vyvázl s podmínkou a několika hodinami veřejných prací." "Řekneš to Laurii?" zeptal se Jack. "Já nevím," přiznal Lou. "Proto jsem přišel za tebou." "To se ti povedlo," uznal Jack. Mnul si čelo. Byla to složitá otázka. "Určitě bych si vyčítal, že jsem jí to řekl," prohlásil Lou. Jack přikývl.

"Vím, co máš na mysli. Ona by se zeptala, proč jí to vlastně vykládáš, a měla by vztek ne na viníka, ale na toho, kdo jí tu zprávu donesl." "Přesně to jsem si říkal," přisvědčil Lou.

"Ale jako kamarád si myslím, že by to měla vědět. Je možné, že jí to už dávno prozradil." "Moje intuice mi říká, že se o tom ani nezminil," prohlásil Jack. "Je příliš suverénní." "Taky si myslím," souhlasil Lou. Koutkem oka Jack zahlédl ve dveřích postavu. Byl to Ted Lynch z DNA laboratoře. "Omlouvám se," řekl Ted. "Netušil jsem, že tu máš návštěvu."

"To je v pořádku," ujistil ho Jack. Představil oba muže, ale zjistil, že se už někdy potkali. "Ta tvoje otázka mi vrtala hlavou," přiznal Ted. "Myslíš tu o míře kontaminace modré hvězdičky"

"Jo, tu. A přišel jsem na způsob, jak to zjistit!" prohlásil vzrušeně Ted. "Jmenuje se to technologie TaqMan. Je to další možnost PCR." "Cože je PCR?" zeptal se Lou. "Polymerázová řetězová reakce," vysvětlil Jack. "Je to způsob zpracování nepatrného kousku DNA, aby ji bylo možné vyšetřit." "Aha," řekl Lou a předstíral, že to chápe. "Je to fantastická metoda," ujišťoval je horlivě Ted. "Spočívá v přidání specifického enzymu do směsi pro PCR. Enzym sežere jedno vlákno DNA po druhém, stejně jako to bylo v té počítačové hře, co se jmenovala PacMan. Pamatujete si na ni?" Jack i Lou svorně přikývli. "Fantastický na tom je, že když enzym narazí na navázaný marker čehokoliv, co hledáte, vyše signál. Není to skvělý. Můžete určit množství látky ve vzorku, protože zjistíte, kolik vláken DNA enzym sežral. Množství je totiž přímo úměrné času." Jack i Lou se nechápavě dívali na nadšeného odborníka na DNA. "Chceš, abych to udělal?" zeptal se Ted. "Jo, jistě," odpověděl Jack. "To by bylo fantastický."

143

"Dám se do toho hned," odpověděl Ted a zmizel stejně náhle, jako se objevil. "Tys tomu rozuměl?" zeptal se Lou. "Vůbec ne," ujistil ho Jack. "To je Tedův svět. Proto je DNA laboratoř v nejvyšším patře. Všichni si myslíme, že výsledky mu posílá samo nebe." "O DNA se budu muset něco naučit," přiznal Lou. "Je čím dál tím důležitější i v soudních případech." "Problém je v tom, že veškerá technologie se strašně rychle vyvíjí," řekl Jack. "Co je s tou modrou hvězdou?" zeptal se Lou. "Je to ta samá, o které sis tu něco brumlal, když jsem přišel?" "Je to jedna a tatáž," ujistil ho Jack. Vylíčil Louovi příběh malé tříptivé hvězdičky včetně toho, že to byl jediný anthraxovými spórami kontaminovaný předmět v celé kanceláři Obchodu s korintskými koberci. "Viděl jsem podobné hvězdičky," řekl Lou. "Zrovna letos jsem je našel v obálce s pozvánkou na policejní ples." "Máš pravdu!" zajásal Jack. "Já jsem je taky dostal v nějaké pozvánce. Pořád jsem si nemohl vzpomenout, kde jsem je už viděl." "Nečekal bych, že něco takového najdeš v obchodě s koberci," poznamenal Lou.

"Zajímalo by mě, jestli tam měli nějaký večírek." "Vraťme se k tvojí otázce," řekl Jack. "Jak se rozhodneš? řekneš Laurii o záznamu jejího přítele, nebo ne?" "Já nevím," přiznal Lou.

"Asi jsem doufal, že se nabídneš a řekneš jí to sám." "S tím nepočítej," ozval se Jack. "To je tvoje hra. Tys tu informaci vyčénichal a je na tobě, aby ses rozhodl, jak s ní naložíš."

"Víš, to ještě není všechno," ozval se Lou. Jack nastražil uši: "Ven s tím." "Zjistil jsem, co ten chlap dělá." "To se dá taky zjistit ze záznamu?" zeptal se Jack. Lou přikývl.

"Obchoduje se zbraněma." Jack pomalu otevřel pusou. To, že Paul Sutherland obchoduje se zbraněmi, mu připadalo ve vztahu k Laurii mnohem důležitější než odsouzení za přechovávání malého množství kokainu. "Míval monopol na dovoz bulharských AK-47, tedy aspoň do roku 1994, kdy prošel zákon, který tyhle pušky spolu s dalšími osmnácti poloautomatickými zbraněmi zakázal."

"To je vážná věc," usoudil Jack. "Jistě že je to vážná věc," přisvědčil Lou. "Bulharské AK-47 jsou populární mezi ultrapravicovými militantními skupinami a ostatními podělanými extremisty." "Já měl spíš na mysli závažnost ve vztahu k Laurii," upozornil Jack. "Máš ponětí o jejím názoru na prodej zbraní?" "Moc ne," přiznal Lou. "Tak dovol, abych ti to vylíčil," řekl Jack. "Laurie by nejradši odzbrojila celou zemi včetně policie. Je soudním znalcem v oboru střelných ran."

144

"To mi nikdy neřekla," přiznal Lou. Znělo to ukřivděně. "Takže si myslím, že skutečnost, že její nastávající snoubenec obchoduje se střelnými zbraněmi, pro ni bude mnohem závažnější než ta podmínka za kokain." "Můžu to chápat tak, že jí to řekneš?" "Krucí!" zlobil se Jack. "Ty jí to neřekneš? Tys na to přišel! Určitě by se mě zeptala, odkud to vím. Stejně bych jí nakonec musel prozradit, že to vím od tebe." "To nevádí," řekl Lou. "Myslím, že by to vzala líp od tebe. Máte mnohem víc společného." "Zbabělče," poznamenal Jack. "No, ty taky neprojevuješ moc odvahy," nedal se Lou. "No tak! Vidáš ji mnohem víc než já. Pracujete v jednom ústavu." "Dobře, budu o tom přemýšlet," svolil Jack. "Ale zatím ti nic neslibuju." Na stole zazvonil telefon. Jack zvedl sluchátko a jeho hlas zněl téměř rozzlobeně. Když si to uvědomil, rychle se ovládl. Na lince byla recepční Marlene Wilsonová. "Doufám, že vás neruším, doktore Stapleton," řekla Marlene. Měla lehký jižanský přízvuk. "Vůbec ne," ujistil ji Jack. "Co se děje?"

"Jsou tu nějakí pánové a chtějí s vámi mluvit," řekla Marlene.

"Čekáte nějakou návštěvu?" "Ne, nikoho nečekám," odpověděl Jack. "Kdo to je?" "Počkejte chvíli." "Já už musím jít," ozval se Lou. Vstal. "Radši zmizím, ještě bych mohl narazit na Laurii." "Ozvi se mi," požádal ho Jack a zamával.

"Budeme se muset rozhodnout, jak naložit s tím, co víme." Lou přikývl a zmizel. Na druhém konci linky se opět ozvala Marlene. "Je to pan Warren Wilson a pan Flash Thomas. Co jim mám říct?" "Díky Marlene," řekl Jack. "Pošlete je za mnou nahoru." Jack pomalu položil sluchátko. Nemohl uvěřit tomu, že by ho Warren přišel navštívit. Jack mu několikrát

našel, zda se nechce podívat, čím se vlastně živí. Z Jackovy strany šlo o pokus přimět Warrena k dalšímu studiu. Ale Warren prohlásil, že do márnice ho dostanou jediné po smrti. Jack přisunul ke svému stolu ještě jednu židli, která stála vedle Chetova stolu. Pak vyšel na chodbu a pomalu kráčel k výtahu. Načasoval to téměř přesně, protože právě ve chvíli, kdy došel k výtahu, se dveře otevřely a proti němu stáli jeho dva basketbaloví kamarádi. "Tady je to hrozný," řekl Warren a znechuceně ohrnul nos. Pak se usmál.

"Jak se máš, člověče?" Zvedl ruku s nataženou dlaní. Jack do ní plácl, jak byl zvyklý při pozdravu na hřišti. Stejně se pozdravil s Flashem, na něhož prostředí působilo mnohem víc než na Warrena. "Jako obvykle," ujistil ho Jack. "Až na vaši návštěvu. Jsem v šoku, že jste za mnou přišli, ale pojďte ke mně do pracovny."

145

Jack je vedl přes chodbu. "Tady to divně smrdí," poznamenal Flash. "Připomíná mi to špitál," dodal Warren. "V tomhle špitálu bych teda nechtěl být," nervózně se zasmál Flash.

"Říkal jsi, že pitváte na místě, kterému říkáte díra," ozval se Warren. "Mně to tu celý připadá jako díra." "Sneslo by to nějakou renovaci," uznal Jack. Naznačil jim, aby vešli do jeho kanceláře. Všichni se posadili. Jack se usmál. "Neříkejte, že jste za mnou přijeli jen proto, abyste se ujistili, že si dneska večer přijdu zahrát." "Škoda, že nepřišel včera večer," řekl Warren. "Měl jsi možnost. Ani jednou jsme neprohráli." "Třeba budu mít štěstí dneska večer," poznamenal Jack. Warren se otočil na Flashe. "řekneš mu to ty, nebo mu to mám říct já?" zeptal se. "Jen mu to řekni," odpověděl Flash a zavrtěl se neklidně na židli. Byl zjevně nervózní. Warren se obrátil k Jackovi. "Flash se dneska ráno dozvěděl něco moc nepříjemného," řekl. "Umřela mu sestra." "To je mi líto," řekl Jack. Podíval se na Flashe, ale ten uhnul pohledem. "Nebyla moc stará," řekl Warren. "Asi jako ty. Bylo to náhlé. A Flash si myslí, že v tom je nějaká špinavost. Abys věděl, ona moc nevycházela ze svým starým, chápeš?" "Chceš tím naznačit, že v jejich vztahu figurovalo trochu domácího násilí?" ujistil se Jack. "Pokud tak říkáš tomu, že ji občas zmlátil, tak jo," souhlasil Warren. "To je obvyklý eufemismus," ujistil ho Jack.

"Hodně domácího násilí," ozval se našťavaně Flash. "Uklidni se," káral ho Warren. Poplácal Flashe po rameni. Obrátil se znovu na Jacka a řekl: "Musel jsem ho držet, aby tam hned nevyrazil a nevymlátil z toho manžela své ségry duši." "Ten hajzl ji zabil!" zavrčel Flash. "No tak, chlape!" prosil Warren. "Nevíš to jistě." "Já to vím," trval na svém Flash. Warren se obrátil na Jacka. "Vidíš, jaký s ním mám trápení.

Pokud tam vyrazí, budou z toho problémy. Někdo to nepřežije, ale myslím, že to nebude Flash." "Čím vám můžu pomoci?" zeptal se Jack. "Zkus zjistit, na co umřela," řekl Warren.

"Jestli umřela na něco normálního, tak si Flash bude muset vylejt vztek na někom jiném, třeba na mně a tobě při briketu."

Warren přátelsky plácl Flashe po temeni hlavy. Flash se zatvářil našťavaně. "Kde je její tělo teď?" zeptal se Jack. "V márnici v Brooklynu," odpověděl Warren. "Alespoň tak to Flashovi řekli v nemocnici Coney Island, kde ležela."

146

"Tak to bude snadný," oddychl si Jack. "Promluví si s tím, kdo ji bude pitvat, a hned budeme znát odpověď."

"Nebudou ji pitvat," ozval se Flash. "To mi taky dělá starosti. Odvezli ji do márnice kvůli pitvě a pak se rozhodli, že pitva nebude. Na tom je něco divného, no ne?" "Na tom není nic divného," vysvětloval Jack. "Ne všechna těla, která se pošlou na soudní, se nakonec pitvají. Pokud se rozhodli ji nepitvat, znamená to, že je dost nepravděpodobný, že by v tom mohlo být něco podezřelého. Vzhledem k tomu, že zemřela v nemocnici, její ošetřující lékař uvedl příčinu smrti a v takovém případě pitva není nutná." "Flash si myslí, že je to nějaký spiknutí," řekl Warren. "Můžu vás ujistit, že v tom žádné spiknutí být nemůže," prohlásil Jack. "Může jít o nedbalost, ale ne o spiknutí." "Ale..." protestoval Flash. "Počkej!" přerušil ho Jack. "Já se stejně zeptám. Jak se jmenovala?" "Connie Davydovová," odpověděl Flash. Jack si jméno napsal a natáhl se pro telefon. Zavolal do brooklynského ústavu, který administrativně spadl pod Ústav hlavního soudního lékaře města New York. Teoreticky vzato Bingham byl i jejich vedoucím, ale brooklynský ústav měl také svého vlastního šéfa.

Jmenoval se Jim Bennett. "Kdo z lékařů má tenhle týden službu a rozepisuje pitvy?" zeptal se Jack, když se představil operátorce. "Doktor Randolph Sanders," odpověděla. "Chcete na něj přepojit?" "Pokud to bude možné," řekl Jack. Neměl z toho radost. Randolpha znal a řadil ho do stejné kategorie jako George Fontwortha. Ťukal tužkou o stůl a čekal. Raději by jednal s kterýmkoliv z ostatních čtyř brooklynských soudních lékařů. Když se Randolph ozval, Jack nemarnil čas a šel hned k věci. Zeptal se, proč Connie Davydovová nebyla pitvána. "Musím si dojit pro její papíry," odpověděl Randolph. "Proč se ptáte?" "Byl jsem požádán, abych ten případ prošetřil," odpověděl Jack. Taktně pomlčel o tom, kdo ho o to požádal.

Pokud si Randolph bude myslet, že to byl Bingham nebo Calvin, tím lépe. "Počkejte," požádal ho Randolph. Jack se obrátil na Flashe a zakryl mluvítko rukou. "Davydovová nezní moc afroamericky." "Není to afroamerické jméno," řekl Flash.

"Conniein manžel je běloch." Jack přikývl a vytušil, že ve Flashově vztahu ke Connieinu manželovi může být mnohem víc důvodů k vzájemné nenávisti než jen uvedené domácí násilí.

"Jak vycházel s ostatními z vaší rodiny?" "Pche!" odfrkl pohrdavě Flash. "Nikdo z rodiny s ním nemluvil. Nechtěli jsme, aby si ho brala." "Tak, už to mám," ozval se Randolph ze sluchátka a upoutal Jackovu pozornost. "Mám před sebou zprávu ošetřujícího lékaře." "Co v ní je?" zeptal se Jack.

"Ošetřující lékař Michael Cooper uvedl jako příčinu smrti status asthmatis 147

cus," odpověděl Randolph. "Měla dlouhou anamnézu astmatu s četnými hospitalizacemi a návštěvami na pohotovosti. Byla extrémně obézní, což nepochybně jejímu dýchání v případě potíží neprospělo. Taky je tu uvedeno, že měla řadu alergií."

"Aha," řekl Jack. "Řekněte mi, vy jste to tělo viděli?"

"Samozřejmě že jsem ho viděl!" Randolpha se ta otázka zjevně dotkla. "Z profesionálního hlediska, nenašel jste nějaké známky domácího násilí?" zeptal se Jack. "Kdyby tam nějaké byly, byl bych ji nechal odpítvat," ohradil se Randolph. "Žádné známky udušení?" vyptával se Jack. "Třeba drobné hemoragie na sklérách? Nic podobného?" "Vy mě svými otázkami urážíte," ohradil se Randolph. "Co toxikologie?" pokračoval Jack. "Odebral jste nějaké vzorky?" "Nebyla pitvaná!" zdůraznil Randolph. "Nebereme vzorky na toxikologii, když nepitváme. Vy taky ne, pokud vím." Randolph bez rozloučení zavěsil. Jack zvedl obočí a položil sluchátko. "Je trochu vznětlivý, ale na jeho obranu musím říct, že mé nedostatky v diplomacii jsou pověstné. Slyšeli jste i druhou stranu?"

Warren i Flash souhlasně přikýkli. "Říkal, že nenašel známky žádného domácího násilí," zopakoval Jack. "Podle mého názoru to není ten nejlepší patolog, kterého znám, ale poznat známky domácího násilí není zas tak složité, i kdyby byly značně nenápadné." "Proč ses ptal na toxikologii?" zeptal se Warren.

"Jedy a podobné látky se vyšetřují na toxikologii," vysvětlil Jack. "I takové věci se dějí." Warren se podíval na Flashe.

"Mám v tom ještě pokračovat?" zeptal se Jack. Flash přikývl.

"Jsem si jistý, že ji zabil." "Proč si to myslíš i po tom, cos právě slyšel?" divil se Jack. "Protože nikdy netrpěla ani na astma ani na alergie." "Viš to jistě?" zeptal se udiveně Jack.

"Jo, docela jistě," odpověděl Flash. "Jsem její brácha, ne?"

Nějakou alergii měla, když byla malá, ale to jí bylo asi deset. Posledních pár let jsem s ní nejméně jednou tejdě mluvil. Neměla žádnou alergii a neměla astma." "To žasnu," poznamenal Jack. "To celou věc podstatně mění." "Co ještě můžeš udělat?" zeptal se Warren. "Můžu v první řadě zavolat ošetřujícímu lékaři," odpověděl Jack. "Tomu, co se o ni staral v nemocnici Coney Island." Jack už měl zlaté stránky otevřené na seznamu nemocnic a netrvalo mu dlouho, než našel potřebné číslo. Vytočil ho a požádal, aby mu zavolali doktora Michaela Coopera. Když měl lékaře na telefonu, vysvětlil mu svým obvyklým způsobem, kdo je a proč volá. Michael byl na rozdíl od Randolpha příjemný a ochotný. "Ano, pamatuji si Connii Davydovou," řekl. "Těžký případ! Přivezli ji téměř moribundní. Pohotovostní služba hlásila, že když přijeli k ní domů,

148

byla cyanotická a sotva dýchala. Zkolabovala v koupelně, kde ji našel manžel. Okamžitě s ní začali dýchat a dostala kyslík.

Když ji přivezli na příjem, byla těžce acidotická, CO₂ měla mimo graf a saturaci kyslíkem v arteriální krvi nepředstavitelně nízkou. Hodnoty se při adekvátní ventilaci upravily, ale její klinický stav už ne. Neměla žádné periferní reflexy, zornice zůstaly rozšířené a bez reakce a na EEG měla prakticky lajnu. Moc jsme toho dělat nemohli." "Měla nějaký poslechový nález?" zeptal se Jack. "Když ji přivezli, nic moc slyšet nebylo," odpověděl Michael. "Ale vzhledem k nízké saturaci a těžké acidóze na tom není nic divného. Všechny svaly včetně hladké svaloviny měla prakticky paralyzované.

Vzhledem k její hmotnosti byla jak velryba na suchu." "Nějaké známky infarktu?" "Ne," řekl Michael. "EKG bylo prakticky normální, měla jen velmi pomalou akci a byly tam změny, které odpovídaly nízké saturaci kyslíkem." "Co iktus?" "Ten jsme vyloučili, CT hlavy měla normální," odpověděl Michael.

"Provedli jsme i lumbální punkci, mok byl čirý." "Co teplota, kožní léze nebo jiné známky infekce?" vyptával se Jack.

"Nic," ujistil ho Michael. "Teplotu měla spíš pod normál." "Uvedl jste anamnézu astmatu a alergie," řekl Jack. "Jak jste ji získal? Našel jste staré chorobopisy?" "Ne, to jsem se dozvěděl od jejího manžela," řekl Michael. "Přes všechno trápení byl celkem při smyslech a poskytl nám slušnou anamnézu pacientky." Jack mu poděkoval a zavěsil. Otočil se na Warrena a na Flashe. "Je to čím dál tím zajímavější. Nezdá se, že by anamnéza byla věrohodná. Asi bych se na Connii měl podívat."

"To můžeš?" zeptal se Warren. "Proč ne?" opáčil Jack. Pokusil se zavolat přímo Randolphovi, ale ten nebral telefon. Zkusil pager. Když se operátorka zeptala, kdo volá, Jack jí řekl své jméno a čekal. Operátorka se po chvíli ozvala znovu a oznámila Jackovi, že doktor Sanders je zaneprázdněn. Jack nechal vzkaz, že jede za ním. "Zdá se, že doktor Sanders předvádí trochu pasivní rezistence," poznamenal Jack a vstal. Vzal si mobilní telefon a malý fotoaparát. Obojí strčil do kapsy. "Co budete dělat? Můžete jet se mnou." "Chceš jet?" zeptal se Warren Flashe. "Já mám čas." Flash přikývl. "Rád bych věděl, jak to dopadne." "Jak jste sem přijeli?" zeptal se Jack. Warren zvedl klíček od auta. "Venku na Tricátý ulici mám kolečka."

"Skvělé," liboval si Jack. "Jdeme!" Sjeli výtahem do suterénu a chystali se vyjít přes nákladovou rampu, když se Jack zarazil. "Něco mě napadlo," řekl. "Kdo ví, jak mě v Brooklynském ústavu uvítají. Asi bude lepší, když si vezmu svoje zásoby." "Jaké zásoby máš na mysli?" divil se Warren.

149

"Trvalo by dlouho, než bych ti to vysvětlil," odpověděl Jack.

"Počkejte tu na mě, nebo běžte k autu. Hned jsem zpátky." Jack zamířil do márníce kolem chladících boxů, kde se skladovala těla před pitvou. Naštěstí narazil do Vinnieho, který právě vycházel z pitevny. Jack sanitáře požádal o

nádoby na vzorky různých tělesných tekutin, ústenku, gumové rukavice, několik stříkaček, pár skalpelů a nasogastrickou sondu. "Na co se to proboha chystáte?" divil se Vinnie. Podezíravě si Jacka prohlížel. "Nejspíš se chystám trochu spálit," odpověděl Jack.

"Jedete někam ven?" "Obávám se, že ano." "Chcete, abych jel s vámi?" nabídl se Vinnie. "To nebude potřeba," řekl Jack. "Ale díky za nabídku." Vinnie byl za chvíli zpátky s veškerým požadovaným materiálem. Jack si mezitím přinesl malou tašku, ve které si vozil náhradní spodní prádlo. Hodilo se mu hlavně v létě, když se cestou na kole zpotil a musel se po příjezdu do práce osprchovat a převléknout. Všechny zásoby strčil do tašky, poděkoval Vinniemu a vyrazil k rampě. Warrena a Flashe našel na chodníku. Opět se hádali, zda Flash má nebo nemá jet za svým švagrem. Když nasedali do auta, téměř spolu nemluvili.

Jack se uvelebil na prostorném zadním sedadle, Warren a Flash seděli vpředu. Byl to pět let starý cadillac. "Nemůžeme si tu cestu nějak zpříjemnit?" ozval se Jack a doufal, že trochu pročistí vzduch. "On se zbláznil!" stěžoval si Warren a mával rukama. "Dostane se do průšvihů nebo se nechá zabít, to mi věř!" "Hele, byla to moje sestra a on ji zabil," zlobil se Flash. "Kdyby šlo o tvou ségru, choval by ses stejně." "Ale ty nevíš, jestli ji zabil!" protestoval Warren. "O to tu jde!"

Proto jsme přece přijeli za doktorem." "Poslouchej, Flashi," ozval se Jack. "Myslím si, že poznám, jestli se jednalo o nějakou špinavost, nebo ne, ale musíš mít trpělivost. Může ti to říct definitivně třeba až za pár dní." "Proč ne hned?" divil se Flash. Otočil se a udiveně zíral na Jacka. "Já myslel, že to poznáš hned." "To je sice možný," odpověděl Jack, "ale vzhledem k tomu, že Randolph na ní nic neviděl, dost o tom pochybuje. On není zas tak špatný patolog. Napadá mě spíš nějaký jed." "Jaký?" zeptal se Warren. Díval se na Jacka ve zpětném zrcátku. "Třeba kyanid," odpověděl Jack. "Tomu to ale neodpovídá, protože měla nízkou saturaci kyslíkem. Ale i o tom budu přemýšlet." "O čem ještě?" vyptával se Warren. "Kysličník uhelnatý je další, o čem bych uvažoval," pokračoval Jack. "Ale problém je v tom, že ji pohotovost popsala jako cyanotickou nebo spíš modrou."

150

"To je všechno?" zeptal se Warren. "Žádné další jedy tě nenapadají?" "Co to má znamenat? Zkoušíš mě?" zlobil se Jack.

"Ne, jsem jen zvědavý." "No, tak mě netrap," řekl Jack. "Asi budu uvažovat ještě o barbiturátech, benzodiazepinech, například o valiu, etylenglykolu a podobných látkách. Všechny mají společné to, že způsobují dechovou nedostatečnost, což zjevně Connii postihlo." "Jak by ji mohl manžel zabít kysličníkem uhelnatým?" divil se Flash. "Měli auto?" opáčil Jack. "Jo," odpověděl Flash. "Měli dokonce i garáž." "Tak ji mohl třeba opít nebo omámit a pak ji strčit do auta a nechat v garáži běžet motor," vysvětloval Jack. "Nebo mohl přímo vyvést výfuk do kabiny. Když byla skoro mrtvá, mohl ji odnést do koupelny a zavolat záchranku." "Nemohl ji nikam odnést," řekl Flash. "Vážila nejméně sto padesát kilo." "Popisuju jen to, co se mohlo stát," bránil se Jack. "Vy jste hrozní! Jedem!"

"Musíš mi říct, kam mám jet," ozval se Warren. "Do nemocnice Kings County," řekl Jack. "Je to v Brooklynu, jihovýchodně od Prospect Parku." "Mám jet po FDR Drive?" zeptal se Warren.

"Jo," souhlasil Jack. "Jeď přes Brooklyn Bridge a pak na Flatbush Avenue." Warren nastartoval a rozjel se. "Flashi!" zavolał Jack ze zadního sedadla, když projížděli kolem East River. "Je nějaká možnost, že by tvoje sestra spáchala sebevraždu?" "Ani náhodou!" odpověděl Flash. "Nebyla ten typ."

"Měla deprese?" "Ne v běžném slova smyslu," vysvětloval Flash, "Ale trochu asi jo. Proto nejspíš tolik jedla.

Pochopila, že si vzala cvoka." "Jak to?" divil se Jack. "Ten blb nic nedělal," řekl Flash našťavaně. "Přišel domů z práce, sedl si k televizi a chlastal. To bylo všechno. Aspoň až donedávna, před pár měsíci totiž začal trávit většinu času ve sklepech." "Co tam dělal?" zeptal se Jack. "Nejspíš se jen tak poflakoval," odpověděl Flash. "Connie mi neřekla, co tam dělal. Myslím, že to ani nevěděla." "Ona taky pila?" "Ne," řekl Flash. "Pokud máš na mysli chlast. Mléčný koktejly, to bylo něco jiného."

"Co drogy?" pokračoval Jack. "Drogy nebrala," řekl Flash.

"Nikdy." "Kde v Brooklynu bydlela?" "Oceanview Lane patnáct." odpověděl Flash. "Kde to je?" "V Brighton Beach," vysvětloval Flash. "Bydlela v takovém celkem roz 151

tomilým místě, kde byly dřevěné domky. V létě si mohla zajít pěšky až k moři a zaplavat si. Je to tam docela hezký.' "Hmmm," zamumlal Jack. Neuměl si představit dřevěné domky na území New Yorku. Zaparkovat poblíž nemocnice Kings County byl děs, ale Warrena to nijak nerozházelo. V kufru měl uloženou starou popelnici bez dna. Našel si místo před požárním hydrantem, klidně zaparkoval a hydrant přikryl svou popelnici.

Jack jen žasl, co všechno lidé ve městě nevymyslí. Před Ústavem soudního lékaře se Warren i Flash zarazili. "Asi bysme měli počkat venku," řekl Warren. Podíval se na Flashe. Flash přikývl. "Jak chcete. Budu se snažit být co nejdřív zpátky."

Jack vešel do budovy. Mávl recepční před nosem svým odznakem, a ta ho pustila dovnitř. Jack nechtěl ztrácet čas, zamířil proto přímo do kanceláře vedle márnice a pitevny a vešel otevřenými dveřmi dovnitř. U stolu seděl laborant.

"Dobrý den, jsem doktor Stapleton z Ústavu na Manhattanu," vysypal ze sebe Jack. Vytáhl odznak a předvedl ho sanitáři stejně jako recepční. "Dobrý den. Já jsem Doug Smithers. Co pro vás můžu udělat?" Muž byl zjevně překvapen. Návštěvy mezi ústavu nebyly na denním pořádku. "Několik věcí," odpověděl Jack. "V první řadě, byl byste tak laskav a vyvolal mi doktora Randolpha Sanderse? Požádejte ho, aby se tu za mnou laskavě zastavil."

"Dobře," řekl Doug nervózně. Do jeho popisu práce nepatřilo diktovat lékařům, co má dělat. Zvedl telefon. Když měl doktora Sanderse na lince, přetlumočil mu doslova Jackův vzkaz.

"Skvělé!" pochválil ho Jack. "Teď bych potřeboval, abyste mi našel jedno tělo a odvezl ho někam, kde bych se naně mohl podívat." "Chcete pitevní stůl?" "Ne." odpověděl Jack. "Nebudu se převlékat. Jen se chci na tělo podívat a vzít si pár vzorků. Stačí mi nějaké místo, kde je dobře vidět." Doug Smithers vstal. "Jaké má pořadové číslo?" "To nevím," přiznal Jack. "Jmenuje se Connie Davydovová. Pokud vím, přivezli ji dnes brzy ráno." "To tělo tu není," řekl Doug. "Vy si děláte legraci!" "Ne, asi před půl hodinou si ho odvezli." "Do háje!" zaklel Jack a na důraz svých slov zavrtěl hlavou. Hodil na stůl tašku s věcmi, až to zachrastilo. Zrudl. "Omlouvám se," začal Doug. Nahrbil se, jako by čekal, že se na něj Jack vrhne. "Vy za to nemůžete," vyštěkl Jack. Sevřel pěst, až mu zapraskalo v kloubech. "Kam je odvezli?" Doug se unaveně naklonil nad knihu na stole. Prstem si ukazoval na jednotlivá jména ve sloupci. "Do Stricklandova pohřebního ústavu." "Kde to ksakru je?"

152

"Myslím, že na Caton Avenue, poblíž hřbitova Greenwood."

"Prokrista!" rozčiloval se Jack. Přecházel sem tam a přemýšlel, co dál. "Doktor Stapleton, předpokládám," ozvalo se za ním povýšeně. "Nezatoulal jste se poněkud daleko?" Jack se podíval ke dveřím. V nich stál doktor Randolph Sanders. Byl o trochu starší než Jack. Hojně prošedivělé vlasy měl sčesané dozadu. Brýle se silnými černými obroučkami dodávaly jeho úzkému obličejí sovího výrazu. V hierarchii ústavu byl mnohem výš než Jack, pracoval v soudním lékařství téměř dvacet let.

"Napadlo mě, že se tu zastavím a trochu vám pomůžu," odsekl Jack. "Ale, prosím vás!" poznamenal Randolph opovržlivě. "Proč jste kruci poslali tělo té Davydovové pryč, když jste věděl, že sem jedu?" "Dostal jsem záhadný vzkaz, že nás možná navštívíte, ale nikdo se nezmínil o tom, že tu musí zůstat to tělo." "Asi bych se neměl divit. Předpokládám něco takového by vyžadovalo IQ přes padesát." "Vaše pubertácké žvásty nemusím poslouchat," ohradil se Randolph. "Přeji vám šťastnou cestu zpátky na Manhattan." Otočil se na patě a zmizel. Jack vyběhl do haly. Zavolał za mizějícím Randolphem: "Něco vám řeknu!"

Connie Davydovová neměla ani astma ani alergii. Byla to úplně zdravá ženská, kterou náhle postihlo dechové selhání bez předchozího infarktu nebo iktu. Pokud to není případ, který by si zasloužil pitvu, tak už nevím, co by to muselo být!"

Randolph se zastavil u výtahu a otočil se. "Jak víte, že neměla astma ani alergii?" zeptal se. "Od jejího bratra," odpověděl Jack. "Tak mi dovoluť jednu poznámku," řekl pohrdavě Randolph. "Anamnézu mám od naší nejzkušenější asistentky.

Můžete věřit, komu chcete, ale já spoléhám na profesionály."

Pak se otočil a klidně stiskl tlačítko u výtahu. Ještě jednou se obrátil na Jacka a nadřazeně se usmál. Jack se chystal Randolphovi vztekle odpovědět, ale pak si uvědomil, že nemá smysl se s ním hádat. Navíc by to nijak neprospělo vyřešení případu Connie Davydovové. Zavrtěl hlavou, vrátil se do kanceláře a vzal si se stolu svou tašku. Doug si ho zvědavě prohlížel, ale mlčel. Jack vyběhl našťavaně z Ústavu a rozběhl se po chodníku k Warrenovu autu. Warren a Flash stáli venku a opírali se o vůz. S očekáváním se dívali na Jacka, ale ten mlčel. Beze slova dopadl na zadní sedadlo. Warren a Flash se na sebe podívali a pokrčili rameny, pak také nasedli do vozu.

Oba se otočili na Jacka, ten však seděl mlčky se sevřenými rty. "Vypadáš nasraně," poznamenal Warren. "To taky jsem," přiznal Jack. Uhnul pohledem a zjevně o něčem přemýšlel. "Co se stalo?" zeptal se Flash. "Odeslali tělo do pohřebního ústavu," odpověděl Jack. "Jak to?" divil se Warren. "Věděli přece, že sem jedeš."

153

"Nejspíš to souvisí se vztahy mezi lékaři. Dá se to těžko vysvětlit a patrně byste to ani nepochopili." "Já ti věřím," řekl Warren. "Co budeme dělat?" "Nevím," odpověděl Jack.

"Snažím se něco vymyslet." "Já vím, co udělám," ozval se Flash. "Jedu do Brighton Beach." "Dej pokoj," uklidňoval ho Warren. "To je jen malá nepříjemnost." "Pěkná nepříjemnost," odsekl Flash. "Kdyby byla bílá, nic podobného by se nemohlo stát." "Flashi, v tom ten problém není," řekl Jack. "V tomhle městě je spousta rasismu, to máš pravdu, ale v tomhle případě nejde o barvu pleti." "Proč nemůžeš prostě zavolat do pohřebního ústavu, aby poslali tělo zpátky?" navrhl Warren.

"Kéž by to bylo tak jednoduchý," vzdychl Jack. "Problém je v tom, že to je vlastně brooklynský případ a já jsem z Ústavu na Manhattanu, a to znamená, že je v tom spousta zádrhelů. Musel by se do toho vložit náš nejvyšší šéf, to by ale našťovalo brooklynského šéfa, protože by si to vyložil jako kritiku toho, jak svůj Ústav řídí. Vznikla by z toho byrokratická válka. Navíc by to trvalo věčnost. Až by se dokončilo všechno papírování, telefonování a válčení, pohřební ústav by stihl tělo nabalzamovat nebo, což by bylo ještě horší, spálit." "Do prdele!" zaklel Warren. "Je to jasný," prohlásil Flash. "Jedu do Brighton Beach." "Ne, pojedeme všichni do pohřebního ústavu," řekl Jack. "Nejspíš to způsobí nějaké problémy, ale myslím, že není jiná šance, jak zabránit Flashovi v nějaké sebevražedné akci. Třeba budeme mít štěstí. Je to na Caton Avenue blízko hřbitova Greenwood. Máš tu mapu?" Warren přikývl. Flash ji vyndal z přihrádky v palubní desce. Sklonili se nad ni a Jack mezi tím přemýšlel, co je může potkat v pohřebním ústavu. Předpokládal, že ředitel nebude příliš ochoten spolupracovat. "Až tam přijedeme, budeme tam muset vtrhnout a využít momentu překvapení," ozval se Jack. Warren se na něj podíval. "Co tím myslíš?" "Musíme udělat všechno, co budeme potřebovat, dřív než se vzpamatují a začnou o tom přemýšlet." "Ale ty jsi přece soudní lékař," namítl Warren. "Jsi zástupce města." "To jo, ale to, co se chystáme udělat, je přinejmenším neobvyklé. Řediteli pohřebního ústavu se to určitě líbit nebude. Normálně to funguje tak, že tělo je oficiálně vydáno nejbližšímu příbuznému, v tomhle případě

manželovi, i když si ho vlastně vyzvedne přímo pohřební ústav.

S tělem se bez souhlasu manžela nesmí nic stát. My samozřejmě nechceme, aby manželovi volali, protože pokud má Flash pravdu, asi by nás zabil." "Proč prostě neřekneš, že jsi z Ústavu soudního lékaře v Brooklynu a že jsi na něco zapomněl?"

"Ředitel by si určitě do Brooklynu zavolal." namítl Jack.

"Divil by se, proč mu prostě nezavolali, aby poslal tělo zpátky. Nezapomeň, že se vzájemně znají. Bylo by dost neobvyklé, kdybych se tam objevil já. Věř mi!"

154

"Co navrhuješ?" zeptal se Warren. "Přemýšlím," odpověděl Jack.

"Už jste to našli na mapě?" "Myslím, že jo," řekl Flash. "Tak jedem, než si to rozmyslím." Když ujeli kus cesty, Jacka něco napadlo. Vytáhl mobilní telefon a vytočil číslo Binghamovy kanceláře. Ozval se mu sladký hlas Cheryl Sanfordové, což ostatně předpokládal. Jack se představil a zeptal se, zda je šéf na doslech. "Sotva," odpověděla Cheryl. "Jel do kanceláře předsedkyně zdravotní rady na neodkladnou schůzku." "To se hodí," liboval si Jack.

"Poslouchejte, mám jeden problém a potřeboval bych vaši pomoc." "Budu z toho mít průšvih?" zeptala se Cheryl unaveně. Znala Jacka příliš dobře a věděla, jak často je u Binghamu na koberci. "To nemůžu vyloučit," přiznal Jack.

"Ale pokud by se to stalo, беру na sebe plnou odpovědnost. Je to pro dobrou věc." Jack jí popsal Flashův problém, pochybnosti kolem Conniiny smrti a neshodu mezi uvedenou anamnézou a skutečností, která může naznačovat něco nekalého. Nakonec zvítězila Cherylina ochota a láska ke spravedlnosti. Rozhodla se alespoň vyslechnout, co by od ní Jack potřeboval. Jack si odkašlal. "Pokud zavolají ze Stricklandova pohřebního ústavu během příští půl hodiny a budou chtít šéfa, řekněte jim, že jel do kanceláře předsedkyně zdravotní rady, což je pravda. Pak jim řekněte, že doktor Jack Stapleton byl pověřen odebrat nějaké vzorky Connie Davydové." "To je všechno?" divila se Cheryl. "Ano, to je všechno," přisvědčil Jack. "Pokud byste chtěla popustit uzdu fantazii, můžete říct, že jste chtěla zavolat, ale zapomněla na to, když musel šéf náhle odjet." "Vy jste Ďábel," poznamenala Cheryl. "Ale je to pro dobrou věc, zvlášť kdyby se opravdu jednalo o vraždu. Udělám to." "Já si o sobě radši myslím, že jsem vynalézavý, ne Ďábelský," žertoval Jack.

Poděkoval Cheryl za sebe i za Flashe, rozloučil se a ukončil hovor. "Zdá se, žeš to zařídil," poznamenal Warren.

"Uvidíme," řekl Jack. Moc tomu nevěřil. Z vlastní zkušenosti věděl, že se může naskytnout spousta překážek. Pokud má ústav hodně personálu, mohl by klást i fyzický odpor. Stricklandův pohřební ústav byl jednopatrový štukovaný dům, který v minulém životě bezpochyby sloužil jako domov nějakého bohatého obyvatele Brooklynu. Natfeli ho nabilo, aby nepůsobil pochmurným dojmem, přesto však vypadal neforemně, bez jakéhokoli stylu. Všechna okna zakrývaly těžké závěsy. Z parkoviště bylo vidět na hřbitov Greenwood, na němž se ježily náhrobní kameny. Warren zatáhl ruční brzdu a vypnul motor.

"Vypadá zlověstně, co?" poznamenal Jack.

155

"Co tam vlastně dělají?" zeptal se Warren. "Vždycky mi to bylo záhadou." "Ani se neptej! Myslím, že to nemusíš vědět," odbyl ho Jack. "Jdeme na věc, než ztratím odvahu." "My počkáme tady" řekl Warren. Podíval se na Flashe. Ten rychle přikývl na souhlas. "Kdepak! Tentokrát ne," prohlásil Jack. "Když jsem před chvílí říkal "musíme" myslel jsem to vážně. Bude to taková miniinvaze a budu vás oba potřebovat. Navíc Flash je příbuzný, což nám dodá zdání jakési legitimnosti." "To myslíš vážně?" divil se Warren. "Naprostě," ujistil ho Jack. "Jdeme.

Není o čem diskutovat." Jack rázně zamířil k přednímu vchodu se svým zavazadlem v ruce. Slyšel za sebou Warrenovy a Flashovy kroky. Věděl, že se jim moc nechce. Ani se nedivil.

Bylo mu jasné, že nejsou ani v nejmenším připraveni na to, co je čeká. Interiér pohřebního ústavu byl standardní. Hodně tmavého dřeva, sametové závěsy, tlumené osvětlení a tichá hudba. Vše mělo vyvolat dojem důstojnosti. Ve vstupní hale ležela na stole návštěvní kniha. Vedle něj se tyčila přísně vyhlížející žena v černých šatech. Uprostřed místnosti stála otevřená rakev, před ní byly v několika řadách skládací židle.

Vnitřek rakve byl obložený bílým saténem. Jack zahlédl profil zemřelého. "Můžu vám nějak pomoci?" zeptala se žena téměř šeptem. "Ano," odpověděl Jack. "Kde najdeme ředitele?" "Je ve své kanceláři," řekla žena. "Mám vám ho zavolat?" "Buďte tak hodná," požádal ji Jack. "A pospěšte si, prosím. Je to naléhavé." Jack se podíval přes rameno na Warrena a Flashe, kteří nyní stáli těsně za ním. "Do háje!" zašeptal Warren.

"Určitě nás tu potřebuješ?" "O tom nepochybuj," ujistil ho Jack. "Jen klid." Za pár minut se v postranních dveřích objevil ředitel s ustaraným výrazem v doprovodu dvou svalnatých mužů v tmavých oblecích. ředitel pohřebního ústavu měl neposkvrněný černý oblek, nažehlenou bílou košili a pečlivě učesané vlasy. Jediné, co se nehodilo k dokonalému obrazu, byla jeho pleť. Byl opálený, jako by se právě vrátil z dovolené na Floridě. "Jmenuji se Gordon Strickland," představil se zastřeným hlasem. "Bylo mi řečeno, že jde o naléhavou záležitost. Co pro vás mohu udělat?" "Jsem doktor Jack Stapleton," řekl Jack s veškerou důstojností, kterou do těch slov dokázal vměstnat. Přidržel Gordonovi před nosem svůj odznak soudního lékaře. "Jsem zástupce přednosty Ústavu hlavního soudního lékaře na Manhattanu, doktora Harolda Binghamu." Gordon naklonil hlavu, aby viděl přes odznak na Jacka. "To jméno znám. Jak to souvisí s námi tady v Brooklynu?" "Byl jsem vyslán, abych prohlédl tělo Connie Davydové," řekl Jack. "A odebral potřebné vzorky tělesných tekutin. Předpokládám, že jste o tom byl informován." "Nikdo nám nevolal," řekl Gordon. Začal mu lehce cukat horní ret. "V tom případě se omlouvám za to překvapení," řekl Jack. "Přesto bych

tělo potřeboval vidět." Udělal krok směrem k dvoukřídlovým dveřím, které vedly do středu budovy. "Počkejte chvíli!" zarazil ho Gordon zdviženou rukou. "Kdo jsou ti další dva pánové?" "Tohle je Warren Wilson," řekl Jack a kývl na Warrena. "Je to můj asistent. Ten druhý je Frank Thomas, bratr zemřelý." Jack si nebyl jistý, jak to projde, protože oba jeho přátelé byli oblečeni velmi neformálně. Warren nemohl ani s největší dávkou fantazie působit dojmem profesionála. "Tomu nerozumím," prohlásil Gordon. "Tělo bylo vydáno panu Davydovovi. On se s námi ale také nespojí." "Vyšetřujeme podezření z vraždy," řekl Jack suverénně. "Objevily se nové informace." "Podezření z vraždy?" zopakoval Gordon. Intenzita tiků zesílila. "Ano, skutečně," ujistil ho Jack. Opět vykročil a přinutil Gordona couvnout. "Pokud byste nám mohl ukázat, kde je lednice nebo kde máte uložena nově přivezená těla, my uděláme, co je potřeba, a pojedeme." "Tělo je v balzamovací místnosti," řekl Gordon. "Čekali jsme na pokyny pana Davydova. Měl se ozvat, jakmile sem bude tělo dopraveno." "Tak se na tělo podíváme v balzamovací místnosti," souhlasil Jack. "Nám je to jedno." Gordon se otočil a bez velké radosti prošel dvoukřídlovými dveřmi. Jack, Warren i Flash ho následovali.

Gordonovi mlčící průvodci uzavírali průvod. "Tohle je naprosto nestandardní postup," řekl Gordon, aniž by tu poznámku někomu přímo určil. "Z brooklynského ústavu nám nikdo nevolal. Myslím, že bych jim měl zavolat." "Pokud zavoláte přímo doktoru Haroldu Binghamovi, ušetříte si čas," poradil mu Jack.

"Bezpochyby víte, že Ústav soudního lékařství v Brooklynu spadá pod Ústav na Manhattanu." "To jsem nevěděl," přiznal Gordon. Jack vytáhl mobilní telefon, vyťukal číslo přednosta a podal přístroj Gordonovi. Gordon si jej přitiskl k uchu. Jack slyšel, jak se ozvala Cheryl Sanfordová se svou obvyklou preambulí: "Kancelář doktora Harolda Bingham, přednosta Ústavu hlavního soudního lékaře. Co pro vás mohu udělat?" Celá skupina se zastavila před dalšími dvoukřídlovými dveřmi a Gordon telefonoval. Jack zaslechl jen část z toho, co říkala Cheryl.

Gordon přikyvoval a říkal: "Aha", "ano" a "chápu" několikrát za sebou. Nakonec řekl: "Děkuji vám, paní Sanfordová. Naprosto chápu, nemusíte se omlouvat. Doktoru Stapletonovi pomůžu, jak jen budu moci." Gordon ukončil hovor a vrátil telefon Jackovi.

Když si ho Jack bral, všiml si, že Gordonův tik opět nabyl na intenzitě. Bylo vidět, že je mu situace nanejvýš nepříjemná, ale rozhovor s Cheryl ho přece jen trochu uklidnil. "Tudy," řekl Gordon a ukázal na dvoukřídlové dveře. Všichni vstoupili do balzamovací místnosti, která byla zahalena do odporně sladké vůně deodorantu. Prostor byl mnohem větší, než Jack předpokládal. Dosahoval velikostí pitevny, kde Jack většinu dní pracoval. V pitevně stálo osm stolů, zde byly pouze čtyři.

Dva z nich byly obsazené. Na nejvzdá 157

lenějším stole ležel muž, kterého právě balzamovali. Na nejbližším ležela obézní žena. "Paní Davydovová je tady," ukázal Gordon na bližší tělo. "Dobře!" řekl Jack. Rychle položil svou tašku na malý vozík a přisunul ho blíž ke stolu.

Otevřel tašku a podíval se na své přátele. Stáli u dveří jako přimrazení. Warren byl konsternován pohledem na balzamovací proces, který se odehrával na druhém konci místnosti, Flash zíral na tělo své sestry. Oba měli ve tváři poněkud strnulý výraz. Jack si dovedl představit, co se jim asi honí hlavou.

Tleskl, aby zachránil situaci. Zvuk se vykachlikovanou místností rozlehl jako výstřel z pušky. Všichni sebou trhli. Dokonce i dva muži, zabývající se balzamováním, zvedli hlavy od své práce. "Fajn!" prohlásil dychtivě, jako by se těšil na svou práci. "Pusťme se do toho, ať se pánové můžou ujmout své práce. Franku Thomasi, můžete identifikovat tuto ženu?" Flash přikyvl. "Je to moje sestra, Connie Thomasová Davydovová."

"Jste si tím naprosto jistý?" zeptal se Jack a poprvé se podíval do tváře zemřelý. Překvapily ho zjevné známky traumatu. Levé oko bylo fialové a téměř úplně zateklé. Kůže nad lícní kostí byla zhmožděná. "Naprosto," ujistil ho Flash.

Přistoupil o krok blíž a ukázal na oteklé oko. "Ten hajzl ji zmlátil stejně, jako to udělal už v minulosti." "Nemůžeme hned dělat závěry," zarazil ho Jack. "Nezapomeňte, že ji pohotovost našla v koupelně, kde zkolabovala. Koupelna je dost nebezpečné místo, když omdlíte mezi vanou, umyvadlem a záchodem, nemluvě o kohoutcích a věšácích." "Když jsem s ní byl asi tak před měsícem na obědě, jedno její oko vypadalo naprosto stejně," pokračoval Flash a Jackovu poznámku ignoroval. "Řekla mi, že ji praštil. Jediný důvod, proč jsem z něj nešel vymlátit duši, byl ten, že jsem jí slíbil, že mu nic neudělám." "Dobře, uklidněte se," mínil ho Jack. Když už se chystal odebrat vzorky, nechtěl, aby to Flash pokazil. Požádal ho, aby počkal venku. Flash neprotestoval. otočil se, rozrazil obě křídla dveří a odešel. Na pokyn ředitele se oba svalnatí muži vzdálili také. "Je to pro něj nesmírně těžké," vysvětloval Jack. "Bude nejlepší, když uděláme to, co musíme, a co nejrychleji ho odtud odvezeme." Gordon přistoupil ke stolu.

Jack si natáhl gumové rukavice. "Doufám, že tělo nijak viditelně nepoškodíte," ozval se Gordon. "Nevíme, jestli má pan Davydov v úmyslu mrtvou vystavit nebo ne." "Odebereme jen vzorky tělesných tekutin," ujistil ho Jack. Naznačil Warrenovi, aby přistoupil ke stolu, a podal mu několik lahvíček na vzorky. Snažil se, aby to vypadalo, že Warren je opravdu jeho asistent. Potřeboval ho mít nablízku, protože se chystal udělat přesně to, před čím ho právě Gordon varoval: odebrat vzorek zhmožděné kůže na obličej. Kdyby věděl, jak na to, byl by rád odebral i vzorky mozku, jater, ledvin, plic a tukové tkáně. Nejdřív vytáhl fotoaparát. Než mohl Gordon začít protestovat, udělal několik fotografií se speciálním zaměřením na poranění obličeje. Pečlivě si

hlavu naaranžoval tak, aby zranění bylo co nejlépe patrné. Při té příležitosti se podíval po stopách škrcení nebo dušení. Žádné nenašel. Když odložil fotoaparát, dokončil rychle, ale pečlivě zevní prohlídku těla. Při práci hlasitě komentoval svůj nález, aby se Warren lépe orientoval v tom, co dělá.

Zmínil se, že na těle nejsou žádné známky vpichů kromě iatrogenních, žádné trauma s výjimkou modřiny na oku a tváři a žádné známky infekčního onemocnění. Pak si Jack připravil injekční stříkačky a začal s odběrem vzorků tělesných tekutin.

Odebral vzorek krve ze srdce, moči z močového měchýře, tekutiny z očních bulbů a mozkomíšního moku z míšního kanálu.

Připravil si nasogastrickou sondu a odebral vzorek žaludečního obsahu. Pracoval rychle, neboť se obával, že by mu mohl někdo v práci zabránit dřív, než bude hotov. Warren se snažil zavřít oči, aby radši nic neviděl. Ředitel pohřebního ústavu se opřel o zeď. Stál s rukama zkříženýma na hrudi a sledoval dění. Z jeho výrazu a intenzivního tiků horního rtu bylo zřejmé, že ho Jackovo počínání ani v nejmenším netěší, ale mlčí. Alespoň do okamžiku, kdy se Jackovi zaleskl v ruce skalpel. "Počkejte!" vykřikl Gordon, když nůž zahlédl. Rychle se odpoutal od zdi a přistoupil ke stolu. "Co se chystáte udělat?" "Už jsem hotov," ujistil ho Jack. Narovnal se a strčil vzorek kůže z tváře a víčka do jedné z lahvíček. Vzorek odebral s neuvěřitelnou rychlostí. "Ale slíbil jste přece..." začal Gordon. Zděšeně se díval na defekt v kůži Conniina obličej. "To je pravda," odpověděl Jack. "Jenže jsem si uvědomil, že jsme povinni zjistit, zda to oteklé oko není následkem nějakého infekčního procesu. Se svou pověstnou chirurgickou zručností jsem odebral jen nepatrný vzoreček. Jsem si jistý, že se vám ho vašimi kosmetickými triky podaří úplně zamaskovat." "To je skandál!" rozčílil se Gordon. Sklonil se a s hrůzou si prohlížel defekt.

Podle jeho názoru se nedal popsat jako nepatrný. Conniina tvář vypadala hrůzně a nenapravitelně poškozená. Jack brskně posbíral všechny nádoby se vzorky a nástroje a naházal je do tašky včetně použitých rukavic, které pouze obrátil naruby. V tu chvíli se cítil jako bankovní lupič, který právě získal peníze a chystá se uniknout. Chytil Warren a za rukáv trička s kapucí a táhl ho ke dveřím. "Musíme odejít důstojně, ale rychle," zašeptal. Když procházeli prvními dvoukřídlými dveřmi, slyšeli, jak se Gordon rozčiluje. Jakmile prošli i druhými dveřmi, začali se rozhlížet po Flashovi. Nikde ho nebylo vidět. Našli ho nervózně přecházet po chodníku před budovou. "Jedem!" nařídil Jack. Všichni vyrazili co nejrychleji k autu. Jack neměl strach, že by je mohl někdo pronásledovat, ale chtěl být co nejdřív pryč. Byl si vědom, že Gordona odběrem vzorku kůže nadmíru rozzlobil. Pro ředitele pohřebního ústavu je poškození obličej mrtvého neodpuštělným hříchem. Nasedli do auta. Warren nastartoval a vyrazil směrem k Prospect Parku. Dlouho jeli mlčky. Nakonec se ozval Flash: "No tak, nepovíte mi, na co jste přišli?"

159

"Přišel jsem na to, že mě už nikdo nedostane do pohřebního ústavu, dokud mě tam neodnesou," odpověděl Warren. "Co to probíhá dělali s tím člověkem na tom druhém stole? Luxovali z něj vnitřnosti? Málem to se mnou seklo, to ti povím. Byl to ten nejhorší zážitek, co pamatuju." "Jinými slovy," řekl Flash našťavaně, "o tom, co se stalo Connii, nevíte vůbec nic." "Máme všechny vzorky, které potřebujeme," ujistil ho Jack. "Teď budeš muset být trpělivý. Jak už jsem ti říkal, nebudeme vědět nic určitého, dokud se tyhle vzorky nepracují." "Viděl jsem, že ji praštil do obličej. To mi úplně stačí," prohlásil Flash. Warren se podíval na Jacka ve zpětném zrcátku. "Vidíš, co s ním mám za práci? Jako když mluvíš do dubu, chápeš to?"

"Poslouchej, Flashi," ozval se Jack. "Strkal jsem tu kvůli tobě prsty do ohně, uvědomuješ si to?" "Ale jo," připustil Flash váhavě. "Pokud si Strickland nebo brooklynský ústav budou stěžovat, můžu z toho mít pěkný průšvih, obzvláště pokud budou ty vzorky negativní. Byl bych rád, kdybys dodržel svůj slib a nejezdil za svým švagrem." "Co ten její monokl?" dožadoval se Flash. "Říkám ti naposledy, že nevíme, jak k němu přišla," řekl Jack. "Vzal jsem si vzorek kůže a uvidíme, co v něm najdeme. Mohl ji někdo praštit, ale taky ne. Viděl jsem mnohem horší poranění po pádu v koupelně. Viděl jsem i člověka, který se tím pádem zabil." "Slib mu to," vložil se do hovoru Warren. "Nebo mě královsky nasereš. Mohl jsem dneska dělat mnohem příjemnější věci než přešlapovat v pohřebním ústavu. Je ti to jasný?" "Dobře, slibuju," ozval se Flash.

"Jste spokojeni?" "Ulevilo se nám," opravil ho Jack. Sledoval z okna rušný odpolední provoz a uvažoval, jakou cenu bude muset za tento husarský kousek zaplatit. 160

Kapitola 12

ÚTERÝ, 19. ŘÍJNA, 16:35

SNÍH pokrýval celý kopec Otčina v podobě jednodité nedotčené bílé pokrývky. Ten kopec tak nazval Jurij se svým bratrem Jegorem, protože to byl nejlepší sáňkovačský kopec v celém Sovětském svazu. Nasedli na sánky, které si sami vyrobili ze zbytků dřeva a kovu, a spustili se z prudkého svahu. Jegor seděl vpředu, Jurij vzadu. Jurij si připadal jako v pohádce.

Sněhové vločky vířily kolem, když se řítily dolů ke stavením u jezera Nižnije. Jurijovi se zdálo, že letí, a vykřikl nadšením. Když se blížili k hlavní ulici, zahlédli saně, tažené dvěma koňmi bílými jako okolní sníh. Když se přiblížili na doslech, slyšel Jurij, jak zvonky saní zvoní v rytmu dusotu koňských kopyt. Zvuk zvonků silil a silil, až Jurije probudil z jeho oblíbeného snu. Nezvony zvonky saní, řinčel telefon.

Jurij se prudce posadil a málem omdlel. Opřel se a položil si hlavu na kolena. Jakmile se mu udělalo lépe, pomalu se narovnal. Závrať pominula a telefon stále zvonil. Jurij se postavil na poněkud nejisté nohy a zamířil do kuchyně. Uslul

na pohovce, a když se podíval na hodinky, zjistil, že tvrdě spal déle než čtyři hodiny. Zvedl sluchátko, při prvním slovu si uvědomil, že má zastřený hlas, a musel si odkašlat. "Tady je Gordon Strickland. Omlouvám se, že vás obtěžuji, pane Davydove, ale stala se taková nepříjemnost, o níž byste měl vědět." Jurij si mnul čelo a jeho rozespálý mozek se snažil zařadit jméno Strickland. Věděl, že už ho někde slyšel, ale nemohl si vzpomenout na souvislosti. Pak si náhle vzpomněl. Bylo to jméno pohřebního ústavu, který vybral pro Connii.

"Jaká nepříjemnost?" zeptal se Jurij. Snažil se setřást zbytky spánku. Slovo, nepříjemnost se mu nelíbilo. "Stalo se něco velmi neobvyklého," pokračoval Gordon. "Nedlouho po tom, co k nám vaši ubohou zesnulou manželku přivezli, se tu objevili tři muži a žádali, abychom jim ukázali její tělo a dovolili odebrat vzorky." "Jaké vzorky?" zeptal se Jurij.

"Vzorky tělesných tekutin na vyšetření," vysvětlil Gordon. "Chtěl bych se vám za to omluvit a odpusťte, že jsem vám nezavolał hned a nepožádal vás o svolení. Všechno se seběhlo strašně rychle.

Měli pověření od přednosta Ústavu hlavního soudního lékaře, ale teď, když už odjeli, jsem začal pochybovat o tom, zda to bylo legální. Možná se o tom budete chtít poradit. Mohl byste vysoudit odškodné." "Já tomu nerozumím," ozval se Jurij. "Moje žena přece nebyla pitvaná." "Přesně tak," souhlasil Gordon.

"Proto mi to připadá tak neobvyklé. Pracuji ve svém oboru už déle než třicet let a můj otec v něm pracoval celý život, a ani jeden z nás něco podobného nepamatuje." "Kdo byli ti tři muži?" zeptal se Jurij. Přidržel si telefon ramenem, aby si mohl podat skleničku. Z mrazáku vytáhl lahev vodky a nalil si panáka. Potřeboval ho.

161

"Jeden z nich byl soudní lékař," řekl Gordon. "Doktor Jack Stapleton. Měl s sebou asistenta..." "Jak se ten doktor jmenoval?" skočil mu do řeči Jurij. I v současném rozespálém stavu mu to jméno znělo povědomě. Když je Gordon zopakoval, Jurij si opět lokl vodky. Jack Stapleton byl ten muž, s nímž se setkal v kanceláři Obchodu s korintskými koberci! "Soudního lékaře doprovázel také jeden z příbuzných vaší zesnulé ženy," pokračoval Gordon. "Alespoň tak nám to řekli. Představili ho jako Franka Thomase, ale slyšel jsem, jak doktor Stapleton použil přezdívku Flash." Jurij cítil, jak mu běhá mráz po zádech. Přitáhl si k telefonu jednu z kuchyňských židlí a posadil se. Podlamovaly se mu nohy. Flash Thomas byl jeden z mála lidí na světě, kterých se Jurij opravdu bál. Nejenže to byl mohutný svalnatý muž, ale už Jurijovi několikrát vyhrožoval. Naposledy po telefonu, kdy prohlásil, že pokud Jurij ještě jednou Connii uhodí, přijede do Brighton Beach a zabije ho. "Jste tam ještě?" zeptal se Gordon, protože Jurij na jeho poslední větu nijak nereagoval. "Ano, jsem tu," dostal ze sebe Jurij. Srdce mu bušilo. Co jen může znamenat to, že Flash Thomas doprovázel toho záhadného Jacka Stapletona? Co to může být za strašnou náhodu? "Potřebujeme znát vaše přání ohledně pohřbu," opakoval Gordon. "Přejete si otevřenou rakev?" "Ne!" vykřikl Jurij. Pak se uklidnil. "Ne. Chci co nejjednodušší pohřeb. To by si Connie byla přála." "Budete sem muset zajet a vybrat si rakev." "Která je nejlevnější?" zeptal se Jurij. "Bylo by mnohem lepší, kdybyste sem přijel," pokračoval Gordon vemlouvavým tónem. "Předvedli bychom vám celou naši nabídku a vysvětlili výhody i nevýhody každého typu." "Co kremace?" zeptal se Jurij. "Můžeme ji zařídit," ujistil ho Gordon. "Ale přesto si musíte vybrat vhodnou rakev," "Chci ji nechat spálit," rozhodl se Jurij. "A chtěl bych, aby to bylo co nejdřív. Pokud možno dneska!" "Nepřejete si vystavit rakev a nechcete žádný obřad?" divil se Gordon. "Ne," ujistil ho Jurij. "Podle mého náboženského přesvědčení musí být pohřbena co nejdřív." "Jak si přejete," řekl Gordon.

"Jaké vzorky odebíral doktor Stapleton?" dožadoval se Jurij.

"Jen maličký vzorek tkáně a tělesné tekutiny," odpověděl nervózně Gordon. "Nepřál jsem si, aby s jejím tělem někdo něco prováděl," stěžoval si Jurij. Uvažoval, co asi vedlo doktora Stapletona k odběru vzorků, když už předtím bylo rozhodnuto, že se pitva konat nebude. "Musím se vám znovu omluvit," řekl Gordon. "Snažte se však pochopit, že jsem tomu nemohl zabránit."

162

"Zastavím se zítra vybrat urnu na její popel a vyrovnat účet," oznámil mu Jurij. "Bude nám ctí," ujistil ho Gordon. "Vy se postarejte, aby byla spálena dřív, než se zase někdo rozhodne nenechat její tělo na pokoji." "Hned to zařídím," ujistil ho Gordon. Jurij zavěsil a potom se zahleděl do dálky. Je možné, aby někdo dostal podezření na otravu botulotoxinem? Jurij nemohl přijít na to, jak by takové podezření mohlo vzniknout.

Největší hrozbou byl Flash Thomas. Jurij se snažil představit si, co by dělal, kdyby se ve dveřích náhle objevil jeho švagr.

Byla to děsivá představa. Jurij si uvědomil, že musí vymyslet něco na svou obranu, protože nemůže opustit laboratoř, alespoň ne do té doby, než sklídí poslední kulturu. Podíval se na hodiny nad lednicí a dostal nápad. Bylo pět hodin. To znamená, že Curt bude brzy odcházet z práce. Jurij zvedl sluchátko.

Vytočil číslo požární stanice na Duane Street. Když se ozval jeden z hasičů, Jurij požádal o poručíka Curta Rogerse.

"Počkejte chvíli," požádal ho hasič. Jurij se podíval na kuchyňské dveře, kterými dopoledne přišel. Chtěl se přesvědčit, zda je dobře zamkl. Zjistil, že ne - zapomněl zasunout zástrčku. Vstal, natáhl se, jak jen mu telefoní šňůra dovolila, a zasunul zástrčku, co nejdál to šlo. "Poručík Rogers," ozval se Curt tónem, který odpovídal jeho postavení.

"Curte, tady Jurij. Potřebuju pomoc." Nastalo ticho. "Curte, jsi tam?" "Proboha, proč mi zase voláš na stanici?" zavrčel Curt tlumeným hlasem. "Myslel jsem, že jsem ti dostatečně vysvětlil, že to je nepřípustný!" "Říkals, že za tebou nemám chodit," protestoval Jurij. "O telefonování řeč nebyla." "To ti mám všechno vysvětlovat extra?" syčel vztekale Curt.

"Mysli trochu! Máš ruskej přízvuk, a ten se pozná po telefonu stejně dobře, jako když sem přijdeš osobně. Nechci, aby tu někdo věděl, že se bavím s Rusem!" "Ale já ti musel zavolat," vysvětloval Jurij. "Už jsem ti přece naznačil, že mám

problém." "Jakej problém?" zeptal se našťavaně Curt. "Potřebuju pistoli," odpověděl Jurij. "Říkals, že jich LAA má spoustu a ty sám taky. Já potřebuju jen jednu." "Na co ji ksakru potřebuješ?" "Kvůli Conniinu bratrovi," vysvětloval Jurij.

"Právě jsem se dozvěděl, že se byl podívat v pohřebním ústavu na její tělo." "No a co?" "No, to je právě to!" řekl Jurij. "Viděls včera večer její oko, nebo ne? Jednu jsem jí ubalil a její brácha mi kdysi řekl, že když ji ještě jednou praštím, zabije mě." "Proboha!" zaúpěl Curt.

163

"Myslím to vážně," ujišťoval ho Jurij. "Je to obrovskej černoch a já tu odmítám zůstat a pracovat v laboratoři, pokud nebudu mít něco na obranu." "Dobře, seženeme ti nějakou pistoli." "Potřebuju ji hned." "Končíme v pět," řekl Curt. "Pak ti ji přivezeme." "Díky," oddychl si Jurij. "Jo, nemáš za co," zabručel Curt a zavěsil. Jurij bezradně zavrtěl hlavou a položil sluchátko. Chtěl Curtovi ještě říct o Jacku Stapletonovi, ale když slyšel Curtův tón, rozmyslel si to. Znovu ho překvapila jeho zloba a nenávisť, stejně jako předchozí večer. Jurijovi připadal takový vztah mezi lidmi, kteří na něčem spolupracují, naprosto nepřijatelný. Opět si uvědomil, že Curt není jeho přítel. Jedním lokem dopil zbytek vodky a odložil sklenici do dřezu. Pak ho napadlo, zda bude mít dost času obléknout si ochranný oděv a jít do laboratoře zkontrolovat druhou kultivační nádobu, než Curt přijede. Nakonec usoudil, že u anthraxu se bude cítit bezpečněji.

164

Kapitola 13

ÚTERÝ, 19. ŘÍJNA, 17:00

JACK požádal WarrEna, aby ho vysadil na Třicáté ulici vedle Ústavu, aby se mohl vrátit přes nákladovou rampu. Chtěl se vyhnout možnosti, že narazí na šéfa nebo na Calvina, pro případ, že by jeho brooklynská epizoda už vyvolala nějakou odezvu. Doufal, že než dojde k jakékoliv konfrontaci, bude mít v ruce výsledky ze vzorků, které Connii Davydovové odebral. Ty by mohly posloužit jako obhajoba jeho činu. Intuice Jackovi napovídala, že se Flash nemylí a jeho sestra se opravdu stala obětí zločinu. Když se vyloučil infarkt, iktus a infekční choroba, s ohledem na rodinné poměry byla otrava celkem pravděpodobná. Tuto teorii silně podporovala i modřina na oku.

Jack sice nebyl ochoten to Flashovi přiznat, ale poznal, že modřina na oku nebyla následek infekce, ale traumatu, a to trauma bylo mnohem pravděpodobněji způsobeno pěstí než nějakým výstupkem v koupelně. Jack zamířil přímo do toxikologické laboratoře ve třetím patře, aby si co nejdřív zajistil vhodné alibi a zároveň podklady pro zahájení vyšetřování vraždy.

Úmyslně se vyhnul vedoucímu Johnu DeVriesovi, který by ho nejspíš nechal na výsledky čekat týden nebo i déle. Místo něj vyhledal Petera Lettermana, drobného světlolvasého laboranta, který se choval, jako by v laboratoři bydlel. Jack ho tam viděl i kolem desáté večer. "Potřebuju nutně vaši pomoc," spustil Jack bez pozdravu hned, jak laboranta našel u plynového chromatografu. Peter zvedl obočí. Byl zvyklý na různé prosby, které vybočovaly z běžné toxikologické rutiny.

Nebylo pochyb, že oddělení by sneslo nějakou finanční injekci.

Ale na druhé straně bylo nutné si uvědomit, že všechna oddělení Ústavu hlavního soudního lékaře jsou na tom podobně.

"Budu na dlažbě, pokud tady z toho nezískáme pozitivní výsledek," dodal Jack. Položil tašku na stůl a začal z ní vyndávat lahvičky se vzorky. Přitom Petera stručně informoval o tom, co odpoledne dělal. Část vyprávění o pohřebním ústavu vyvolala na Peterově chlapecké, ale obvykle vážné tváři úsměv.

"Vy si myslíte, že si vymyslím, co?" poznamenal Jack, když si všiml Peterova výrazu. "Ne, to ne," ujistil ho Peter. "To, co mi říkáte, byste si nemohl vymyslet." "Fajn," řekl Jack.

"Chápete tedy, že se pohybuju na tenkém ledu?" "To jistě!" odpověděl Peter bez váhání. "Takže mi pomůžete?" "Co hledáte?" "Něco, co tlumí dýchací činnost. Obvyklé léky, kyanid, kysličník uhelnatý, etylenglykol a cokoliv jiného, co vás napadne. Nemusíte zatím dělat kvantitativní vyhodnocení.

Jen proboha něco najděte." "Dobře," souhlasil Peter. "Projedu to." "Kdy si na to uděláte čas?" zeptal se Jack. "Třeba hned," navrhl Peter ochotně. "To, co jste vyjmenoval, budu mít za chvíli."

165

Jack se neovládl a Petera objal. Když ho pustil, tvářil se laborant rozpačitě. Začervenal se a sklopil oči. "Budu nahoře u sebe," oznámil mu Jack. "Mám tam moře práce. Ozvěte se, až to budete mít hotové." Peter přikývl. "Někdy vás pozvu na večeri," dodal Jack a poplácal Petera po zádech. "Prima," řekl Peter a začal sbírat lahvičky. "Ještě bych k tomu měl vyplnit žádanky," uvědomil si Jack. "Kdyby se z toho opravdu vyklubala vražda, musíme mít všechno v pořádku." Když Jack vyšel z toxikologické laboratoře, vyběhl po schodech do čtvrtého patra. Cítil se podstatně lépe. Vesele nahlédl do histologické laboratoře. Našel tam vedoucí Maureen O'Connerovou, která se právě oblékala a chystala se k odchodu. "Mám smůlu!" řekla Maureen svým zvláštním irským přízvukem. "Spěchám na patologickou konferenci a pan Vyvolený vstoupí do dveří a tváří se svěže a dychtivě!" Po místnosti se rozlehl smích.

Jack a jeho kolega Chet byli jediná dva svobodní lékaři v Ústavu a Maureen i všechny její histologické laborantky si z nich s oblibou utahovaly. Měly k tomu dostatek příležitostí, protože se na jedné chodbě často potkávali. "Já na žádnou konferenci nejdu," ozvala se jedna z laborantek. "Já jsem volná." Ozval se další výbuch smíchu. Jack otevřel tašku a vyndal z ní lahvičku se vzorkem Conniiny kůže. "Do háje," vzdychla Maureen, "to nevypadá na společenskou návštěvu." Jack se usmál. "Tentokrát jsem chtěl jen pár řezů tady z toho vzorku kůže, ale zítra je taky den." "Děvčata, slyšíte?" zavolala Maureen. Odpovědi jí bylo sborové ano. Maureen si vzala od Jacka vzorek a podala ho nejbližší laborantce.

"Přestaň si s tím dělat starosti," řekla Jackovi. "Jaké chceš barvení?" "Běžné," odpověděl Jack. "Chci se jen ujistit, že se jednalo o trauma, a ne o infekci." "Kdy to potřebuješ?" "Čím dřív, tím líp." "Že se vůbec ptám," řekla Maureen a zaklonila hlavu, jako by hovořila s Bohem. Jack vyšel z histologické laboratoře a pokračoval chodbou dál. Když se přiblížil k Lauriině pracovně, všiml si, že se uvnitř svítí. Zastavil se ve dveřích, a uviděl Laurii a Loua. Oba mlčeli a každý se díval jinam. V místnosti bylo citelné napětí. "Držte tu černou hodinku?" zeptal se Jack. Laurie i Lou zvedli hlavy.

Laurie byla očividně našťavaná. Lou se tvářil provinile. "A hele, spoluviník," vyštěkla Laurie, když Jacka zahlédla. Jack zvedl ruce. "Vzdávám se. Jaký zločin jsme spáchali?"

166

"Řekl jsem jí o záznamu Paula Sutherlanda," přiznal Lou. "A taky jsem přiznal, že o tom víš." "Už to chápou," řekl Jack. "Přesně jak jsme předpokládali - obviněn je ten, kdo tu zprávu přinesl." "Jen se ho nezastávej," zlobila se Laurie. "Nikdo po něm nechtěl, aby takhle čenichal. Já jsem ho o nic podobného nežádala." "To máš pravdu," souhlasil Jack. "Ale za daných okolností bys měla vědět, v jakém oboru tvůj budoucí manžel pracuje." "Co tím, oborem, chceš naznačit?" opáčila vztekle Laurie. "Na co to zase narážíš?" "Já jsem jí řekl jen o tom kokainu," ozval se Lou. "Aha," pochopil Jack. Ztěžka polkl.

"Paul neobchoduje s drogami," prohlásila Laurie uraženě.

"Pokud jsi chtěl říct něco takového." "Můžu dál?" zeptal se Jack. "Asi to bude lepší," vyštěkla Laurie. "Budeš mi muset vysvětlit, cos měl na mysli." Jack si přitáhl židli a posadil se vedle Loua. Podíval se Laurii do očí. Vzdorně mu pohled oplácela. "Paul Sutherland obchoduje se zbraněmi," řekl Jack.

Laurie se rychle podívala na Loua a pak zase zpátky na Jacka.

"Jak to víš?" zeptala se hlasem, který ztratil trochu zlostného tónu. "Lou na to přišel stejně, jako přišel na ten záznam o kokainu," odpověděl Jack. Lou provinile přikývl.

Díval se na ruce, složené v klíně. "Mně je jedno, jestli obchoduje se zbraněmi," řekla Laurie a snažila se, aby to znělo věrohodně. Jack ani Lou to nekomentovali. Oba znali Laurii natolik, že je tím nedokázala oklamat. "O jaké zbraně se jedná?" zeptala se po chvíli Laurie. "Nevím, na co se soustředí v poslední době," řekl Lou, "ale do roku 1994 se specializoval na odstřelovací pušky AK-47 bulharské výroby."

Laurie viditelně zbledla. "Nemohli jsme se s Louem dohodnout, kdo ti to řekne," přiznal Jack. "Ale shodli jsme se, že bys o tom měla vědět, protože známe tvůj názor na střelné zbraně."

Laurie přikývla, vzdychla a uhnula pohledem. Jack si nebyl jistý, zda má vztek, nebo je smutná, nebo obojí. Celou minutu nikdo nepromluvil. Konečně se ozvala Laurie: "Děkuji vám, pánové, že jste vykonali svou občanskou povinnost. Teď mě omluvte, mám spoustu práce." Jack a Lou se na sebe podívali.

Vstali a vrátili židle na místa, odkud je vzali. Rozloučili se, ale Laurie neodpověděla. Rozložila si před sebou papíry z jedné složky a zdálo se, že je zcela zabraná do práce. Oba muži kráčeli po chodbě k Jackově pracovně. Mlčeli, dokud nebyli z Lauriina doslechu. "Chtěl jsem ti pogratulovat, žeš posbíral odvahu a Laurii to řekl," pozna 167

menal Jack. "Pak jsem si uvědomil, žeš to naaranžoval tak, abych jí to podstatné sdělil já." "Díkybohu, žeš přišel," řekl Lou. "Jednala se mnou hrozně, jako bych se už sám necítil dost mizerně a nelitoval toho, co jsem udělal." "Přesto si myslím, že to bylo správné," uklidňoval ho Jack. "I když jsme to nedělali jen kvůli ní, ale taky kvůli sobě." "Asi bych se na to měl taky tak dívat," připustil Lou bez valného nadšení.

"Máš chvíli čas?" zeptal se Jack. "Rád bych si s tebou promluvil o jednom případě." Lou se podíval na hodinky.

"Vzhledem k tomu, že už mám stejně zpoždění, mě další půlhodinka nezabije." "Tak dlouho to ani trvat nebude." Jack vešel do své pracovny jako první a rozsvítil. "Kde je Chet? Od rána jsem ho neviděl. On se obvykle jen tak nevypaří."

Lou se posadil. Jack zvedl papír, který měl na stole. "Hmmm," bručel si při čtení. "To je od Teda Lynche, našeho DNA guru. Zdá se, že ta malá modrá hvězdička z kanceláře Obchodu s korintskými koberci byla silně kontaminovaná anthraxovými spóry."

Vzhledem k jejímu povrchu TEĎ předpokládá, že na něm nebylo místo ani pro jednu jedinou další spóru navíc. To je zajímavé." "Co to znamená?" zeptal se Lou. "Nemám ponětí," přiznal Jack. Odhodil papír zpátky na stůl. "Asi by mi to mělo něco říct, ale nemám tušení co. Vypadá to, jako by tu hvězdičku někdo vymáchal v míse s anthraxem." "Řekni mi o tom případě, o kterém jsi se mnou chtěl mluvit," připomněl Lou.

Jack mu vyličil příběh Connie Davydovové. Lou bedlivě naslouchal a při vyprávění o pohřebním ústavu se usmál. "Byl už Warren někdy na podobném místě?" zeptal se. Warren znal jako Jackova kamaráda. Jack zavrtěl hlavou. "Musel trpět, když viděl, jak balzamují toho chlápka." "Tvrdil, že to byl nejhorší zážitek v jeho životě." "To si dovedu představit," řekl Lou. "Jinak to nešlo," pokračoval Jack. "Potřeboval jsem ho, aby trochu zastrašil ředitele ústavu. Docela se divím, že se mi povedlo ty vzorky odebrat." "Proč mi to všechno vykládáš?" zeptal se Lou. "Může ti nějak pomoci?" "Přemýšlím, jestli bys mohl udělat něco s tím tělem," odpověděl Jack.

"Nevím, jaké mají plány ohledně balzamování nebo kremace, ale byl bych rád, kdyby tělo zůstalo nedotčené. Rád bych dokončil celou pitvu. Je nějaký způsob, jak bys do toho mohl zasáhnout?" "Bez účasti vašeho Ústavu asi sotva," přemýšlel Lou. "Toho jsem se bál," přiznal Jack. "Nevadí, alespoň jsem se zeptal. Počkám si na výsledky toxikologie. Pokud budou na cokoliv pozitivní, zavolám ti." "Budu na mobilu," ujistil ho Lou. Vstal a zamířil ke dveřím. Na chodbě se otočil k Lauriiným dveřím. "Myslíš, že bych se měl ještě zastavit za naší kamarádkou?"

168

"Podle mě jsme jí řekli všechno, co jsme mohli," odpověděl Jack. "TEĎ si to musí sama promyslet a zvážit, jak je pro ni ta informace důležitá." "Asi máš pravdu," uznal Lou. "Tak ahoj." "Dávej na sebe pozor," rozloučil se Jack. Srovnal si na stole hromadu desek s nedokončenými případy. Pověsil sako na věšák za dveřmi a posadil se k práci. Vzhledem k tomu, že strávil dvě odpoledne mimo ústav, měl toho hodně co dohánět.

169

Kapitola 14

ÚTERÝ, 19. ŘÍJNA, 18:30

CURT odbočil do Oceanview Lane. Nebyla ještě úplná tma, ale světla už rozsvítil, protože v úzké uličce ležely dlouhé tmavé stíny. Kolem se povalovalo množství prázdných plechovek stejně jako posledně. Zastavil před Jurijovou garáží, zhasl a vypnul motor. "Jsem spokojenější se vším, na čem jsme se dohodli, až na ten nápad dát tomu komoušovi pistoli," prohlásil Steve. "Musím tě upozornit, že se mi to nelíbí." "Copak máme na vybranou?" stěžoval si Curt. "Říkal jsem ti, že se bojím svého švagra. Ten chlap mu vyhrožoval, že ho zabije." "Já vím, žeš mi to říkal," řekl Steve. "Ale Jurij je divnej a prohlašuje bláznivé věci, jako třeba to, že Amerika nemá kulturní kořeny. Proto se mi nelíbí, že bude mít zbraň. A navíc ještě od nás. Co když ji obrátí proti nám?" "On ji proti nám neobrátil," odsekl Curt podrážděně. "Proboha, jsme přece jeho jediní kamarádi. Nejspíš by stejně netrefil ani stodolu. A ty máš svou vlastní pistoli, ne?" "Jasně," odpověděl Steve. "No, a já taky," dodal Curt.

"Neumím si představit, že bysme si společně neporadili s jedním obtlouklým Rusem. Tak pojď! Ať to máme za sebou!" Oba muži vystoupili z nákladáku. Sešli se před vozem a vyrazili ke dveřím Jurijova domu. Curt nesl v ruce hnědý papírový pytlík.

"Hlavně musí pokračovat v práci v laboratoři," řekl Curt.

"Pokud je nutný mu k tomu dát zbraň, dáme mu ji. Vždyť jsme tak blízko cíle! Nemůžeme operaci Rosomák odvolat jen proto, že se Jurij bojím svého negerského švagra." "Když bude mít pistoli, můžou s ním mít naše jednotky potíže," namítl Steve.

Curt ho zarazil. "Ty si myslíš, že jeden automatickej glock mu bude něco platnej proti půl tuctu kalašnikovů? No tak! To přece nemyslíš vážně!" "Asi ne," připustil Steve. "Jasně že ne!" opravil ho Curt. "Jakmile dostaneme svůj podíl anthraxu a dopravíme ho bezpečně do baru White Pride, pošleme sem jednotky. Glock sem, glock tam, budou s ním hotoví za pár vteřin. Řekneme jim, aby to tu všechno spálili." "Dobře, asi máš pravdu," souhlasil Steve. "Jen bych chtěl mít naprostou jistotu. Čím víc o tom uvažuje, tím mi se mi líbí, že by chtěl rozprášit anthrax po Central Parku." "Mně se to taky nelíbí," ujistil ho Curt. "Je jasné, že to není vojenský cíl jako Federální budova Jacoba Javitse." "Štvalo mě, jak pořád mlel o tom, že jeho plán způsobí větší škody než náš. Na to mu neskočím. Klimatizace Federální budovy se přece odvětrává ven, ne? My zlikvidujeme nejen celou budovu, ale celou okolní čtvrť." "Máš naprostou pravdu," souhlasil Curt. "Poletí to na východ směrem k soudu. Copak to není perfektní?"

170

"Myslím, že to nemůže bejt lepší," přisvědčil Steve. "Jurij bude odepsanej hned, jakmile vydáme příkaz jednotkám," dodal Curt. "To přece víš. Tím příběh končí." Steve přikývl. Oba znovu vykročili. "Nevidím uvnitř žádný světla," poznamenal Curt, když došli ke dveřím. Mžoural ve světle venkovní lampy, která svítila na zdi vedle dveří. "Ať kouká bejt doma!" Curt otevřel potrhanej síťové dveře a hlasitě zabušil na vnitřní dveře. Otevřely se téměř okamžitě. Ze tmy na ně zíral Jurij.

"Zaplaťpámbu," řekl Jurij s úlevou. "Poďte dál!" Curt se Stevem prošli kolem něj dovnitř a ocitli se ve tmě, momentálně oslepení ostrým venkovním světlem. "Co to sakra vyvádíš?" zeptal se Curt. "Nevidím si ani na špičku nosu!" "Promiň," omlouval se Jurij a běžel rozsvítit lampu vedle pohovky. "Měl jsem strach, že by se tu mohl objevit Conniin brácha dřív, než to stihnete vy. Chtěl jsem, aby to vypadalo, že nejsem doma."

"Takhle je to lepší," oddechl si Curt, když viděl kolem sebe.

"Nedáte si trochu studené vodky?" zeptal se Jurij. "Já si nedám," řekl Curt. "Já taky ne," přidal se Steve. "Přinesli jste tu pistoli?" zeptal se Jurij. "Jasně že přinesli," odpověděl Curt. Zvedl hnědý pytlík. "Ale nejdřív si promluvíme."

"Dobře," souhlasil Jurij. "Nevadí vám, když si naleju sám?" "Nevadí," ujistil ho Curt. Jurij zamířil do kuchyně a Curt se Stevem se posadili. Curt se usadil na pohovku, Steve na jednu ze dvou židlí. Druhou nechali volnou pro Jurije, aby ho měli mezi sebou. "Je neuvěřitelný, co se dá v takovémhle příšerným sklepě vyprodukovat," zašeptal Curt.

"Když na to pomyslím, zahřeje mě to u srdce." "Vím, co máš na mysli," ujistil ho Steve. "Jako že se Kristus narodil v chlívě. V tom nejhorším prostředí se můžou odehrát neuvěřitelné věci. Tahle biologická zbraň změní celý svět!"

"Zkusme se spokojit s tím, že zachrání tuhle zem," poznamenal Curt. Jurij se k nim připojil se sklenicí v ruce. Posadil se na volnou židli. "O čem si chcete promluvit?" zeptal se. Ustrkl trochu vodky a převaloval ji na jazyku. Přestože nedávno o svých kamarádech pochyboval, byl rád, že jsou tady. "Vzhledem k tomu, že se objevila spousta nečekaných komplikací, rozhodli jsme se všechno urychlit," řekl Curt. "Už jsme ti říkali včera večer, že máme obavy o bezpečnost. Celý den jsme o tom uvažovali a rozhodli jsme se akci uskutečnit už v pátek. Takže chceme svou polovinu anthraxu ve čtvrtek večer. To je za dva dny." "To je dost nečekané rozhodnutí," poznamenal Jurij. Bylo vidět, že ho to překvapilo. Původně se dohodli, že počkají, až bude dostatek materiálu, a pak teprve naplánují datum akce.

171

"Možná," řekl Curt. "Ale myslíme si, že to jinak udělat nejde." "Bude to složité," namítl Jurij. Nervózně těkal očima z jednoho na druhého. "Na každé místo potřebujeme nejméně dvě kila materiálu, aby se dosáhlo maximálního účinku." "To znamená, že my chceme dvě až dvě a půl kila ve čtvrtek večer," řekl Curt. "Nebudeme o tom diskutovat. Je to jasné?" "Nevím, co ti na to mám říct," koktal Jurij. "Jen pěkně řekni: 'Prima, Curte, jen příjeď, budu to pro tebe mít připravený.' Říkals, že to bude zatavený v průhledný plastický fólii a bude to vypadat jako velké buřty. Je to tak?" "Je," přisvědčil Jurij. Napil se vodky a přitom bylo vidět, že se mu třese ruka. "V té podobě se s tím dá bez rizika manipulovat," pokračoval Curt. "I bez ochranného obleku." "Pokud se plastická fólie neporuší," upozornil Jurij. "Ty buřty budou zatavený a zvenku dekontaminovaný." "Jak pevná je ta plastická fólie?" zeptal se Curt. "Kdyby nám třeba jeden z těch buřtů upadl, stane se něco?" "To jsem nezkoušel," přiznal Jurij. "Neradil bych vám, aby to upadlo nebo o něco narazilo. Za ideálních podmínek bude každý z těch buřtů schopný zabít sto tisíc lidí." "Kolik anthraxu máš teď?" zeptal se Curt. "Nevím to přesně," odpověděl Jurij. "Včera jsi říkal, že bys mohl mít dost materiálu na konci týdne," připomněl mu Curt. "Takže nějakou představu mít musíš. Čtvrtek večer je dost blízko konci týdne." "Dneska ráno jsem sklídl další dávku, a tu jsem nevážil," řekl Jurij. "Takže brzy budeš mít všechno, co potřebujeme," poznamenal Curt. "Ano, to budu," ujistil ho Jurij. Několikrát pokýval hlavou, jako by tím stvrzoval svou odpověď. Pak se zhluboka nadechl a vydechl. Vypadalo to, že až dosud byl ve stresu a teď se konečně uvolnil. Pozvedl sklenici ke Curtovi i Steveovi, jako by jim připíjel na zdraví, a znovu se napil. Chvilí nechal vodku hřát na jazyku a pak ji spolkl, jako by to bylo nejlepší víno. "Co ta druhá kultivační nádoba?" ozval se Steve. "Už jsi do ní nasadil anthrax?" "Ano, dneska ráno," odpověděl Jurij. "Jak to jde?" zeptal se Curt. "Moc dobře," ujistil ho Jurij. Dokonce se usmál. "Roste mnohem líp než Clostridium botulinum. Překvapilo mě to, když jsem se tam byl podívat chvíli předtím, než jste přijeli. Budu ho moc dneska večer sklídit." "Kdyby ti to pomohlo, mohli bysme dneska večer ukrást ještě jednu fermentační nádobu." nabídl Steve. "To není třeba," ujistil ho Jurij a mávl rukou. "Stačí ta druhá nádoba, co mám. Když tak o tom přemýšlím, určitě budu mít ve čtvrtek večer dostatek materiálu." "Vážně?" ujistil se Curt.

172

"Zaručeně," odpověděl Jurij. "Ještě před chvílí sis moc jistý nebyl," podotkl Curt. "To ne," připustil Jurij. "Ale Steve mi připomněl tu druhou nádobu. Když to půjde tak dobře jako dneska, budu mít pět kilo, možná i trochu víc, ale musím pracovat nonstop." "Brání ti v tom něco?" zeptal se Curt. "Ne," odpověděl Jurij. "Jen přestanu jezdit taxíkem." "Je tu ještě jedna věc, kterou bysme od tebe do zítřejšího večera potřebovali," řekl Curt. Jurijova tvář, která se posledních pár minut usmívala, se opět zasmušila. "Ne, nelekej se," uklidnil ho Curt, když si té změny výrazu všiml. "Jde o docela jednoduchou věc - teda aspoň pro tebe. Chtěl bych, abys mi napsal, jak se ten anthrax vyrábí. Ty budeš zpátky v Rusku, a kdybysme to chtěli někdy zopakovat, budeme si na to muset najít někoho jiného." Jurij se opět usmál. Přikývl. "Jistě, to není žádný problém. Udělám to docela rád." "Bezva!" poznamenal Curt. Usmál se, zvedl papírový pytlík, který předtím položil vedle sebe na pohovku, a podal ho Jurijovi. Když si ho Jurij vzal, Curtovi sjela ruka k pistoli, kterou měl zastrčenou v pouzdře na zádech. Jurij s radostí otevřel sáček, a ani si nevšiml, že Steve udělal ten samý pohyb jako Curt. Jurij vytáhl automatickou pistoli za hlaveň. Pytlík nechal spadnout na zem a pozorně si pistoli prohlížel. Potěžkal ji. "Je lehká," řekl. "Je," přisvědčil Curt. "Je to glock. To je dobrá zbraň. Oblíbená pistole paravojenských jednotek." "Je na ní něco zvláštního, co bych měl vědět?" zeptal se Jurij. Otevřel zásobník, podíval se na náboje a spočítal je. "Prostě na svého švagra namíříš a stiskneš spoušť," řekl Curt. "Pistole zařídí zbytek." Jurij se usmál. Položil prst na spoušť a zamířil na lednici. "Bum!" vykřikl a škulbl sebou, jako by dostal od pistole zpětný náraz. Znovu se zasmál a odložil ji na konferenční stůl. Curt i Steve se uvolnili a opřeli se. "V tom sáčku je ještě něco," upozornil ho Curt. "Vážně?" podíval se Jurij. Natáhl ruku a pytlík zvedl. Vytáhl igelitový sáček, který byl na první pohled plný černých vlasů. Jurij se trochu pousmál. Napadlo ho, že nejspíš půjde o nějaký žert. "Co to je?" "To jsme našli v půjčovně kostýmů, když jsme jeli sem za tebou," vysvětloval Curt. "To jsou vousy." "Proboha, na co?" divil se Jurij. "To ti hned vysvětlím," ujistil ho Curt. "Pistoli můžeš použít jen v kritické situaci. Budeme radši, když ji nepoužiješ. Švagrovi se vyhybej a vyvěš telefon. Nemluv s ním. Když půjdeš ven, podívej se, jestli na tebe někde nečeká, a použij ty vousy. Kdyby sem přišel, nepouštěj ho dovnitř. Snaž se ho zbavit. Jestli použiješ pistoli, zamíchá se do toho policie a začne čumchat okolo. To by operaci Rosomák zlikvidovalo. Pokud by se to stalo, Steve, já a všechny jednotky LAA budou hrozně nešťastní. Rozumíš mi?"

173

"Neboj se," ujistil ho Jurij a mávl rukou. "Tu pistoli použiju, jenom kdyby mě chtěl zabít. Budu se s ní hlavně cítit bezpečnější." "Přesně v to jsem doufal," oddychl si Curt.

"Koneckonců," pokračoval Jurij, když otevíral igelitový pytlík, "na operaci Rosomák mi záleží stejně jako vám. Ani v nejmenším netoužím po tom, aby nám ji někdo překazil." Jurij vytáhl falešný plnovous a přidržel si ho na bradě. "Jak vypadám?" "Srandovně," odpověděl Curt. Jurij se usmál a vrátil igelitový pytlík i plnovous do papírového sáčku. Curt vstal a Steve i Jurij ho následovali. Curt podal Jurijovi ruku a ten ji dychtivě stiskl. "Tak kdy ve čtvrtek večer?" zeptal se Curt. "Kdy chcete," odpověděl Jurij. "Budu připravený, kdykoliv si budete přát." "Výborně," liboval si Curt. "Přijedem, až se setmí. Budu mít příruční hasičskou brašnu. Je velká asi padesát krát pětadvacet centimetrů a zhruba pětadvacet vysoká. Asi jako malá kempingová taška. Vejde se to do ní?" "Bohatě," ujistil ho Jurij. "Hlavně se musíš přesvědčit, že uvnitř není nic ostrého. Já vám dám stejně ručník, abyste to do něj mohli zabalit." "Vypadá to dobře," poznamenal Curt. Zasalutoval. Jurij po něm vojenský pozdrav zopakoval. Curt zamířil ke dveřím, Steve ho následoval. Když kráčeli po cestě k vozu, slyšeli, jak Jurij zamyká. Nasedli do kabiny. "Co ty na to?" zeptal se Curt a nastartoval. "Potěšilo mě to," odpověděl Steve. "Zpočátku, když byl tak nervózní, jsem začal mít pochybnosti. Čekal jsem, že se bude vymlouvat, že nemůže mít anthrax připravený ve čtvrtek, nebo že nás bude přesvědčovat, abysme ho použili jen na Central Park místo Federální budovy." "Toho jsem se taky bál," přiznal Curt. "Pak ale vypadal, jako by ho něco osvitilo a uvědomil si, že operaci Rosomák musíme uskutečnit co nejdřív, než se něco semele. Díkybohu, že jsme na něj trochu přitlačili. Asi jsme to měli udělat už před tejdnem. Podstatný je, že se operace Rosomák uskuteční a v pátek se tu rozpoutá peklo." "Jsem rád, že se rozhodl spolupracovat, ale stejně je to divnej brouk," dodal Steve. "Nebyls nervózní, když vytáhl tu pistoli?"

"Trochu," připustil Curt. "Ale to bylo hlavně proto, cos mi říkal, než jsme tam vešli. Mně připadá jako ubožák. Když si hrál s tou pistolí, byl jako malej kluk. A když si zkusil nasadit ty vousy, myslel jsem, že vybuchnu smíchy." "To byl skvělej nápad, požádat ho, aby nám napsal, jak ten anthrax vyrobil," poznamenal Steve. "To mě osvitil duch svatej," řekl Curt a usklíbl se. Odbočil na Oceanview Avenue. "Napadlo mě to z ničeho nic. Pokud se všechno povede a my to budeme někdy chtít zopakovat, bude se to hodit."

174

Kapitola 15

ÚTERÝ, 19. ŘÍJNA, 19:30

Jack rád zůstával v Ústavu po pracovní době. V budově zbylo jen málo lidí, na stole mu neustále nezvonil telefon, který ho vytrhával z práce, a byl tak schopen udělat mnohem víc než za celý den. Jediná osoba, která se mihla kolem jeho dveří za poslední hodinu, byla uklízečka s velkým mopem. Aby se mu lépe pracovalo, rozložil si věci po celé kanceláři a na stejná místa dával stejné úkoly pro různé případy. Dokonce se vetřel i na Chetův stůl, kam si postavil mikroskop na prohlížení histologických preparátů. Využíval koleček u židle a přejížděl z jednoho místa na druhé. "Bože, tys ze mě udělal bezdomovce!" ozval se do ticha hlas. Jack zvedl hlavu a uviděl Cheta, jak se nešťastně dívá na svůj obsazený stůl. "A hele, ztracený soudní lékař!" zajásal Jack. "Ty mi něco povídej o toulání v terénu! Kdes byl? Od rána jsem tě neviděl." "Říkal jsem ti, že jdu na patologickou konferenci," odpověděl Chet. "Vážně?"

"Samozřejmě že jo," ujišťoval ho Chet. "Ráno u kafe v identifikační místnosti." "Promiň, asi jsem na to zapomněl," přiznal Jack. Vzpomněl si, že v tu dobu měl plnou hlavu plánů, jak se omluvit Laurii. "Jsem jako ve snách. V posledních dnech se toho nějak moc semlelo." "Vypadá to, jako by tu řádl tajfun." "Asi jo," řekl Jack. "Počkej, hned ti uvolním stůl."

"Nemusíš," ujistil ho Chet. "Zastavil jsem se tu jen pro tašku. Mám v ní věci na cvičení. Jdu do tělocvičny." "Vážně nechceš, abych si uklidil svoje papíry?" "Vážně ne," ujistil ho Chet. Opatrně překročil desky, které si Jack rozložil po zemi. "Měls být na konferenci. Byla to jedna z nejlepších, jaké jsem zažil." "Opravdu?" zeptal se Jack bez valného zájmu.

Vrátil se ke svému případu zemřelého ve vazbě, jehož histologické preparáty se v zázračně krátké době objevily na jeho stole. "Poslední seminář byl naprosto fantastický," pokračoval Chet. Otevřel horní šuplík v pořadači a vyndal z něj tašku. "Byl o zoonózách, o nemocech, které se přenášejí mezi zvířaty, ale ne na lidi." "Já vím, co jsou zoonózy," ohradil se Jack, stále částečně duchem nepřítomen. "Bylo to zajímavé proto, že v panelové diskuzi bylo několik veterinářů," vysvětloval Chet. "Překvapilo mě, s kolika zvířecími nemocemi se neustále potýkají. Je to neuvěřitelné."

"Opravdu?" poznamenal Jack roztržitě. Snažil se najít preparáty mozku Davida Jeffersona, hlavně ty, které zachycovaly oblast temporálního laloku. "To nemluvím o těch, o kterých se můžeš běžně dočíst, jako je vzteklinu u mývalů. Jeden z těch chlapíků se zmínil, že právě dneska zaznamenali velký úhyn potkanů v Brooklynu, až někde v oblasti Brighton Beach."

175

"Cože?" zbystřil pozornost Jack. "Ty mě neposloucháš, jako obvykle," povzdychl si Chet. "Unikla mi jen ta poslední poznámka." Chet zopakoval to, co říkal o potkanech. "A to se stalo v Brighton Beach?" zeptal se ještě jednou Jack.

Díval se do prázdna. "Ano!" odpověděl důrazně Chet. Vadilo mu, jak se Jackovi dařilo ho nevnímat. "Proč tě překvapuje, že to bylo právě v Brighton Beach?" Jack neodpovídal. Byl jako v tranzu.

"Hej!" křikl Chet a zamával Jackovi rukou před nose. "Tady Země! Voláme Jacka! Jacku, ozvi se!" Chet zavrtěl hlavou.

"Propána, tohle jsem použil naposledy ve třetí třídě!" "Na co ti potkani pochcípali?" zeptal se Jack. "Byl to mor nebo snad něco jiného?" "Ne!" odpověděl Chet. "Je to velká záhada. Zatím na příčinu nepřišli, ale dělá jim to starosti. Aby byla ta záhada ještě větší, dva ze stovky potkanů, které vyšetřili, měli kožní vředy, u nichž se prokázalo, že se jedná o anthrax." "To je divné!" souhlasil Jack. "Domnívají se, že i ti ostatní potkani měli anthrax?" "Ne, vůbec ne," odpověděl Chet. "Vyloučili veškeré bakteriální příčiny včetně anthraxu.

Teď se soustředili na pátrání po nějakém viru. Ten anthrax byl jen pozoruhodná koincidence." "Dneska už slyším o Brighton Beach podruhé," ozval se Jack. "A to jsem až doteďka ani nevěděl, že existuje." "Překvapilo mě, že něco podobného, jen v menší míře než ten dnešní úhyn potkanů, se děje dnes a denně. Jen my o tom nic nevíme. Ti veterinární epidemiologové se taky nenudí." "Mají ponětí, kde se vzal ten anthrax?" zeptal se Jack. "Ne," odpověděl Chet. "Napadlo je, že někteří potkani by mohli být hostitelé. jenže v učebnicích se nic takového nepíše. Je to moc zajímavé." "Povím ti o tom případu v Brighton Beach," nabídl Jack. "Máš chvíli čas?" "Pokud to nebude trvat moc dlouho," souhlasil Chet a podíval se na hodinky. "Nechci zmeškat aerobik. Je tam jedna kočka, která má fantastickou figuru, ale chodí cvičit jen v úterý." Jack rychle shrnul případ Connie Davydovové a soustředil se na záhadu příčiny smrti. Vyjmenoval všechno, o čem dosud uvažoval. Pak se zeptal Cheta, jestli ho ještě něco nenapadá.

Chet se zamyslel a chvíli mlčel. Pak zavrtěl hlavou. "Myslím, že jsi pokryl skoro všechno." "Je trochu divné, že Connie Davydovová zemřela na něco, co já považuji za záhadnou otravu, v ten samý den, kdy ve stejné oblasti uhynula spousta potkanů." "No ne!" poznamenal Chet s úsměvem. "To je dost odvážná asociace, pokud ovšem paní Davydovová nestrávila v posledních dnech nějaký čas ve stoce nebo ji několik potkanů nenavštívilo doma."

176

Jack si prohrábl vlasy prsty obou rukou a zasmál se Chetově absurdní poznámce. "Samozřejmě máš pravdu! Ale stejně je to zajímavá náhoda, hlavně když ještě uvážíš ty příznaky anthraxu a případ inhalačního anthraxu, který jsem měl včera tady na Manhattanu. To je dost náhod v tak málo dnech!" "Nechám tě, abys o těch záhadách mohl v klidu přemýšlet," prohlásil Chet.

"Já se půjdu věnovat mnohem zajímavější záhadě na aerobik."

"Promiňte, doktore Stapleton!" Jack i Chet se otočili a ve dveřích uviděli stát Petera Lettermana v dlouhém bílém plášti s pestrobarevnými skvrnami. V ruce držel výtisk z počítače.

"Petere!" zareagoval dychtivě Jack. Prohlížel si laborantův výraz, jako by v něm hledal náznak odpovědi, Peter se však tvářil naprosto neutrálně. "Udělal jsem všechna vyšetření, která jste chtěl," řekl. "No a?" zeptal se zvědavě Jack. Bylo to jako čekání na otevření obálky při odevzdávání ceny Akademie. Peter podal Jackovi výtisk. Jack rychle prohlédl výsledky. Neměl ponětí, co by mu měly říct. "Všechno je negativní," poznamenal Peter provinile. "Nic jsem nenašel."

"Vůbec nic?" zeptal se Jack. Zvedl hlavu od papíru. Byl zklamaný. Peter zavrtěl hlavou. "Moc mě to mrzí. Víím, že jste počítal, že něco vyjde pozitivní, pro jistotu jsem některá vyšetření udělal víckrát. Ale všechno je negativní." "Do háje!" zoufal si Jack. Bezradně rozpráhl ruce. "Tak to vypadá, když spoléhám na svou intuici. Teď si budu nejspíš hledat místo." "Udělal jste test na kysličník uhelnatý?" zeptal se Chet. "Jistě," odpověděl Peter. "A kyanid?" "Všechno, co doktor Stapleton požadoval, a ještě jsem udělal pár dalších testů na léky, o kterých se nezmiňoval." "Mockrát děkuju," řekl Jack. "Možná že to nezní tak docela upřímně, ale vážně jsem rád, že jste tu zůstal a všechny ty testy pro mě udělal." "Pokud by vás ještě něco napadlo, zavolejte mi." "Dobře," souhlasil Jack. Peter odešel. "Ach jo," vzdychl Jack. Odhodil pero na stůl. Pak začal sbírat všechny rozložené papíry a vracet je do příslušných desek. Chet ho chvíli pozoroval.

"Pokud mě napadne, co by se ještě dalo vyšetřit, zavolám ti."

Jack se pokusil o úsměv a pokračoval v uklízení. "Jedeš domů?" zeptal se Chet. "Jo, myslím, že taky potřebuju trochu pohybu."

Chet se rozloučil a odešel. Jack si přenesl mikroskop zpátky na svůj stůl a přemýšlel o podivných událostech, které se v posledních čtyřiceti hodinách odehrály. Byla to záhada za záhadou, ale přesto se musel usmát. Bylo to přesně to, co měl na své práci nejradši. Když zamkl dveře své pracovny, otočil se k Lauriině kanceláři. Dveře byly

177

zavřené. Laurie bezpochyby odešla, aniž se s ním rozloučila.

Jack pokrčil rameny. Nevěděl, co má dělat. V suterénu odemkl kolo a vyvezl ho na rampu. Když ho postavil na chodník, nasedl a vyjel na První Avenue. Cesta domů jako obvykle poskytl Jackovi možnost uvolnění. Dopravní špička už pominula a Jack jel jako o závod. Slunce zapadlo už před hodinou a nebe bylo stříbřitě modrofialové a každým okamžikem dostávalo temnější odstín. Cestou přes park dokonce zahlédl na nebi třpytivé hvězdy. Jakmile odbočil do své ulice, zamířil přímo k drátěnému plotu, který odděloval basketbalové hřiště od chodníku. Když zastavil, uviděl přesně to, co čekal: na hřišti se hrálo. Jakmile se k němu hráči rozběhli, všiml si, že Warren a Flash už hrají, ale každý na opačné straně. Jack rychle vyběhl s kolem domů a svlékl se. Když se převlékl do svého basketbalového dresu, seběhl po schodech a přešel ulici.

Když dorazil na hřiště, byl trochu zadýchaný. Zatímco se Jack převlékal, začala další hra, což znamenalo, že Jack bude

muset čekat jednu nebo dvě hry, než se bude moct zapojit do přátelského utkání. Warrenův tým jako obvykle vyhrál a zůstal na hřišti. Flash stál mezi těmi, kdo chtěli hrát dál.

Jack zamířil k němu. "Ahoj, jak je?" zeptal se ho Flash, když ho uviděl. Byl to jejich typický neformální basketbalový pozdrav, který nemohli vynechat, ačkoli spolu strávili skoro celé odpoledne. "Skvěle," odpověděl Jack. "Co ty?" "Jde to," prohlásil Flash. Nedíval se na Jacka, stále sledoval hru.

"Bylo by to lepší, kdybysme tu poslední hru vyhráli."

"Poslouchej," pokračoval Jack. "Dal jsem všechny vzorky, které jsem odpoledne odebral tvé sestře, do laboratoře. Pracujou na tom. Chci se jen ujistit, že budeš mít trpělivost a neuděláš žádnou hloupost." "Jsem v pohodě," ujistil ho Flash. "To rád slyším," podotkl Jack. Nechtěl ještě Flashovi říct, jak laboratorní testy dopadly. Navzdory všem negativním výsledkům, které mu Peter přinesl, měl Jack stále pocit, že Connii opravdu někdo něčím otrávil. "Moc mě zaujalo, kde bydlela," pokračoval Jack. "Říkals, že to je místo s malými dřevěnými domky. To je nějaká historická oblast?" "Nemyslím, že zrovna historická," odpověděl Flash, "ale je stará." "Jak stará?"

"To nemám ponětí. Proč se ptáš?" Jack pokrčil rameny. "Už jsem ti říkal, zaujalo mě to. V New Yorku není moc míst s dřevěnými domky. Myslíš, že by mohly být tak sto let staré?" "Asi tak," usoudil Flash. "Myslím, že to původně byla rekreační oblast."

Jack přikývl a snažil se představit si skupinku starých dřevěných staveb, postavených jako rekreační objekty před sto lety. Okamžitě ho napadlo, že budou mít sotva základní instalatérské zařízení. Dokonce nemusí být napojeny na městskou kanalizaci, ale pouze vybaveny septiky. "Jaká že to je adresa?" zeptal se Jack. "Říkals Oceanview Lane patnáct?"

"Jo, přesně tak," přisvědčil Flash. "Proč se ptáš? Snad se tam nechystáš?" 178

"Možná ano," odpověděl Jack. "Soudní lékař se občas musí podívat na místo úmrtí, aby mohl provést rekonstrukci událostí, které mu předcházely. To se ale většinou děje za předpokladu, že tělo je dosud na místě, kde bylo nalezeno."

"Mně ale řekli, že Connie umřela v nemocnici Coney Island," namítl Flash. "To je pravda," souhlasil Jack. Poplácal Flashe po zádech. "Jenže obtíže začaly údajně v koupelně. Neboj, budu tě informovat o všech novinkách." "Díky, doktore," řekl Flash.

Jack zvedl jeden z náhradních míčů a odběhl s ním k postrannímu koši. Rozhodl se trochu zahrát házením na koš. Stále přemýšlel o té náhodné koincidenci úmrtí Connie Davydovové na nějaký neznámý jed, s největší pravděpodobností přímo ve vlastní koupelně, a hromadného úhynu potkanů, způsobeného neznámým čim. Jack prohodil míč košem a sledoval, jak poskakuje stále pomaleji, až se docela zastavil. Myšlenky mu v hlavě vířily. Byť to znělo sebebláznivěji, nemohl se zbavit představy, že Connie i potkani zahynuli z jedné a téže příčiny. Co když to byl třeba nějaký plyn, který pronikal odpadními rourami s nedostatečně funkčními sifony přímo do koupelny? Háček byl v tom, že odpadní plyny silně páchnou a není pochyb o tom, že by si toho přivolaný personál z pohotovosti jistě všiml. "To je nesmysl," prohlásil Jack nahlas. Udělal pár kroků a míč zvedl. Snažil se přemýšlet o něčem jiném, ale nedařilo se mu to. Házet na koš a myšlenky se mu stále vracely ke Connii, k potkanům a k obrazu letních domků v Brighton Beach. Laurie odložila jídelní lístek s nabídkou dezertů a zavrtěla hlavou. "Jsem přejedená," řekla.

"Dezert už si dát nemůžu." "Nevadilo by ti, kdybys objednal něco, z čeho bychom mohli oba trochu uždibovat?" zeptal se Paul. "Vím, jak máš ráda čokoládu." "Nevadilo," ujistila ho Laurie. "Pokud bereš na vědomí, že většinu budeš muset sníst sám. Ale dám si cappuccino bez kofeinu." "Už je na cestě," řekl Paul a zvedl ruku, aby přivolal číšníka. Večer probíhal příjemně a Laurie se cítila lépe než po rozhovoru s Louem a Jackem. Když přišla domů, měla v úmyslu zrušit původní plán společné návštěvy baletu v Lincolnově centru s následnou večeří. Když o tom však chvíli v klidu přemýšlela, rozhodla se, že informace, kterou získala od Loua a Jacka, nutně neznamená konfrontaci. Nebyla si ani stoprocentně jistá, že je jejich tvrzení pravdivé, a i kdyby bylo, byla ochotná vyslechnout si vysvětlení. Rozrušilo ji to hlavně proto, že takovou zprávu nečekala. "Co si dát nějaké dezertní víno?" zeptal se Paul. Laurie se usmála a zavrtěla hlavou. K večeři si objednali báječné červené víno a Laurie dosud cítila jeho opojné účinky. Věděla, že alkoholu už vypila dost. Paul ji vyzvedl s dalšími květinami a s omluvou za své nevhodné ranní

179

jednání. Ujistil ji, že chápe její pracovní povinnosti, a dokonce poznamenal, že si váží toho, jak se své práci věnuje. V průběhu této konverzace pochovala Laurie nutkání zavést řeč na Paulovu práci, když už se bavili o její, ale hned ten nápad zavrhl. Vzhledem k tomu, že přišel s omluvou, nechtěla budit dojem, že je necitlivá a nedokáže to ocenit. Rozhodla se počkat na vhodnější příležitost. Pak následovalo další překvapení. Paul ji oznámil, že se mu podařilo přesunout cestu do Budapešti až na pozdější víkend, a doufal, že se k němu bude moci připojit. Dokonce ji nechal celý týden na rozmyšlenou. Přinesli dezert. Bylo to přímo čokoládové umělecké dílo. Uvnitř se skrývalo jemné čokoládové těsto, kterému Laurie nemohla odolat. Když ochutnala, nadšeně mlaskla. Paul si objednal brandy. Jakmile mu ji přinesli, zvedl sklenku, přivoněl k ní a trochu upil. Pak se opřel a usmál se. Byl spokojenost sama. "Paule, chtěla bych se tě na něco zeptat," řekla Laurie, když si uvědomila, že lepší příležitost na svou otázku už mít nemůže. "Vím, že když jsem se tě ptala ráno, považovala to za konfrontaci. Nechci, abys to tak bral, rozhodně to tak nemyslím, ale vážně by mě zajímalo, v jakém oboru pracuješ." Paul si přestal hrát se skleničkou a upřel na Laurii své černé oči. "Proč tě to vlastně zajímá?" zeptal se klidně. "Myslím, že bych jako tvoje budoucí žena vědět měla," řekla Laurie překvapeně. Nečekala, že jí odpoví otázkou. "Kdybys nevěděl, co dělám já, určitě bych ti to řekla." "Ráno jsem se tě ptal, jestli na tom záleží," opáčil Paul. "Záleží na tom snad?" "Mohlo by," odpověděla Laurie. "Vezmi třeba mou práci. Moje vlastní matka si myslí, že je to něco příšerného. Tys mohl mít stejný pocit." "Ale já ho nemám." "To jsem ráda," řekla Laurie.

"Ale nech mě pokračovat. Předpokládám, že by se moje matka nebyla vdala za mého otce, kdyby byl soudní lékař." "Chceš mi naznačit, že pokud dělám něco, co se ti nelíbí, tak si mě nevezmeš?" "Paule, já se nechci hádat," podotkla Laurie. "Děsí mě, že z té diskuze děláš něco, co jsem neměla v úmyslu. Řekni mi, co vlastně děláš." "Zabývám se obranou," odpověděl Paul nabroušeně. "Dobře, to je slušný začátek." Laurie se podívala do svého šálku a zamíchala cappuccino. "Mohl bys to maličko upřesnit?" "To je snad inkvizice!" ohradil se Paul. "Ne, Paule, to je rozhovor." "Velmi zábavný," poznamenal Paul jízlivě. "Proč se chováš tak zoufale defenzivně? To ti vůbec není podobné!" "Chovám se defenzivně, protože příliš mnoho lidí má na můj obor velice vyhraněný názor." "A ty si myslíš, že můj názor bude taky takový?" "Je to možné." "S čím tedy obchoduješ?"

180

"Obchoduje se zbraněma. Stačí to? Nemůžeme se bavit něčím jiným?" "Prodáváš například děla, bomby, střelné zbraně?" "Od každého něco," odpověděl Paul. "Podle toho, co je potřeba." "Co třeba bulharské odstřelovací pušky AK-47?" zeptala se Laurie. "Jistě," odpověděl Paul. Překvapila ho tak specificky zaměřená otázka. "To je jeden z mých nejoblíbenějších artiklů. Jsou to spolehlivé, levné a dobře udělané zbraně. Mnohem lepší než jejich čínské verze." Laurie zavřela oči. Před očima se jí vynořila koláž těla Brada Cassidyho a jeho zarmoucených rodičů. Vzpomněla si, jaké měla pocity, když jí Shirley Cassidyová řekla, že její syn prodával bulharské AK-47 ostatním skinheadům. Když si uvědomila, že se podobných obchodů účastní i Paul, nemohla tomu uvěřit. Vzpomněla si na všechny ty následky střelných ran, které za léta své práce soudního lékaře viděla. Zhluboka se nadechla. Uvědomila si, že podléhá emocím. V takových situacích měla sklon k plačtivosti. Teď nechtěla plakat. Vždy, když se rozplakala, ukončila tím jakoukoliv další diskuzi. Otevřela oči a podívala se na Paula. Jeho výraz byl současně defenzivní i arogantní. "Uvažuješ někdy o tom, jaké následky prodej zbraní vlastně má?" zeptala se Laurie. Chtěla v konverzaci pokračovat. "Jistě," odpověděl Paul klidně. "Zbraně poskytují lidem možnost obrany v nebezpečném světě." "Co když ty zbraně skončí v rukou násilnických pravicově zaměřených extremistických skupin?" zeptala se Laurie. "Třeba skinheadů?" "Mají právo se bránit stejně jako každý jiný." "Problém je v tom, že takové bigotně opoziční skupiny používají zbraně k zabíjení jiných lidí." "Zbraně nezabíjejí," namítl Paul bojovně. "Lidé zabíjejí." "Teď mluvíš jako mluvčí Národní asociace střelců," prohlásila Laurie. "Ta asociace má některé moc dobré argumenty," řekl Paul. "Třeba ten, že sama Ústava nám výslovně dává právo se ozbrojovat. Když do toho začne vláda zasahovat například zákony, které mají za cíl prodej zbraní omezit, jedná přímo proti Ústavě." Laurie zírala na svého potenciálního snoubence a kroutila hlavou. Nevěřila, že by mohli mít tolik odlišné názory na tak důležitou věc, když se v ostatních oblastech mimořádně dobře shodli. Paul odhodil na stůl ubrousek. "Jsem moc zklamaný, že jsi na mé zaměstnání reagovala přesně tak, jak jsem se obával. Doufám, že už chápeš, proč jsem ti to nechtěl říct dřív." "Já jsem taky zklamaná," řekla Laurie. "Představa, že prodáváš pistole a pušky, zejména ty bulharské odstřelovací pušky, se mi vůbec nelíbí. A to, kde je vlastně prodáváš, na věci nic nemění. Předpokládám, že už je neprodáváš v téhle zemi, nebo snad ano?" "To je nezákonné, díky protiústavnímu Zákonu o kriminální činnosti," odpověděl Paul. "Na to jsem se neptala," opáčila Laurie. "Já vím, že jsou zakázané. Ptala jsem se, jestli je tu prodáváš!"

181

Chvilí na něj zírala. Oba mlčeli. Paulovi se jen tiše zvedal hrudník při dýchání. Dívali se jeden druhému do očí. "Copak mi ani neodpovíš?" zeptala se po chvíli Laurie. "To je hloupá otázka," namítl Paul. "Řekl bych, že si vůbec nezaslouží odpověď." "Já bych ji ale ráda slyšela," naléhala vzdorně Laurie. Paul se napil brandy, chvíli ji převaloval na jazyku, a pak teprve polkl. "Ne, neprodávám bulharské AK-47 ve Spojených státech. Jsi spokojená?" Laurie se napila cappuccina. Neodpověděla, přemýšlela o celém dosavadním rozhovoru. Nebyla vůbec spokojená. Rozzlobilo ji, jak Paul reagoval na všechny její rozumné otázky. Naštěstí vztek potlačil její sklon k slzám. Navíc se na ni Paul díval s netajeným pohrdáním. "Upřímně řečeno, nejsem ani v nejmenším spokojená," řekla konečně. "Dozvěděla jsem se o tom obchodu se zbraněmi, a to mě přimělo, abych se tě zeptala." "Kdo ti to řekl?" dožadoval se Paul. "Myslím, že na tom nezáleží," opáčila Laurie. "Ale byla to stejná osoba, která mi sdělila, že jsi byl odsouzený za držení kokainu. Nechceš mi k tomu něco říct?" Paulovi se ve světle svíčky na stole zaleskly oči. "Takže se opravdu jedná o inkvizici," odsekl. "Říkej si tomu jak chceš," řekla Laurie. "Já bych to nazvala vyjasněním situace. To všechno jsem se měla dozvědět od tebe, a ne od někoho jiného." Paul náhle beze slova vstal. Jeho židle se převrátila a spadla na zem. Lidé kolem se začali otáčet. Několik číšníků se rozběhlo židli zvednout. "Myslím, že už jsem toho vyslechl dost," zavrčel Paul. Vztekle vytáhl z kapsy peněženku. Vzal z ní několik stodolarových bankovek a hodil je pohrdavě na stůl. "To by mělo za dnešní zábavu stačit," poznamenal. Pak rychle odešel. Laurie ztuhla. Slyšela o podobných scénách na veřejnosti, ale nikdy nebyla přímým aktérem. Plaše zvedla cappuccino a napila se. Věděla, že je hloupé předstírat, že se jí to vůbec nedotklo, ale nevěděla, jak jinak zareagovat. Měla dojem, že musí zachovat dekorum. Dopila kávu, a pak teprve požádala o účet. Když po čtvrt hodině vycházela z restaurace, měla strach, zda na ni Paul nečeká. Když ho nikde nezahledla, oddychla si. Netoužila s ním mluvit. alespoň ne hned. Stála na chodníku a snažila se zorientovat.

Restaurace se nacházela na Columbus Avenue v Upper West Side.

Když se chystala zvednout ruku a zastavit taxi, uvědomila si, že je asi tak dvacet bloků od Jackova bytu. Rozhodla se ho navštívit. Ze všeho nejvíc potřebovala přítele. Když nasedla do taxíku a udala Jackovu adresu, řidič - rodilý Newyorčan - se otočil a požádal ji, aby tu adresu zopakovala. Jakmile tak učinila, zvedl obočí, jako by chtěl naznačit, že se zbláznila, a rozjel se. Provoz byl mírný a cesta rychle ubíhala. Řidič odbočil z Columbus Avenue a zamířil k Central Park West.

Laurie mu musela ukázat dům, v němž Jack bydlel, protože na něm chybělo číslo.

182

"Zvládnete to, slečno?" zeptal se, když Laurie zaplatila.

"Tohle je drsná čtvrt." Laurie ho ujistila, že bude v pořádku, a vystoupila. Vykročila po chodníku a podívala se na dům, ve kterém Jack bydlel. Vypadal stejně pochmurně jako vždy - dekorativní štukatura byla oprýskaná a ve druhém patře byla dvě okna zatlučená prkny. Vždy, když sem Laurie přijela, přemýšlela, proč tu Jack vlastně bydlí. Chápala, že rád hraje košíkovou, ale předpokládala, že by jistě našel lépe udržovaný dům v blízkém okolí. Vstupní hala byla ještě horší než venkovní fasáda. Kdysi to bývala monumentální hala s mozaikovou podlahou a mramorem obloženými zdmi. Dnes z toho zbyl žalostný stín. Z mozaiky na podlaze zůstala sotva polovina a zdi byly špinavé a pokryté nápisy.

Schránky neměly dvířka nebo nešly zamknout. V rozích se povalovaly odpadky.

Laurie se nezdržovala zvoněním. Věděla, že zvonky nefungují.

Dveře byly stejně rozbité a nikdo se neměl k tomu, aby je opravil. Když stoupala po schodech nahoru, zaváhala. Bylo přece jen pozdě, nevolala a vlastně přicházela bez pozvání.

Dokonce si nebyla jistá, zda o dnešním večeru chce s někým mluvit dřív, než o něm bude mít příležitost považovat v klidu sama. V prvním patře se zastavila. Za dveřmi jednoho bytu slyšela křik. Vzpomněla si, že Jack říkal, jak se v tom bytě neustále někdo hádá. Trápilo ji, když si uvědomila, jak spolu lidé jednají. Uvažovala, zda má jít dál. Když však uvážila, jak by se chovala v opačném případě - kdyby se Jack náhle objevil u jejích dveří a potřeboval přítele rozhodla se.

Uvědomila si, že by ji to potěšilo. Když došla až k jeho dveřím, zaklepala. U dveří nebyl žádný zvonek. Jakmile se dveře otevřely, Laurie musela potlačit úsměv. Překvapení, které se Jackovi zračilo ve tváři, vypadalo téměř přehnaně.

Jack měl na sobě trenýrky a tričko a na nohou pantofle. V ruce držel lékařskou knihu. Zjevně nečekal návštěvu, možná jedině Warrena nebo někoho z místních hráčů basketbalu. "Laurie!" zvolal Jack, jako by se bál, že mluví s duchem.

Laurie přikývla. Chvilí se tiše dívali jeden na druhého. "Můžu dál?" zeptala se Laurie. "Samozřejmě," řekl Jack a cítil se provinile, že ji hned nepozval dovnitř. Ustoupil ke zdi. Když zavřel dveře, uvědomil si, jak nedostatečně je oblečený.

Zmizel v ložnici, aby si oblékl krátké kalhoty. Laurie vešla do obývacího pokoje. Byl velmi chudě zařízený: pohovka, židle, knihovna z hrubých prken a pár malých stolků. Na zdech nevisely žádné obrazy. Vedle pohovky, kde si Jack nejspíš četl, svítila stojací lampa. Zbytek místnosti byl zahalen ve stínu. Na jednom stolku stála nedopitá lahev piva. Na podlaze ležel otevřený lékařský slovník. Za okamžik se objevil Jack a zastrkoval si košili do khaki kalhot. Ve tváři měl omluvný výraz.

183

"Doufám, že tě neobtěžuju," řekla Laurie. "Vím, že je dost pozdě." "Neobtěžuješ ani v nejmenším," ujistil ji Jack. "Je to příjemné překvapení. Nechceš si sundat kabát?" "Asi jo," souhlasila Laurie. Výklouzla z kabátu a podala mu ho. Jack odběhl ke skříni. "Nedáš si pivo?" zeptal se, zatímco hledal ramínko. "Ne, díky," odpověděla Laurie. Posadila se do omšelého křesla. Očíma bloudila po pokoji. Zнала příčinu Jackovy askeze, a ta ji ještě víc skličovala. Od chvíle, kdy se Jackova rodina zabila při leteckém neštěstí, uplynulo osm let. Laurie si přála, aby si Jack uvědomil, že by se od toho mohl oprostít a změnit svůj přístup k životu. "Něco jiného?" zeptal se Jack, když vstoupil do světla. "Vodu, čaj, džus?" "Ne, nic nechci. Měla jsem velkou večeři." "Aha," poznamenal prostě Jack a posadil se. "Vážně se nezlobíš, že jsem tě takhle přepadla?" zeptala se Laurie. "Byla jsem v restauraci na Columbus Avenue kousek od Přírodopisného muzea." "Potěšilo mě, že ses zastavila," ujistil ji Jack. "Rád tě vidím."

"Nepadlo mě, že bych sem mohla zajít, když jsem byla tak blízko," vysvětlovala Laurie. "To je v pořádku," řekl Jack.

"Vážně mi to nevadí, věř mi." "Díky." "Stalo se něco při večeři?" zeptal se Jack. "Ano," odpověděla Laurie. "Taková malá nepříjemnost." "To je mi líto. Bylo to kvůli tomu, co jsme ti s Louem dneska řekli?" "Trochu to s tím souviselo," připustila Laurie. "Chceš si o tom promluvit?" "Ani ne," řekla Laurie. "Asi to zní nelogicky, když jsem šla za tebou, místo abych jela domů." "Neboj, nikdo tě nenutí mluvit o něčem, o čem nechceš." Laurie přikývla. Jack netušil, jestli je v pořádku, nebo má pláč na krajíčku. "Budeme radši mluvit o tobě," řekla Laurie a přerušila tak krátké mlčení. "O mně?" divil se Jack. "Slyšela jsem, že za tebou odpoledne přijel Warren Wilson. Co se stalo?" Laurie Warrena znala a věděla, že do Ústavu zásadně nechodí. Občas si vyšli někam společně s Jackem i s Warrenem a jeho přítelkyní Natalií Adamsovou. To bylo v době, kdy se s Jackem vídala častěji i mimo práci.

Dokonce si společně vyrazili na výlet do rovníkové Afriky.

"Viděla jsi někdy Flashe Thomase?" zeptal se Jack. Laurie zavrtěla hlavou. "Nevzpomínám si." "Je to jeden z místních basketbalistů," vysvětloval Jack. "Jeho sestra včera v noci náhle zemřela za poněkud podivných okolností." "To je hrozné," poznamenala Laurie. "Chtěli, aby ses na to podíval?" Jack přikývl. "Je to zajímavý příběh. Chceš ho slyšet?"

"Ráda," řekla Laurie. "Ale nejdřív bych si přece jen dala něco k pití.

Můžu tě poprosit o sklenici vody?"

184

Jack odešel do kuchyně a začal vyprávět, co se odpoledne odehrálo. Laurie se opřela. Příběh ji hned zaujal. Když slyšela o Randolphu Sandersovi, neudržela se a poznamenala:

"On měl vážně tu drzost nechat tělo odvézt? A to věděl, že tam jedeš!" Jack pokrčil rameny. "Abych byl upřímný, moc mě to nepřekvapilo. Myslím, že nás z Manhattanu neměli nikdy v lásce," "Řekla bych, že má pocit křivdy, protože nebyl jmenován šéfem v Brooklynu ani zástupcem šéfa u nás," řekla Laurie. "Jmenován nebyl, ale z dobrého důvodu," dodal Jack.

Jakmile se Jack dostal k tomu, jak se vnutil do pohřebního ústavu, aby odebral vzorky tělesných tekutin Connie Davydovové, Laurie se smála, že se zakuckala vodou. Jack jí pak vyjmenoval všechny možné příčiny úmrtí, o kterých uvažoval. Skončil přiznáním, že Peter Letterman nic nenašel - všechny testy byly negativní, včetně vyšetření žaludečního obsahu. "To je zajímavé," připustila Laurie a uvažovala o všem, co od Jacka slyšela. "Škoda, že ji nemohl odpítvat."

"Měl jsem štěstí, že se mi podařilo odebrat vzorek kůže," odpověděl Jack. "Ale na co by ses při pitvě zaměřila ty, kromě běžných věcí?" "Pohotovost jednoznačně zapsala, že byla cyanotická?" zeptala se Laurie. "Jo," odpověděl Jack.

"Potvrdilo se to nízkou saturací kyslíkem v arteriální krvi, když ji vyšetřili v nemocnici. Proto jsem uvažoval o nějakém léku, který by tlumil dýchací centrum. Byl jsem si tak jistý, že něco najdeme, že mě negativní výsledek přímo šokoval."

"Bylo by dobré zjistit, zda neměla kongenitální pravolevý zkrat, který se znovu otevřel." "Něco takového jsem nikdy neviděl." "Vysvětlovalo by to klinický průběh." "Napadá tě ještě něco?" zeptal se Jack. "Nějaký jed nebo možné předávkování některého léku? Jestliže Peter nenašel nic v žaludečním obsahu, nic mě nenapadá," přiznala Laurie.

"Uvažoval jsi o methemoglobinémii?" "Ne, to je přece jenom dost vzácná věc." Methemoglobinémie je stav, při němž hemoglobin není schopen vázat kyslík. "Ptáš se na cokoliv, co může způsobit cyanózu," opáčila Laurie. "Měl bys tedy uvážit i nitráty a nitrity, které mohou methemoglobinémii způsobit.

Dokonce i sulfonamidy." "To by ale postihlo jen někoho, kdo k tomu má vrozenou dispozici," namítl Jack. "Ty sulfonamidy ano," připustila Laurie. "Ale nitráty a nitrity ne. Pokud chceš mít jistotu, měl bys o tom uvažovat." "Máš pravdu," odpověděl Jack. "Požádám Petera, aby to ráno vyšetřil. Ještě něco?" Laurie ještě chvíli přemýšlela, pak zavrtěla hlavou.

"Tahle historie má ještě jeden háček," dodal Jack. Pak pověděl Laurii o úhynu potkanů ve stejné oblasti Brooklynu, kde žila Connie Davydovová.

185

"Myslíš, že to spolu nějak souvisí?" Jack pokrčil rameny.

"Můžeš stejně jako já jen hádat, ale je to zajímavá souhra okolností." Pověděl Laurii, že Connie žila ve starém domku ve čtvrti, kde bylo podobných starých domků víc. Zmínil se i o tom, že tam mohly být špatně zabezpečené odpady.

"Připadá mi to jako dost absurdní spojitost. Pokud by se z odpadu dostalo ven něco toxického, proč by to postihlo jen jeden dům v celé čtvrti?" "Máš pravdu," připustil Jack. "Ale mám ještě jednu záhadu." Jack Laurii pověděl o Tedově zprávě z vyšetření malé třípytlivé hvězdičky. "Vypadá to, jako by ta hvězdička byla vystřižená z mucholapky a někdo ji upustil do misky s anthraxovými spórami." "Jak je možné, že všechny zajímavé případy dostaneš ty?" popíchla ho Laurie. "Ale jdi!" bránil se Jack. "Já to myslím vážně. Dokázala bys to vysvětlit?"

Nezapomeň, že jsem vzal na kultivaci vzorky z celého stolu včetně podložky, na které ta hvězdička ležela. PCR je tak citlivá reakce, že je schopná detekovat i pár ojedinělých spór. A všechno kolem bylo negativní." "To je další složitá otázka," poznamenala Laurie. Podívala se na hodiny, "No ne! Už je dávno po půlnoci, určitě zdržuju." Vstala. "Budeš v pořádku?" zeptal se Jack. "Můžeš tu klidně zůstat. Lehni si na postel. Já stejně mockrát usnu na pohovce." "Díky za nabídku," řekla Laurie. "Jsi moc fajn, ale pojedu radši domů. Nemám s sebou na zítřek žádné oblečení." "Je to na tobě," prohlásil Jack. "Pokud zůstaneš, jsi vítána. Pokud chceš jet domů, slib mi, že mi zavoláš, až dorazíš. Je moc pozdě na to, aby ses toulala venku i tam, kde bydlíš, natož tady." "Provedu," odpověděla Laurie. Přátelsky Jacka objala. Jack doprovodil Laurii dolů a došel s ní až na roh ulice. Na Central Park West bylo mnohem snazší chytit taxi. Cestou Laurie přemýšlela o celém večeru. Byla Jackovi vděčná za jeho přátelství a pohostinnost. Rozhovor s ním - ačkoli se týkal především pracovních problémů - ji uklidnil a poskytl jí jiné téma k přemýšlení. Na celé epizodě s Paulem ji nejvíc trápilo, že si o všem nedokázali v klidu promluvit. Nepovažovala se za tak konzervativní, aby nebyla schopná souhlasit nebo nesouhlasit s cizími názory, ačkoliv do této oblasti bezpochyby nespádala možnost, že by Paul prodával ilegální zbraně. Pokud by s Paulem nebyli schopni komunikovat, nemá jejich vztah žádnou perspektivu, přestože spolu až dosud vycházeli velmi dobře.

Když byla Laurie téměř doma, vrátila se ve svých úvahách k případu, o kterém se jí zmínil Jack. Znovu se musela zasmát jeho zážitkům v pohřebním ústavu. Doufala, že z toho ani z návštěvy v brooklynském ústavu nebude mít potíže. Věděla dobře, že Harold Bingham ani Calvin Washington nemají pro Jackovy kousky valné pochopení, přestože uznávali jeho inteligenci a schopnosti. Když Laurie odemkla všechny zámky na dveřích, pootevřely se sousední dveře. Jako obvykle zahlédla Laurie rozčuchané šedivé vlasy a oko Deby

186

Englerové. Debra považovala za vhodné Laurii upozornit, jak je pozdě. Laurie na to nereagovala. Sousedčina

zvědavost v kteroukoli denní i noční hodinu byla jediná věc, která Laurii na jejím bydlení vadila. Na znamení protestu zabouchla dveře a zamkla všechny zámky. V minulosti několikrát sousedce odsekla, dokonce ji požádala, aby se starala o sebe - vše se minulo účinkem. Laurie pohladila Toma II. a pak si sundala kabát.

Kdyby to zkusila v opačném pořadí, její přítulný barmský kocourek by jí v tom jistě zabránil. Pak si předoucího kocourka posadila na klín a šla zavolat Jackovi. "Nespíš?" zeptala se, když se Jack ozval ospalým hlasem. "Skoro," přiznal Jack. "Hlásím se, jak jsem slíbila. Jsem doma." "Škoda žeš tu nezůstala," poznamenal Jack. Laurie uvažovala, co tím měl na mysli, ale ze zkušenosti věděla, že je lépe se ho na to neptat. Navíc bylo opravdu pozdě. Místo vyptávání řekla:

"Cestou domů jsem přemýšlela o Connii Davydovové." "Napadlo tě ještě něco?" "Napadlo," odpověděla Laurie.

"Mohli byste s Peterem zkusit ještě jedno vyšetření." "Fajn, co je to?"

"Botulotoxin," řekla Laurie. "Musela by ho ale dostat pořádnou dávku." Nastalo ticho. "Jacku, jsi tam?" "Jo, jsem. Myslíš to vážně?" "Samozřejmě že to myslím vážně," ujistila ho Laurie.

"Co si myslíš o botulismu jako o příčině smrti?" "Připadá mi to poněkud absurdní, pokud mi dovolíš použít tvých vlastních slov," namítl Jack. "Neměla žádné neurologické ani bulbární příznaky, dokonce vůbec žádné příznaky, které by mohly pro botulismus svědčit. Údajně vešla do koupelny a zkolabovala."

"Ale botulotoxin tlumí respirační centrum a může vyvolat cyanózu," opáčila Laurie. "Dobře, ale kolik takových případů se za rok objeví?" protestoval Jack. "Určitě víc než případů anthraxu, a ten jsi právě diagnostikoval." "Dobře, беру tvou námitku. Přidám botulotoxin na seznam, který dám ráno Peterovi, spolu s nitráty, nitrity a sulfonamidy." "Díky že sis na mě udělal čas," řekla Laurie. "Moc mi to pomohlo."

"Není zač, obrať se na mě, kdykoliv budeš chtít." Laurie zavěsila a chvíli se mazlila s Tomem II. Napadlo ji, že Jack by byl skvělý, kdyby... kdyby se prostě nechoval jako Jack.

Zasmála se absurditě té myšlenky, vstala a začala se chystat do postele.

187

Kapitola 16

STŘEDA, 20. ŘÍJNA, 5:30

JACK si nevzpomínal, kdy měl naposledy tolik rozličných starostí. V první řadě to byla Laurie, která ho mátlala jak svým chováním, tak reakcí, kterou v něm vyvolávala. Když od něj v noci odjela, nemohl dlouho usnout. Přemýšlel o všem, co mu v předchozích osmačtyřiceti hodinách řekla a co udělala. Stále se cítil provinile za svůj žárlivý projev po její zprávě o zasnoubení a za její zlostnou reakci na jeho pokus o omluvu.

Značně mu vrtala hlavou její neohlášená návštěva. Nevěděl, co si má o tom všem myslet. V druhé řadě mu dělaly starosti oba záhadné případy. Ať se snažil sebevíc, nebyl schopen přijít na rozumné vysvětlení silné kontaminace té malé hvězdičky. Co se případu Connie Davydovové týkalo, jeho teorie o otravě jedem způsobujícím útlum dýchacího centra dostala díky toxikologickým výsledkům mnoho trhlín a on nebyl schopen, navzdory hodinám stráveným v knihárně a dalším hodinám usilovného přemýšlení, přijít na jiné přijatelné vysvětlení.

Lauriin nápad s methemoglobinémií byl jediný, který považoval za alespoň trochu realistický. Poslední problém, který musel Jack vyřešit, bylo, jak vysvětlí své jednání v Ústavu soudního lékaře v Brooklynu a ve Stricklandově pohřebním ústavu.

Uplynul sotva den od doby, kdy ho Bingham káral za něco, co bylo v porovnání s těmito událostmi zanedbatelné. Až se Bingham dozví - za předpokladu, že se to dozví - co se stalo v Brooklynu, bude zuřit a dožadovat se vysvětlení, které Jack zatím nebyl schopen podat. Poprvé za celou dobu, co pracoval v Ústavu hlavního soudního lékaře, se smířoval s možností, že bude s okamžitou platností propuštěn. Nejenže nemohl usnout, ale probudil se mnohem dříve než obvykle. Cestou do práce znovu řešil veškeré problémy, které se mu honily hlavou. Sotva svítalo. Měl hodinu času na práci v kanceláři, než se bude muset vydat do identifikační místnosti. Když přijel, Vinnie Amendola právě vařil kávu a doktor George Fontworth se začínal probírat případy přivezenými v průběhu noci. "Promiň, Georgi," oslovil ho Jack. "Jak to vypadá? Bude toho k pitvě hodně nebo málo?" George se rozespale podíval na seznam. "Rekl bych lepší průměr." "To je dobře. Kdyby ti to nevadilo, vzal bych si úřední den." Úřední den znamenal, že soudní lékař ten den nepítval, ale snažil se dohnat nikdy nekončící administrativu.

Takové dny se obvykle plánovaly předem. "Stalo se něco?" zeptal se George. "Není ti špatně?" George to nemyslel ironicky. Všichni v ústavu věděli, že Jack považuje absenci v pitvě za trest. Pítval úmyslně víc než kdokoliv jiný. Když se ho někdo zeptal, proč to dělá, odpovídal, že když má co dělat, nedostane se tak snadno do průšvihů. "Je mi báječně, pokud se zdraví týče," odpověděl Jack. "Jen se mi nahromadilo moře práce."

188

"Myslím, že by to neměl být problém," ujistil ho George.

"Jedině kdyby někdo na poslední chvíli onemocněl." "Kdyby se něco podobného stalo, tak mi dej vědět." Jack zamířil ke stolku s kávou. "Maestro, už jste hotov?" zeptal se Vinnieho.

"Za pár vteřin vám naleju první šálek," ujistil ho Vinnie.

"Máš ponětí, kdy obvykle přichází Peter Letterman?" zeptal se Jack. "Toxikologická laboratoř začíná oficiálně v devět," odpověděl Vinnie, "ale vím, že Peter přichází mnohem dříve, obvykle už před osmou." "To tu trávíš spoustu času!"

poznal Jack. "Od vás to sedí," opáčil Vinnie. S kávou v ruce zamířil Jack k výtahu a do své pracovny. Překvapilo ho, když cestou narazil na Laurii, která právě přicházela. Podíval se na hodinky. Nečekal, že ji uvidí tak brzy. "Na tebe je to dost brzy, co?" oslovil ji. "Je," přiznala Laurie. "Rozhodla jsem se změnit životní styl. Chvilí se budu soustředit na práci."

Dělám to vždycky, když mě něco rozladí." "Aha," poznal Jack. Nebyl si jistý, zda je vhodné zeptat se, co ji rozladilo. "Chci ti ještě jednou poděkovat za včerejší večer," řekla Laurie. "Moc jsi mi pomohl." "Vždyť jsem nic neudělal," namítl Jack. "Udělal sis na mě čas a já se s tebou cítila dobře," vysvětlila mu Laurie. "Zachoval ses jako kamarád a právě to jsem potřebovala." Nastoupili společně do výtahu.

Jack stiskl tlačítko do čtvrtého patra. "Nechceš mi říct, co se včera večer stalo?" zeptal se opatrně. Laurie se usmála. "Ještě ne. Musím se s tím nejdřív vypořádat sama. Ale díky za zeptání." Jack se pokusil o úsměv. Přeshlápl z nohy na nohu.

Překvapilo ho, jak snadno se vedle Laurie cítil nespůj. "Budeš dneska pracovat na svých záhadných případech?" zeptala se Laurie. "Pokusím se. Nenapadlo tě ještě něco ohledně Connie Davydovové?" "Jen to, co jsem ti už řekla v noci," ujistila ho Laurie. "Kdyby tě něco napadlo, dej mi vědět!" připomněl jí Jack. "Budu to potřebovat, abych udržel své pronásledovatele v uctivé vzdálenosti." Laurie přikývla. Věděla, koho má Jack na mysli. Společně vykročili do chodby. Když došli ke dveřím Jackovy pracovny, zastavili se. "Chtěla bych ti něco říct," řekla Laurie. "Ráda bych se omluvila za to, jak jsem se chovala, když jste mi s Louem včera řekli o Paulovi. Neudělalo mi to radost, ale přesně jak jste sami předpokládali, vylila jsem si zlost na vás. Udělali jste dobře, že jste mi to řekli, jenom si nejsem jistá, jestli měl Lou právo ty informace zjišťovat." "Žárlivost dožene člověka ke spoustě věcí, které by normálně neudělal," poznal Jack. "To mluvím za sebe."

189

"Beru to jako poklonu," řekla Laurie. "Přeju ti hodně štěstí."

"Díky," poděkoval Jack. "Budu ho potřebovat." Jack vešel do své pracovny a dal se do práce. Soustředil se na případ úmrtí ve vazbě. Když nic jiného, dokončí ho do zítřka, aby udělal Calvinovi radost. Při práci se chvílemi díval na hodiny na zdi. Když se přiblížila osmá, odložil pero a seběhl o patro níž do toxikologické laboratoře. Když došel až ke dveřím, ve tváři se mu objevilo zklamání. Dveře byly zavřené a v laboratoři byla tma. Jack zkusil vzít za kliku. Bylo zamčeno. Otočil se a chystal se vrátit do své kanceláře, když zahlédl Petera přicházet od výtahu. Přes ruku měl přehozený kabát - bylo vidět, že právě dorazil. "Napadlo vás ještě něco, co bychom mohli vyšetřit?" zeptal se Peter hned, jak došel ke dveřím. V ruce držel klíč. "Napadlo," odpověděl Jack. "Vlastně to spíš napadlo doktorku Montgomeryovou." Jack Peterovi vysvětlil Lauriin nápad s methemoglobinem a následoval ho do jeho malé pracovny bez oken. Peter si pověsil kabát a přikývl.

"To znamená, že bych měl zkusit najít amylnitrit, natriumnitrit a nitroprusid," odpověděl Peter a oblékl si bílý plášť.

"Měla ta pacientka nějaké srdeční onemocnění?" zeptal se ještě. "Pokud vím, tak ne," odpověděl Jack. "Pak si ale neumím představit, proč by nějaké z těch léků brala," namítl Peter. "Ale je tu pár dalších látek, které mohou způsobit methemoglobinemii. Chcete, abych zkusil test na všechny, ať už je pravděpodobné, že je užívala jako léky, nebo ne?" "Rád bych vás o to poprosil," řekl Jack. "Jsem zoufalý." "Tak fajn," souhlasil Peter. Chystal se odejít ze své pracovny. Jack ho následoval jako pes. "Kdy myslíte, že to budete moct vyšetřit?" "Vrhu se na to hned," odpověděl Peter. "Bude lepší, když to udělám dřív, než přijde doktor DeVries. Mohl by se začít vyptávat." "Moc vaši pomoc oceňuju," řekl Jack.

"Doufám, že vám to budu moct nějak vrátit. Když už mluvíme o vašem šéfovi, nevíte, v jakém stadiu jsou vzorky Davida Jeffersona?" "To je ten případ úmrtí ve vazbě?" zeptal se Peter. "Ano, je." "John nad ním včera lamentoval. Ale pokud vím, je to hotové. Jestli chcete vědět, co se v nich našlo, tak byly pozitivní na kokain." "Bohudíky alespoň za to," oddychl si Jack. "To Calvina potěší. Kéž bych měl takové štěstí s Connií Davydovovou!" "Budu se snažit," slíbil Peter.

Jack se chystal vyjít z laboratoře, ale vtom si vzpomněl-na Lauriin poslední nápad. "Laurie mi navrhovala vyšetřit ještě jednu látku," zavolal ještě na Petera. "Botulotoxin." Peter přikývl, aby dal najevo, že slyšel. Jack se vrátil po schodech nahoru. Vzhledem k tomu, že se mu jistě podaří 190

ří uzavřít Jeffersonův případ do čtvrtka, Calvin bude mít radost. Jack měl pocit, že na konci tunelu zahlédl alespoň jiskřičku světla. V pracovně narazil na Cheta, který překypoval novinkami z předchozího večera na aerobiku. Nejenže se ta dívka s ladnými tvary objevila, ale dokonce si po cvičení s Chetem dala ovocné jogurtové mléko. Jack o ní musel vyslechnout úplně všechno, než se dostal sám ke slovu. "Nevíš náhodou, Casanova, kde bych sehnal některého z těch veterinářů, co byli včera na tom semináři?" "Náhodou vím," odpověděl Chet. "Proč?" "Chtěl bych vědět, jestli přijdou na to, na co pochečovali ti potkani. A taky jestli objevili ještě další s anthraxem." "Zkusím ti to během dneška zjistit," slíbil Chet. "To bys mi udělal radost," řekl Jack a obrátil pozornost k práci, kterou měl rozloženou na stole. "Ty dneska nepitváš?" podívil se Chet. "Vzal jsem si neplánovaně úřední den," odpověděl Jack, aniž zvedl hlavu od stolu. "Co je ti?"

Jack se zasmál. "George se mě na to taky ptal. Bohužel mi nic není. Byla by to pohodlná výmluva. Jen se snažím eliminovat jeden z důvodů, proč mě vedení pronásleduje, a to je ten, že nestíhám včas uzavřít svoje případy." "Jeden z důvodů, proč to nestíháš, je ten, že si toho v první řadě bereš moc," poznal Chet. "Máš pravdu," zamumlal Jack a začal prohlížet mikroskopem preparát mozku Davida Jeffersona. Když Chet odešel do pitevy, Jack zabouchl dveře, aby ho nikdo nerušil. Přesto se nedokázal pořádně soustředit. Ačkoliv měl spoustu práce, nemohl se ubránit, aby se

každou chvíli nepodíval na hodiny na zdi. Když se blížila desátá, čekal, že každou chvíli zazvoní telefon. Předpokládal, že se ozve Cheryl a sdělí mu obvyklý vzkaz od šéfa: že se má okamžitě dostavit do jeho pracovny. Ráno měli doktor Jim Bennett i Gordon Strickland dost času na to, aby si mohli na Jacka stěžovat. Telefon zazvonil přesně v deset. Přestože ho Jack čekal, znervózňel. Nechal ho několikrát zazvonit a uvažoval, zda ho má zvednout. Pak si uvědomil pošetilost snahy odvrátit nevyhnutelné a zvedl sluchátko. K jeho velkému překvapení to nebyla Cheryl. Byl to Peter Letterman. "Mám pro vás překvapivé zprávy," řekl. "Dobré nebo špatné?" zeptal se Jack. "Předpokládám, že je budete považovat za dobré. Connie Davydovová neměla methemoglobinémií, ale ve všech vzorcích, které jste mi dal, včetně žaludečního obsahu, je botulotoxin." "Proboha!" žasl Jack. "Není to nějaký vtip?" "Vůbec ne," ujistil ho Peter.

"Některé testy jsem zopakoval, abych si byl jistý. Pozitivita je velice výrazná, což naznačuje, že oběť pozřela velkou dávku. Můžu vám dodělat ještě kvantitativní vyšetření, ale to bude chvíli trvat. Chtěl jsem, abyste se co nejdříve dozvěděl ty kvalitativní."

191

"Díky," řekl Jack. "Jsem obrovským dlužníkem." "Rádo se stalo," řekl Peter a zavěsil. Jack pomalu položil sluchátko. Cítil směs různých emocí. Jedna z nich byla uspokojení nad potvrzeným podezřením z otravy Connie Davydovové. Druhá byl prostě šok. Botulismus jako příčinu smrti opravdu nečekal.

Odsunul židli a vyskočil. Vyběhl ze dveří a zamířil k Lauriině pracovně. Přál si, aby se to dozvěděla jako první, protože botulismus byl vlastně její nápad. Laurie ale v pracovně nebyla. Nepochybně odešla dolů do pitevny. Jack se vrátil ke svému stolu a přemýšlel, komu dřív zavolat. S pocitem zadostiučinění se rozhodl pro doktora Randolpha Sanderse. Chvilí mu trvalo, než ho sehnal k telefonu. Doktor Sanders byl také v pitevně. Jack však trval na tom, že se jedná o neodkladnou záležitost. Když se Randolph ozval, bylo v jeho hlase znát napjaté očekávání. "Dobrý den, Randolphe," oslovil ho vesele Jack. "Tady váš nejmilejší kolega Jack Stapleton."

"Řekli mi, že se jedná o neodkladnou záležitost!" zavrčel Randolph. "To je pravda," ujistil ho Jack. "Právě jsem se dozvěděl, že jistá Connie Davydovová, o které jsme se bavili už včera a kterou jste vy ohledal, zemřela na dost značnou dávku botulotoxinu." Následovala dlouhá pauza. "Jak se na to přišlo?" zeptal se konečně Randolph. "Díky mé osobní vytrvalosti," ujistil ho Jack. "Jel jsem do pohřebního ústavu a jeho ředitel mi laskavě dovolil odebrat vzorky tělesných tekutin." "To mi nikdo neřekl," poznamenal Randolph podstatně mírnějším hlasem. "Vážně ne?" divil se Jack.

"Předpokládám, že se o tom dozvíte. Nevadí. Vzhledem k tomu, že máme vzájemně o sobě tak vysoké mínění, volám to nejdříve vám, a ne doktoru Haroldu Binghamovi." "To jsem moc rád," uznal Randolph. "Samozřejmě, má to i praktický důvod," pokračoval Jack. "Connie Davydovová je brooklynský případ. Předpokládám, že budete chtít přivést tělo co nejdříve zpátky do Ústavu.

Dokonce nechám na vás i tu milou povinnost informovat všechny příslušné instituce." "Samozřejmě," řekl Randolph. "Díky."

"Není zač," ujistil ho Jack s maximálním uspokojením. "Jsem rád, že si můžeme být vzájemně nápomocní." Jack zavěsil. Nemohl se ubránit spokojenému úsměvu. Pomsta byla sladká. Dalo se snadno odhadnout, jak asi Randolph zuřil. Pak Jack zavolał Warrenovi. Stručně mu vysvětlil, na co ohledně Connie přišel, a požádal ho o Flashovo telefonní číslo do práce. Warrenovi to chvíli trvalo, ale našel je a nadiktoval Jackovi. Flash pracoval pro stěhovací a skladovací firmu, takže chvíli trvalo, než ho přivolali. Když se konečně ozval, byl značně udýchaný. Právě stěhoval krabice ve skladu. "Mám výsledek, co se Connie týče," řekl Jack hned potom, co se představil. "Jak Warren naznačil už včera, budeš si muset vylít vztek na basketbalovém hřišti, a ne na Conniině manželovi."

192

"Copak on ji nezabil?" "Zdá se, že ne," ujistil ho Jack.

"Zemřela totiž na botulismus. Slyšels o tom někdy?" "Myslím, že jo," odpověděl Flash. "To je nějaký druh otravy z jídla, ne?" "V podstatě ano," přisvědčil Jack. "Botulismus je způsobený jedem, který produkuje určitý druh bakterií. Na těch bakteriích je mimořádně nebezpečné hlavně to, že rostou bez přítomnosti kyslíku. Nejspíš jsi o tom slyšel v souvislosti s nějakými konzervami, které nebyly dostatečně tepelně zpracované a proces konzervace nezničil bakteriální spóry. V případě tvé sestry je nutné, aby sis uvědomil, že její smrt nebyla násilná." "Viš to určitě?" "Právě jsem dostal výsledek z laboratoře," odpověděl Jack. "Laborant mě ujistil, že výsledky kontroloval. Jsem si jistý, že umřela na botulismus.

Kromě několika historek o tom, že botulotoxinem se pokusili za Druhé světové války zabít Reinharda Heydricha, jednoho z Hitlerových pomocníků, jsem neslyšel o tom, že by ho někdo použil jako jed k promyšlené vraždě. Není snadné se k němu dostat. Kdybys z toho podezíral Conniina manžela, skládal bys mu tím vlastně velkou poklonu." "Do háje!" rozčílil se Flash.

"Něco ti řeknu," prohlásil Jack. "Až budeme příště hrát proti sobě, necháme tě s Warrenem vyhrát." Flash se zasmál. "Doktore, ty jsi nemožnej! Vzhledem k tomu, jak jste oba s Warrenem ctižádostiví, nevěřím, že byste nějakou hru vzdali. To v žádném případě! Ale díky, že ses toho ujal. Jsem ti moc vděčný." "Jsem rád, že jsem ti mohl nějak pomoci," ujistil ho Jack. "Ale ještě bych se tě na něco rád zeptal. Jak se jmenuje Conniin manžel?" "Jurij," řekl Flash. Prakticky to jméno vyplivl. "Proč se ptáš?" "Obávám se, že mu budu muset zavolat.

Jestliže Connie umřela na botulismus, je i on vystaven značnému riziku." "Na to kašlu," prohlásil Flash. "To chápu," uznal Jack. "A jako tvůj přítel jsem ochoten tvrdit, že je mi to taky jedno, ale jako doktor to vidím jinak. Mohl bys mi dát

jeho telefon?" "Musí to bejt?" "Asi bych si ho mohl bez problémů najít v seznamu," odpověděl Jack. "Nebo si ho zjistit v Brooklynu. Ale nepochybně by bylo jednodušší, kdybys mi ho prostě dal." "Mám pocit, jako bych tomu hajzlovi ještě prokazoval laskavost," postěžoval si Flash, než Jackovi číslo nadiktoval. Jack si číslo zapsal. Chvilí se ještě domlouvali na večerní zápas, pak se rozloučili a zavěsili. Jack okamžitě vytočil číslo do Brighton Beach. Když čekal na tón, připravoval si, co řekne. Přemýšlel, jestli Jurij Davydov bude mít přízvuk a zda je opravdu taková zrůda, jakou z něj Flash dělá. Jack se nedovolal. Bylo obsazeno. S mnohem lepší náladou se pustil do další práce. Dokončil další ze svých případů.

Když ho odložil na hromadu desek s ostatními uzavřenými

193

případy, zkusil znovu zavolat do Brighton Beach. Opět se však ozval obsazovací tón. Jacka to příliš nepřekvapilo. Dovedl si představit, že Jurij má v souvislosti s manželčím úmrtím dost co zařizovat. Když se však celé dopoledne pokoušel dovolat se stejným výsledkem, ztratil trpělivost.

Zatelefonoval na ústřednu a požádal, aby to číslo zkontrolovali. Za pár minut mu operátorka ohlásila, že na lince nikdo nehovoří. "Co to znamená?" zeptal se Jack. "To znamená, že telefon je vyvěšený nebo je na lince porucha. Můžu vás přepojit na opravy." "Neobtěžujte se," řekl Jack. Uvědomil si, že Jurij je nejspíš doma, ale nepřeje si s nikým mluvit. Přestože bylo pochopitelné, že v takovéto situaci Jurij vyvěsí telefon, Jacka rozčillovalo, že se nedovolal. Občas to vypadalo, že nic nejde tak, jak by mělo. Chtěl se s tím mužem jen spojit a upozornit ho na riziko botulismu. Vzhledem k tomu, že případ vrátil Randolphu Sandersovi, předpokládal, že se toho ujme brooklynský ústav, což patřilo koneckonců k jeho povinnostem. Mezi nimi bylo i informovat hygienickou stanici a hlavního hygienika, doktora Clinta Abelarda. Jak byl Jack již několikrát upozorněn, veškeré další pátrání spadalo do Clintovy kompetence, včetně kontaktování Jurije Davydova.

Přesto měl Jack jako lékař pocit, že by měl vdovce informovat co nejdřív. Jack si bezmyšlenkovitě pohrával s telefonní šňůrou a zvažoval situaci. Existovala možnost, že se Ústavu soudního lékaře nepodaří dostat tělo zpět. Navíc, napadlo Jacka, mohlo už být spáleno. Pokud by tomu tak bylo a nebyly k dispozici žádné další vzorky, které by diagnózu potvrdily, vše by se z pochopitelných důvodů opozdilo. Jurij Davydov by se o nebezpečí, které mu třeba hrozí, nemusel dozvědět včas, aby se mu mohl vyhnout. Jack otevřel zásuvku svého psacího stolu a vyndal z ní mapu New Yorku. Otevřel ji na oblasti Brooklynu a hledal Brighton Beach. Pomohlo mu to, že věděl, že je někde blízko pobřeží. Našel ji hned vedle Coney Islandu, jak ční do Atlantického oceánu. Jack odhadl, že Brighton Beach bude asi tak pětadvacet kilometrů daleko. Nikdy tam nejel na kole, ale byl už kdysi o víkendu v Prospect Parku a pamatoval si, kudy se tam dostane. Z mapy zjistil, že do Brighton Beach dojede od parku přímo po Coney Island Avenue. Podíval se na hodinky a usoudil, že cesta na kole do Brighton Beach je příjemný způsob, jak strávit polední pauzu, i kdyby ten výlet nakonec trval víc než dvě hodiny. Ačkoliv Jackovým primárním zájmem bylo zdraví Jurije Davydova, zároveň byl výlet malou odměnou za to, že za dopoledne značně zmenšil své resty a získal omluvu pro své jednání předchozího dne. Rozhodujícím momentem však bylo to, že venku byl krásný slunný den newyorského indiánského léta s příjemnou teplotou a lehkým vánkem. Jack si uvědomil, že by to mohl být poslední hezký den před nástupem zimy. Než odjel, zastavil se ještě jednou v Lauriině pracovně, aby ji informoval o pozitivním výsledku na botulismus, ale dozvěděl se, že je dosud v pitevně. Rozhodl se, že za ní zaskočí hned, jak se vrátí. 194

Výlet byl dokonce ještě příjemnější, než si Jack představoval.

Nejhezčí byla cesta přes Brooklyn Bridge a Prospect Park.

Jízda po Coney Island Avenue byla méně zábavná, ale pořád ještě příjemná. Když minul Neptune Avenue, všiml si něčeho, co nečekal: všechny nápisy na obchodech byly v azbuce. Jakmile Jack zahlédl Oceanview Avenue, zastavil a zeptal se na cestu k Oceanview Lane. Musel se zeptat tří lidí, než mu konečně byl někdo schopen ukázat správný směr. Okolí Jacka překvapilo.

Bylo to přesně tak, jak to Flash popisoval: nevelká oblast s malými dřevěnými domky, namačkanými těsně vedle sebe. Některé byly slušně udržované, jiné se rozpadaly. Jednotlivé pozemky oddělovaly ploty z různých materiálů. Některé zahrádky byly čisté a plné podzimních květů, jiné sloužily jako skladiště nepotřebných věcí - ledniček bez dveří, rozbitých televizorů, starých hraček a jiného haraburdí. Střechy se skláněly v rozmanitých úhlech následkem chaotických přístavků a úprav. Na střeších se tyčil les rezavých televizních antén. Jack zpomalil a prohlížel si jednotlivá stavení. Některá měla zřejmý viktoriánský styl. Většina zoufale čekala na opravu a nátěr. Asi u poloviny domků byly garáže. Po zahradách pobíhala spousta psů, kteří na Jacka štěkali a vrčeli. Zahlédl jen pár lidí a žádné děti s výjimkou miminek v kočárcích, které vezly matky po chodníku. Jack si uvědomil, že je všední den. Celá čtvrt byla rozdělena do bloků normálními ulicemi, ale také řadou uliček, z nichž některé neměly ani jméno. Uličky byly tak úzké, že se do nich ani nedalo vjet autem. Nad všemi ulicemi se proplétala síť telefonních drátů a elektrického vedení. Jack objevil Oceanview Lane díky ručně napsané ceduli přitlučené k telefonnímu sloupu. Odbočil do ulice a musel se soustředit na cestu, v níž bylo tolik děr, že málem spadl z kola. Číslo byla jen na některých domech, ale třináctku Jack zahlédl na jedné popelnici. Předpokládal, že následující číslo bude patnáctka, a proto pokračoval až k němu. Domek byl stejný jako ostatní, ale zdálo se, že je na rozdíl od mnoha jiných postaven na pevných základech. Měl také garáž pro dvě auta.

Střecha byla pokryta deskami z dehtového papíru, ale několik z nich chybělo. Síťové dveře byly potrhány. Okap byl rozbitý a visel v podivném úhlu nad vchodem. Vypadalo to, že při silnějším bouchnutí dveří spadne celý. Zarostlou přední zahrádku odděloval od uličky drátěný plot sahající do výše pasu. Jack o něj opřel kolo a zamkl řetěz. Otevřel

branku a zamířil ke dveřím. Na všech oknech byly rolety, takže nemohl nahlédnout dovnitř. Jack marně hledal zvonek, pak otevřel roztrhané síťové dveře a zaklepal. Když se nic neozvalo, zaklepal silněji. Po dalším pokusu se vzdal. Nechal síťové dveře zabouchnout. Byl otrávený. Vážil sem tak dlouhou cestu, a přesto se mu nepodařilo Jurije Davydova zastihnout doma.

Jack už se chystal vrátit ke kolu, když vtom zaslechl monotónní hluboký zvuk. Vrátil se ke dveřím a poslouchal. Když se na něj pečlivě soustředil, uvědomil si, že není úplně souvislý, ale mírně kolísavý, jako hluk vzdálené 195

ho vrtulníku nebo velkého ventilátoru. Jack si prohlédl dům.

Nebyl zdaleka tak velký, aby v něm mohl být ventilátor odpovídajících rozměrů. Jack se rozhlédl po sousedních domech.

Všechny byly uzavřené, jejich obyvatelé byli zřejmě v práci.

Jediný muž v okolí byl jakýsi stařík, který seděl na dvoře a Jacka si vůbec nevšímal. Jack přešel přes trávník, aby se mohl podívat mezi Jurijův a sousední dům. Stály sotva dva metry od sebe. Prostor byl uprostřed rozdělen drátěným plotem. Jack se znovu ohlédl na starého muže a pak prošel mezi oběma domy a vyšel na malou zadní zahrádku. V nedávno vysekané díře do základů našel cosi, co vypadalo jako kovový komín. Vycházel ze zdi a ohýbal se nahoru. Končil mnohem výš, než kam Jack dosáhl. Jack se dotkl kovové trubky a ucítil vibraci.

Pochopil, že našel vývod ventilátoru. Když se znovu podíval na dům, usoudil, že vzhledem k jeho rozměrům se musí jednat o značně předimenzovaný ventilační systém. Jack obešel celý domek. Na straně, která sousedila s garáží, byly další dveře.

Jack znovu zaklepal. Zastínil si oči a nahlédl dovnitř malým okénkem. Spatřil místnost ve tvaru L, která sloužila jako kuchyně a obývací pokoj zároveň. Jack odstoupil ode dveří a kolem garáže vyšel zpět na přední zahrádku. Když se dostal před dům, zahlédl na cestě vouseatého muže s nákupem. Jack si ho všiml až na poslední chvíli, protože mu ve výhledu bránila garáž. Náhlá přítomnost cizího muže, který byl téměř na dosah ruky, Jacka polekala. Neuvědomil si, jak znervózněl, když se pohyboval po cizím pozemku. Přestože bylo na Jackovi vidět, že se lekl, příchozí vypadal ještě vyděšeněji. Upustil tašku s nákupem a marně se pokoušel vytáhnout pravou ruku z kapsy.

"Promiňte," ozval se Jack. Muži chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Jack mezitím vyšel brankou ven a pomohl mu posbírat věci, které se mu vysypaly z tašky. "Omlouvám se, že jsem vás tak vyděsil," pokračoval Jack, když sbíral pytlík s moukou, nějaké hotové mražené jídlo, plechovku skořice a lahev vodky, která se jako zázrakem nerozbila. "To není vaše vina," řekl muž. Sklonil se, srovnal tašku a začal do ní vracet nákup. Přitom se stále nervózně rozhlížel, jako by se bál, že ho vyděsí ještě někdo další. Jack mu podal to, co posbíral.

Nemohl si nevšimnout, že muž má výrazný slovanský přízvuk.

Odpovíдало to i jeho tmavému plnovousu a typickému ruskému klobouku. "Vy tu bydlíte?" zeptal se Jack. Muž chvíli váhal, pak odpověděl: "Ano. bydlím tu." "Neznáte nějakého Jurije Davydova? Bydlí tady v čísle patnáct." Muž se podíval za Jacka a prohlédl si dům. "Trochu. Proč se ptáte?" Jack se snažil vytáhnout z kapsy peněženku. Přitom se muže zeptal, zda je Rus. Muž přisvědčil. "Všiml jsem si, že tu jsou všechny nápisy v azbuce," poznamenal Jack.

196

"V Brighton Beach bydlí spousta Rusů." Jack přikývl. Otevřel peněženku a ukázal muži svůj odznak soudního lékaře. Byl si vědom, že malý lesklý odznak obvykle přiměje lidi, aby byli sdílnější a ochotnější spolupracovat. "Jsem doktor Jack Stapleton." "Já jsem Jegor." "Rád vás poznávám, Jegore," řekl Jack. "Jsem soudní lékař z Manhattanu. Nevíte náhodou, kde bych mohl Jurije Davydova najít? Zkoušel jsem na něj klepat, ale není doma." "Asi jezdí taxikem," odpověděl Jegor. "Aha," poznamenal Jack. Znamenalo to, že Jurij má buďto pevné nervy nebo v jejich domácnosti nebylo vše v pořádku, jak ostatně tvrdil Flash. "Kdy myslíte, že by mohl být doma?" "Až pozdě večer," odpověděl Jegor. "Así tak v devět nebo v deset?" upřesňoval Jack. "Asi tak," přisvědčil Jegor. "Stalo se něco?" Jack přikývl. "Potřebuji s ním mluvit. Pro jakou společnost pracuje?" "Pracuje sám pro sebe," řekl Jegor. "To je škoda." "Slyšel jsem, že mu umřela žena," řekl Jegor. "Proto s ním potřebujete mluvit?" "Ano, proto," přisvědčil Jack. "Nechcete mi říct, o co se jedná, kdybych ho náhodou potkal?" nabídl se Jegor. "Jenom mu řekněte, že víme, na co jeho žena zemřela," odpověděl Jack. "Ale řekněte mu také, že by mi měl zavolat, protože to, na co zemřela jeho žena, je velmi nebezpečné a on sám by mohl být ohrožen. Dám vám svou navštívenku, jestli ho potkáte, předejte mu ji." Jack vytáhl navštívenku. "Napišu mu na ni i svůj telefon domů." Na druhou stranu dopsal číslo a podal ho Jegorovi. Jegor si navštívenku prohlédl. "To je adresa místa, kde pracujete?" zeptal se potom. "Přesně tak," odpověděl Jack. Přemýšlel, zda by se mohl Jegora ještě na něco zeptat, ale nic už ho nenapadlo. "Děkuji vám za pomoc." "Rádo se stalo," ujistil ho Jegor. "Do kolika hodin pracujete?" "Asi tak do šesti," odpověděl Jack. "Já to Jurijovi vyřídím, jestli ho potkám," dodal Jegor. Kývl na Jacka a pokračoval v cestě.

Jack chvíli sledoval odcházejícího Rusa a pak se znovu zadíval na dům Jurije Davydova. Potom ho napadlo nechat ještě jednu navštívenku pode dveřmi. Jediný problém byl v tom, že kdyby se celé věci dopídl Clint Abelard, a někdo ho dokonce upozornil na Jackovu vizitku, měl by jasný důkaz, že se mu Jack opět pletl do řemesla. Pak by si Jack jistě vyslechl své od doktora Bingham. "Na tom přece nesejde," usoudil nakonec Jack. Vytáhl další navštívenku. Na druhou stranu připsal vzkaz, aby mu Jurij co nejdřív zavola. Připojil

197

svou linku i telefonní číslo domů. Pak se vrátil ke dveřím a navštívenku pod ně vsunul. Jack odemkl kolo a vydal se na

zpáteční cestu.

Rozhodl se trochu projet po Brighton Beach a pak se vrátit do Ústavu. Ta oblast ho zaujala sama o sobě, ale kdyby cestou zahlédl veterinární ošetrovnu, chtěl se tam zastavit a poptat se na úhyn potkanů.

198

Kapitola 17

STŘEDA, 20. ŘÍJNA, 12:15

JURIJ nebyl nikdy v životě tak vyděšený jako právě teď. Ve chvíli, kdy narazil na Jacka Stapletona, měl dojem, že se mu rozskočí srdce. Navíc se mu nedařilo vytáhnout glock z kapsy, protože se mu zachytil za podšívku. Nakonec se ukázalo, že to bylo jediné dobře. Kdyby byl pistoli vytáhl, byl by teď v mnohem horší situaci. Jack Stapleton ho neděsil tolik jako obava, aby s ním nebyl i Flash Thomas. Gordon Strickland říkal, že byli společně v pohřebním ústavu. Jakmile si Jurij uvědomil, že soudní lékař je sám, uklidnil se natolik, že byl schopen s ním mluvit. Překvapilo ho, že se lékaři podařilo nějak stanovit diagnózu botulismu. Jurij kráčel od Jacka pryč a ani se neohlédl. Mířil přímo do místního baru. Až před ním se odvážil otočit a ujistit se, zda ho Jack Stapleton nesleduje. Když ho nikde neviděl, vešel dovnitř, objednal si vodku a hodil ji do sebe. "Dáte si ještě jednu?" zeptal se barman. Naštěstí Jurije neznal. Kdyby ho znal, jistě by se pozastavil nad plnovousem. Jurij se ho zatím bál sundat.

"Dvojitou," požádal Jurij. Dosud se třásl. Dělal mu starosti, že se Jack Stapleton jistě prošel kolem domu. To znamenalo, že si určitě všiml větráku z laboratoře. Jurij netušil, co si o tom lékař může myslet. Nevěděl, zda se Jack také nepodíval zadním oknem do garáže. Pokud ano, mohl si všimnout nákladáku s rozprašovacím zařízením. To by mohlo být stejně nebezpečné jako větrák z laboratoře. Jurij se podíval na hodinky.

Nevěděl, zda nechal Jackovi dostatečně dlouhou dobu na odchod, ale nemohl déle čekat. Zaplatil, dopil zbytek vodky a zvedl tašku s nákupem. Když zamířil zpět k Oceanview Lane, zaváhal.

Podíval se na svůj dům, ale nikoho neviděl. Dodal si odvahy a zamířil k němu. Pravou ruku měl v kapse na pistoli, stejně jako předtím. Tentokrát se předem ujistil, že se znovu nezachytí za podšívku. Nechtěl se nechat znovu překvapit, rozhodně ne Flashem. Zdálo se, že v domě nikdo není. Jurij se rozhlédl po okolí. Jacka nikde neviděl. Rychle prošel brankou a zamířil k postrannímu vchodu. Vstoupil dovnitř a zamkl za sebou. Uvnitř se opřel o dveře a s úlevou vydechl. Rozhlédl se, aby se ujistil, že uvnitř nikdo nebyl. Odložil tašku s nákupem a seběhl dolů do sklepa. Když viděl neporušený zámek na dveřích laboratoře, znovu si oddychl. Vrátil se do kuchyně a uložil mražený pokrm a vodku do mrazáku. Zbytek věcí nechal na stole. Cestou do koupelny si všiml navštívenky pode dveřmi.

Zvedl ji. Byla Jackova, jak ostatně předpokládal. Přidal ji k té, kterou už měl v kapse. Jurij si sundal falešný plnovous. Lepidlo ho přivádělo k šílenství. Když se podíval do zrcadla, zjistil, že má na bradě vyrážku. Umyl si obličej. Nevěděl, jak jinak vyrážku ošetřit, a tak ji alespoň natřel kolínskou. Ta páčila tolik, že mu vyhrkly slzy do očí. Když se znovu podíval do zrcadla, zjistil, že vyrážka zrudla a vypadá mnohem hůř než dřív.

199

Jurij se vrátil do kuchyně a ze skříně vyndal klíčky od auta.

Již v baru uvažoval, jak má reagovat na návštěvu Jacka Stapletona. Přestože se mu do toho vůbec nechtělo, rozhodl se, že je to natolik závažná komplikace, že by o ní měl informovat Curta a riskovat jeho hněv. Rozhodl se to učinit osobně. Nejdřív se podíval z okna vpředu. Rozhlédl se po uličce škvírami vedle rolety. Neviděl nikoho, jen mladou ženu v šátku, která vezla kočárek. Poblíž domu neparkovala žádná podezřelá vozidla. Došel ke kuchyňským dveřím a podíval se na garáž. Byla od domu vzdálená sotva pár kroků. Zvažoval, zda si má znovu nalepit plnovous, ale rozhodl se, že to neudělá, aby ještě víc nezhoršil vyrážku na obličeji. Vytáhl z kapsy kabátu pistoli, vzal ji do levé ruky a omotal ji ručníkem. Klíčem v pravé ruce dveře odemkl. Ještě jednou se rozhlédl, zda není nikdo na blízku, a vyšel ven. Během pár vteřin zamkl dveře do domu a odemkl dveře do garáže. Stále se rozhlížel, aby ho nikdo nepřekvapil, rychle vyjel taxíkem z garáže a stáhl roletu. Pistoli měl pořád po ruce. Když se rozjel, trochu se uklidnil. Odbočil na Oceanpark Avenue a zamířil na Shore Parkway, což v tuto denní dobu byla nejrychlejší cesta na Manhattan. Když na ni vjížděl, naklonil se a zastrčil pistoli pod sedadlo. Jurij věděl, že Curt bude zuřit, až ho uvidí u požární stanice, ale byl přesvědčený, že nemá na vybranou.

Mohl zavolat, ale to by Curt stejně rozzuřilo a Jurij se domníval, že bude lepší s Curtem promluvit osobně, aby si uvědomil závažnost situace. Jurije trápilo, že si musí dělat starosti s tím, že Curta rozzlobí. Bylo nesmyslné, aby se lidé, kteří spolupracují na dosažení společného cíle, báli partnerovy reakce. Jediné logické vysvětlení bylo, že Curt je antislovansky založený stejně, jako byl anti všechno ostatní.

Jurij projel Brooklyn Battery Tunnel a vynořil se na dolním Manhattanu. Ujistil se, že nemá rozsvícený nápis na střeše, a pokračoval severním směrem po West Street na Chambers, pak odbočil vpravo a mířil k Duane Street. Když se blížil k požární stanici, zpomalil. Přemýšlel, zda má zaparkovat nebo ne. Když zahlédl čtveřici požárních, kteří hráli karty na chodníku vedle vchodu, rozhodl se zůstat v autě. Mohutná vrata hasičské stanice byla otevřená dokořán a vpouštěla dovnitř poslední paprsky teplého podzimního dne. Uvnitř byly vidět červené naleštěné hasičské vozy. Jurij zajel k rampě a zastavil těsně vedle budovy. Muži u stolu zvedli hlavy od hry.

Jurij otevřel okno a vyklonil se. "Promiňte!" zavolal. "Hledám poručíka Rogerse." "Hej, poručíku!" křikl jeden z mužů přes rameno. "Máš tu návštěvu!" Za pár minut se vynořil Curt, stínil si tvář rukou a mžoural do slunce. Venku bylo tak

jasno, že uvnitř budovy panovalo relativní šero. Tvářil se zvědavě do okamžiku, kdy zahlédl Jurije. Pak se na jeho tváři objevil špatně ovládaný výraz zloby. "Co tu krucinál děláš?" zavrčel tlumeným hlasem. "Máme komplikaci," odpověděl Jurij a vytáhl jednu z Jackových navštívenek. Curt si ji vzal a nervózně se otočil na své kolegy, kteří pokračovali ve hře.

200

"Co to má znamenat?" zeptal se. "Přečti si to!" nařídil Jurij.

"To je ta komplikace." Curt se podíval na navštívenku a pak znova na Jurije. Část jeho zloby se změnila ve zmatek.

"Operace Rosomák je ohrožená," řekl Jurij. "Musíme si okamžitě promluvit!" Curt si zmateně prohrábl krátké světlé vlasy.

Znovu se podíval na své kolegy. Ti se plně soustředili na hru.

"Dobře," zavrčel. "Doufám, že je to skutečně tak vážná věc. Za rohem je jeden podnik, jmenuje se Peteův bar. Přijdu tam se Stevem hned, jak budu moci." "Budu na vás čekat," odpověděl Jurij a odjel. Curtův vztek ho znovu rozladil. Ve zpětném zrcátku viděl, jak si Curt ještě jednou prohlédl navštívenku a pak zašel do budovy. V baru byla tma, spousta kouře a zápach zvětralého piva a přepáleného tuku. Nabídka jídel se omezovala na hamburgery, hranolky a polévku.

Vnitřkem se linula tichá country hudba. Tu a tam zaslechl Jurij verš o zrazené lásce a promarněné příležitosti. Všude seděla spousta mužů, kteří obědvali a popíjeli pivo. Jurij musel projít celým barem až k boxu vedle toalet, kde bylo jediné volné místo. Objednal si vodu a hamburger a pohodlně se opřel. Nečekal dlouho. Curt a Steve přišli ve chvíli, kdy mu přinesli jídlo. Oba hasiči se posadili do boxu proti Jurijovi a ani se neobtěžovali ho pozdravit. Byli očividně rozmrzení. Než číšník naservíroval Jurijovi hamburger a ubrousek, neřekli ani slovo. Číšník se na ně tázavě podíval. Objednali si točené pivo. Jakmile číšník odešel, Curt hodil na stůl navštívenku Jacka Stapletona, a ta sklouzla až k Jurijovi. "Tak spust', " pokynul Curt. "Radím ti, aby to nebyla nějaká blbost." Jurij ukousl kus hamburgeru a žvýkal. Sledoval své kamarády. Provokoval je tím, že je nechával čekat, ale bylo mu to jedno. Naopak, měl z toho dokonce radost. "Nemáme na to celý den," zavrčel Curt. Jurij polkl a zapil sousto vodkou. Pak si olízl zuby, zvedl navštívenku a hodil ji zpět před oba hasiče. "Tenhle doktor Jack Stapleton je ten soudní lékař, co jsem na něho narazil v kanceláři Obchodu s korintskými koberci, to jsem vám už říkal." "No a co?" poznamenal Curt. "To bylo přede dvěma dny." "Včera se objevil ve Stricklandově pohřebním ústavu," pokračoval Jurij. "Byl tam spolu s Conniiným bratrem." "Tos nám neřekl!" "Nepovažoval jsem to za důležité," vysvětloval Jurij. "Alespoň včera ne." "A dneska už jo?" "Nepochybně," ujistil ho Jurij. Opět si kousl hamburgeru. Curtovi a Steveovi přinesli pivo. Jurij počkal, dokud se číšník nevzdálil.

"Dneska se doktor Jack Stapleton objevil u mě doma." "Proč?" zeptal se Curt. Vztek i arogance z jeho hlasu zmizely. Teď v něm zazněly obavy.

201

"Chtěl mě varovat, že jsem ohrožen tím, na co umřela Connie.

Zjevně se mu podařilo zjistit, že umřela na otravu botulotoxinem." "Prokristapána!" zaúpěl Curt. "Jak na to mohl ksakru přijít?" divil se Steve. "Říkals, že na to nikdo nepřijde." "Nevím, proč dělal testy na botulotoxin, ale vím, že si vzal vzorky z Conniina těla." "Cos mu řekl?" zeptal se Curt. "Nevěděl, že mluví se mnou," odpověděl Jurij. "Narazili jsme na sebe na ulici a já měl nalepený plnovous. Nevím, jestli by mě byl Stapleton bez vousů poznal, protože jsem s ním v pondělí mluvil jen pár minut, ale bylo lepší, že jsem ho měl. Řekl jsem mu, že se jmenuju Jegor, a on mi věřil. Nabídl jsem mu, že Jurijovi vyřídím vzkaz, ale on mi nechtěl říct víc než to, že Jurij Davydov může být ohrožený." "Ale předpokládáš, že má podezření na botulismus?" zeptal se Curt.

"Jo, to si myslím." "Myslíš, že se vrátí?" "Do večera určitě ne. Řekl jsem mu, že Jurij Davydov někde jezdí taxíkem a vrací se tak v devět nebo v deset večer." Curt se podíval na Stevea.

"Mně se to nelíbí." "Mně taky ne," přisvědčil Steve. "Ani mně ne," dodal Jurij. "Prošel se kolem domu. Bezpochyby si všiml větráku z laboratoře a musel slyšet hluk ventilátoru. Dokonce mohl vidět i ten nákladák s rozprašovačem."

"Proboha!" zamumlal Curt. "Myslím, že se ho budeme muset zbavit stejně jako Connie," prohlásil Jurij. "Lidová árijská armáda by se ho měla zbavit co nejdříve, nejlíp dneska odpoledne." Curt přikývl a podíval se na Stevea. "Co ty na to?"

"Myslím, že Jurij má pravdu," řekl Steve. "Když nic neuděláme, ten chlap nám posere celou operaci Rosomák."

"Problém je, jak se ho zbavíme," uvažoval Curt. "Na navštívence je adresa jeho pracoviště," připomněl Jurij. "Jegorovi řekl, že tam bude asi do šesti.

Vzadu je jeho telefon domů. Myslím, že do Brighton Beach přijel na kole. To by mělo LAA stačit." "Chceš nám tvrdit, že jezdí po městě na kole?" divil se Curt. "Vypadá to tak."

"Mohli bysme ho sledovat, až půjde z práce," ozval se Steve.

"Pak můžeme počkat a udeřit, až bude nejvíce zranitelný." Curt přikývl a uvažoval. "Jak ho poznáme?" Steve ukázal na Jurije.

"Pojede s námi a ukáže nám ho." "Můžeš se sem vrátit v pět hodin?" zeptal se Curt. "Kde mám být? Víš, že nechcete, abych se ukazoval na stanici." "Tady v baru," rozhodl Curt. "Budu tady," slíbil Jurij. "Fajn, jsme domluvení," řekl Curt.

"LAA doktora Jacka Stapletona

202

potrestá. Bude to rozkaz." Obrátil se na Stevea. "To znamená, že budeš muset zajet do Bensonhurstu a jednotky sehnat.

Myslím, že pro tuhle akci ukradneme dodávku." "To není problém," ujistil ho Steve. "Budeme se muset pořádně ozbrojit," dodal Curt. "Chtěl bych, aby celá akce byla rychlá a důkladná. Byl bych nerad, kdybychom ho zasáhli jen jednou a on se z toho vylízl." "Souhlasím," řekl Steve. "Tak jdeme," ukončil hovor Curt. Dopil zbytek piva a chystal se k odchodu.

"Máme k projednání ještě jednu věc," zarazil ho Jurij. Curt se znovu posadil. "Chtěl bych posunout operaci Rosomák na zítřek, to znamená na čtvrtek." "Na zítřek!" zopakoval nevěřicně Curt.

"Měl jsem dojem, že ti dělá problémy vyrobit dostatek anthraxu na pátek!" "Pracoval jsem na tom skoro celou noc a celé dopoledne," řekl Jurij. "S druhou kultivační nádobou to jde báječně. Dneska večer budu mít dost materiálu pro obě místa určení." "V zásadě by to šlo," uvažoval Curt. "Čtvrtek nebo pátek, v tom už není žádný rozdíl." Podíval se na Stevea.

"Nenapadá mě žádný důvod, proč by to nešlo," souhlasil Steve.

"Ústupová cesta je připravená. To je zásadní věc." "Myslím, že to musíme přesunout na čtvrtek," pokračoval Jurij. "Jak jste říkali včera večer, nesmíme zapomínat na bezpečnost. I když se zbavíme Jacka Stapletona, nemůžeme si být jistí, že nikomu nic neřekl. Čekat dalších čtyřicet hodin by bylo moc riskantní." Curt se zasmál. "Myslím, že máš pravdu."

"Vím, že mám pravdu," opravil ho Jurij. "Pokud ovšem chceme, aby se operace Rosomák zdárně uskutečnila, což jistě všichni chceme."

"Samozřejmě," ujistil ho Curt. "Kdy si máme přijet pro materiál?" "Radši pozdě," odpověděl Jurij. "Budu potřebovat dost času, abych to pořádně zabalil. Asi tak v jedenáct."

"Bezva," souhlasil Curt. "V jedenáct jsme u tebe." Curt vstal.

Steve ho následoval. Jurij zůstal sedět v boxu. "Dojím si hamburger," řekl. "Uvidíme se v pět," rozloučil se Curt. Krátce zasalutoval a vyšel za Stevem z baru. Jurij se díval, jak odchází. Jejich hru na vojáky považoval za dost trapnou a zastyděl se za to, že má s nimi něco společného. Přesto se po tomto setkání cítil klidnější než dřív. Měl pocit, že navzdory všem komplikacím se vše obrací k lepšímu. Ukousl si další sousto hamburgeru a zvažoval, zda se nemá zastavit v cestovní kanceláři a rezervovat si letenku z Newarku do Moskvy na čtvrtek večer. Pak se rozhodl, že si ji objedná telefonicky, aby mu to nezabralo tolik času. Do jedenácti hodin večer měl spoustu práce.

203

Kapitola 18

STŘEDA, 20. října, 14:15

JACK zajel k nákladové rampě Ústavu hlavního soudního lékaře a seskočil z kola. Cestou po První Avenue se zadýchal, protože se snažil držet tempo s ostatními vozidly. Díky tomu se mu podařilo chytit zelenou vlnu od křižovatky s Houston Street.

Zvedl kolo, vyšplhal se na rampu a vešel do budovy. Výlet do Brighton Beach byl velmi příjemný, ačkoli se mu nepodařilo to, proč tam vlastně jel. Přesto věděl, že nemohl udělat víc.

Zbytek musel nechat na byrokratickém postupu Úřadu hlavního hygienika a Jurijovi Davydovovi samotnému. Jack vešel do své pracovny a pověsil kabát na věšák za dveřmi. Všiml si, že Chet má na stole rozsvícený mikroskop a rozložené papíry, což naznačovalo, že pilně pracuje, ale nikde ho nebylo vidět. Jack usoudil, že odběhl k automatu v prvním patře. Chet si odpoledne rád dopřál něco dobrého. Než se Jack posadil ke svému stolu, zašel ještě k Lauriině pracovně. Chtěl ji pochválit za významný podíl na diagnóze botulismu. Bohužel dveře byly zavřené, což bylo dost neobvyklé. Jack si nemohl vzpomenout, kdy Laurie a její kolegyně měly v průběhu běžného pracovního dne zavřené dveře. Pokrčil rameny a chystal se vrátit do své kanceláře. Udělal sotva pár kroků, když zaslechl rozzlobený mužský hlas. Nerozuměl jednotlivým slovům, ale zdálo se mu, že hlas přichází zpoza zavřených dveří Lauriiny pracovny. Jack zaváhal. Za okamžik se hlas ozval znovu a po něm rána, která zněla jako úder pěstí do kovové desky stolu nebo kartotéky. Jack se obrátil zpátky ke dveřím. Zvedl ruku, aby zaklepal, ale zaváhal. Vzhledem k tomu, že dveře byly úmyslně zavřené, měl strach, aby nerušil. Pak zaslechl další příval hrubých nadávek a další ránu. Potom se ozval Lauriin zoufalý hlas: "Prosím tě!" Jackova reakce byla spíš instinktivní než racionální - zaklepal a hned otevřel. Laurie stála zády ke zdi vedle kartotéky. Neschovávala se, ale ve tváři se jí zračila směs strachu a znechucení. Proti ní stál Paul Sutherland v tmavém obleku. Opálený obličej měl brunátný vzteky a ruku s výhrůžně zdviženým ukazováčkem držel pár centimetrů od Lauriina obličeje. Při Jackově příchodu strnul.

"Doufám, že neruším," ozval se Jack. "Rušíte!" vyštěkl Paul, který rychle ožil. "Zavřel jsem dveře, aby nás nikdo neobtěžoval." Otočil se k Jackovi a bojovně si opřel ruce v bok. "To je mi strašně líto," řekl Jack. Uhnul trochu do strany, aby přes Paula viděl na Laurii. "Laurie, máš taky pocit, že ruším?" "To sotva," ujistila ho Laurie. "Řekla bych, že se nám tahle diskuze, pokud se to vůbec dá tak nazvat, poněkud vymkla z ruky." "Vypadněte!" zavrčel Paul. "My si to tu s Laurii vyřikáme." "Tohle není ani vhodná doba, ani vhodné místo," protestovala Laurie. "Už jsem ti to říkala." "Tak se mi zdá, že se nemůžete dohodnout," poznamenal Jack. "Mohu vám nabídnout své služby a vyřešit to za vás."

204

"Já vás varuju!" rozčiloval se Paul. Přimhouřil oči. Udělal výhrůžný krok vpřed. "Paule, prosím tě!" ozvala se

rozzlobeně Laurie. "Myslím, že bys měl vážně odejít!" Paul nespouštěl oči z Jacka. "Vypadněte odtud!" zopakoval. "Slyšel jsem vás," ujistil ho Jack. "Ale právě se nacházíte v pracovně doktorky Montgomeryové a tady platí to, co si přeje ona. Myslím, že je nejvyšší čas, abyste odešel, pokud si nechcete o celé věci popovídat s poručíkem Murphym." Paul se vrhl vpřed ve snaze Jacka uhodit. Jack ránu čekal a uhnul. Využil Paulovy chvilkové nejistoty, chytil ho za klopy a vyhodil ho otevřenými dveřmi ven do chodby. Ozval se zřetelný zvuk trhající se látky. Paul rychle našel rovnováhu a zaujal bojovou pozici s pokrčenými koleny a připravenými pěstmi. Jack usoudil, že Paul umí boxovat. Uvědomil si své vlastní nedostatky v tomto sportu a zvažoval, zda má utéct, nebo protivníka pevně sevřít. Naštěstí se nemusel rozhodnout. Na konci chodby se ozval výkřik a po něm rychlé kroky. Běžel k nim Chet s otevřeným sáčkem brambůrků a plechovkou pražené kukuřice v ruce. Paul si uvědomil jejich převahu a narovnal se. Vztekla si prohlédl své dokonale ušité sako a zjistil, že je roztržené. "Omlouvám se," ozval se Jack, když uviděl, jakou mu způsobil škodu. "Zdá se, že to je jen šev." "Co se to tu ksakru děje?" zeptal se Chet. "Trochu jsme se s Paulem nepohodli," odpověděl Jack. "Ale díky tobě se to vyřešilo."

Paul pohrozil Jackovi vztyčeným ukazovákem stejně, jako před chvílí hrozil Laurii. "Ještě o mně uslyšíte!" zavrčel. "Pamatujte si to!" "Moc se těším," opáčil Jack. "Paule, proč prostě neodejdeš?" ozvala se Laurie. "Pokud nechceš, aby tě zatkl, tak už běž. Zavolala jsem bezpečnostní službu." Paul si narovnal kravatu a zasunul si kapesníček do kapsy saka.

Přitom nespouštěl z Jacka oči. "Nevidíte mě naposledy," zasyčel. Pak se obrátil k Laurii a se stejnou nenávistí prohlásil: "S tebou si promluvíme později." Narovnal se a vyrazil k výtahu. Jack, Laurie i Chet se dívali, jak odchází.

"Co se to tu dělo?" zeptal se Chet. Jack i Laurie mlčeli. "Tys vážně zavolala bezpečnostní službu?" zeptal se Jack. "Ne," řekla Laurie. "Chtěla jsem, ale pak jsem slyšela Cheta. Takhle je to lepší." "Díky, že ses tu objevil, Chete," řekl Jack. "K službám," opáčil Chet. "Nedáte si brambůrek?" Natáhl ruku s otevřeným sáčkem. Jack i Laurie zavrtěli hlavou.

"Nechceš si promluvit?" zeptal se Jack Laurie. Laurie přikývla. "Docela jo." "Chete, kamaráde," řekl Jack a poplácal Cheta po zádech.

"Díky za včasný zásah, za chvíli jsem zpátky v kancelu."

205

"Umím pochopit, že jsem přebytný," poznamenal Chet. Otočil se a cestou do kanceláře chroupal brambůrky. Laurie se vrátila do své pracovny. Za Jackem zaklapla dveře. "Doufám, že ti nevadí, že jsem tě tu zavřela." "Umím si představit i horší věci," ujistil ji Jack. Laurie ho objala. Jack ji k sobě přitiskl. "Díky, že ses zase projevil jako opravdový přítel," řekla Laurie po minutě mlčení. Uvolnila objetí, usmála se na Jacka a posadila se. Ze zásuvky vytáhla kapesníček a osušila si oči. Zavrtěla hlavou. "Nesnáším se, když takhle brečím."

"Mně to připadá jako normální reakce na to, co se stalo."

Laurie znovu zavrtěla hlavou. "Nemůžu tomu uvěřit. Jsem naprosto v šoku. Před pár dny jsem si připadala jako v ráji."

"Co se stalo?" zeptal se Jack. "Včera při večeři jsem si s ním chtěla promluvit o tom, co jste mi s Louem řekli," vysvětlovala Laurie. "Ale nešlo to. Okamžitě se to změnilo v hádku." "To není dobré znamení," poznamenal Jack.

"Nevím," řekla Laurie a znovu si osušila oči. "Měla jsem dojem, že něco tají, a po dnešku jsem o tom skoro přesvědčená. Neměla jsem ho sem pouštět, ale volal mi několikrát zdola, že se mi chce omluvit. To byla tedy omluva!"

"Co myslíš, že tají?" zeptal se Jack. "To nevím," připustila Laurie. "Ale myslím, že asi prodává ilegální bulharské automatické odstřelovací pušky AK-47." Jack údivem zahvízdl. "To jsou dost špatné zprávy!"

"To je slabé slovo," řekla Laurie. Zavrtěla hlavou. "Asi bych se vyrovnala s tím, že obchoduje se zbraněmi, kdybych věděla, že se jedná o zbraně pro národní obranu. Bezpochyby bych mu odpustila záznam za držení kokainu, kdybych si byla jistá, že už s tím nemá nic společného. Ale nemůžu tolerovat, že prodává nějaké ilegální odstřelovací pušky soukromým osobám a dokonce dětem. Zjistila jsem, že ten skinhead Brad Cassidy, kterého jsem pitvala v pondělí, měl s těmi bulharskými puškami taky něco společného." "To je teda náhodička!" "Znáš můj názor na střelné zbraně," připomněla Laurie. "To znám," ujistil ji Jack. "Co z toho všeho pro Laurii Montgomeryovou vyplývá?" zeptal se. "Ještě přesně nevím," odpověděla Laurie s povzdechem. "Asi počkám, až se situace uklidní, a za týden nebo dva si zkusím s Paulem ještě promluvit. Zatím udělám to, co jsem ti říkala ráno: vrhnu se na práci. Aspoň nebudu myslet na svůj hrozný soukromý život."

"Doufám, že ti dá pokoj," řekl Jack. "Připadá mi jako dost urputný typ." "Vím, co máš na mysli," poznamenala Laurie. "To mi připomíná, že bych tě ráda poprosila o laskavost." "Není problém, co potřebuješ?"

"Nechci dneska večer sedět sama doma a nejspíš ani zítra ne. Byla bych ráda s přáteli. Myslíš, že bychom mohli jít s Chetem a Colleen na tu výstavu Moneta, o které se Chet včera zmínil?"

206

"Budu se ho na to muset zeptat, ale půjdu rád." "Bezva," oddychla si Laurie. "A myslíš, že bys dneska mohl jít se mnou a s Louem na večeři? Soudím, že vám to po včerejšku dlužím, takže vás zvu." "Nikommu nic nedlužíš," ujistil ji Jack.

"Nechci mluvit za Loua, ale za sebe ti můžu říct, že s tebou půjdu moc rád. Aspoň ti budu moci povědět to, co jsem ti původně přišel říct před chvílí." "Co je to?" "Tvůj tip ohledně Connie Davydové byl naprosto správný. Umřela na otravu botulotoxinem." "Vážně?" užasla Laurie. Její zasmušilá tvář se rozjasnila. "Na mou skautskou čest," odpověděl Jack.

"Peter to ráno potvrdil." "Proboha!" zvolala Laurie. "Co se dělo dál? Volal jsi už Randolphu Sandersovi?" Jack se narovnal. "Budu ti to večer vyprávět. Kdy a kde se sejdem?"

"Vyhovovalo by ti to v osm?" "Jistě," odpověděl Jack. "Kde?"
"Co třeba v Louově oblíbené restauraci v Little Italy?" zeptala se Laurie. "Nebyla jsem tam ani nepamatuju." "Jak se jmenuje?" "Nemá žádné jméno," řekla Laurie. "Kde přesně je?"
"To už si nepamatuju." "No to je skvělé!" poznamenal Jack ironicky. "Vyzvedni mě, až pojeděš," požádala ho Laurie. "Najdu to. Je to v jedné z uliček, které vedou z Mulberry. Ale koukej přijet taxíkem, ne na kole!" Jakmile Jack slíbil, že večer neprijede na kole, vrátil se do své pracovny. Když vešel, Chet zvedl hlavu od mikroskopu. "Tak," začal, "co se to vlastně dělo?" "To je složitá záležitost," odpověděl Jack a posadil se. Po dlouhé jízdě na kole a epizodě s Paulem na něj náhle padla únava. "Ale jedním z důsledků je, že si Laurie rozmyslela ten zítřejší večer. Pokud ještě chcete s Colleen společnost, jsme vám k dispozici." "Bezva!" zaradoval se Chet a natáhl ruku po telefonu. "Zavolám Colleen. Jestli může ještě sehnat lístky." "Počkej chvíli," zarazil ho Jack. "Co ti veterináři? Mluvil jsi s někým z nich?" "Mluvil," ujistil ho Chet. "Dovolal jsem se doktoru Clarku Simsarianovi, který ten seminář řídil. Zeptal jsem se ho, jestli už mají nějakou diagnózu, co se těch uhynulých potkanů týče, ale zatím na nic nepřišli. Ani neobjevili žádné další anthraxové vředy." "Měl bych pro ně jeden návrh," řekl Jack. "Zkus zavolat doktoru Simsarianovi a navrhní mu, ať zkusí vyšetřit botulotoxin."
"Botulotoxin!" žasl Chet. "Na to umřela Connie Davydovová?"
"Zdá se," odpověděl Jack. "Alespoň to tvrdí Peter Letterman."
"Ty si pořád ještě myslíš, že by mezi smrtí Connie a těch potkanů mohla být nějaká souvislost?"

207

"Vím, že je to trochu přitažené za vlasy," připustil Jack, "ale pokud veterináři na nic jiného nepřišli, můžou to aspoň zkusit. Cestou z Brighton Beach jsem se zastavil v jedné veterinární ošetrovně a místní veterinář mi prozradil, že tam záhadně uhynulo i několik koček." "Já jim to navrhu," slíbil Chet. "Co Randolph Sanders? Už jsi mu o tom botulotoxinu řekl?" "To víš že ano," odpověděl Jack. "Stydím se, ale musím přiznat, že mi působilo potěšení, jak se svíjel." "Jsem zvědavý, jak to dopadne," poznamenal Chet a zavrtěl hlavou.
"Nechtěl bych být na jeho místě. Rozhodnout, že se tělo nebude pitvat, a pak zjistit, že dotyčná osoba zemřela na otravu botulotoxinem - to musí být zlý sen." "Taky jsem na to zvědavý," ujistil ho Jack. "Pokud budeš TEĎ volat, zkusím zjistit, co je nového." Jack zavolal do brooklynského ústavu a požádal o doktora Sanderse. Soudní lékař nebyl ve své pracovně, ale měl u sebe pager. Zatímco Jack čekal, až ho sežene, Chet se dovolal Colleen, a ta slíbila, že lístky budou. Chet to naznačil Jackovi právě ve chvíli, kdy se ozval Randolph Sanders. "Omlouvám se, že vás znovu obtěžuji," řekl Jack do telefonu stejným konverzačním tónem, jako když s ním mluvil dřív. "Mluvil jsem s Chetem o případu té Davydovové.
Zajímalo by nás, jak to pokračuje." "To je zlý sen," připustil Randolph. "Přesně to říkal před chvílí i Chet," souhlasil Jack. Mrknul na Cheta, který čekal, až doktor Simsarian zvedne telefon. "Nemůžu uvěřit tomu, jakou mám smůlu," pokračoval Randolph. "Hned potom, co jsem s vámi ráno mluvil, jsem volal do pohřebního ústavu, ale moc mě zklamali." "To je mi líto," řekl Jack. "Tělo bylo spáleno." "No ne!" zaúpěl Jack s předstíranou účastí. "V tu chvíli jsem nemohl dělat nic jiného než o tom informovat Jima Bennetta." "Co s tím udělal?" "Zatím nic," odpověděl Randolph. "Ale vím určitě, že zavolá Binghamovi. Celá ta věc se musí vyřešit s celou parádou, to znamená, že to dostane do ruky Harold Bingham." "Řekl bych, že z toho nemáte moc velkou radost," poznamenal Jack. Přestože toho muže neměl rád, pocítil vůči němu náznak upřímné sympatie. "Nic podobného se mi dosud nestalo," pokračoval Randolph. "Z toho se dostanete," uklidňoval ho Jack. "V naší práci je prakticky nemožné přijít na všechno. A vy jste se snažil to napravit." Jack i Chet zavěsili téměř ve stejný okamžik. Obrátili se a podívali se jeden na druhého. "Začni," řekl Chet. "Co ses dozvěděl?" "Zatím žádné následky," řekl Jack. "Bingham to ještě neví. Hlavní problém je v tom, že nemáme tělo. Bylo spáleno." Jack zavrtěl hlavou. "To je smůla.
Teď s tím nemůžu nic dělat."

208

"To je pravda," souhlasil Chet. "Být tebou, ani bych se o to nesnažil. Co se doktora Simsariana týče, nebyl tvým návrhem nadšený, ale slíbil, že to zkusí." Jack rozhodl ruce. "Nic víc asi nemůžeme dělat." "To rozhodně ne," souhlasil Chet.
Jack se otočil zpět ke stolu. Uprostřed podložky ležely desky s preparáty. Na nich byl nalepený štítek. Byla to zprávička od Maureen. Preparáty pocházely z kůže Connie Davydovové. Jack si připravil mikroskop, vsunul do něj jeden preparát a prohlédl si ho. Když už měl diagnózu botulismu, ty preparáty vlastně nepotřeboval. Vzorek kůže vzal proto, aby se ujistil, že zemřelá měla oteklé oko následkem traumatu, a nikoliv následkem infekce, a přesně to mu preparát potvrdil. Odsunul preparáty Connie Davydovové a přitáhl si desky Davida Jeffersona. Rozhodl se, že případ uzavře o den dřív a Calvina překvapí. Při práci se těšil na večer s Laurií a Louem, ale nejdřív si chtěl zahrát basketbal.

209

Kapitola 19

STŘEDA, 20. ŘÍJNA, 17:45

"Tak ahoj zítra!" zavolal Bob King, když Curt vycházel z budovy hasičské stanice. Curt nováčkovi odpověděl mávnutím ruky, které bylo spíš výrazem pohrdání než rozloučením. Po skončení směny se každý z nich vydal na opačnou stranu Duane Street. "Po zítřejším dopoledni se už neuvidíme," zabručel si Curt pro sebe. V průběhu odpoledne Curtovo vzrušení z nadcházející operace Rosomák narůstalo. Konečně se dočká odměny za veškerou námahu a úsilí. Operace se blížila vrcholnému okamžiku a za necelých čtyřadvacet hodin se spustí! Jediný problém, který stál v cestě k úspěšnému provedení, byl Jack Stapleton. A tenhle problém by se měl vyřešit v nejbližších několika hodinách. Curt se podíval na hodinky. Bylo něco málo po páté. Předpokládal, že aktéři celé mise budou už na místě v Peteově baru. Steve odpoledne nevolal to byla jasná známka, že vše probíhá podle plánu. Curt zahrnul za roh a uviděl vedle baru zaparkovanou tmavomodrou dodávku.

Na dveřích u řidiče bylo jméno brooklynského instalatéra. Curt se usmál. Bezpochyby se jednalo o ukradené vozidlo. V baru bylo téměř prázdné. Tklivou country hudbu, která tu hrála kolem poledne, nahradily drsné tóny skupiny Armageddon. Curt se musel znovu usmát. Bylo to tak příhodné! Hudba se linula z kazetového magnetofonu, který stál na stole před Carlem Ryersonem. Jízlivý úsměv a svastika na čele dodávaly Carlovi v přítomnosti kouráku baru přímo satanský výraz. "Líbí se ti ta muzika, kapitáne?" zeptal se, když zahlédl Curtův úsměv. Curt měl rád, když mu jednotky říkaly "kapitáne", znělo to uctivě a posilovalo to kázeň. Vtiskl se do boxu a prohlédl si celou skupinu. Carla měl přímo proti sobě. Vedle něj seděl zrzavý Kevin Smith. Dále tam byl Clark Ebersol a Mike Compisano.

Steve seděl vpravo vedle Curta. Všichni měli na sobě trička a jejich tetování bylo dobře vidět. Jen Curt byl ještě v běžné hasičské uniformě. Na stole stála řada lahví od piva.

"Přibrzďte s tím pitím," napomenul je Curt. "Co bys chtěl dělat v baru jinýho?" opáčil Kevin. "Už jsme tu půl hodiny."

"Nechtěli jsme přijít pozdě," vysvětlil Steve. "Ta dodávka vpředu je naše?" zeptal se Curt. "Jo," odpověděl Steve.

"Díky Clarkovi." "Jak jsme na tom s výzbrojí?" vyptával se dál Curt.

Steve se naklonil a ztišil hlas. "V autě máme tři kalašnikovy a dva glocky. Myslím, že by to mohlo stačit. Pokud ten chlap pojede na kole, stačí, když ho přejedeme." "Ale pak ho pro jistotu zastřelíme," dodal Curt. "Myslím, že zbraní máme víc než dost," řekl Steve. "Kde je Jurij?" zeptal se Curt.

Náhle si uvědomil, že tu Rus není. "Nevím," odpověděl Steve.

"Třeba se zdržel cestou." 210

Curt se podíval na hodinky. "Řekli jsme tomu hajzlovi, aby tu byl v pět." "Můžeme využít čas a domluvit se na zítřek ráno," navrhl Steve. "Zmínil jsem se Mikeovi, že bychom ho mohli na chvíli potřebovat." Mike nosil nejméně vnějších známek příslušnosti ke skinheadům a nejposlušněji reagoval na Curtovo přání neprojevoval příliš okatě svou odlišnost. Světlé vlasy mu trochu odrůstaly a ve srovnání se svými kamarády se mohl dokonce vydávat za normálního kluka. "To je dobrý nápad," souhlasil Curt. Než mohl pokračovat, přišel číšník. Curt si objednal budweiser.

"Poslouchej," oslovil Curt Mikea, když mu číšník přinesl pivo. Naklonil se přes stůl. "Ráno si oblíkneš kvádro: sako, kravatu, prostě všechno. Musíš sebou hodit, protože tě potřebujeme na Worth Street před Federální budovou Jacoba Javitse nejpozději ve čtvrt na deset." "Budu se muset uvolnit z práce," řekl Mike. Curt obrátil oči ke stropu.

Uvědomil si, že musí mít s jednotkami obrovskou trpělivost.

"Udělej to, jak chceš," řekl a mávl rukou. "Podstatné je, že tam ve čtvrt na deset budeš. Ta operace musí běžet jako hodinky." "Co mám dělat? To tam budu jen stát?" zeptal se Mike. "Ne, ty idiote," zlobil se Curt. Pak znovu ztišil hlas.

"Dostaneš malej doutnák, kterej udělá hodně kouře. Je asi tak velkej jako rachejtla a zapálí se obyčejnou sirkou. Hlavní je, že nespustí detektor kovu, až vejdeš do budovy." "To musím jít dovnitř?" zeptal se Mike. "Musíš," ujistil ho Curt.

"Nebudou se mě ptát, co tam dělám?" "Ne! Lidi courají dovnitř i ven celý den." Mike zvednul nedůvěřivě obočí.

"Myslím to vážně," řekl Curt. "Když budeš vypadat jako slušnej hoch, nebudeš mít sebemenší problém. Dokonce si myslím, že by ses tam dostal i v tom, co máš dneska na sobě." "Fajn," poznamenal Mike. "Tak půjdu dovnitř. Co mám udělat s tím doutnákem?" "Vlezeš do výtahu a vyjedeš do druhého patra," vysvětloval Curt. "Když vystoupíš, půjdeš doprava. Asi po deseti metrech narazíš na pánskej hajzl. Jasný?" Mike přikývl. "Vejdeš dovnitř a ujistíš se, že tam nikdo není." Mike stále přikyvoval. "Koneckonců, i kdyby tam někdo byl, tak je to jedno," dodal Curt. "Vejdeš do poslední kabinky. U zadní stěny je mřížka do větrací šachty.

Odšroubuješ ji mincí, zapálíš doutnák, hodiš ho dovnitř a mřížku zase vrátíš zpátky." "To je všechno?" zeptal se Mike.

"To je všechno," ujistil ho Curt. "Pak zas klidně vyjdeš ven z budovy. Doutnák spustí alarm v klimatizaci, takže to bude vypadat jako požární poplach, ale ty prostě klidně odejdi.

Může nastat zmatek. Jakmile se ozve alarm, přijedu tam během pár minut se Stevem s hasičským vozem. Pokud nás uvidíš, nehlas se k nám. Nic víc od tebe nechcem."

211

Mike se zasmál. Rozhlédl se kolem. "To je lehký jak peříčko."

"Ale zásadní peříčko," poznamenal Curt. "Z hlediska LAA je to nesmírně důležitá mise." Vtom Curt zahlédl vcházet předními dveřmi Jurije. Zvedl ruku, aby upoutal jeho pozornost, a Rus k nim rychle zamířil. "Jde pozdě!" vyštěkl Curt. "Cestou skrz Battery Tunnel jsem se dostal do strašný zácpy," vysvětloval Jurij. "Doufáme, že je Stapleton ještě v práci," prohlásil Curt. Vstal a šel zaplatit. "Tak jdeme!" zavolal, když se za pár minut vrátil ke stolu. Kevinovi a Carlovi musel vzít lahve z rukou - oba si mysleli, že si je vezmou s sebou. Venku všichni se smíchem nasedli do vozu. S vidinou násilí se skinheadi dostávali do tranzu. Curt si sedl za volant a Jurije si posadil vedle sebe, aby mohl co nejlépe identifikovat terč.

Vzadu propukla mírná hádka o to, kdo se kam posadí. Dodávka byla plná trubek a instalatérského nářadí. Nakonec to

musel rozsoudit Steve. Curt se rozhodl jet na západ po Worth Street, aby projeli okolo Federální budovy Jacoba Javitse. Chtěl Mikeovi ukázat, kudy má ráno vejít dovnitř. Pak odbočil na sever na Bowery ve snaze najet na První Avenue přes Houston Street. "Nechci tu být moc dlouho," ozval se nervózně Jurij.

"Jen vám Jacka Stapletona ukážu, vystoupím a nechám vás udělat svou práci." Curt přestal na okamžik sledovat provoz a tázavě se na Jurije podíval. "Uvidíme, jak to všechno bude probíhat," řekl. "Pojedeme po čuchu." "Co to znamená?" zeptal se Jurij.

Držel se pevně oběma rukama. Curt řídil velmi agresivně, zejména když vjel na přeplněnou První Avenue. "To znamená, že nemáme žádný plán a musíme se přizpůsobit situaci," vysvětloval Curt. "Ale kam ten spěch? Myslím, že se chceš zúčastnit celé mise." "Mám ještě spoustu práce, abych byl do zítřka se vším hotov," vysvětloval Jurij. "Tak dobře," řekl Curt. V zadní části dodávky se znovu rozpoutala hádka, tentokrát o zbraně. Curt se podíval do zpětného zrcátka a s hrůzou zjistil, že se hoši perou o kalašnikov. "Schovejte ty zbraně!" okřikl je. "Krucinál, ještě nás zastaví fyzlové!" S několika dalšími nadávkami se zbraně ocitly zpátky na podlaze.

Curt si všiml, jak se Jurij starostlivě ohlíží dozadu. "Jsou trochu vzrušení," vysvětlil mu. "Tehle typ operace mají nejradši." "Mně se zdá, že jsou vzrušení víc než jen trochu," opáčil Jurij. "Jaká že to byla adresa?" zeptal se Curt Stevea.

Steve vytáhl z kapsy Jackovu navštívenku. "První Avenue dvacet pět," odpověděl. "Myslím, že je to někde vedle nemocnice."

Když minuli vpravo nemocnici Bellevue, Curt trochu zpomalil.

"Tamhle to je!" vykřikl Steve a ukázal na budovu z cihel. Curt zajel na levou stranu ulice a hned za křižovatkou s Třicátou ulicí zastavil. Zapnul výstražná světla. Stáli na opačné straně ulice proti vchodu do

212

márnice z První Avenue. Z budovy vycházely skupinky lidí a odcházely pěšky nebo zastavovaly taxíky. Steve se naklonil mezi přední sedadla. Spolu s Curtem a Jurijem pečlivě sledoval budovu a lidi, kteří z ní vycházeli. "Vypadá to, že všichni právě skončili." V zadní části dodávky se znovu strhla hádka o kalašnikov. Curt byl nucen zařvat, aby bylo ticho. "Jak poznáme, jestli už neodešel?" zeptal se Steve. "Mohli bysme tu zbytečně čekat několik hodin." "Doufám, že neodešel," řekl Curt a nenávisťně se podíval na Jurije. "Zkusíme mu zavolat.

Dej mi to přímý číslo, co napsal na vizitku." Steve opět vytáhl navštívenku z kapsy a Curt si vzal do ruky mobilní telefon. Steve četl číslo a Curt mačkal tlačítka. Pak zvedl telefon k uchu. Jack byl spokojen, když se mu podařilo uzavřít další případ. Uvědomil si, že ode dne, kdy nastoupil, neměl tak málo restů, jako teď. Odložil další desky na hromadu hotových. Vtom zazvonil telefon. "Tady Jack Stapleton," řekl.

Místo hlasu slyšel jen hukot, jako by naslouchal vzdálenému vodopádu. Pak se ozval nezaměnitelný zvuk automobilové houkačky. "Haló! Haló!" opakoval Jack do mikrofónu. Místo odpovědi se ozvalo cvaknutí a pak tón. Odložil sluchátko do vidlice a pokrčil rameny. "Co se stalo?" zeptal se Chet, aniž zvedl hlavu od práce. "Co já vím?" řekl Jack. "Slyšel jsem jen rámus z ulice, ale ten, co volal, se neozval." "To byla nejspíš ta tvoje bývalá přítelkyně, chtěla tě zkontrolovat," mínil Chet. "Jo, to určitě," poznamenal Jack s co největší dávkou ironie. Podíval se na zmenšující se hromadu nedokončených případů a uvažoval, zda bude ještě pokračovat v práci. Zazvonil Chetův telefon. "Nejspíš měla špatné číslo," smál se Jack. Chet zvedl telefon. Když zjistil, kdo volá, narovnal se. "Ano, ještě tu jsem, doktore Simsariane," řekl tak hlasitě, aby Jack dobře slyšel. Jack se otočil a podíval se na Cheta. I ten se obrátil. Zadívali se na sebe. Chet údivem vykulil oči. "Vážně?" řekl. "To žasnu!" "Nad čím žasneš?" dožadoval se vysvětlení Jack. Chet zvedl ruku, aby Jacka umlčel, a pokračoval v hovoru. "Děkuji, že jste mi zavola, doktore Simsariane. Je to neuvěřitelné, další výsledky nás jistě budou zajímat. Doktoru Stapletonovi to vyřídím a budu mu tlumočit vaše poděkování." Chet zavěsil.

"Neříkej mi, že ti potkání umřeli na otravu botulotoxinem!" pochopil Jack.

213

"Uháds," ujistil ho Chet. "Překvapilo ho to. Mě koneckonců taky. Jak tě to vůbec napadlo?" "Prostě proto, že se to stalo ve stejné čtvrti," ujistil ho Jack. "Connie Davydovová musela jednoho z těch potkanů sníst," usmál se jízlivě Chet. Jack se zasmál a pak zkonstatoval, že tohle mohou považovat za vtipné jen dva soudní lékaři. "Zajímalo by mě, jestli infikovaný potkan vylučuje toxin stolicí," uvažoval Chet. "To je ještě odpornější nápad," poznamenal Jack. "Ale to by nám nejspíš řekli veterináři. Když to vezmeme realisticky, zajímalo by mě, jestli Connie vyhodila zbytek toho, co snědla, do záchodu."

"To mohla, ale myslíš, že by to zahubilo tolik potkanů?" řekl podezíravě Chet. "Uznávám, že to zní neuvěřitelně," připustil Jack. "Jenže přece dobře víš, jak silný jed to je." "Jsem zvědavý, jestli na to ti veterinární epidemiologové přijdou."

Jack vstal a protáhl se. "Myslím, že už jsem toho udělal dost.

Potřebuju se uklidnit volejbalem." "Tak ahoj zítra," řekl Chet. "Dávej na sebe bacha, kamaráde," řekl Jack. Sundal z věšáku bundu. Cestou k výtahu si ji oblékl. Když si vzpomněl na polední cestu do Brighton Beach, začal se těšit na jízdu domů. "Aspoň víme, že tam je," řekl Steve. "To je fakt," souhlasil Curt. "Otázka je, kdy vyjde ven. Nejsem si jistý, jak dlouho udržíme hochy v klidu." Jakmile Curt přerušil telefon Jackovi, Carl, Clark, Kevin a Mike se začali znovu hádat o zbraně. Hádky téměř skončila rvačkou. Curt byl nucen posbírat všechny zbraně a položit je Jurijovi k nohám. "To je on! Tam na tom kole!" vykřikl Jurij. Ukazoval na Jacka ve chvíli, kdy zahýbal za roh z Třicáté ulice na První Avenue.

"Proboha, ujede nám!" lekl se Curt. Uvolnil ruční brzdu a sešlápl plyn. Ozvalo se zlostné zatroubení taxíku, kterému vjel do cesty. "Pust' mě ven!" ozval se Jurij. "Teď ne! Nechci toho hajzla ztratit." Provoz byl hustý, ale plynulý a celkem rychlý. "Ten chlap je jak dynamo," stěžoval si Curt. Řídil velmi agresivně - byl to jediný způsob, jak Jacka dostihnout. Nevzrušoval se, když někoho odřel nebo když naopak někdo narazil do něj. "Do prdele!" zaklel Steve, když Curt vjel do cesty dalšímu taxíku a vzápětí se ozvala dunivá rána a skřípění plechu o plech. Trubky v nákladním prostoru dodávky se kutálely ze strany na stranu a strašně rachotily. Chlapci měli co dělat, aby se vyhnuli nejen trubkám, ale i padajícím matkám, těsněním a jiným drobnostem, které se sypany z poliček po stranách vozu. Díry ve vozovce situaci ještě zhoršily.

214

"Juriji, vypadni z toho sedadla a pust' tam Stevea," zařval Curt, zatímco zápolil s volantem. "Za jízdy?" zeptal se Jurij. Držel se tak pevně, až mu zběhly klouby na ruku. "Jasně že za jízdy!" křikl Curt. Jurij nervózně polkl a otočil se na sedadle. Steve se odsunul, aby se mohl protáhnout mezi sedadly. V tu chvíli Curt zahlédl volné místo ve vedlejším pruhu a rychle toho využil. Jurije to hodilo přímo na Curta. Ten zaklel a jednou rukou Jurije odstrkoval, zatímco se druhou snažil srovnat volant. Jurij se doškrábal dozadu a Steve skočil na přední sedadlo. Přímě před sebou viděl Jackova záda. Soudní lékař zuřivě šlapal. Projížděl mezi nákladním autem s pivem a dodávkou Federal Express. "Do háje!" rozčiloval se Curt, když si uvědomil, že mu Jack zmizí před oběma vozy. Jejich dodávka byla za autem s pivem. "Vem si glock!" zařval na Stevea. "Pokusím se zajet vedle něj, abys ho mohl sejmout. Jen nevím, jak se dostanu před ten náklaďák." "Co je to za chlapa?" divil se Steve, když si připravoval automatickou pistoli. "Profesionální cyklista? Vždyť jede rychleji než auta!" Vpravo se objevila budova Spojených národů. Curt odbočil do vedlejšího pruhu. Vzadu se ozvala kakofonie houkaček a vzteklych hlasů. Curt sešlápl plyn až k podlaze a začal dotahovat nákladní auto. Musel trochu zpomalit za taxíkem, ale byl natolik vpředu, že opět Jacka zahlédl. Za chvíli se ocitli přímě vedle něj. Steve otevřel okno. "Co ty na to?" zavolal Curt. "Můžu po něm střílet, ale nejsem si jistě, kam ho trefím," odpověděl Steve. "Hrozně to hází." "Zajel bych před ten náklaďák, kdyby se mi tu neplet ten posranej taxík," rozčiloval se Curt. Pomalu předjížděli nákladní auto. "Vydrž!" křikl Curt, když postřehl příležitost. Prudce stočil volant doprava. Dodávka se zhoupala a pak vyrazila vpřed. Když vjela před náklaďák, vybočila na druhou stranu. Řidič nákladního vozu dupl na brzdu, až pneumatiky zaskřípěly. Curt měl co dělat, aby udržel dodávku v jednom pruhu. Steve vysunul pistoli z okna. Byli přímě vedle Jacka. Než však mohl Steve vystřelit, Jack náhle zabrzdil a zmizel jim z dohledu. "Do háje, co to má znamenat?" žasl Curt. Zvedl nohu z plynu. Dodávka zpomalila. "Kam zmizel?" "Myslím, že je za náma," odpověděl Steve. Vystrčil hlavu z okna a podíval se dozadu. O pár vteřin později se Jack objevil vedle Curta. K jeho velkému překvapení mu Jack zamával. Curt zaklel a snažil se otevřít okno. Ječel přitom na Stevea, aby toho hajzla zastřelil. Steve se naklonil přes Curta, ale Jack už je předjel. "Vydrž!" křikl Curt. Opět sešlápl plyn a dodávka vystřelila vpřed. Když Jacka téměř dojeli, uhnul náhle do sousedního pruhu, který byl volnější. Curt zaklel a strhl volant doleva, ale v pruhu už nebylo místo. Ozvala se další

215

rána, jak do nich narazilo jiné taxi. V bočním zrcátku Curt viděl, jak taxi odskočilo a postavilo se kolmo ke směru jízdy. V tu chvíli do něj narazily ostatní vozy. Vznikl zmatek. "Proboha!" vykřikl Steve. Ve zpětném zrcátku viděl, co se stalo. "Držte se, zase odbočuje doleva!" vykřikl Curt. Hned, jak Curt přešel do sousedního pruhu, Jack zahnul obloukem na Pětapadesátou ulici a pokračoval směrem na západ. "Krucinál!" klel Curt a snažil se zabrzdit a odbočit doleva za Jackem. Dodávka se zachvěla a sklouzla smykem doleva. Než Curt získal kontrolu nad volantem, odřela nejdřív auto zaparkované vpravo, pak druhé vlevo. V dálce viděli Jacka, který rytmičky šlapal. "Copak se neunaví?" divil se Curt. Znovu sešlápl plyn a vyrazil vpřed. Na křižovatce s Druhou Avenue jim naskočila červená. Curt nezaváhal a pomalu vjel mezi troubící vozy a nadávající řidiče. Steve se vtlačil do sedadla, protože seděl na straně, odkud se řtila auta. "Trhni si!" zařval Curt na mimořádně rozzlobeného řidiče. Curtovi se i na červenou podařilo projet přes křižovatku s Druhou Avenue a opět přidal. Jack už byl na křižovatce s Třetí Avenue a čekal na zelenou. "Už ho máme!" zavrčel Curt. Vpředu se rozsvítila zelená. Jack vyrazil vpřed. Curt sešlápl pedál až k podlaze a zrychlil skoro na osmdesátku. Chtěl projet křižovatku na zelenou. Věděl, že to bude na chlup. Modlil se, aby nikdo nevjel do křižovatky z jihu. Přes Třetí Avenue projeli bez problémů. Jack byl sotva půl bloku před nimi. Když už ho téměř dojížděli, vjelo jim do cesty auto z parkoviště. Curt musel prudce zabrzdit. Dojel až k zadnímu blatníku auta a opřel se o klakson. Řidič si ho nevšiml. Jack jim mizel za křižovatkou s Lexington Avenue. "To snad není pravda!" křičel Curt. Znovu přibrzdil a zároveň vztekle zatroubil. Auto před ním zastavilo na křižovatce na oranžovou. "To je snad jedinej řidič v New Yorku, kterej zastaví už na oranžovou!" vztekal se Curt. Pročísl si rukou vlasy. "Asi bych ho mohl vytlačit z cesty." "Podívej se na ten provoz," upozornil ho Steve. Po Lexington Avenue se auta plížila krokem, nalepená jedno na

druhém.

"Stejně se tam nevejdeme, kašli na to. Chytíme ho u dalšího bloku." Curt zavrčel, ale nic neřikal. "Pusťte mě ven!" ozval se Jurij, když si uvědomil, že zastavili. Protlačil se mezi přední sedadla. Steve se podíval na Curta, ten pokrčil rameny a přikývl. Steve otevřel dveře a vystoupil. Jurij se vyškrábal ven a zůstal stát vedle dodávky na roztrěsených nohách. Steve nasedl zpět. "Uvidíme se večer," zavolal ještě Curt. "Kolem jedenáctý. Budeš mít všechno připravený?" "Budu," přisvědčil Jurij chraptivě. Na semaforu se rozsvítila zelená a Curt zatroubil. Vůz vpředu pomalu odbočil doleva. Curt se netrpělivě rozjel, objel vůz vpravo, ale zachytil za jeho blatník. Řidič se vyklonil a začal protestovat.

216

"Dobře mu tak," poznamenal Curt se zlomyslným smíchem a rozjel se rychle na západ. V dálce Jack právě projížděl na zelenou přes křižovatku s Park Avenue. Steve se opřel o palubní desku.

Curt přidával plyn a Steve nevěděl, co se semele na další křižovatce. Tušil, že zelenou nestihnou. Naštěstí padla červená tak brzy, že Curt stihl přibrzdit. Auta mířící do centra jela rychle a vzhledem k tomu, že tentokrát přijížděla ze strany, na které seděl Curt, neodvážil se projet na červenou jako na křižovatce s Druhou Avenue. Zatímco čekali, viděli v dálce Jacka odbočit doprava na Madison Avenue.

"Jestli ho ztratíme, tak se královsky naseru," prohlásil Curt.

"Vsadím se, že míří k parku," řekl Steve. "Nejspíš bydlí v Upper West Side." "Možná že máš pravdu," usoudil Curt. "Co budeme dělat, jestli vjede do parku?" "Pojedeme za ním!" odpověděl Steve. "Pokud uvidíme, kam jede. Taky by někdo z kluků mohl ukrást kolo. V parku je vždycky spousta cyklistů."

Steve se otočil do zadního prostoru dodávky. Divoká jízda hochy trochu uklidnila. "Kdo z vás jezdí nejlíp na kole?" zeptal se. Všichni ukázali na Kevina. "Je to pravda, Kevine?"

"Asi jo," odpověděl Kevin. "Jsem celkem v kondici." Rozsvítila se zelená a Curt vyrazil vpřed. Steve se otočil a zase se pevně chytil. Na křižovatce s Madison měli štěstí a odbočili na zelenou. Všechny trubky se skutálely ke straně a všichni vzadu zakleli. Na světlech na křižovatce s Dvaapadesátou ulicí musel Curt znovu zastavit. "Myslím, že ho vidím u dalších světél," hlásil Steve. "Zdá se, že máš pravdu," řekl Curt.

"Mezi tím autobusem a benzinovou cisternou. Ten chlap má ale nervy!" Naskočila zelená a dodávka se opět rozjela.

"Co mám dělat?" zeptal se nešťastně Curt. "V tomhle provozu na Madison ho nechytíme!" "Máme na něj telefon domů," připomněl Steve.

"Můžeme počkat, zavolat mu domů a pokusit se z něj dostat adresu. Někdo z nás by mohl tvrdit, že je Jurij Davydov. Třeba by si s námi domluvil schůzku." "To není špatnej nápad," souhlasil Curt. "Ale co mám dělat teď?" "Zkus jet na roh Páté Avenue a Central Park South. Pokud pojede do parku, zajede do něj nejspíš tam." "No, nic lepšího mě stejně nenapadá," připustil Curt. Jeli směrem na sever tak rychle, jak jim to okolní provoz dovolil. Projížděli plynule na zelenou, ale věděli, že Jack jede daleko před nimi. Když přešli přes Sedmapadesátou ulici, Steve zahlédl, jak Jack míří na západ.

"Do prdele!" zaklel Curt. Zahlédli ho tak pozdě, že už nestačili odbočit. "To je jedno," uklidňoval ho Steve. "Jeď rovně. Zkusíme to na křižovatce Páté Avenue a Central Park West." První ulice, do které mohli odbočit, byla Šedesátá. Ta je zavedla na severní

217

konec náměstí Grand Army Plaza, které sousedilo s parkem. Curt přešel Pátou Avenue na zelenou a zajel k okraji. Zastavil u dřevěných zábran, které blokovaly vjezd do parku. "Když budeme potřebovat kolo, je jich tu dost," poznamenal Steve. Snažil se být optimistický. Kolem projížděla spousta cyklistů, tu a tam se mezi nimi objevil někdo na kolečkových bruslích nebo ojedinelý běžec. "Navíc tu nevidím žádný poldy." Curt se díval za pozlacenou sochu generála Shermana na koni, na místo kolem Pulitzerovy fontány před hotelem Plaza. Byla tam spousta lidí, aut, autobusů a taxíků. "Tohle nemá smysl," zlobil se Curt.

"bděl jsem, že když ho ztratíme z očí a budeme ho honit tady, bude to jako hledání jehly v kupce se na." "Když za ním pojedu na kole, co mám dělat, až ho chytím?" zeptal se Kevin. "Hodně štěstí, až ho budeš honit!" poznamenal Curt.

"Ten chlap je určitě profík." "Třeba zastaví," uvažoval Steve. "Nemůžeš vědět, co udělá." "To je fakt," připustil Curt.

"Dej Kevinovi jeden glock. A dej mu taky svůj telefon, ať se nám může ozvat." Steve se otočil a podal Kevinovi zbraň a telefon.

Kevin oboje strčil do kapsy. "Mám si jít sehnat kolo?" zeptal se. "Ne!" odpověděl Curt. "Nebudeme nic dělat, dokud toho haj zla neuvidíme. Obávám se, že se budeme muset přiklonit k náhradnímu plánu. čím víc uvažuji o tom, že mu zavolám a představím se jako Jurij, tím víc se mi to líbí." "Do prdele, tamhle je!" vykřikl Steve a ukazoval na cyklistu, který projel pár metrů kolem dodávky. "Máš pravdu!" souhlasil Curt.

"Kevine, teď je řada na tobě!" Kevin přelezl dopředu a vyskočil ze dveří, z nichž zatím vystoupil Steve. Okamžitě se rozběhl. Steve nasedl zpět. Curt i Steve sledovali mohutného Kevina: v těžkých martenskách na nohou lehce přeskočil zátarasy a běžel přímo k nějakému cyklistovi, který zastavil u kohoutku s vodou. Jednu nohu měl přehozenou přes rám a opřenou o pedál, ale nakláněl se, aby se mohl napít. Měl kompletní cyklistickou výbavu včetně přilby, elastických kalhot a rukavic. Kevin nezaváhal. Beze slova popadl kolo, škulbl jím a muže porazil. Přehodil nohu přes rám, ale ve chvíli, kdy se chystal rozjet, se cyklista vzpamatoval a chytil kolo za řídítka. Kevin sevřel ruku v pěst a muže jednou ranou srazil.

"No ne!" žasl Steve. "To byla trefa!" Přestože se všude pohybovaly davy, celá věc se odehrála tak rychle, že si jí

všimlo sotva pár lidí. Několik z nich se vrhlo cyklistovi na pomoc, ale za Kevinem se nepustil nikdo. Ten rychle vyrazil za Jackem. Přestože už slunce zapadlo, bylo dosud dobře vidět.

Kevin viděl Jacka ujíždět na sever. "Tohle proběhlo hladce," poznamenal Steve. "Co budem dělat? Zůstanem tady?" zeptal se.

218

Curt se rozhlížel, jako by čekal, že mu někdo poradí. Pak zavrtěl hlavou. "Ne, myslím, že bysme měli jet na Central Park West. Pokud Stapleton bydlí v Upper West Side, vyjede tamtudy z parku." Curt zařadil rychlost. Klidným tempem se vydal směrem na západ po Central Park South. Za jízdy se přesvědčil, že má zapnutý mobilní telefon, a položil ho na palubní desku.

219

Kapitola 20

STŘEDA, 20. ŘÍJNA, 18:30

JACK se narovnal a pustil řídítka. Bez držení projížděl po cestě pokryté spadaným listím. Přímě před ním byla Central Park West a východ z parku směrem ke 106, ulici. Cesta domů se mu líbila. Počasí bylo stále tak příjemné, jak předpokládal.

Jízda po První Avenue měla svá obvyklá úskalí, ale přesto z ní měl radost. Pravidelná večerní trasa kolem Pulitzerovy fontány byla tak nádherná, že měl chuť se zastavit a obdivovat nahou sochu Hojnosti, zářící ve zbytcích denního světla.

Nejkrásnější část trasy tvořila jako obvykle cesta parkem.

Hned, jak se vzdálil od hloučků lidí u vchodu do parku, přidal. Měl pocit, jako by se vznášel ve snu. Jack počkal na zelenou, aby mohl přejet přes rušnou silnici do ulice, kde bydlel. Jel klidnějším tempem a šlapal téměř bez námahy. U plotu basketbalového hřiště zastavil. Na hřišti se hrálo, jak ostatně doufal. Warren a Flash hráli znovu proti sobě. "Hej, doktore! Snad nechceš utéct?" zavolal Warren. "Hod' sebou, ať už jsi tady." "Doufám, že jsi v kondici," opáčil Jack. "Dneska ti dám zabrat!" "No ne!" ozval se Spit. Byl to mladý hráč, ale stal se Warrenovým chráněncem. "Doktor vyhrožuje, že bude bodovat!" Celý tým si občas z Jacka utahoval. "Dneska to vezmu důkladně," zavolal Jack. Odstrčil se od plotu a vyjel zpět na ulici. Chtěl být na hřišti co nejdříve. Před domem zastavil a uvažoval, zda k Laurii pojede na kole nebo taxíkem. On sám by dal přednost kolu, ale chtěl Laurii udělat radost. Zatímco stál a přemýšlel, zahlédl, jak z potměšlého parku vyjíždí další cyklista. Jacka zaujal tím, že vypadal vyčerpaně, nebo jako by se zranil. Chvilí ho sledoval, aby se ujistil, že nepotřebuje pomoc. Brzy zjistil, že ne. Hoch stál na světlech a opakovaně mačkal knoflík, aby mu padla zelená. Přitom vytáhl mobilní telefon a někomu volal. Jack se rozhodl, že k Laurii pojede taxíkem, přehodil si milované kolo přes rameno a vešel do domu. Ve spěchu bral schody po dvou. Když odemkl dveře svého bytu, vtačil kolo dovnitř a opřel je o zeď. Dveře do chodby nechal otevřené a cestou do ložnice svlékal pracovní oděv. Chvilí mu trvalo, než našel všechno oblečení na basketbal. Pak se rychle oblékl. Na závěr si nasadil tmavomodrou čelenku s nápisem Nike a starou mikinu s kapucí.

Zastavil se v kuchyni, aby se napil. Vtom zazvonil telefon.

Jack chvilí váhal, jestli ho má zvednout. Nejdříve se rozhodl nechat odpovědět záznamník, ale pak si uvědomil, že mu domů kromě Laurie nikdo nevolá. Napadlo ho, že by to mohla být ona, a zvedl sluchátko. "Haló," řekl, ale nikdo se neozval.

Zopakoval "haló" několikrát za sebou. Slyšel totéž, co v telefonu v kanceláři - zvuk podobný hukotu vody a vzdálené troubení auta. Znechuceně zavěsil. Byl sotva pár kroků od kuchyně, když telefon zazvonil znovu. Jacka napadlo,

220

že se poprvé volající nemohl dovolat, a vrátil se k aparátu.

Byl rád, že neodešel. Volala Laurie. "Nevolalas mi před chvilkou?" zeptal se Jack. "Ne," odpověděla Laurie. "Zvonil ti telefon?" "To nic," řekl Jack. "Co se děje? Právě jsem se chystal jít si zahrát basket." "Neboj, nebudu tě od něj dlouho zdržovat," ujistila ho Laurie. "Jen jsem ti chtěla říct, že budeme večer sami dva. Lou nemá čas." "To má smůlu, zatímco já mám spíš štěstí," poznamenal Jack. "Chceš mi snad lichotit?" žertovala Laurie. "V každém případě zavolal do té restaurace, kam jsem chtěla jít. Postarají se o nás. Loua tam mají moc rádi." "To zní dobře," uznal Jack. "Pověz mi, neotravoval tě Paul?" "Od té doby, cos ho vyhodil z mé kanceláře, jsem o něm neslyšela," odpověděla Laurie. "To je dobře." "Uvidíme se v osm," loučila se Laurie. "Možná že přijedu o chvíli později," omlouval se Jack. "Právě se chystám na hřiště. Ale zahraju si jen jednu hru. Zavolám ti, než vyrazím." "Tak ahoj," řekla Laurie. "A nezapomeň, že nemáš jezdit na kole!" "Jistě, šéfe," řekl Jack a zavěsil. Jack se rozběhl ke skříni a snažil se najít kopačky, jak Warren říkal všem sportovním botám. Když si je obul, ani se neobtěžoval je zavázat. Chystal se zavřít a zamknout, když zaslechl zdola své jméno. Hlas mu nebyl povědomý. Naklonil se přes zábradlí a podíval se dolů. Z přízemí se na něj dívali tři muži. Jakmile ho uviděli, rozběhli se po schodech nahoru. Dupot jejich těžkých bot se po schodišti hlasitě rozléhal. První z mužů byl světlovlasý hasič . v modré uniformě. Jack se narovnal a číchal, zda neucítí kouř. Pak se obrátil ke svým dveřím a znovu číchal. Žádný kouř necítil. Když se otočil zpět ke schodišti, světlovlasý muž už byl na schodech

pod jeho patrem. Místo aby nesl nějaké hasičské náčiní, svíral v ruce pistoli. Jack zmateně zacouval ke dveřím. Další dva muži na sobě neměli uniformy, ale černé kožené bundy a oba měli oholené hlavy. Pak si Jack všiml, že ten poslední nese samopal! Curt zastavil dva metry před Jackem a zamračil se. "Jste Jack Stapleton, nebo ne?" zeptal se a prohlížel si Jacka od hlavy k patě. "Ne, ten bydlí o patro výš," dostal ze sebe Jack. Zacouval do bytu a chystal se zavřít dveře. Curt rychle přiskočil a strčil do dveří nohu.

Rozrazil je a vešel. Jack couval. Oba skinheadi se tlačili za Curtem. Ten, co svíral v ruce pušku, měl na čele vytetovanou svastiku. Curt přelétl očima spartánsky zařízený pokoj. Znovu se podíval na Jacka a zpytavě si ho prohlížel. Byl zjevně zmatený. "Myslím, že vy jste Jack Stapleton," řekl po chvíli.

"Ne, já jsem Billy Rubin," opáčil Jack. Ani nevěděl, jak ho to jméno napadlo. "Jack bydlí nade mnou." Ukázal nejistě na strop.

221

"Kapitáne, tady je opřený kolo," upozornil Mike. "Jo, všiml jsem si ho," ujistil ho Curt, aniž spustil Jacka z očí. "Ale tohle nevypadá jako doktorský byt. Nejsem si stoprocentně jistý, jestli je to von. Podívejte se po nějaký obálce s adresou nebo po něčem, na čem je jméno." "Rád Jackovi něco vyfídím," prohlásil Jack. Sledoval pistoli v Curtově ruce i pušku, kterou držel Carl. "Díky, chytráku," vyštěkl Curt. "Jen klidně stůj a měj chvilku strpení." Jacka napadlo utéct do ložnice a vyskočit oknem, ale rychle ten nápad zavrhl, protože bydlel ve třetím patře. V nejlepším případě by zůstal viset na požárním schodišti. "Proč ho hledáte?" zeptal se. "Má nějaký jednání s Lidovou árijskou armádou," odpověděl Curt. "Vážný jednání." "Jsem si jistý, že Jack nemá nic společného s žádnou armádou," ujistňoval ho Jack. "Je zásadně proti válce i násilí." "Drž hubu!" okřikl ho Curt. "Něco jsem našel," ozval se Mike od dveří do ložnice. Zvedl Jackovy kalhoty a snažil se vytáhnout peněženku ze zadní kapsy. Když se mu to podařilo, otevřel ji. Uviděl odznak soudního lékaře, zahvízdl a ukazoval ho Curtovi. "Zkontroluj jméno," vyštěkl Curt. "Možná že bychom se mohli věnovat tomu jednání," navrhl Jack. "Není o čem jednat," odpověděl Curt. "Tady je řidičák," hlásil Mike. "Je na něm jméno Jack Stapleton." "Jack se u mě často převlíká," poznamenal Jack. Vtom se z chodby ozval další dusot. Steve zavolal: "Curte, počkej! Spletli jsme se!" Curt se zamračil.

Podíval se na dveře, pak se znovu obrátil na Jacka. Za okamžik do místnosti vpadli Steve, Kevin a Clark. Za nimi byli tři další muži, kteří skočili dovnitř, postavili se zády ke zdi a přikázali všem, aby se nehýbali. Curt se otočil přímo do hlavní tří automatických pistolí. "Ať tě radši nic nenapadne," varoval ho Warren. Chvilí se nikdo nepohnul a snad ani nedýchal. "Fajn, Spite," řekl Warren a přerušil hrobové ticho, "vem jim tu pistoli i pušku." Spit udělal krok vpřed. V pravé ruce držel pistoli. Nejdřív si vzal glock, strčil ho do kapsy a pak sebral pušku. Potom couvl zpátky ke zdi. "Teď se všichni pěkně obraťte ksichtem ke zdi," nařídil Warren. Pistolí naznačil, aby si pospíšili. Curt se mračil a ani se nehnul. "Hej, kámo, buďto uděláš, co ti říkám, nebo máš vystaráno," varoval ho Warren. "Rozumíš mi?" "Promiň, kapitáne," ozval se Steve. "Překvapili nás." "Drž hubu," přerušil ho Warren. "Teď není čas na kec." Curt se znechuceně otočil ke zdi, ruce nechal dole. "Prošacuj je, Spite," přikázal Warren.

222

Spit položil na zem zbraně, které držel v ruce, a jednoho muže po druhém prošacoval. Žádné další zbraně nenašel. "Fajn, otočte se!" nařídil Warren. Muži poslechli. Všichni se tvářili otráveně, jen Steve měl ve tváři vyděšený výraz.

"Nevím, kde jste se tu vy bílí smradí vzali, a seru na to," řekl Warren. "Podstatný je, že sem nepatříte. Nechám si tu všechny zbraně, co jste sem přitáhli, tím to končí. Nikdo nebude na nikoho střílet." "Promiň, Warreně," ozval se Jack. "Myslím, že bysme měli radši zavolat policii." "Drž hubu," okřikl ho Warren stejně ostře jako před chvílí Stevea. Jack pokrčil rameny a ustoupil. Znal Warrena natolik dobře, aby poznal, kdy je pořádně naštvaný, a to bylo právě teď. "Teď hněte těma svejma bílejma prdelema, skočte do auta a zmizte," pokračoval Warren. "A věřte mi, že když tu někoho z vás ještě jednou uvidím, je to jeho poslední návštěva. Zmizte, na nic se neptejte. My se budeme dívat. Je vám to jasný?" "Warrene," ozval se znovu Jack, "já..." Warren se otočil. Namířil na Jacka prst. "Řekl jsem, abys držel hubu," zavrčel. Jack znovu couvl. Nikdy v životě neviděl Warrena tak rozzuřeného.

"Flashi," řekl Warren klidněji. "Vyprovoď se Spitem ty bílý hajzly ven a dohlídni, aby odtud zmizeli. Musím si tu s doktorem trochu popovídat." Skupinka se tiše vytratila. Warren se otočil a podíval se na Jacka. Jack se přikrčil.

Nevěděl, co může od Warrena čekat. Warren držel v levé ruce pistoli a pravou rukou s Jackem zlostně zatřásl. Jack byl nucen dál couvat, až dopadl na pohovku. Warren se nad něj naklonil. "Co je to s tebou, doktore?" zeptal se.

"Takovýchle problémy jsi způsobil naposled před dvěma rokama. Myslel jsem, že ses napravil. A dneska tohle! Jsi pro svoje okolí nebezpečnej.

Rozumíš mi?" "Omlouvám se," dostal ze sebe Jack. "To moc pomůže, hlavně jestli kvůli tobě zastřeje nějaký dítě," rozčiloval se Warren. "Co to bylo za bílý haj zly, co sem na tebe vtrhl? Mysleli to vážně, když si na tebe přinesli kalašnikov. Krucinál! Kdyby je použili, mohla to vodskákat spousta lidí!" "To byl kalašnikov?" zeptal se Jack. "Snad si nemyslíš, že si vymejšlim?" "Kde byl ten kalašnikov vyrobený?"

"Proč se na to ptáš? Copak na tom záleží?" "Pokud je bulharský, tak na tom moc záleží," odpověděl Jack. Warren se na Jacka chvíli díval a pak odešel k místu, kde Spit nechal ležet kalašnikov, který vzal Carlovi. Zvedl ho a donesl Jackovi.

"Máš pravdu," řekl. "Je bulharský. Co to znamená?"

"Nejsem si jistý," odpověděl Jack. "Ale mohlo by to mít něco společného s Lauriiným přítelem." "To nezní hezky," řekl Warren. "Ty ses s Laurii rozešel?"

"Ne tak docela," vysvětloval Jack. "Myslím, že jí ten nový přítel moc dlouho nevydrží, ale dovol, abych ti to vysvětlil." Jack řekl Warrenovi o Paulu Sutherlandovi i o tom, jak ho odpoledne ponižil a urazil. Pověděl mu i to, že mu Paul nepřímo vyhrožoval. Zmínil se také o Lauriiných obavách, že Paul prodává kalašnikovovy bulharské výroby. Warren poslouchal a trochu se uklidnil. "Zdá se, že nemohl čekat, že se tu ti chlapi objeví," řekl nakonec. "Samozřejmě že ne," ujistil ho Jack. "Ani nevím, jak zjistili, kde bydlím." "Tenhle typ bílejších hajzlů mě děsí," přiznal Warren. "Mě taky," souhlasil Jack. "Ten světlovlasý chlap v hasičský uniformě se zmínil o nějaký Lidový árijský armádě. To jméno jsem slyšel v pondělí od agenta FBI, který o militantních skupinách něco ví a snaží se něco zjistit právě o téhle. Slyšels už někdy ten název?"

"Nikdy," odpověděl Warren. "To mě vede k tomu, že jsem se tě chtěl zeptat, proč jsi je nechal jít. Já bych je byl nejradši předal policii. Policie a nejspíš i FBI by olízli všech deset, kdyby je dostali do rukou." "Ty se divíš, protože žiješ v jiném světě, přestože bydlíš v tomhle bytě a v týhle čtvrti," vysvětloval Warren. "Nerozumíš pravidlům gangů. Když jsem je nechal jít, přemýšlel jsem o lidech tady kolem, ne o policii a FBI a o jejich starostech. Proto jsem taky nechtěl, aby se někomu z nich něco stalo. Není to proto, že by mi na nich záleželo! Seru na ně! Ale kdyby se něco semlelo, začaly by problémy. Vrátili by se. Ze zkušenosti vím, že takhle se nejspíš nevrátěj. To je takový pravidlo - žít a nechat žít."

"Budu se muset z tvou zkušenosti trochu poučit," řekl Jack.

"Nejspíš za to nemůžeš," řekl Warren. Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. "Tak co. zahrajem si? Máš na to náladu?"

"Myslím, že to potřebuju víc než předtím," odpověděl Jack.

Vstal. Nohy se mu trochu třáslly. "Neslibuju, že budu hrát skvěle. Připadám si jako v šoku, i když se vlastně nic nestalo." Warren sebral zbraně a šel první. Jack zamkl a následoval ho. "Díky, žeš mi přišel pomoci," řekl. "A nebylo to poprvé. Přistě je asi řada na mně." Warren se zasmál. "Na to se těším!" Jack zazvonil na Laurii a otočil se, aby zamával Debře Englerové. Zvědavá sousedka zabouchla dveře, což bylo svým způsobem umění, protože je pootevřela jen na pár centimetrů. Jack se obrátil zpátky k Lauriiným dveřím a zaslechl cvaknutí, které se ozvalo vždy, když otevřela kukátko ve dveřích. Jack zamával. Pak slyšel, jak odemyká všechny zámky. Laurie měla navzdory odpolední scéně s Paulem báječnou náladu. Objala Jacka a pak odběhla do ložnice pro hodinky a šperky. Tom II. se Jackovi přátelsky otíral o nohy. Jack se sehnul, aby ho pohladil. "Doufám, žeš přijel taxíkem, jak jsi slíbil," zavolala Laurie z ložnice. "Nepřijel," odpověděl Jack.

Laurie vystrčila hlavu. Káravě se na Jacka podívala. "Ale slíbils to," řekla. "Přivezl mě Warren," vysvětlil Jack.

"Doufám, že ti to nevadí. Pozval jsem ho s námi na večeři."

"To víš, že mi to nevadí. Přijde i Natalie?" "Ne, jen Warren." odpověděl Jack. "Abych byl upřímný, on se spíš pozval sám."

Víš, měl jsem odpoledne nějakou nepříjemnost, hned potom, co jsem mluvil s tebou. "Co se stalo?" zeptala se Laurie. Vyšla ven z ložnice. Bylo vidět, že se lekla. Zнала Jacka natolik dobře, aby věděla, že to, co se stalo, bylo určitě víc než jen nepříjemnost. "Pokud použiju Warrenův slovník, tak mě Lidová árijská armáda málem poslala k ledu," řekl Jack. Laurie otevřela údivem pusou. "O čem to proboha mluvíš?" Jack jí stručně vyličil celou příhodu, která se v jeho bytě odehrála.

Když se dostal k popisu zbraní a Warrenovu zásahu, zakryla si pootevřená ústa rukou. "Proboha!" zděsila se. "Co jen mohlo někoho vést k takovému kroku? Byla jsem to přece já, kdo pitval Brada Cassidyho, pokud to s tím nějak souvisí. Jinou spojitost s Lidovou árijskou armádou neznám." "Myslím, že s Bradem Cassidym to nemělo nic společného," řekl Jack. "Nemohlo to s ním mít nic společného, protože to nebyl můj případ."

Mám-li být upřímný, myslím, že je tak trochu možné, že to mělo něco společného s Paulem Sutherlandem." Laurie zbledla.

Zhluboka se nadechla a znovu si zakryla údivem pootevřenou pusou. "Počkej!" zarazil ji Jack. "Nemám žádný důkaz. Napadlo mě to hned po té události a od té doby jsem nepřišel na nic lepšího. Můžeš mi věřit, že jsem o tom dost přemýšlel. Říkám ti to jen proto, že pokud by na tom byla jen trocha pravdy, měla bys o tom vědět." "Jak tě to napadlo?" zeptala se Laurie.

Jack jí popsal tři kalašnikovovy bulharské výroby, které Warren skinheadům zabavil. Pak jí připomněl Paulovy odpolední výhrůžky. Když skončil, pokrčil rameny. "Vím, že je to málo pravděpodobné, ale možné to je." Laurie klesla na židli a složila hlavu do dlaní. "No tak!" uklidňoval ji Jack. Položil jí ruku na rameno. "Nezapomínej, že to jsou jen dohady."

"Ano," souhlasila Laurie. "Ale dává to smysl." Zavrtěla hlavou. "Jak může někdo vést takový život?" "No tak!" zopakoval Jack. Poplálal ji po zádech. "Přece si tou příhodou nenecháme zkazit náladu. Půjdeme radši na tu večeři, ne?" "Víš určitě, že na ni po tom všem chceš jít?" zeptala se Laurie.

"Určitě," řekl Jack. "Pojď! Neměli bychom nechat Warrena a Spita tak dlouho čekat. "Kde jsou?" "Dole v autech," odpověděl Jack. "Warren trval na tom, že půjde s námi a vezme s sebou pomoc pro případ, že by se Lidová árijská armáda znovu ukázala."

Laurie vyskočila. "Měls mě upozornit, že Warren čeká," řekla a odběhla do ložnice. "Říkal jsem ti, že mě přivezl," volal

za ní Jack. Znovu se sklonil ke kocourovi. "Kdo je Spit?" zavolala Laurie. "Nebo se radši nemám ptát?" "Je to jeden kluk z basketbalu," odpověděl Jack. "Warren nad ním drží ochrannou ruku a moc mu věří." "Jak přišel k takové ohavné přezdínce?"

"To vzniklo na základě jedné z jeho špatných vlastností," volal Jack. Když byla Laurie připravená, sjeli výtahem do přízemí a vyšli ven. Warren a Spit čekali přímo před vchodem.

Laurie Warrena na uvítanou objala. Neviděli se už řadu měsíců.

"Vypadáš dobře, ženská," poznamenal Warren, když si ji prohlédl. "Ani ty nevypadáš nejhůř, chlape," ujistila ho Laurie s důrazem na posledním slově. Warren se zasmál a představil Laurii Spitovi. Jack viděl Spita poprvé v rozpacích. Dokonce si otočil baseballovou čepici kšiltlem dopředu na znamení úcty. To u něj Jack taky ještě nezažil.

"Kde je ta restaurace?" zeptal se Warren. "Už se těším, až se nacpu." "Pojď," vyzvala ho Laurie. "Budu navigovat." Cesta do restaurace nebyla dlouhá a proběhla v klidu. Warren trval na tom, že Laurie s Jackem pojedou s ním a Spit pojedě sám za nimi. Na začátku se vrátili k odpolední příhodě v Jackově bytě, ale pak se rozhodli věnovat příjemnějším tématům. Laurie chtěla slyšet o Natalii Adamsově, Warrenově "malíčce", kterou také dlouho neviděla. Ráda slyšela, že s Warrenem stále vycházejí dobře. Parkování v Little Italy je vždy složité, ale Warren si opět poradil. S pomocí staré popelnice bez dna zaparkovali u hydrantu přímo před restaurací. Spit se postavil vedle jiných zaparkovaných vozů, protože s nimi stejně nešel dovnitř. Warren jim vysvětlil, že se bude jen tak "poflakovat" kolem. Na Jacka restaurace zapůsobila od prvního okamžiku, kdy do ní vešel. Líbila se mu nejen příjemná vůně koření, ale i obrázky Benátek, dekorativní umělé hrozny a červenobílé kostkované ubrusy. Útulným dojmem působila i obligátní láhev od chianti se svíčkou, která stála na každém stole. "Doufám, že máme rezervaci," prohlásil Warren, jakmile se rozhlédl po přeplněném sále. Tisnilo se v něm asi třicet stolů a všechny se zdály být obsazené. "Lou slíbil, že sem zavolá," řekla Laurie. Snažila se upoutat pozornost jednoho ze spěchajících číšníků. Chtěla se zeptat, kde je Maria, majitelka restaurace.

Ale Maria ji našla dřív. Jakmile se Laurie vymanila z Mariina objetí, představila ji Jacka a Warrena. Maria oba přátelsky objala. "To je škoda, že Lou nemohl přijít s vámi," řekla.

"Moc pracuje. Ti neřadí si to nezaslouží." K Jackovu a Warrenovu překvapení se jakoby zázrakem objevil volný stůl. Za pár minut už kolem něj seděli. 226

"Líbí se vám tady?" zeptala se Laurie. Oba muži přikýkli.

Laurie si zammula ruce. "Pojďte si objednat víno. Myslím, že ho potřebuju." Večeře byla báječná. Jídlo bylo skvělé a konverzace zajímavá. Mimo jiné se všichni ve vzpomínkách vrátili k výletu do Afriky, který podnikli před dvěma lety. Některé příhody vyprávěli i Marii, která si k nim na čtvrt hodinky přisedla. Zatímco čekali na kávu a dezert, Laurie se zeptala Warrena, zda by mu nevadilo, kdyby se chvíli s Jackem bavila o práci a projednala s ním jeden případ. "Vůbec ne," ujistil ji Warren. "Je to Jackův případ, pacientka, která zemřela na otravu botulotoxinem." "To nebyl vlastně můj případ," opravil ji Jack. "V tom je zásadní rozdíl. Navíc Warren už o něm něco slyšel." Laurie se plácla do čela. "No jistě!" zvolala. "Já na to úplně zapomněla." "Laurie má na mysli Connii Davydovovou," vysvětlil Jack. Warren přikývl. "Myslel jsem si to. Flash mi říkal, jak ho zklamalo, že šlo o nešťastnou náhodu." "Ty už o tom botulismu víš?" zeptala se Laurie. Warren přikývl. Laurie se rozpačitě usmála. "Zdá se, že jsem se to dozvěděla jako poslední." "Volal jsem Warrenovi hned ráno, když jsem to zjistil," řekl Jack. "Potřeboval jsem Flashův telefon do práce, abych mu to mohl oznámit." "Jistě," souhlasila Laurie. "Řekneš mi nějaké podrobnosti?" "Moc toho není," ujistil ji Jack. "Obávám se, že se případ zamotal do byrokratických kliček. Když jsem zavolał Sandersovi a sdělil mu tu novinku o botulotoxinu, tělo už bylo spáleno. To znamená, že nebude žádná pitva. Pro Ústav v Brooklynu to bude dost velká nepříjemnost, pokud se ta věc neututlá. Koneckonců záleží na Binghamovi, co s tím udělá." "To znamená, že o tom Úřad hlavního hygienika ještě neví?" zeptala se Laurie.

"Myslím, že ne," řekl Jack. "To je hrozné," poznamenala Laurie. "Proč je to tak hrozné?" divil se Warren. "Connie je stejně mrtvá." "Jenže nikdo neví, odkud se vzal ten botulotoxin," vysvětlila mu Laurie. "Hlavním úkolem soudních lékařů je zachraňovat další životy. Ten botulotoxin je zrovna dobrý příklad. Někde může být zdroj toxinu, který by mohl zabít další lidi." "Aha, chápu, co máš na mysli," řekl Warren.

"Má to ještě jeden háček, o kterém zatím nikdo z vás neví," ozval se Jack. "Ve stejné čtvrti, kde bydlela Connie, uhynula spousta potkanů." "Vážně?" zeptala se Laurie. "Chceš naznačit, že pochcípali na otravu botulotoxinem?" "Přesně tak," přisvědčil Jack. "Potvrdili mi to před pár hodinami." "To znamená, že to, co zabilo Connii, skončilo ve stoce." uvažovala Laurie. "Taky je možné, že potkani Connii nějak infikovali," poznamenal Jack.

227

"Connie bydlela v rozpadajícím se domečku v kolonii podobných starých dřevěných domků. Měli byste to vidět! Nemám představu, zda tam může být vyhovující instalace vody a odpadu, ale soudě podle exteriéru těch domků si myslím, že rozhodně nebude odpovídat současným požadavkům." Laurie zavrtěla hlavou.

"Pochybují, že by odpady s tímhle mohly mít něco společného.

Muselo to být obráceně. Toxin zřejmě pocházel z domku, kde Connie bydlela. A muselo ho být hodně, aby zahubil tolik potkanů. Zajímalo by mě, jestli Connie zavařovala nějaké domácí konzervy." Tázavě se podívala na Warrena. Warren zvedl ruce na obranu. "Na mě se neříkej! Já jsem ji neznal." "No," poznamenala Laurie, "tím spíš je nutné, aby se nějaký zkušený hygienik rozhlédl po Connině domku a pokusil se najít zdroj.

Někdo by měl varovat jejího manžela. Jestli je zdroj toxinu v domě, je rozhodně ohrožený." "To jsem si taky říkal," přiznal Jack. "Proto jsem tam dnes v poledne zajel, abych ho varoval."

"Tys mluvil s Jurijem Davydovem?" zeptal se Warren. "Ví to Flash?" "Nenašel jsem ho," odpověděl Jack. "Nebyl

doma. Potkal jsem jeho souseda, a ten mi řekl, že Jurij jezdí taxíkem a přijede až v devět nebo v deset večer." Laurie se podívala na hodinky. "To znamená, že už by měl být doma." "To je fakt," souhlasil Jack. "Co tím chceš naznačit?" "Znáš jeho telefon?" opáčila Laurie. "Jo, ale ten nám nepomůže," řekl Jack. "Pan Davydov nejspíš vyvěsil sluchátko." "Kdys to zkoušel naposledy?" "Dneska dopoledne," přiznal Jack. "Myslím, že bychom to mohli ještě jednou vyzkoušet," navrhla Laurie. Sáhla do kabelky pro mobilní telefon. "Jaké je to číslo?" "Nemám ho u sebe," odpověděl Jack. "Nechal jsem ho v práci." "Zkusím se zeptat na informacích. Jak se píše jméno Davydov?" Laurie zjistila číslo bez obtíží. Zeptala se ještě Jacka na adresu, aby si byla jistá, že je to správné číslo. Když je vyťukala, ozval se obsazovací tón. "Už mi věříš?" zeptal se Jack. "Já jsem ti věřila," namítla Laurie. "Jen jsem si myslela, že to stojí za pokus. Zavolat mu tedy nemůžeme. To znamená, že bychom tam měli zajet." "Teď?" podivil se Jack. "Když to budeme odkládat a ten člověk zemře, jak si budeš připadat?" opáčila Laurie. "Přinejmenším provinile," připustil Jack. "Dobře, zajedu tam, ale bude to chvíli trvat. Je to na opačné Brooklynu." "Teď by to nemělo trvat moc dlouho," řekla Laurie. "Můžeme projet Brooklyn Battery Tunel a pak jet po Shore Parkway. Při nočním provozu tam budeme za chvíli." "Já tam nejedu," ozval se Warren. "Flash mi říkal, že ten chlap je blázen. Nechám to na vás, vy jste profici. Já pojedou se Spitem domů." "To je v pořádku," souhlasila Laurie. "Vezmeme si taxi."

228

"Nemusíte," ujistil ji Warren. "Vezměte si moje auto. Já pojedou se Spitem. Doktore, ty víš, kde ho máš zaparkovat." "Myslíš to vážně?" ujistňovala se Laurie. "Jasně že jo," odpověděl Warren. "Užijte si to. Až přijedete domů, nemusíte se bát. Celou noc bude někdo hlídat."

229

Kapitola 21

STŘEDA. 20. října, 22:30

JURIJ narovnal záda a protáhl se. Právě připevnil v garáži zásobník s anthraxovými spórami na rozprašovací přístroj Power Row Crop Duster. Včetně času, který strávil v laboratoři v ochranném oděvu, mu to trvalo téměř dvě hodiny. Teď byl s prací hotov a nákladač s rozprašovačem byl připravený na svou zítřejší osudovou cestu. Jurij se podíval na hodinky a poprvé za celý večer se uvolnil. Od chvíle, kdy se mu podařilo uniknout bláznivému Curtovi a jeho šíleným kamarádům z děsivé honičky na Jacka Stapletona, byl strašně nervózní. Obával se, že nestihne všechno, co potřebuje, do jedenácté hodiny večer, kterou si určil jako limit. Jeho obavy byly zbytečné. V půl jedenácté - půl hodiny před limitem - byl se vším hotov. Na kuchyňském stole leželo pět půlkilových plastických vaků naplněných běžovou sypkou hmotou, a čekalo na předání Curtovi a Steveovi. Na nich ležela zalepená obálka, kterou Curt požadoval s dodáním materiálu. Na zabalení byla připravená velká osuška. Jurij přátelsky poplácal nákladač, jako by se s ním domlouval na splnění zítřejšího významného úkolu. Pak se podíval do kabiny, zda jsou klíče tam, kde je nechal - pověšené na klíče okénka vedle řidiče. Nechtěl se ráno dopustit hloupých chyb a třeba zapomenout, kde má klíče od vozu. Měl v plánu vyrazit na Manhattan přesně v osm ráno se zabaleným kufrem, pasem a letenkou. Jurij přešel k bočním dveřím. Ještě jednou se obdivně podíval na pickup a zhasl světlo. Než otevřel dveře, strčil pravou rukou do kapsy a pevně sevřel pistoli. Pořád se bál, že by se mohl objevit Flash Thomas, ačkoliv to v tuto dobu považoval za nepravděpodobné. S Jackem Stapletonem si už starosti dělat nemusí. Když otevřel dveře, napadlo ho, jak je možné, že si až dosud neuvědomil, jak je Curt divný. Steve byl také zvláštní, ale ne tolik jako Curt. Jurij nebyl žádný psycholog, ale předpokládal, že se Curtovi muselo v dětství přihodit něco hrozného, aby to mělo takový vliv na jeho osobnost. Pochopil už, že Američané mají násilnické sklony, jsou prchlíví a nemají žádnou soudnost, ale Curt tyto vlastnosti dotáhl do extrému - byl přesvědčený, že jeho a jedině jeho názor na svět je správný. Jurijovi ze všeho nejvíc vadily Curtovy protislavanské předsudky, které se projevovaly čím dál zřetelněji. Jurij stál s klíčem u kuchyňských dveří a váhal. Když tak přemýšlel o Curtově charakteru, napadlo ho něco, na co dosud nepomyslel. Pokud vezme v úvahu Curtovu sobeckost, je možné, že se pokusí získat veškerou slávu za útok biologickou zbraní pro sebe a pro svou Lidovou árijskou armádu, ačkoliv se na akci v Central Parku nijak nepodílel. "Čort," zabručel si Jurij, když si uvědomil plný význam té představy. Dosud ho tato možnost ani nenapadla. "Pane Davydove!" ozval se ženský hlas. Jurij se lekl, když zaslechl své jméno, a otočil se do ulice. Přestože byly domky v ulici nalepené na sebe, Jurij se s nikým nestýkal. Sevřel pevně pistoli.

230

"Promiňte! Jste pan Davydov?" Jurij přimhouřil oči a snažil se ve tmě něco zahlédnout. V ulici nesvítla žádná lampa a i světlo na domě zhasl. Rozpoznal jen dvě postavy stojící za drátěným plotem. Když zjistil, že se jde o bělochy, trochu se uklidnil. Alespoň to nebyl Flash Thomas. "Kdo to chce vědět?" zeptal se Jurij. "Jmenuji se doktorka Laurie Montgomeryová."

Pokud jste pan Davydov, musím s vámi nutně mluvit. Nebude to trvat dlouho." Jurij pokrčil rameny. Pistoli stále svíral v ruce a dával pozor, aby se nezachytila, kdyby ji chtěl rychle vytáhnout. Pomalu přistoupil k plotu. Všiml si, že druhý člověk u plotu je muž. "Omlouvám se, že obtěžuji tak pozdě," řekla Laurie. "Jsem soudní lékařka z Manhattanu. Víte,

kdo je soudní lékař?" Jurij se pokusil odpovědět, ale nedostal ze sebe ani hlásku. I ve tmě poznal toho muže. Byl to Jack Stapleton! Laurie pochopila jeho mlčení jako zápornou odpověď a začala mu vysvětlovat, co soudní lékař dělá. Jurij ztěžka polkl. Nemohl uvěřit, že se dívá na Jacka Stapletona. Co se jen mohlo stát? Proč mu nikdo nic neřekl? Pak si uvědomil, že má vyvěšený telefon. "Přijeli jsme za vámi," pokračovala Laurie, "protože vaše zesnulá žena Connie zemřela na otravu botulotoxinem. Víte, co to je?" Jurij přikývl. Slyšel, jak mu buší srdce, a měl pocit, že to ti dva musí také slyšet.

Nevěděl, co má dělat. Má se jich nějak zbavit? Má je dostat dovnitř a počkat na Curta? Nevěděl si rady. "Máme obavy, že zdroj toxinu může být ještě v domě," vysvětlovala Laurie.

"Dělala vaše žena nějaké domácí konzervy?" "Nevím," vykotal Jurij. "To bychom měli zkontrolovat jako první," trvala na svém Laurie. "Zdrojem může být třeba i česnek, naložený v oleji. Mražené masové pirohy by také mohly obsahovat bakterie.

Vy jste Rus?" "Ano," dostal ze sebe Jurij. "Napadlo mě to, když jsem slyšela váš přízvuk," řekla Laurie. "Z které části Ruska pocházíte?" ozval se poprvé Jack. "Hmmm," zaváhal Jurij.

Pak řekl: "Z Petrohradu." "Slyšela jsem, že to je krásné město," poznamenala Laurie. "Existuje jistý druh ryby, kterou mají ruští přistěhovalci v oblibě, a ta by také mohla být původcem botulismu. Jíte něco takového často?" "Moc často ne," odpověděl Jurij. Netušil, o čem to Laurie mluví. "Rádi bychom se podívali do vaší kuchyně," nevzdávala se Laurie. "Nevím, jak bych vám měla vysvětlit, o jaké nebezpečí se jedná." "No, já..." začal Jurij. "Nezdržíme vás dlouho," skočila mu do řeči Laurie. "Slibujeme. Přijeli jsme až z Manhattanu. Samozřejmě, mohli jsme zavolat na Úřad hlavního hygienika. Hygienici by jistě trvali na tom, že se podívají dovnitř, a měli by na to právo."

231

"Myslím, že se nic nestane, jen když to nebude trvat moc dlouho," řekl Jurij. Pomalu se vzpamatovával ze šoku. Rozhodně si nepřál, aby se mu do domu v noci vnucovali hygienici s legálním povolením k prohlídce. Navíc ho napadlo, jak obrátit tuto nečekanou návštěvu ve svůj prospěch. "Děkuji vám," řekla Laurie. Prošla s Jackem brankou do zahrádky. Jurij je odvedl ke kuchyňským dveřím. Otevřel je a vešel. Laurie a Jack ho následovali. Laurie se rozhlédla po přeplněné místnosti ve tvaru L. "To je...", začala. Zaváhala a hledala vhodné slovo, až konečně dodala: "Roztomilé." Jack přikývl, ale díval se na Jurije. "Máte na tváři pořádnou výrazku." Jurij si jednou rukou sáhl na obličej. Cítil se trapně. Druhou ruku měl stále v kapse a svíral v ní glock. "Je to nějaká alergie." Jack naklonil hlavu ke straně a přivřenýma očima si Jurije prohlížel. "Neznám vás odněkud?" "Určitě ne," odpověděl Jurij.

Ukázal směrem do kuchyně. "Všechno jídlo je tady." Laurie ihned zamířila k lednici a otevřela ji. Sklonila se a začala si prohlížet obsah. Moc toho v lednici nebylo. Jack ji následoval, ale zaujaly ho předměty na stole. "Co je to?" zeptal se a šťouchl do velkých plastických vaků prstem. Jurij vyskočil a vrhl se k němu. "Pozor!" vykřikl. Když Jack odtáhl ruku, uklidnil se. "Nechci, aby se to protrhlo." "Promiňte," omlouval se Jack. "Nezmáčkli jsem to moc silně. Je to nějaká ruská specialita?" "Svým způsobem ano," odpověděl Jurij neurčitě. "Počkejte," vzpomněl si náhle Jack. "Já si vás pamatuju. Ale neřikal jste, že jste ze Sverdlovská?" "Ne, jsem z Petrohradu," ujistil ho Jurij. "Nepotkal jsem vás v kanceláři Obchodu s korintskými koberci?" pokračoval Jack.

"Váš soused Jegor říkal, že jezdíte taxíkem. Nepřijel jste tehdy do kanceláře pro pana Papparise?" "To musel být někdo jiný," odpověděl Jurij a cítil se značně nesvůj. "Jste mu neskutečně podobný," dodal Jack. Laurie otevřela mrazák. Byla v něm jen lahev vodky a led. "Moc jídla tu nemáte," podotkla.

"Moje žena jedla přivezená hotová jídla," vysvětlil Jurij. "Já jím přes den v práci." Laurie přikývla. Otevřela kuchyňské skříňky. Když nenašla nic podezřelého, ustoupila a prohlížela si znovu celou kuchyni. "Nevidím tu žádné zařízení na konzervování." "To je všechno dole," ozval se Jurij. Laurie se k němu obrátila. "Takže vaše žena přece jen něco zavařovala?"

"Když o tom tak přemýšlím, tak kdysi ano," řekl Jurij. "Zbylo z toho něco?" zeptala se Laurie. "To nevím," odpověděl Jurij.

"Dlouho jsem se tam nebyl. Chodila dolů dost často."

t 232

"Můžeme se tam podívat?" požádala Laurie. Obrátila se k Jackovi, který vypadal překvapeně. "Proč ne?" řekl Jurij. Otevřel dveře a vyšel jako první na schodiště do sklepa.

Laurie s Jackem se na sebe zmateně podívali a následovali ho.

Když sešli dolů, měl už Jurij otevřené těžké dveře do vstupní komůrky. Stál uvnitř a odemykal zámek na mohutných dveřích do skladu. Laurie a Jack vešli do vstupní komůrky. Všimli si ochranného oděvu, sprchy a plastických lahví s bělícím prostředkem. Ve vzduchu ucítili jasný zápach chloru a méně nápadný pach kultivačních médií. Zaslechli hukot ventilátoru.

Udiveně se na sebe podívali. Jurij stál vedle dveří do skladu.

Ukázal dovnitř: "Myslím, že tohle je to, co hledáte." Jack i Laurie přistoupili blíž, aby nahlédli do skladu. Jurij se postavil za ně. Uviděli na políčkách petriho misky, agar, nádoby se živným roztokem a rezervní filtry. "Nechcete se podívat dovnitř?" zeptal se Jurij. Otočili se a s hrůzou zjistili, že naně Jurij míří pistolí. "Prosím," řekl Jurij klidně. "Jděte dovnitř." "Už jsme viděli všechno, co jsme chtěli," namítl opatrně Jack. Snažil se nedat najevo obavy z pistole. Postavil se před Laurii. "Už bychom měli jít." Jurij sklonil pistolí a bez váhání vystřelil. Nahoře se bál střilet, aby to neslyšel někdo ze sousedů, ale ve sklepech, kde byl spuštěný ventilátor, neměl strach. Rána v malém prostoru byla ohlušující.

Kulka se zaryla do podlahy. Z prken na stropě se sypal prach. Laurie vykřikla. "Příště budu mřít," řekl Jurij. "Nemusíte střílet," namítl Jack hlasem, který ztratil veškerou lehkost. Zvedl ruce do výše ramen a couvl. Přinutil tím Laurii, stojící za ním, aby couvla až do skladu. Jack do něj vešel také. "Odstupte ode dveří!" přikázal Jurij. Jack i Laurie poslechli a přitiskli se k betonové zdi. Zbledli jako stěny kolem, které byly natřené vápnem. Jurij přistoupil ke dveřím a zavřel je. Zasunul visací zámek do petlice a zamkl. Původně dveře opatřil zámkem proto, aby nemohl nikdo dovnitř, ale usoudil, že stejně dobře poslouží k tomu, aby nikdo nemohl ven. "Neměli bychom si promluvit?" zavolał Jack. "Samozřejmě," řekl Jurij. "Jinak byste mi nemohli pomoci." "To nám budete muset vysvětlit," požádal Jack. "Ale poslouchalo by se nám mnohem líp, a dokonce bychom vám mohli být mnohem víc prospěšní, kdybychom na sebe nemuseli křičet přes dveře." "Ven vás nepustím," ujistil je Jurij. "Pravděpodobně se nedostanete ven několik dní. Tak se tam hezky zabydlete. Na polici je destilovaná voda, omlouvám se, že tam není záchod." "To je od vás hezké, že se omlouváte," poznamenal Jack. "Ale rád bych vás ujistil, že by nám bylo mnohem líp nahoře. Můžeme vám slíbit, že se budeme chovat slušně."

233

"Buďte zticha a poslouchajte!" okřikl je Jurij. Podíval se na hodinky. Blížila se jedenáctá. "Nejdřív vás musím informovat, že se tu za pár minut objeví Lidová árijská armáda. Říká vám to něco?" "To jistě," odpověděl Jack. "Pak předpokládám, že víte, že by vás nejradši viděli mrtvého," řekl Jurij. "Vlastně mě docela překvapilo, že jste ještě naživu, protože náhodou vím, že se vás odpoledne chystali zabít. Jestli zjistí, že jste tady, přijdou sem dolů a zastřelí vás. Já bych byl radši, kdybyste zůstali naživu." "Alespoň v něčem se shodneme," oddychl si Jack. "Jsou to šilenci a sobci," pokračoval Jurij.

"To jsem si všiml," souhlasil Jack. "A mají spoustu zbraní a taky je rádi používají." "To mi dali jasně najevo." "Takže bych vám radil, abyste byli zticha, až uslyšíte, že jsou tady," varoval Jurij. "Rozumíte mi?" "Myslím, že ano," přisvědčil Jack. "Ale jak jste myslel, že vám můžeme pomoci?"

"Lidová árijská armáda a já se chystáme zítra ráno na Manhattanu použít biologickou zbraň," vysvětloval Jurij. "To není jen planá výhrůžka. Vyrobil jsem tady vedle v laboratoři několik kilogramů účinného anthraxu. Předpokládám, že jako doktoři jste si všimli, že je tu laboratoř." "To nás napadlo," připustil Jack. "Vypadá to, že jsme právě ve skladu, který k té laboratoři patří." "Máte naprostou pravdu," řekl Jurij. "Od vás dvou chci, abyste zajistili, že mi nebude odepřena zásluha na tom, co se zítra stane." Jurij domluvil a čekal na odpověď.

Místo toho slyšel, jak si Jack a Laurie tiše šeptají. "Slyšeli jste mě?" "Zajímalo by nás, jestli jste kromě anthraxu vyrobil i botulotoxin," ozval se Jack. "Zkoušel jsem to," připustil Jurij. "Ale bakterie rostly moc pomalu a neprodukovaly dostatečné množství toxinu, které jsem potřeboval na výrobu biologické zbraně." "Co jste s tou kulturou potom udělal?" zeptal se Jack. "Spláchl jste ji do odpadu?" "Teď není důležité, co se stalo s kulturou Clostridium botulinum. Důležité bude to, co se zítra stane s anthraxem." "V tom s vámi naprosto souhlasíme. Postaráme se o to, aby vám nikdo neupřel ocenění, jaké si zasloužíte," ujistil Jurije Jack.

"Abych si mohl být naprosto jistý, povím vám přesně, co jsem na zítřek naplánoval," pokračoval Jurij. "Tím se stanete cennými svědky." "Tak už mluve, jsme zvědaví!" pobídl ho Jack. "Pokud dorazí Lidová árijská armáda, budu to muset přerušit," upozornil je Jurij. "Budeme se snažit to nějak vydržet," řekl Jack. "Tak začněte!" Jurij popsal Jackovi a Laurii dopodrobna plán umístění obou zbraní, včetně

234

přesného času, kdy se Curt a Steve chystají uložit anthrax do klimatizace v budově Jacoba Javitse. Vylíčil jim, jak se hasiči chystají vypnout celý poplašný systém, aby anthrax nespustil alarm. Pak jim řekl, že se ve stejnou dobu chystá jet do Central Parku ukradeným nákladákem s rozprašovačem na pesticidy. Vyprávění ukončil odhadem ztrát, které jejich zásah způsobí. Předpokládal asi milion mrtvých, plus minus pár set tisíc. Vysvětlil jim, že očekává, že se anthrax rozšíří do oblouku o poloměru asi sedmdesáti kilometrů směrem na Long Island. Jediné, o čem se nezmínil, byl jeho plán po použití zbraně. "Kde jste se to naučil?" zeptal se Jack po chvíli užaslého ticha. "Vážně vás to zajímá?" zeptal se Jurij. Jackův zájem mu polichotil. "Už jsem vám říkal, že jsme zvědaví," zopakoval Jack.

235

Kapitola 22

STŘEDA. 20. ŘÍJNA, 23:15

CURT odbočil s dodgem do Oceanview Lane a projížděl mezi všudypřítomnými popelnicemi. "Proč si lidi neodnesou ty popelnice dovnitř?" StěŽOval Si. "To bych taky rád věděl," poznamenal Steve. "Vůbec mi nebude chybět, že už sem nikdy nepojedu. To je ale prdel světa!" Curt zastavil stejně jako posledně před Jurijovou garáží. Zhasl světla a vypnul motor.

"Doufám, že má pro nás materiál připravený," prohlásil Curt.

"Jinak nám všechno vychází. Máme kliku, že si kapitán vzal dovolenou. Tvůj nápad, že mu půjdeme říct, že končíme, byl ten nejslabší článek našeho únikového plánu. S jeho zástupcem si klidně promluvíme. Je to blb." "Všechno jde pěkně podle plánu," souhlasil Steve. "Zejtra touhle dobou se budeme dívat v Pensylvánii na televizi, která bude vysílat

ten zmatek v New Yorku." "Kolik máš těch malejch časovanejch bomb?" "Dvanáct," odpověděl Steve. "Pro jistotu." "Máš pistoli?" "Samozřejmě."

"Tak jdeme!" Než Curt vyskočil z auta, chytil pogumovanou hasičskou tašku na nářadí, kterou si vzal na stanici. Pečlivě zkontroloval vnitřek, zda v něm není něco ostrého. Když vyndali všechno nářadí, nezbylo v ní nic, co by mohlo plastické vaky poškodit. Kráčeli beze slova. Jakmile došli k předním dveřím, Curt zaklepal. Zatímco čekali, přešlapovali na místě, aby jim nebyla zima. Nebe bylo jasné a teplota značně poklesla, přesto oba měli na sobě jen trička. Pistole v pouzdrech si zastrčili na zádech za kalhoty. "Co to má sakra znamenat?" Rozčiloval se Curt, když se Jurij hned neobjevil.

Otevřel rozbité síťové dveře a zabušil na vnitřní dveře pěsti.

Podíval se na Stevea. "Jestli není doma, tak..." Jurij otevřel. "Promiňte," řekl udýchaně. "Byl jsem dole." Curt se na něj vztekale podíval, pak vešel dovnitř. Steve ho následoval. Jurij za nimi zavřel a zamkl. "Máš to připravený?" vyptával se Curt. Jurij ukázal na kuchyňský stůl. "Čeká to tu na vás. Ale nechcete si nejdřív připít?" "Proč ne?" usoudil Curt. Jurij vešel do kuchyně a vytáhl z mrazáku lahev vodky.

Curt ho následoval a prohlížel si plastické vaky. "Kolik toho je?" zeptal se. "Dvě a půl kila," odpověděl Jurij a připravoval tři sklenice. "To jsou ty pokyny, které jsem chtěl?" Curt zvedl ze stolu tlustou obálku. "Ano," přisvědčil Jurij a zamířil do obývacího pokoje. "Připojil jsem

236

k tomu i nějaké návrhy, co můžete udělat po uvolnění zbraně pro svou ochranu. Jen pár užitečných bodů." "Fajn," odpověděl Curt. Položil obálku vedle tašky a připojil se k ostatním.

Jurij nalil do všech sklenic poctivou dávku vodky. Pak každému jednu podal. Pozvedl svou sklenici se slovy: "Na operaci Rosomák!" Steve i Curt přikýkli. Přitukli si a napili se. Curt i Steve se zhluboka nadechli, když polkli. Byli zvyklí na pivo, ne na tvrdý alkohol. "Jak skončila ta honička na Jacka Stapletona?" zeptal se hlasitě Jurij. "Musím říct, že začátek byl vzrušující." Curt se Stevem se na sebe podívali.

"Nedopadlo to moc dobře," přiznal Curt. "Ztratil se nám v parku. Je dobře, že jsme se rozhodli přesunout operaci na zítek." "Jste připravení?" zeptal se Jurij. "Jsme," přisvědčil Steve. "Falešný alarm by se měl ozvat v devět dvacet devět. To znamená, že tak v devět třicet budeme vyjíždět na místo." "Já budu připravený začít taky v půl desáté," řekl Jurij. "Pojďme si ještě připít." Ještě jednou si tukli a napili se. Curt si otřel rty hřbetem ruky. "Cestou sem nás něco napadlo," řekl. Asi by bylo lepší, kdybychom dali všechen anthrax do Federální budovy a park nechali být." Jurij zavrtěl hlavou. "Ne, já do toho parku pojedu." "Co když na tom budeme trvat?" opáčil Curt. Usrkl trochu vodky a zvědavě si Rusa prohlížel. Jurij se podíval z jednoho na druhého. "Na to už je pozdě," řekl. "Zbývající dvě a půl kila už jsou naložené v rozprašovači na voze." "Co kdybys je znovu vyložil?" zeptal se Curt. "To nejde," odpověděl Jurij.

"Anthrax jsem nasypal volně do zásobníku. Naplnil jsem ho dole v laboratoři v ochranném oděvu." "Ten anthrax není v plastickém obalu jako ten náš?" divil se Curt. "Ne," řekl Jurij. "Třepačka není tak silná, aby plastický obal roztřela." Curt přikývl. "Byl to jen nápad," poznamenal. Odložil nedopitou sklenici na konferenční stůl. "Pojďme to naložit, ať můžeme jet. Zejtra bude náročnější den!" Všichni tři se vrátili do kuchyně. Jurij vzal ručník, Curt a Steve se naklonili nad plastické vaky.

Ani jednomu se nechtělo na ně sahat, když si uvědomili, čím jsou naplněné. "Viš jistě, že je to bezpečný?" ujišťoval se Curt. "Dokud se to neroztáhne," odpověděl Jurij. Natáhl ruku a jeden z nich zvedl. Curt se Stevem instinktivně ustoupili.

"Zvenku jsem to pořádně dekontaminoval," ujistil je Jurij.

"Zabalil jsem to za tepla, aby byl uvnitř podtlak." Podal vak Curtovi, ale Curt naznačil Steveovi, aby ho vzal on. Steve natáhl ruku. Trochu se třásla. Jurij mu položil plastický vak do dlaně

237

tak, že oba konce visely dolů. Celý vak byl asi pětadvacet centimetrů dlouhý. "Kolik lidí by tohle množství anthraxu mohlo zabít?" zeptal se Steve. Potěžkal to, co měl v ruce.

"Pár set tisíc," odpověděl Jurij. "Za předpokladu, že se pořádně rozpráší." "Ventilátory klimatizace ve Federální budově to rozpráší dokonale," poznamenal Curt. Vzal tašku a otevřel ji. "Tak to zabalíme." Jurij podal Curtovi ručník.

Použili ho jako výstelku do tašky. Když tašku připravili, Steve do ní uložil vak, který držel v ruce. Curt rozpačitě zvedl druhý a položil ho opatrně vedle prvního. "Tak opatrně s tím zacházet nemusíte," upozornil je Jurij. "Ten plastický obal je neuvěřitelně pevný. Rukama ho v žádném případě nemůžete roztáhnout." Curt o něco klidněji přemístil zbývající tři vaky jeden po druhém do tašky. Obálku uložil navrch. Pak podal tašku Steveovi. "Tak to je všechno," řekl. "Hodně štěstí," popřál jim Jurij. Curt se pomalu otáčel, a přitom vytáhl glock, který měl vzadu za pasem. Plynulým pohybem zamířil na Jurije. Ten zděšeně vytřeštil oči a otevřel ústa.

Curt stiskl spoušť. Kulka zasáhla Jurije uprostřed čela těsně nad obočím. Vzadu z hlavy vystříkla krev a mozková tkáň a rozstříkly se na lednici. Jurij se zhroutil k zemi, jako by mu někdo podrazil nohy. "Proboha!" vykřikl Steve. "Proč jsi ho zastřelil?" Curt vrátil pistoli do pouzdra. Šťouchl do Jurije špičkou boty. Byl dosud naživu, ale ne nadlouho. Vydával zoufalé bublavé zvuky a bylo zřejmé, že za okamžik zemře.

"Myslel jsem, že sem pošleme v noci jednotky," křičel Steve.

"Proč jsi mi neřekl, že ho chceš zastřelit?" "Snad se mi tu nesesypeš?" opáčil Curt a překvapeně na Stevea zíral. "Krucí, to ne," odpověděl Steve. "Ale mohlš mi říct předem, co máš v plánu. Tohle mě vyděsilo." "Já to neměl v plánu," řekl

Curt.

"Jenže ten hajzl mě nasral tím, jak se choval. Slyšels, jak mi řekl, že už je moc pozdě na to, aby vyndal zbývající anthrax z rozprašovače? Tvářil se, jako by nám rozkazoval! Paradoxní je, že jsem mu chtěl dát šanci. Kdyby se s náma spojil na ten správný cíl a neprosazoval ten svůj pitomej teroristický nápad, tak bych ho nevoddělal." Steve odložil pogumovanou tašku a vrátil se ke konferenčnímu stolu. Zvedl svou sklenici a hodil do sebe zbytek studené vodky. Otrásl se. "Byl bych moc rád, kdybys mi vždycky předem naznačil, co máš v úmyslu." "Tak pojď, ty posero," řekl Curt. "Vem tu tašku! Měli bychom zmizet."

238

Kapitola 23

STŘEDA, 20. ŘÍJNA, 23:50

"MYSLÍŠ, že už odjeli?" zašeptal Jack. "Řekla bych, že ano," odpověděla šeptem Laurie. "I přes ten rámus ventilátoru jsem slyšela bouchnout venkovní síťové dveře. Může to být tak deset minut." Jack a Laurie byli ve skladu ponořeni do naprosté tmy.

Když Jurij odběhl nahoru, zhasl ve sklepech všechna světla včetně lampy ve skladu. Celou dobu, co byla nahoře Lidová árijská armáda, zůstali oba soudní lékaři na svých místech jako přimražení. Sotva se odvažovali dýchat. Do napjatého ticha se náhle ozval výstřel. Předtím k nim tenkou podlahou dolétly útržky konverzace. "Obávám se, že našeho milého Rusa zastřelili," řekl Jack trochu hlasitěji. Pořád však měl strach se pohnout, aby nezpůsobil větší hluk pro případ, že by Lidová árijská armáda svůj odchod jen předstírala. "Bojím se, že máš pravdu," souhlasila Laurie. "Bylo na něm vidět, že těm lidem, co měli přijít, moc nevěřil." "Myslím, že to byli stejní lidé, co přišli za mnou," řekl Jack. "Moc se Paulovi omlouvám. Tahle věc má mnohem širší souvislosti - tady nejde jen o to, že jsem Paula našel. Přiznávám, že jsem dospěl k poněkud unáhlenému závěru." "To je možné," podotkla Laurie. "Ale momentálně na tom nezáleží. Co budeme dělat?" "Pokusíme se nějak dostat ven," řekl Jack. "I když bych moc nevěřil tomu, že se nám to povede. Všimla sis těch dveří? Jsou asi dva centimetry tlusté, dřevěné a poctivě okované." Laurie se ve tmě zachvěla. "Vůbec se mi nelíbí být tu takhle zavřená. Připomíná mi to všechny ty hrozné události, které se staly v souvislosti s těmi případy předávkování, co jsem měla na starosti v roce 1992." "Ale no tak!" okřikl ji Jack. "Já sám trochu trpím klaustrofobií, ale tohle není zdaleka tak hrozné jako být zatlučený v rakvi!" "Je to dost podobné," namítla Laurie. "Cítíš ten pach živného rozkladu? Tedy kromě chlóru, který tu páchne všude?" "Jo, cítím," přisvědčil Jack. "Někde tu musí být kultivační nádoba se živou kulturou anthraxu. Když jsem dneska v poledne ten dům obešel, viděl jsem vzadu větrací šachtu a slyšel jsem ventilátor. Myslel jsem, že vede od nějaké pece." "Tohle všechno udělal někdo, kdo tomu dobře rozuměl," poznamenala Laurie. "Máš bohužel pravdu," souhlasil Jack. "To znamená, že ten plán na zítřek není jen planá výhrůžka, ale velmi reálná hrozba. V Papparisově případě mi bleskla hlavou možnost bioterorismu, ale pak se naskytlo přijatelnější vysvětlení.

Přesto mi dělalo starosti, protože se příliš nabízelo. Dal bych si facku, že jsem je přijal a nebyl podezřavější." "To není tvoje vina," uklidňovala ho Laurie. "Koneckonců jsi volal i hlavnímu hygienikovi. On se tomu měl víc věnovat."

239

"Asi máš pravdu," řekl Jack bez velkého přesvědčení. "Taky jsem zavolał veliteli Krizového štábu při kanceláři starosty, ale necítím se díky tomu o nic líp." "Jak se ten člověk jmenuje?" zeptala se Laurie. "Je to ten, co nám přednášel o bioterorismu?" "Stan Thornton," odpověděl Jack. "Ano, byla to dost zneklidňující přednáška," poznamenala Laurie. Na okamžik se rozhostilo ticho. Oba už se uklidnili natolik, že se odvážili změnit pozici. Až dosud se opírali o betonovou zeď a od příjezdu Lidové árijské armády si netroufli pohnout jediným svaem. "Proboha!" ozvala se náhle Laurie a přerušila ticho.

Znovu se zachvěla. "Nemůžu pochopit, že se dokážeme takhle normálně bavit v malém tmavém sklepech, když víme, co se zítra stane ve Federální budově Jacoba Javitse. Škoda že jsem si s sebou nevzala mobilní telefon!" Laurie nechala celou kabelku v přihrádce Warrenova vozu, aby vypadala profesionálněji.

"Trochu by to zjednodušilo situaci," souhlasil Jack. "Ale myslím, že i kdyby sis ho vzala, Jurij by ti ho stejně nenechal. Soudím, že věděl, co dělá. Má na klíček malou baterku. Zkusím ji rozsvítit." "Prosím tě, zkus to!" řekla Laurie. Malý paprsek světla sotva osvětlil roh místnosti.

Objevila se Laurina ustaraná tvář. Ruce měla složené na prsou, jako by se bránila chladu. "Jak ti je?" zeptal se Jack, když ji uviděl. "Zatím to jde," odpověděla Laurie. Jack si v chabém světle prohlédl celou místnost. Zastavil paprsek na lahvích s destilovanou vodou a postavil je na příhodnější místo, aby je později ve tmě snadno našli. "Možná že je budeme potřebovat," řekl. "Nechci, aby to znělo moc pesimisticky, ale můžeme tu nějakou dobu zůstat." "To je potěšující myšlenka," řekla Laurie. Smutně se usmála. Jack posvětlil na dveře.

Otevíraly se ven, panty byly tudíž na druhé straně. Jack ohmatal rám. "Myslíš, že už můžeme způsobit nějaký hluk?" zeptal se. "Pokud je nějaká naděje, že nás uslyší sousedi, měli bychom dělat co největší rámus," odpověděla Laurie. "Já měl na mysli Lidovou árijskou armádu," opáčil Jack. "Myslím, že jsou pryč," řekla Laurie. "Vzali si to, pro co přijeli, a nejspíš mají spoustu práce s přípravou zítřejšího útoku na Manhattan." "Asi máš pravdu," usoudil Jack. "Rozhodně neměli důvod pojmout podezření, že jsme tady." Jack poklepal pěstí na rám kolem dveří ve snaze najít nějaké slabší místo. Bohužel vše bylo poctivě stavěné. Postavil se ramenem proti dveřím, ustoupil a zkusil do nich vrazit. Několikrát

to zopakoval a pokaždé se snažil do rány vložit větší sílu. Dveře nepovolily. "Tak, to jsme zkusili dveře," poznamenal. Posvítíl si na betonové, vápnem natřené zdi. Na několika místech na ně poklepal a hledal za nimi dutý prostor. Žádný nenašel. "To žasnu, jak má ten dům poctivě postavené základy," řekl. "Zvenku vypadá, že se co nevidět sesype."

240

"Co zkusit strop?" navrhl Laurie. Jack posvítíl na trámy. Baterka přestávala svítit. "Ach jo," poznamenal Jack. "Zdá se, že zase budeme potmě." Sotva to dořekl, baterka zasvítla jasněji a pak začala blikat. Za minutu zhasla úplně.

241

Kapitola 24

ČTVRTEK, 21. ŘÍJNa, 9:15

MIKE Compisano upřel své modré oči na impozantní jednačtyřicetipatrovou Federální budovu Jacoba Javítse. Její mohutnost na něj působila až depresivně, stejně jako moc, kterou zosobňovala. Zároveň ho její důstojnost trochu rozčilovala. Mike se stal skinheadem proto, že ho naštvála společnost, která ho zradila a nechala na holičkách. Z jeho pohledu měli všichni Afroameričané, Hispánci a Asiaté, s nimiž studoval na střední škole, mnohem víc příležitostí než on - pravý Američan. To vše bylo díky jejich asertivnímu chování a hromadě podpůrných programů. Jak mu později vysvětlil Curt, byla za to zodpovědná vláda, kterou reprezentovala tato budova. Mike bezmyšlenkovitě sáhl do kapsy volných kalhot.

Nahmatal doutnák, který měl hodit do klimatizačního systému.

Chápal, ačkoliv všemu přesně nerozuměl, že má jedinečnou příležitost sehrát klíčovou roli v odvetě těm, kteří ho oloupili o jeho skvělou budoucnost. Prohlížel si úředníky, kteří kolem něj spěchali dovnitř. To oni nesou zodpovědnost za neutěšenou situaci, v níž se jeho země nachází. Byl by nejraději jednoho z nich zastavil a vrazil mu ránu pěstí. Curt ho však varoval, že nesmí vyvolat žádný skandál. Mike se podíval na hodinky. Konečně bylo přesně devět patnáct. Stál před budovou od tří čtvrtě na osm a snažil se nějak zahřát.

Oblékl si jediný oblek a kravatu, které měl. Zkusil si sčesat světlé vlasy na stranu, ale neposlechly a pořád stály jako štetiny na kartáči. Nadechl se a vyrazil. Byl nervózní a srdce mu prudce bušilo. Zoufale si přál splnit úkol co nejlíp, ale měl strach, že se stane něco nepředvídaného. První problém byla bezpečnostní kontrola. Mike se postavil do řady a prošel detektorem kovu. K jeho zděšení detektor zapískal. "Co to máš, synku?" zeptal se strážný v uniformě. Mike nervózně zalovil v kapse a vytáhl krátký šroubovák. Měl strach, že by se mu nemuselo podařit mřížku větráku odšroubovat minci. "Chystáš se dneska pracovat, co?" zasmál se muž. Mike přikývl. Prošel znovu detektorem, tentokrát bez šroubováku. Nic se neozvalo.

"Tak hodně štěstí," popřál mu strážný a vrátil mu šroubovák.

Mike si oddychl, že se ho nikdo neptal, kam vlastně jde. Vyjel výtahem do druhého patra. Když vystupoval, slyšel hluk přístrojů a cítil chvění podlahy. Vydal se chodbou, jak mu popsal Curt, a mířil přímo k toaletám. Byly přesně tam, kde Curt řekl. Mike vešel dovnitř podle plánu. Poslední kabina byla bohužel obsazená. Mike se rozhodl čekat. Aby jen tak nestál, umyl si zatím ruce. Konečně muž vyšel. Podíval se Mikea, umyl si ruce a odešel. Mike vešel do poslední kabiny, zavřel dveře a zamkl. Mřížka byla přímo nad jeho hlavou.

Šroubovákem ji bez obtíží sundal. Když se postavil na mísu, viděl do potrubí. Necelý metr vedlo přímo nahoru a pak někam zatačelo.

242

Mike přesně podle pokynů vyndal doutnák. Škrtl zápalkou a zapálil knot. Ten se okamžitě rozhořel. Rychlým pohybem zápěstí Mike doutnák hodil do potrubí klimatizace. Doutnák letěl nahoru a zůstal sedět v místě, kde potrubí odbočovalo do stran. Mike viděl, že se z něj vydatně kouří. Vrátil mřížku na místo, vyšel z kabinky a vrátil se do chodby. Stiskl tlačítko výtahu a čekal. Za okamžik byl v přízemí. Ve chvíli, kdy vycházel z výtahu, se ozval alarm a hlas, který všechny opakovaně vyzýval, aby opustili budovu nejbližším schodištěm.

Mike vycházel hlavním vchodem spolu s dalšími lidmi s příjemným pocitem dobře vykonané práce. Všichni, kteří se snažili vejít, byli upozorněni, že musí počkat, dokud se nezjistí příčina poplachu. Na náměstí před budovou se shromáždil dav. Někdo si zapálil cigaretu a lidé si začali povídat. Minuty ubíhaly a lidí přibývalo. Z budovy stále vycházeli další. Mike se připojil k davu, ale držel se blízko postranní ulice. Za pět minut se z dálky ozvala siréna. Za okamžik se zpoza rohu vynořily dva hasičské vozy a zastavily přímo před budovou. První z nich měl na boku zlatými písmeny napsáno Engine Company No 7. Mike se podíval na hodinky. Bylo přesně devět hodin dvacet devět minut. Sledoval první hasičský vůz a uviděl, jak z kabiny vedle řidiče vyskočil Curt. Byl oblečený v zásahové uniformě, k níž patřily nomexová a kevlarová vesta, kalhoty, kožená přilba a vysoké boty. Na zádech měl veškeré vybavení a obličejovou masku na dosah. V ruce nesl černou pogumovanou tašku. Ze zadního sedadla vyskočil Steve s červenou taškou v ruce. Společně se rozběhli ke vchodu do budovy. Ostatní hasiči běželi za nimi. Mike se otočil a zamířil k podzemní dráze na cestu domů. Byl hrdý, že je součástí něčeho, o čem mu Curt řekl, že by to mohlo tuto zemi zachránit.

"KOLIK může být hodin?" zeptala se Laurie. "Nemám ponětí," odpověděl Jack. Protáhl se a zaúpěl. "Chvilí jsem nejspíš spal. Co ty?" "Já asi taky," řekla Laurie. "Je vážně hrozné, jak špatně se dá odhadnout uplývající čas, když sedíš v naprosté tmě a nic nevidíš." Seděli na zemi každý u jedné zdi s nohama nataženýma šikmo proti sobě. Ve skladu nebylo dost místa na to, aby si mohli pořádně lehnout. "Když se podívám na strop, málem bych věřil, že tam vidím denní světlo," řekl Jack. "Musíme se odtud dostat před půl desátou, pokud vůbec existuje nějaká šance zastavit hasiče, než se dostanou do Federální budovy, aby dali ten anthrax do klimatizace."

"Nechci působit pesimisticky, ale Jurij říkal, že tu můžeme strávit několik dní. TEĎ, když ho zastřelili, to může být ještě o něco déle. Řekl bych, že měl v plánu odněkud zavolat a nechat nás odtud vysvobodit, aby si byl jistý, že mu nikdo neupře zásluhy na celé akci." "Počkej chvilí!" přerušila ho Laurie. "Počkám, jak dlouho budeš chtít," ujistil ji Jack. "Pst! Myslím, že jsem něco zaslechla!" Oba poslouchali se zatajeným dechem. Slyšeli vzdálené, ale zřetelné rány, které se ozývaly odkudsi shora. "Vypadá to, jako by někdo bouchal na dveře," řekla Laurie. Oba rychle vstali. V naprosté tmě do sebe narazili, pak začali hlasitě volat o pomoc. Po chvilí oba ztichli. V uších jim zněly jejich vlastní výkřiky. Snažili se naslouchat. "Museli nás slyšet!" prohlásila Laurie. "Záleží na tom, jaký je venku rámus," poznamenal Jack. Pak uslyšeli tichý, ale nepochybný zvuk tříštícího se skla. Potom zaslechli nad hlavou kroky. Dvojhlasně opět zavolali o pomoc. Jack nahmatal dveře a začal do nich bušit. Náhle se rozsvítilo světlo. Dolehly k nim tlumené hlasy lidí, kteří se blížili ke skladu. Za pár minut se ozvala rána a zvuk štipajícího se dřeva. Hlasy zesílely. Ti venku už byli ve vstupní komůrce.

Jack zabušil na dveře. "Tady jsme!" zavolal. Nikdo neodpovídal, ale ozval se škrábavý zvuk krumpáče nebo čehosi, čím se někdo pokoušel vypáčit petlici s visacím zámekem. Opět bylo slyšet štipat dřevo, tentokrát to bylo přímo na dveřích do skladu. "Nemám ponětí, kdo to je," pošeptal Jack Laurii.

"Myslíš, že by to mohli být..." Laurie nestihla dokončit větu.

Ozval se drsný zvuk krumpáče, který vytrhl petlici ze dřeva dveří, a ty se otevřely. Jack a Laurie se překvapeně a radostně dívali do tváře nepříliš veselého Warrena. Za ním stál Flash. 244

"Díkybohu!" zvolala Laurie. Vrhla se Warrenovi kolem krku.

Warren se vyprostil z jejího objetí a podíval se na Jacka.

"Začíná mi lézt na nervy, když tě musím zachraňovat z podivných situací, hlavně když jsou kolem nějaký mrtvolý."

Laurie se odtáhla a utírala si slzy úlevy, které jí stékaly z očí. "Kolik je hodin?" zeptal se Jack. Warren se podíval na Flashe a pokrčil rameny. "To je místo poděkování, co? Zeptáš se jen, kolik je hodin!" "Je to moc důležitý," vysvětloval Jack. "Kolik je?" Warren se podíval na hodinky a odpověděl, že je čtvrt na jedenáct. "Proboha!" vykřikla Laurie.

Odstrčila Warrena a běžela ke schodům. Jack ji následoval. "Nelekněte se! Není to moc hezký pohled!" volal za nimi Warren. Laurie vyběhla nahoru a zamířila do kuchyně k telefonu. Jack doběhl hned za ní. "Komu mám zavolat?" zeptala se. Jack chvilí uvažoval. "Pusť mě k tomu," řekl. Laurie mu podala sluchátko.

Vytočil číslo 911 a požádal, aby ho okamžitě spojili s Jackem Thorntonem, velitelem Krizového štábu. Dodal, že se jedná o mimořádně naléhavou záležitost. Jack věřil, že Stana Thorntona dostane k telefonu rychle, protože znal jeho dokonalé komunikační zařízení. Warren a Flash přišli také do kuchyně.

Jurijovo tělo leželo napůl v kuchyni, napůl v obývacím pokoji.

Skvrna na lednici zaschla a zčernala. "Myslíte, že byste nám mohli vysvětlit, co se děje?" dožadoval se Warren. Tvářil se udiveně. Jack i Laurie mu naznačili, aby byl zticha. "Podívej se na ně!" stěžoval si Warren Flashovi. "My sem jedem takovej kus cesty, vytáhneme je z bryndy, a tohle je jejich vděk!"

Flash ho neposlouchal. Soustředil se na tělo svého švagra.

Jurijova tvář ztuhla s výrazem překvapení a očima zirájícíma nevidomě na strop. Uprostřed čela měl dokonale kulatou díru velikosti mince. V telefonu se konečně ozval Stan Thornton.

Jack se mu rychle představil, odkašlal si a řekl: "Myslím, že máte před sebou složitý úkol. Zkuste zjistit, jestli byl kolem půl desáté ve Federální budově Jacoba Javitse falešný alarm!"

"Mám to udělat hned, nebo vám pak můžu zavolat?" zeptal se Stan. "Udělejte to hned!" řekl Jack. "Počkám." Jack ukázal Laurii, jak drží palec. Laurie ho chytila za ruku, zavřela oči a tiše se modlila. Jack slyšel, jak Stan žádá o spojení s velitelem hasičského sboru. Než ho spojili, řekl Jackovi, že se domnívá, že nějaký alarm byl, ale bylo mu řečeno, že se jednalo o falešný poplach, způsobený poruchou detektoru kouře.

O pár vteřin později to potvrdil velitel hasičského sboru.

"Dobře," poznamenal Jack a snažil se rychle uspořádat myšlenky. "Zavolejte někomu do Federální budovy! Komukoliv!"

Zjistěte, jestli je vypnutý signální panel a jestli se v budově objevil nějaký jemný prášek!" "To se mi nelíbí," poznamenal Stan. Použil druhý telefon a spojil se s bezpečnostní službou ve Federální budově. Za chvilí se znovu ozval Jackovi.

"Odpověď na obě otázky zní ano," řekl. "Všude v budově se objevil jemný prášek. Co je to?" "Anthrax!" dostal ze sebe Jack. "Biologická zbraň!" "Proboha!" vykřikl Stan. "Kde jste?"
 Jak to víte?" "Jsem v domku v Brighton Beach, Oceanview Lane číslo patnáct," vysvětloval Jack. "Na zemi tu leží mrtvý ruský emigrant. Zabil ho jeden z hasičů Newyorského hasičského sboru, který je členem, pokud ne přímo velitelem militantní skupiny, která si říká Lidová árijská armáda. Ten Rus si tu vybudoval laboratoř. V garáži je vůz s pesticidním rozprašovačem naplněný dalším anthraxem. Laboratoř je ve sklepě a myslím, že je v ní kultivační nádoba s živou anthraxovou kulturou. Byli jsme uvězněni ve skladu ve sklepě a dostali jsme se ven teprve před chvílí."
 "Proboha!" zopakoval Stan. "Jste kontaminováni?" "Pravděpodobně ne," odpověděl Jack. "Ten Rus věděl, co dělá. Chtěl, abychom to přežili.
 Laboratoř má podtlakovou ventilaci s filtrem." "Dobře.
 Zůstaňte, kde jste," nařídil Stan. "Neopouštějte dům.
 Přijedeme tam. Rozuměl jste mi?" "Ano," řekl Jack. "Ale myslel jsem, že bych se měl co nejdřív vrátit do Ústavu hlavního soudního lékaře. Jsem tu s doktorkou Montgomeryovou. Ústav bude potřebovat všechny lidi, které má." "To má čas až po dekontaminaci," namítl Stan. "Zatím zůstaňte, kde jste. Budeme tam za chvíli, abychom celou oblast zajistili." Stan zavěsil.
 Jack pokrčil rameny, položil sluchátko a vzdychl. "Nestihli jsme to," řekl zničeně. Laurie ho objala. Jack nebyl schopen dalších slov a Laurii se draly do očí slzy. "Hej, vy dva!" ozval se Warren. "Myslím, že byste nám už mohli říct, co se děje!" Jack přikývl a zhluboka se nadechl. Začal mluvit, ale selhal mu hlas. Znovu se zhluboka nadechl a ovládl se.
 "Warrene, říkal jsem ti, že příště je řada na mně, co se zachraňování týče." "No, nejsem tak blbej jako ty, doktore!"
 "Kéž bys byl přijel o hodinu dřív!" "Takže jsem to zvorál," poznamenal Warren. "Ne, tak jsem to nemyslel. Jsem rád, žeš vůbec přijel." "Čekal jsem, jestli nedorazíte do práce," vysvětloval Warren. "Když jste se tam neobjevili, napadlo mě, že se něco stalo. Ráno jsem si všiml, že nemám auto před domem, a Spít mi řekl, že vás nikde v okolí nikdo neviděl, ale říkal jsem si, že jste třeba přespali někde v hotelu a udobřovali se." "Přál bych si, aby to tak bylo." vzdychl Jack. Podíval se na Laurii. "Já taky," řekla.

246

Kapitola 26

ČTVRTEK, 21. ŘÍJNA, 12:45

STAN Thornton nepřeháněl, když řekl, že přijedou za chvíli.

Jack, Laurie, Warren a Flash se sotva usadili na Jurijově pohovce a židlích, když se venku objevili hasiči v ochranných oděvech, uzavřeli celou oblast a začali evakuovat sousední domy. Všem čtyřem to připadalo až neskutečné, protože k Jurijovu domu se nikdo z hasičů ani nepřiblížil. O něco později se ozval hluk vrtulníků. Chvilí se držel přímo nad nimi, pak se trochu vzdálil, když se piloti rozhodli přistát na cestě u pláže. Za půl hodiny se objevila skupina mužů ve vojenských biologických ochranných oděvech s detektory v rukou. Skupinka se před domem rozdělila: polovina zamířila do garáže, polovina do domu. Někteří z mužů mířících do garáže byli pyrotechnici, kteří se měli ujistit, že náklad není vybaven časovanou bombou. Ti, kteří vešli do domu, se stručně představili a pak se rozběhli po domě. Většina se vydala do sklepa. Jurijova těla si nevšímal. Za deset minut se velitel skupiny v domě sešel v kuchyni s velitelem skupiny, která prohlédla garáž. Chvilí spolu hovořili, pak velitel skupiny z domu vytáhl vysílačku a spojil se s velitelstvím, nejspíš kdesi na Manhattanu. "Lokalizovali jsme dva zdroje," řekl.

"Materiál v zásobníku rozprašovače je rozhodně účinný anthrax odpovídající kvalitou i množstvím biologické zbraně. To můžeme potvrdit. Rozprašovač nemá žádný vlastní spouštěcí mechanismus. V laboratoři jsou dvě kultivační nádoby s anthraxovou kulturou. Je tam provizorní drtička, kontaminovaná anthraxovými spórami. Je tam digestoř, rovněž kontaminovaná. V laboratoři je rovněž funkční podtlaková ventilace, vybavená filtry. Zbytek domu nejeví žádné známky kontaminace.

Přepínám." Jack ani ostatní neslyšeli odpověď, protože muž držel vysílačku těsně u ucha. Viděli, jak několikrát přikývl, pak několikrát přitakal a ukončil hovor slovy: "Přepínám, končím." Pak se hned připojil k sedící skupině. Tvář měl zakrytou plastikovou maskou. "Všichni máte opustit dům," řekl.

"Až vyjdete do uličky, dejte se doleva. Prolezte pod páskou, která odděluje vysoce rizikovou oblast od méně nebezpečné.

Tam, kde ulička ústí do Oceanview Avenue, najdete dekontaminační stan. Je červený, nemůžete ho minout. Budou tam na vás čekat." Všichni vstali a vyrazili k předním dveřím.

"Děkujeme vám," řekla Laurie muži, ale ten neodpověděl. Byl už zpátky v kuchyni a mířil do sklepa. "Berou to pěkně vážně," poznamenal Warren, když vycházel z domu. "Taky mají proč," řekl Jack. "Tohle je skutečný poplach. V New Yorku můžou zahynout desítky tisíc lidí, možná i víc." "Do prdele," ulevil si Flash. "Říkal jsem vám, že Jurij je hajzl. Měli jste mě sem pustit, byl bych se o něj postaral." "Měl pistoli," řekl Jack.

"A myslím, že by moc neváhal ji použít." "No, já bych sem taky nešel s prázdnýma rukama."

247

Když kráčeli uličkou, uvědomili si, že celá oblast je úplně opuštěná. Cestou nikoho nepotkali, dokonce ani psa ne. "To

je divnej pocit," poznamenal Warren. "Jako bysme byli úplně sami." Červený stan uprostřed opuštěné ulice našli bez potíží.

"Kam všichni tak rychle zmizeli?" zeptal se Warren. "Myslím, že se lidi ztratili dost ochotně," odpověděl Jack. "Nákazy se všichni hrozně bojí. Nechci si ani představit, jaký zmatek TED vládne na dolním Manhattanu." "Připomíná mi to jeden sci-fi film," ozval se Flash. "Jmenoval se Den, kdy se Země zastavila." Skupinku příchozích přivítal malý tým lidí v ochranných oděvech, ale ne tak dokonalých, jako měli ti, kdo přišli do Jurijova domku. Týmu velela žena, která se představila jako Carolyn Jacobsová. Nechala je svléknout a postavit se pod sprchy s ředěným bělidlem, pod nimiž se celí umyli. Pak se oblékli do nových čistých kombinéz. Nakonec dostali očkování proti anthraxu a zahájili léčbu ciprofloxacinem. "Něco takového jsem fakt nečekal," stěžoval si Warren. "Měl bys za to očkování děkovat," upozornil ho Jack. "Nemají ho moc, docela určitě nebude stačit pro celý Manhattan. Na všechny se jistě nedostane." Plachta zakrývající vchod do dekontaminačního stanu se pohnula. Dovnitř vešel štíhlý, upravený, asi třicetiletý Afroameričan. Vypadal jako voják. Na sobě měl oranžovou kombinézu se zkratkou CIRG na levé paži a nad náprsní kapsou na zip byla našitá jmenovka:

Agent Marcus Willams. "Hledám doktora Stapletona a doktorku Montgomeryovou," řekl. Jack zvedl ruku. "Já jsem doktor Stapleton." "Já jsem doktorka Montgomeryová," ozvala se Laurie. "Výborně," řekl Marcus. "Můžete jít se mnou?" Jack i Laurie vyskočili. "Co my?" ozval se Warren. Jack se tázavě podíval na Marcuse. "Jak se jmenujete, pane?" zeptal se Marcus Warrena. "Warren Wilson. Tohle je Frank Thomas," odpověděl Warren a ukázal na Flashe. Flash zvedl ruku. "Omlouvám se, ale ohledně vás jsem nedostal žádné příkazy. Předpokládám, že byste měli zůstat tady." "Krucinál," rozčilil se Warren.

"Doktore, dohlídni na to, ať na nás nezapomenou!" "Neboj se," uklidnil ho Jack. Jack s Laurií vyšli ven do denního světla.

Měli co dělat, aby Marcusovi stačili. Ten zamířil k pobřeží.

"Kam to jdeme?" zeptal se Jack. "Na dolní Manhattan," odpověděl Marcus. "Do přívěsu, který stojí před radnicí."

"Nemůžeme trochu zpomalit?" ozvala se Laurie. Musela chvílemi popoběhnout, aby jim stačila. "Mám vás tam dopravit co nejdřív," odpověděl Marcus.

248

"Co se děje ve městě?" zeptal se Jack. "Nemám úplně aktuální informace," řekl Marcus. "Ale je tam strašný zmatek."

"To si dovedu představit," poznamenal Jack. "Vy jste od FBI?" zeptala se Laurie. "Ano," řekl Marcus. "Co znamená zkratka CIRG?"

"Critical Incident Response Group," vysvětlil Marcus. "Jsme speciální jednotka, která pomáhá řešit kritické situace charakteru NBC." Laurie se podívala na Jacka. Nenáviděla zkratky, obzvlášť tehdy, když vysvětlení jedné přineslo další.

"To znamená nukleárního, biologického a chemického," vysvětlil Jack. Laurie přikývla. Přešli opuštěnou Brighton Beach Avenue a prošli podchodem pod povrchovou dráhou, která tvoří součást newyorské podzemní dráhy. Přes vchod se táhla žlutá páska.

Jack předpokládal, že byla uzavřena celá stanice. Minuli další blok a vyšli na pobřeží. Na cestě podle vody i přímo na pláži sedělo několik různě označených vrtulníků. Marcus zamířil k jednomu z těch menších. Byl to Bell Jet Ranger patřící FBI.

Otevřel dveře a naznačil Jackovi a Laurii, aby si nastoupili dozadu. Pilot už zapínal motor. Marcus se přesvědčil, že si oba lékaři vzali sluchátka, aby se mohli cestou bavit. Jakmile se vznesli do vzduchu, cesta na Manhattan trvala neuvěřitelně krátce. Jackovi to připadalo nesrovnatelné s tím, jak dlouho jel stejnou cestu na kole. Pilot přistál na trávníku před radnicí. Provizorní přistávací plocha byla obklopena kordonem hasičů v ochranných oděvech. Když se vrtulník snášel k zemi, Jack i Laurie si všimli chaosu, o němž se Marcus zmiňoval. Byl to nesmírný rozdíl ve srovnání s klidnou oblastí Brighton Beach. Všude byly davy zmateně pobíhajících lidí, většinou mřících na západ proti větru. Na Broadwayi stálo několik armádních vozidel. Vojáci v ochranných oděvech neklidně přecházeli s puškami v rukou kolem aut a nevěděli, co mají dělat. "Po prvním veřejném hlášení zavládla strašná panika," řekl Marcus. "Policie se domnívala, že to zvládne, ale nešlo to." Jack zavrtěl hlavou. Zmatek všechno jen zkomplikuje, kontaminovaní lidé se promísí s těmi, kteří původně vůbec kontaminovaní nebyli. Marcus nečekal, až se vrtule zastaví.

Otevřel dveře a naznačil Jackovi a Laurii, aby vystoupili.

Vyrazil stejným tempem, jakým je vedl k vrtulníku v Brighton Beach. Jack i Laurie museli utíkat, aby mu stačili. Přívěs, který sloužil jako polní velitelství, stál na prostranství před radnicí, asi šest bloků jižně od Federální budovy Jacoba Javitse. Bylo to bezpečné místo, protože vál mírný jihozápadní vítr, který odnášel prach směrem na severovýchod. Marcus otevřel dveře. Zevnitř se ozvala změt' hlasů zástupců Úřadu hlavního hygienika, policie, FBI, hasičského sboru a obranných jednotek. Obranné jednotky tvořili lidé z vojenské USAMRIID, námořní CBIRF a samostatné jednotky CBQRF. Laurie věděla, že USAMRIID je zkratka Vojenského

249

výzkumného institutu infekčních chorob Spojených států amerických, ale ty další zkratky jí nic neříkaly. "Prosím!" zvolal Marcus, aby překřičel všechny hlasy. "Pojďte za mnou!"

Ukázal na dveře, které vedly do vedlejšího prostoru. Zaklepal, strčil dovnitř hlavu a pak naznačil Jackovi a Laurii, aby vešli. Když se za nimi zavřely dveře, obklopil je relativní klid. Stáli v kanceláři o rozměrech asi dvakrát tři metry spolu s

dalšími třemi muži. Byla vybavena množstvím provizorních telefonních linek. Na stole u zdi stál jeden telefonní aparát vedle druhého. V kontrastu ke zmatku, který vládl ve vedlejší místnosti, a naprostému chaosu venku působili všichni tři muži klidným dojmem. Všichni seděli u stolu. Jack poznal jen jednoho z nich - byl to Stan Thornton, velitel Krizového štábu při kanceláři starosty. "Posaďte se," vyzval je Stan. Ukázal na dvě volné židle. Jack i Laurie se posadili. Stanova výška byla patrná i vsedě. Vysoký muž měl na sobě pohodlné tvídové sako. S rozčuchanými vlasy, pomačkaným oblekem a intelektuální vizáží vypadal spíš jako univerzitní profesor než jako vysoce postavený velitel. Stan představil Jacka a Laurii dalším dvěma mužům. První z nich se jmenoval Robert Sorenson, speciální agent FBI, druhý Kenneth Alden, úředník FEMA - Federální agentury pro řešení krizových situací. "Dáte si kávu?" zeptal se Stan. "Musíte být pěkně vyhladovělí po takové noci." Oba odmítli. Překvapilo je, že jim Stan nabízí kávu s naprostým klidem ve chvíli, kdy se venku odehrává taková tragédie. "Můžu se zeptat, jak vypadá situace?" zeptal se Jack. "Jistě," odpověděl Stan. "Vzhledem ke klíčové roli, kterou jste v celé věci sehráli, na to máte i právo. Jak jste si jistě všimli, moc se nám nepodařilo udržet jakýkoliv náznak pořádku. Takovou paniku jsme nečekali. Ukázalo se, že skutečná krizová situace je cosi, co se nedá nikdy nasimulovat a nacvičit. Nebyli jsme schopni udržet lidi uvnitř budovy. Z odvětrávacího systému klimatizace vylétl oblak prachu, který kontaminoval celou západní oblast Manhattanu." Stan se odmlčel. Jack i Laurie pohlédli postupně na všechny tři muže. To, co jim Stan právě řekl, byla katastrofální zpráva, přesto se všichni tři tvářili docela klidně. "V náš prospěch hraje jedna zásadní věc," pokračoval Stan. "Napadá někoho z vás, co by to mohlo být?" Jack s Laurii se na sebe tázavě podívali, pak zavrtěli hlavami. "Nejdřív jsem tomu ani nechtěl věřit, připadalo mi to spíš jako rajska hudba," pokračoval Stan. "Detektory nepotvrdily žádnou přítomnost anthraxu. Rozhodně ne takovou, jakou jsme prokázali v domku v Brighton Beach. Tyto detektory jsou schopny prokázat jen čtyři základní druhy biologických zbraní. Proto jsme čekali na podrobnější rozbor, než jsme si mohli být jisti. Před pár minutami jsem dostal podrobnou zprávu, která to potvrzuje. Ten prach není anthrax. Neobsahuje vůbec nic živého. Je to jemně mletá hladká mouka, obarvená skořicí."

250

Jack i Laurie otevřeli údivem ústa dokořán. "Shodli jsme se na tom, že to nebylo míněno jako drsný žertík, zejména když víme jistě, že rozprašovač na voze v Brighton Beach byl naplněn velkým množstvím účinného anthraxu a v domě byl zastřelený muž. FBI se proto mimořádně zajímá o pachatele a jakákoliv informace, kterou nám o nich a o Lidové árijské armádě vůbec můžete poskytnout, bude velmi cenná." Jack a Laurie se na sebe znovu podívali a překvapeně zavrtěli hlavami. "Ten bláznivý Rus!" řekl Jack. "To je fantastické!" radovala se Laurie. "Převezl Lidovou árijskou armádu a zachránil tím situaci." "Jak to myslíte?" nechápal Robert Sorenson. "Pokud víme, došlo mezi nimi k neshodě ohledně nejdůležitějšího cíle nebo spíš cílů," vysvětloval Jack. "Jurij Davydov chtěl s rozprašovačem projet Central Park..." "Proboha!" otrásl se Stan. "To by způsobilo milionové ztráty!" "Ale Lidová árijská armáda si zvolila za hlavní cíl Federální budovu," doplnila Laurie. "Na oba cíle nebyl dostatek materiálu, a tak se Jurij Davydov rozhodl improvizovat s moukou a skořicí." "Věděl dobře, co dělá," poznamenal Stan. "Někdo si myslí, že anthraxové spóry jsou bílé, ale není to pravda. Mají běžovou až narezlou barvu." "Jurij Davydov bezpochyby nečekal, že ho jeho společníci zastřelí," pokračovala Laurie. "Lidová árijská armáda nejspíš usoudila, že už ho nebude potřebovat. Hlavně že dostali svůj podíl anthraxu. Z toho, co jsme zaslechli, jsme pochopili, že ho LAA chtěla všechen, ale Jurij Davydov si svůj díl připravil do rozprašovače, odkud si ho už nemohli vzít." Tři muži se na sebe podívali a přikývli. "To odpovídá tomu, co víme," řekl Robert Sorenson a protáhl se. "Víc se zatím říct nedá. Snad jen to, že se ukázalo, že na případný bioteroristický útok nejsme ani v nejmenším připraveni. Náš špiónážní systém nic neodhalil a naše organizace v krizové situaci selhala." Jack s Laurii vyskočili a objali se. Po veškerém napětí, které v posledních hodinách prožili, je ta radostná zpráva nadchla. Rozesmáli se a nemohli potlačit pocit úlevy a štěstí. "Jakmile budete moci, rádi bychom se od vás dozvěděli něco o Lidové árijské armádě a jejím velení z řad hasičského sboru," ozval se Robert Sorenson. "Velitelství považuje jejich dopadení za nejdůležitější úkol."

251

Epilog

ČTVRTEK, 21. ŘÍJNA, 13:30

"ZKUS jinou stanici!" řekl Curt. Steve se naklonil a točil knoflíkem tak dlouho, až se rozhlas ozval docela n zřetelně. Curt řídil starý ford pickup, který Steve koupil pod falešným jménem za pět set dolarů. Byli vzdáleni asi osmdesát kilometrů od New Yorku a rozhlasový signál značně slábl. Slyšeli jedny krátké zprávy před půl hodinou, brzy potom, co do vozu nasedli a vyjeli na mezistátní dálnici číslo 80. Zprávy byly stručné. Oznamovaly pouze, že na dolním Manhattanu došlo k útoku biologickou zbraní, který měl - zatím - za následek všeobecný chaos. Curt se Stevem divoce zajásali a radostně si blahopřáli k úspěchu. "Dokázali jsme to!" křičeli dvojhlasně. Těšili se na další podrobnosti, ale nemohli chytit žádné další zprávy. "Vláda nejspíš zakázala vysílat jakýkoliv informace," usoudil Curt. "Nikdy si nepřála, aby se veřejnost dozvěděla pravdu. Bylo to stejné v případě Waco, Ruby Ridge i tehdy, když zastřelili Kennedyho." "To bude vono," souhlasil Steve.

"Vláda se prostě bojí veřejnosti cokoliv prozradit." "Šlo to skvěle!" pochvaloval si Curt. "Byla to naprosto dokonalá vojenská operace!" "Líp to ani jít nemohlo," souhlasil Steve. Curt se podíval na okolní krajinu, zalitou podzimními barvami.

Projížděli severní oblastí New Jersey a blížili se k hranici Pensylvánie. "To je krásná krajina," řekl. Sevřel pevně volant. Zasmál se. Cítil se báječně. Připadal si, jako by vypil deset šálků kávy. "Zastavíme se na oběd v Jersey, nebo dojedeme až do Pensylvánie?" zeptal se Steve. "Mně je to fuk," odpověděl Curt. "Jsem tak šťastnej, že nemám ani hlad." "Já taky ne," řekl Steve. "Ale rád bych si umyl ruce." "Vím, že Jurij tvrdil, že se z těch plastikovejch buřtů nemůžeme nakazit, ale mám takovej nepříjemnej pocit, když si uvědomím, co bylo vevnitř." "Hej, kde je ta obálka?" vzpomněl si Curt. "Myslíš ta od Jurije?" "Jo, ta co jsou v ní pokyny pro výrobu biologický zbraně," odpověděl Curt. "Říkal, že tam napsal nějaký rady, co máme udělat po útoku." "Mám to u map a všech těch sraček, který potřebujeme na cestu," řekl Steve. "Chceš, abych to našel?" Curt pokrčil rameny. "Proč ne? Třeba se z toho dozvíme, co máme udělat pro svou ochranu." Znovu se zasmál. "Jako kdybysme potřebovali nějakou pomoc!" Steve se natáhl za sedadlo a vylovil papírové desky. Otevřel je, chvíli se v nich přehraboval a pak vytáhl Jurijovu obálku. "No ne! Ta je tlustá!" poznamenal Steve. "Co do ní dal? Snad nenapsal celý román!" Natáhl ruku s obálkou před Curta, aby se mohl podívat.

252

"Krucinál, otevři to!" rozčílil se Curt. Steve vsunul ukazovák pod zalepený okraj a obálku roztrhl. Vyndal z ní silný přeložený papír, přelepený lepenkou. "Co to má ksakru znamenat?" divil se Steve. Curt na okamžik spustil silnici z očí a podíval se, co má Steve na mysli. "Co je na tom napsáno?" "Curtovi a Steveovi od matjuški-Rossiji," přečetl Steve. "Nechápu, co tím myslel." "Otevři to!" přikázal Curt.

Steve roztrhl slepenou kartu, a ta se mu náhle v rukou prudce rozevřela. V ten okamžik malé pérko vystřelilo do vzduchu obláček prachu s několika drobnými třpyticemi se hvězdičkami.

"Do prdele!" vykřikl Steve, kterého ten náhlý pohyb vyděsil.

Curt se také lekl, hlavně toho, jak sebou Steve trhnul. Měl co dělat, aby udržel vůz rovně na silnici. Oba kýchli a do očí jim vhrkly slzy. Curt zastavil na okraji silnice. Oba se rozkašlali, jak je prach šimral v krku. Curt vzal Steveovi kartu z ruky. Steve vyskočil ven a setřepal z klína několik modrých třpytivých hvězdiček. Curt si kartu prohlédl. Uvnitř nebylo ani slovo. Podíval se do obálky. Byla prázdná. Náhle ho napadlo něco strašného.

253

Poznámka autora Bohužel většina z toho, co říkají postavy v románu Infekce o biologických zbraních i o bioterorismu, je pravda. Týká se to především poznámky detektiva Soldana o potenciálním bioteroristickém útoku, k němuž by mohlo dojít ve Spojených státech amerických nebo v Evropě: otázka nezní, jestli to udělají, ale kdy to udělají. Ve Spojených státech amerických už k několika menším bioteroristickým útokům došlo.

V roce 1984 došlo k úmyslné kontaminaci salátu v restauraci v Oregonu, které mělo za následek epidemii salmonelózy, jež postihla 751 lidí. V roce 1996 byly úmyslně kontaminovány koblihy v nemocniční laboratoři v Texasu, které způsobily shigellovou dyzentérii u 45 lidí. Hrozba bioterorismu v celém světě v minulém desetiletí povážlivě stoupla. Vzpomeňte si na případ Óm Širinkjó, apokalyptické japonské sekty, která v březnu 1995 uvolnila v tokijské podzemní dráze bojový plyn sarin. V době, kdy sekta uskutečnila tento chemický útok, zabývala se intenzívně výrobou biologických zbraní včetně anthraxu a botulotoxinu, stejně jako Jurij Davydov v románu.

Dospěli tak daleko, že vyslali delegaci do Zaire, aby zjistila možnosti získání viru Ebola pro stejný účel. Přestože byl Sovětský svaz signatářem Dohody o biologických a toxických zbraních (BWC - Biological and Toxin Weapons Convention) z roku 1972, která podobné aktivity přísně zakazovala, měl do svého rozpadu v roce 1989 rozsáhlý program na výrobu biologických zbraní. Na vrcholu rozkvětu tento program zaměstnával více než padesát tisíc vědců a laborantů ve výzkumných a výrobních závodech. Většina se odehrávala pod hlavičkou Biopreparatu, spadajícího pod ministerstvo obrany.

Program výroby biologických zbraní zrušil Jelcin (ačkoliv mnoho odborníků se obává, že ne zcela beze zbytku), což vedlo k tomu, že se desítky tisíc školených odborníků rozutekly po světě. Vzhledem k současné ekonomické situaci v Rusku se nabízí otázka: Kde jsou tito lidé dnes a co dělají? Je možné, že někteří z nich řídí taxíky v New Yorku jako Jurij Davydov, nespokojený emigrant v Infekci, a scházejí se s podobně nespokojenými příslušníky násilnických pravicových skupin. I země jako Irák, Irán, Libye a Severní Korea ke hrozbě bioterorismu ve světě přidaly svůj díl. V období po válce v Perském zálivu Spojené státy a jejich spojence zděsila informace o velikosti iráckých zásob biologických zbraní a o výrobních závodech, o jejichž existenci se do té doby nevědělo. Tento objev posloužil mnoha vládám jako drsné probuzení do reality. Bohužel tento objev zároveň upoutal pozornost mnoha teroristických skupin a jednotlivců na celém světě, kteří se začali o biologické zbraně intenzívně

254

zajímat. Důvod je prostý: biologické zbraně nekladou velké finanční nároky na výrobu, jejich příprava vyžaduje suroviny, vybavení a znalosti, které lze snadno sehnat (mnohé z nich dokonce přímo na Internetu), a pracují s biologickým materiálem, který je snadno použitelný. Navíc jsou biologické zbraně nejvhodnějšími zbraněmi hromadného ničení pro tajné použití. Projeví se obvykle několik hodin až dní po uvolnění, čímž poskytují útočníkům dostatek času k úniku. K politováníhodné se zhoršující hrozbě bioterorismu přispívá i současná sociální, ekonomická i

politická situace ve světě. V některých zemích narůstá náboženský fundamentalismus, v jiných se zesilují nacionalistické tendence, v mnohých se stupňují ekonomické problémy a v průmyslových západních zemích se stále častěji projevují násilnické ultrapravicové skupiny, které zdokonalují svou mezinárodní spolupráci a zvyšují hrozbu terorismu na celém světě. Spojení této situace s uznávanými výhodami děsivých účinků biologických zbraní činí současnou situaci kritickou. V Infekci jsou soudní lékaři první, kdo se setkává s projevem bioterorismu v podobě ojedinělého případu anthraxu. Bohužel, vzhledem k tomu, že existovalo prosté, ale nepotvrzené vysvětlení jeho výskytu, lékaři nepojali takové podezření na možnost bioterorismu, aby trvali na řádném vyšetření. Pokud by tak učinili, mohli předejít tomu, co se nakonec jen náhodou nestalo. Je to velmi důležitá lekce. Když se přeneseme z oblasti fikce do reálného života, i v něm existuje vysoká pravděpodobnost, že právě lékaři se jako první setkají s projevy bioterorismu. To je věc, kterou si dnešní lékaři musí uvědomit. Týká se to především chorob, které mohou být způsobeny organismy používanými pro výrobu biologických zbraní. Zodpovědnost lékařů v otázce odhalení bioterorismu sahá dál než jen k diagnóze a léčení obětí. Lékaři mají morální povinnost postavit se proti vývoji a použití biologických zbraní. Lékaři všech zemí musí trvat na vyšetření všech podezřelých onemocnění, která se na jejich území vyskytnou, a ohlásit je světovému fóru. Kdyby se tohoto postupu drželi lékaři ve Sverdlovsku v roce 1979 potom, co došlo k úniku anthraxu ze závodu Biopreparat, vyrábějícího biologické zbraně, byli by poskytli celému světu obrovskou službu, neboť by tím odhalili ilegální výrobní program biologických zbraní v Sovětském svazu. Místo toho se celý svět dozvěděl dezinformaci, kterou poskytla KGB, a Biopreparat pokračoval ve své ilegální a morálně odporné tajné činnosti ještě deset let. Další důvod, proč lékaři hrají morálně významnou úlohu ve vztahu k biologickým zbraním, je ten, že technologie biologických zbraní je založena na jedné z nejperverznějších forem biomedicínského výzkumu. S pomocí kvetajícího biologického inženýrství se objevuje možnost vytvořit nové ničivé organismy. Odborníky děsí pomyslení na spojení nakažlivosti běžné rýmy nebo planých neštovic se závažností Eboly. Veřejnost se domnívá, že stejně jako v případě jaderné hrozby nemůže udělat nic, aby zastavila výrobu a použití biologických zbraní. Není to tak docela pravda.

Veřejnost může sehrát významnou roli v této zvyšující se hrozbě bioterorismu už jen tím, že si ho bude vědoma. Odhalení případného

255

zdroje je jediný způsob, který může takovému útoku zabránit.

Proto by veřejnost měla být podezřívavá a bdělá. Malé laboratoře a drobné výrobny se mohou skrývat v soukromých objektech, například ve sklepech nebo volných místnostech, a je proto nutné vnímat různé významné signály, jako například kvasný zápach nebo zvuk trvale zapnutého ventilátoru. Takové jevy by měl každý nahlásit příslušným úřadům. Jakýkoliv nečekaný transport nebo odcizení mikroorganismů, mikrobiologického laboratorního zařízení, kvasných nebo kultivačních nádob, ochranných oděvů nebo rozprašovačů by měly být ohlášeny policii. V současné době má svět spoustu problémů a může se zdát, že vedle AIDS, hladu, ekonomických krizí, občanských válek, etnických čistek a celosvětového oteplování už nezbyvá prostor na starosti s bioterorismem. Přesto má i malý útok schopnost zasáhnout velmi rychle obrovské množství lidí. Léta jsme žili ve strachu z hrozící jaderné války, která by mohla vyhubit lidstvo. Biologické zbraně představují podobnou hrozbu. Abychom se na závěr zmínili o něčem pozitivním, vlády a místní úřady, zejména ve Spojených státech amerických, si uvědomují vážnost bioteroristické hrozby, a rozhodly se proti ní postavit. Pro tyto účely byly uvolněny finanční zdroje. Ministerstvo obrany a FBI vytvořily speciální jednotky. Velká města jako New York uložila svým krizovým štábům, aby se tímto problémem zabývaly. Probíhají cvičení, která napodobují skutečnou událost. Přesto jsou dosavadní výsledky nedostatečné. Možná že bude muset dojít ke skutečnému masovému bioteroristickému útoku, aby se vlády tomuto problému věnovaly se vši vážností. V tu chvíli však už může být pozdě.

Je toho hodně, co se musí udělat, a všichni můžeme přispět svým dílem. Nečekejme s jakoukoli aktivitou na takovou událost, jaká se měla odehrát v románu Infekce je potřeba jednat hned.

ROBIN Cook, M.D., Naples, Florida, prosinec 1998

ROBIN COOK

INFEKCE

Z anglického originálu Vector (G. P. Putnam's Sons, New York

1999) přeložila Veronika Bártová Redigovala Petra Nádvorníková Fotografie na obálce Allphoto diabanka, Praha Obálku navrhla Viera Fabianová Technická redaktorka Helena Illíková Vydalo nakladatelství Ikar Praha, a. s., v roce 1999 jako svou

654. publikaci Vydání první Sazbu zhotovila Typa, spol. s r. o., Praha Výtiskly Tlačírně BB, spol. s r. o., Banská Bystrica TS 13/34
ISBN 80-7202+538-4